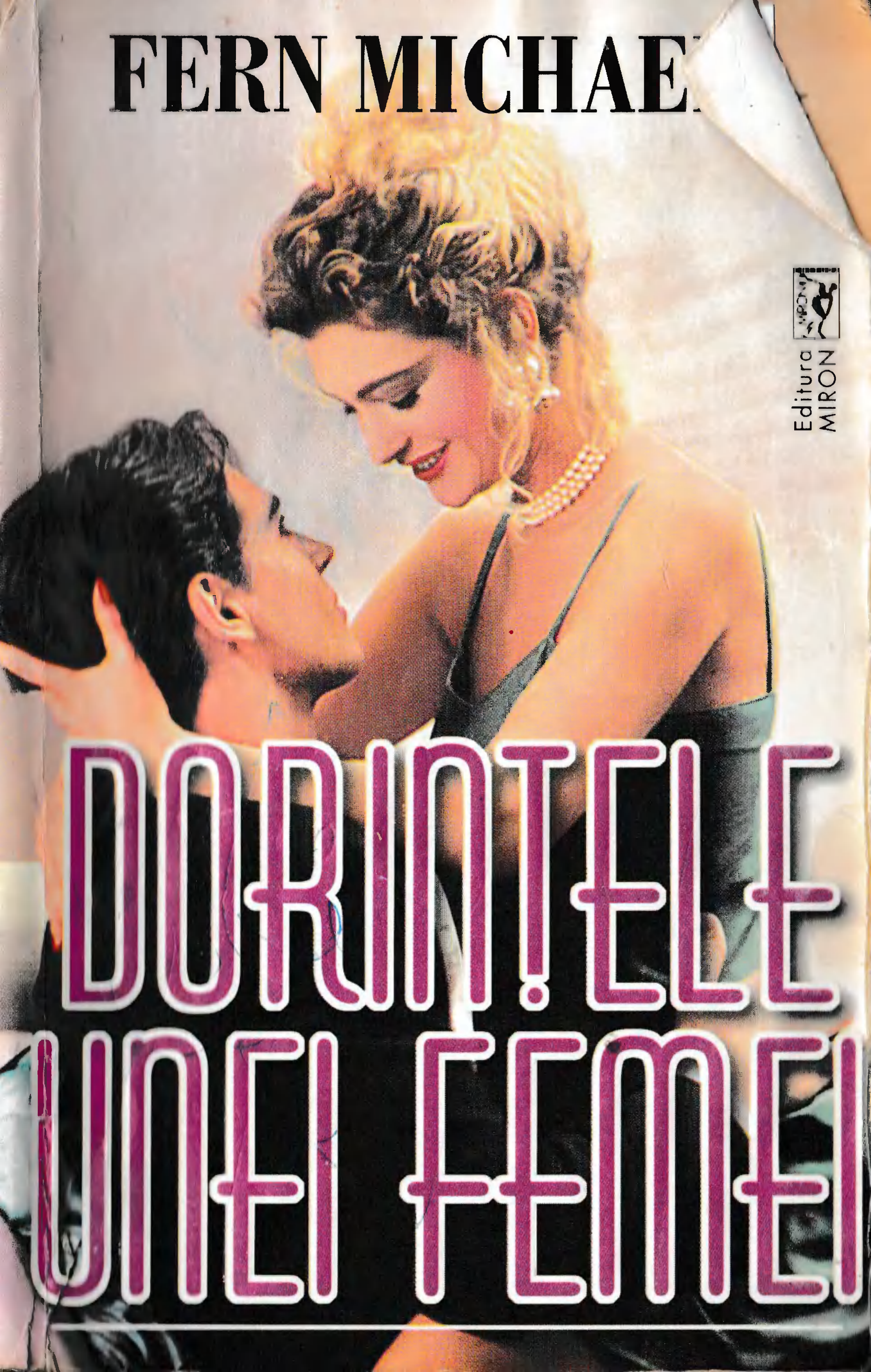
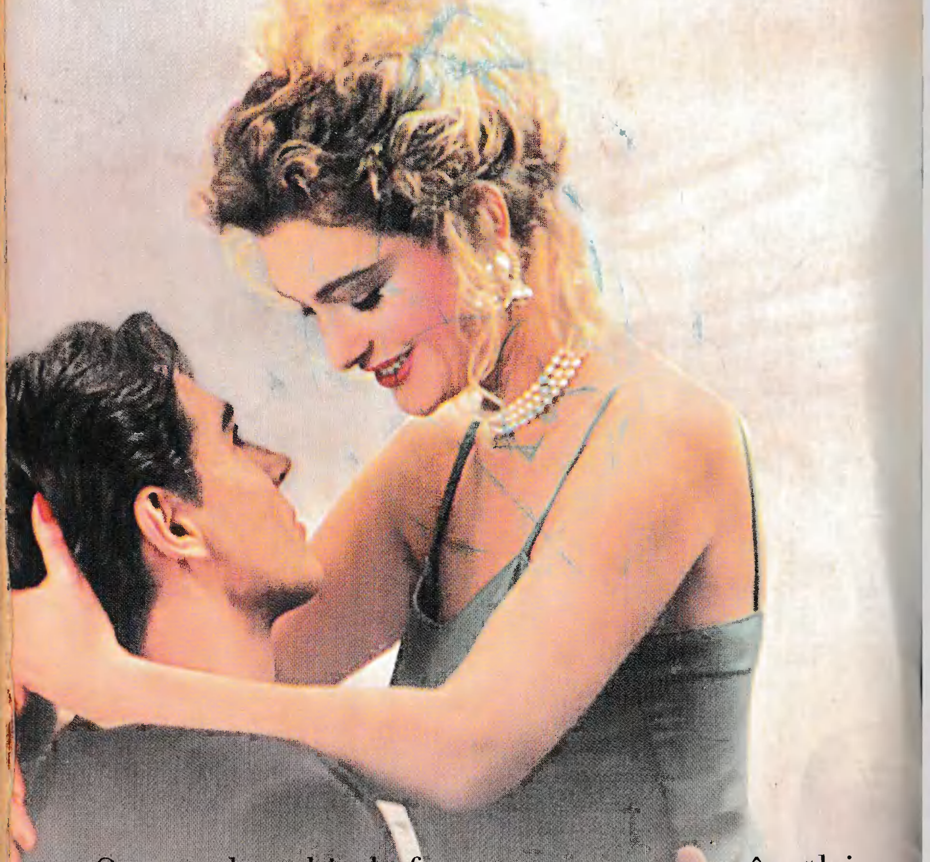
FERN MICHAE

DORINȚELE UNEI FEMEI

Editura MIRON

FERN MICHAELS

„O carte deosebit de fermecătoare, care va încălzi inima oricărui cititor."
USA TODAY

„Un roman extraordinar!"
TODAY

„Tulburător şi imposibil de lăsat din mînă."
ROMANTIC TIMES

LEI 35900

Fern Michaels

Dorințele unei femei

Traducere de Laura Gorneanu

Editura MIRON
București

CAPITOLUL 1

Era o zi friguroasă, de genul acelora în care tot ce ți-ai dori ar fi să ajungi mai repede acasă, să aprinzi focul, să-ți tragi pe tine un pulover călduros şi să te ghemuieşti pe canapea cu un grog fierbinte în mînă. O țigară şi un scenariu nou şi captivant ar completa de minune fantezia îmbietoare făcîndu-te să crezi că e pe cale să se transforme în realitate.

Agnes Bixby, cunoscută admiratorilor şi pasionaților de film sub numele de Ariel Hart, intră în casă şi-i strigă vechii ei prietene şi menajere:

– Am sosit.

Îşi trînti servieta pe jos, lîngă uşa de la intrare, aruncîndu-şi pantofii cu tocuri înalte în direcții opuse. Mantoul uşor ateriză pe o banchetă. Se aplecă spre o măsuță scundă din vestibul deschizîndu-i sertarul, extrase din el o bandă elastică şi îşi legă părul blond şi des într-o coadă de cal. În vreme ce se lupta cu coama zburlită, închise operativ sertarul cu un genunchi. Părul lung era mai potrivit pentru fetele tinere decît pentru femeile ce se apropiau de impresionanta vîrstă de cincizeci de ani. Însă în acest loc perfect de pe mapamond, numit Hollywood, toate persoanele perfecte – şi ea se includea în

această categorie – încercau să pară veşnic tinere. Părul lung, ciufulit artistic, reprezenta un imperativ alături de machiajul accentuat şi exageratele gene false. „Nici măcar să nu te gîndeşti la siluetele numai piele şi os, ce tînjesc dureros de mult după piureul de cartofi amestecat cu sos de friptură", se atenţionă ea aprinzîndu-şi cea de-a doua ţigară a zilei.

Ariel nu se prea simţea în apele ei. Rămase în prag cuprinzînd cu privirea încăperea în care, practic, îşi ducea existenţa – camera de zi, camera bună la toate, camera mare sau cum naiba mai era numită în ziua de azi. Era o cameră perfectă, decorată de ea însăşi, un fundal ideal pentru interviurile frecvente de la începuturile carierei ei. Acum, însă, acestea deveniseră aproape inexistente, iar mobila dădea semne de bătrîneţe, cu toate că Dolly, menajera ei, îngrijea cu meticulozitate tot ce se afla în casă.

– Mor după camera asta, zău! spuse Ariel întinzîndu-se după paharul cu băutură adus de Dolly. Este atît de primitoare cu culorile astea calde şi cu pastelurile delicate de pe pereţi. Întotdeauna m-am gîndit că este fotogenică. Urăsc cuvîntul ăsta, Dolly. Cred că l-am urît mereu.

Canapeaua perfectă, atît de moale şi confortabilă, o aştepta. Ariel se aşeză şi îşi propti.picioarele pe măsuţa pentru cafea. Pe urmă, se întinse după cea de-a treia ţigară.

– N-ai obţinut rolul, nu-i aşa? o întrebă Dolly.

– Nu. L-a primit una de patruzeci şi cinci de ani. Liftingul ei era atît de recent, încît încă i se observau cicatricile roz. Poate că ar trebui să-mi fac şi eu unul. Şi eu eram potrivită pentru rolul ăla, dar... Ştii, Dolly, asta e singura probă pe care am dat-o în trei luni. Oricum, sînt sigură că le ţii socoteala. Ştiam că avea să vină şi ziua asta, însă, pur şi simplu, nu mi-am închipuit că se va

întîmpla atît de curînd. De asemenea, am crezut că voi fi pregătită, dar nu sînt. Agentul meu nu-şi prea face mari speranţe. În ultima vreme, efectiv n-au mai apărut roluri secundare de calitate. Iar eu, îmbătrînesc pe zi ce trece.

Apoi, dădu peste cap băutura din care, de obicei, de abia sorbea cîte puţin.

– După cum mi se pare mie, te-ai scufundat pînă la gît în autocompătimire, replică Dolly cu o voce tăioasă.

Desfăcu o sticlă de *Budweiser* şi trase o duşcă. Dolly era o femeie mărunţică, avînd părul negru împletit într-o singură coadă ce-i atîrna pe spate pînă la posteriorul cvasiinexistent. Purta cercei de forma unor cercuri zornăitoare şi sosirea ei era întotdeauna anunţată de clinchetul lor. De asemenea, obişnuia să se îmbrace cu salopete lăbărţate, ce atîrnau pe ea ca nişte saci, la care asocia bluze colorate şi nu mai puţin de şapte coliere mexicane, lucrate din mărgele. Umbla în picioarele goale şi, prin urmare, pielea acestora era foarte bătătorită. Ocazional, cînd urmau să sosească musafiri, arbora o uniformă de subretă, în stil franţuzesc, completată de un şorţ alb, imaculat, şi de pantofi cu tocuri cui.

– Am tot dreptul să mă văicăresc, se răsti Ariel aruncînd flăcări din ochi. M-am săturat pînă peste cap de toată povestea asta şi vreau s-o las baltă. Problema este că mă lasă ea baltă pe mine. Mă gîndesc serios să-mi întemeiez propria mea companie cinematografică. Pe cuvîntul meu, dacă am s-o fac, o să colind tot oraşul ăsta în căutare de roluri pentru femei mai vîrstnice. De ce oare, cînd îmbătrînesc, bărbaţii devin distinşi în timp ce femeile devin, pur şi simplu, bătrîne? Mai adu-mi un pahar. Te rog. Şi mai e ceva. La cină, vreau piure de cartofi şi friptură înăbuşită cu sos. Nu uita să adaugi, în sos, un măr pe care să-l zdrobeşti cînd se coace. Mai fă şi nişte salată de varză şi cornuri proaspete cu unt, dar nu mai vreau alte legume. Iar la desert, vreau o plăcintă cu pier-

sici şi cu frişcă proaspătă. Şi, în final, vreau nişte smîntînă adevărată în cafea, plus un coniac.

– O să ţi se facă rău, dacă mănînci toate astea. N-ai mai mîncat aşa ceva de ani întregi. Stomacul tău este obişnuit cu ton şi salată cu zeamă de lămîie. Va trebui să mă duc să fac piaţa.

– Mă doare-n cot, dacă mi se face rău. Aşa am chef să mănînc. Te vei simţi mai împăcată dacă voi mînca nişte salată de sfeclă roşie cu oţet? Du-te repede la cumpărături. Mîine vreau friptură cu cartofi prăjiţi iar, poimîine, o pulpă de miel. Îţi dau eu de ştire ce să-mi găteşti joi.

– Cum doreşti, dar trebuie să ştii că o să pui zece livre[1] pe tine. Poţi suporta zece livre în plus pe corpul ăla subţire? Vei fi nevoită să urmezi o dietă, ori să-ţi cumperi alte haine. Bine, bine, mă duc. Vrei să-ţi pun şi napi în piure?

Oare?

– Desigur. Cu o groază de unt, sare şi piper. Nu uita de băutura mea. Mai bine, adu-mi două. Simt nevoia să mă relaxez.

– După trei pahare, o să cazi sub masă şi o să dormi pînă mîine dimineaţă. Şi, atunci, cine o să mai mănînce festinul ăsta extravagant?

– Trezeşte-mă. Şi pleacă odată!

Cu cel de-al doilea pahar de băutură strîns zdravăn în mîna stîngă, Ariel se întinse după telefonul portabil şi apăsă tasta pentru memorie.

– Sid, la telefon e Ariel. N-am obţinut rolul. I l-au dat Wynonei Dayton. Liftingul ei arată superb. Ascultă, văd că bat pasul pe loc. Cu ăsta, s-au făcut douăsprezece

roluri pe care nu le-am obținut; o duzină în cap. Cred că a sosit momentul să avem o discuție serioasă. Ziua de azi m-a convins că e cazul să... întreprind ceva. Desigur, îmi dau seama că filmul a fost viața mea, dar mai există şi altele de făcut în afară de a apărea pe marele ecran. Trebuie să existe.

Îşi auzi disperarea din voce şi se urî pentru asta. Doamne, ce se va alege de ea? Ochii i se opriră asupra *Oscar*-ului obținut cu patru ani în urmă pentru cel mai bun rol secundar. Mai urmaseră două filme bune, după care totul se dusese de rîpă.

Înghiți restul de băutură şi îşi dădu imediat seama că Dolly o botezase din plin. La naiba.

– Bineînțeles că ascult. Nu te-am ascultat întotdeauna, Sid? Am o idee – ce-ar fi să vii în seara asta să cinăm împreună? Diseară avem de mîncare ca lumea: friptură înăbuşită şi plăcintă cu piersici. Nu, n-a murit nimeni. Aşa am de gînd să mănînc de acum înainte.

Cîteva clipe, ascultă protestele de la celălalt capăt al firului.

– Fireşte că vorbesc serios. Ziua de azi m-a convins că Hollywood-ul a terminat-o cu mine şi ştii ce, Sid? Şi eu am terminat-o cu el. Cu actoria, vreau să spun. Pare un moment la fel de bun ca oricare altul să pun în practică ceea ce am spus că voi face cînd va sosi ziua asta. Vreau să-mi fac propria mea casă de filme şi poate că îmi voi încerca mîna şi la regie. Deci, vii la cină sau nu? Perfect, discutăm mîine. Poate o să am chef de discuție sau poate nu.

Ascultă iar zbieretele ce se auzeau în receptor.

– Am arătat splendid. M-am purtat perfect din punct de vedere profesional, aşa după cum am făcut întotdeauna. De asemenea, am interpretat perfect scena. Poate că ar trebui să-i telefonezi producătorului şi să-l întrebi pe el de ce a preferat-o pe Wynona în locul meu.

Tare aş vrea să aflu şi eu.

Îşi impuse să inspire adînc şi expiră încet. Sid nu era cu nimic de vină pentru cele întîmplate. Fusese vina ei că-i venise ideea neinspirată de a începe procesul de îmbătrînire. Mai trase o înghiţitură din pahar şi îşi dori să mai fi avut încă unul plin la îndemînă.

– Îmi pare rău, Sid. Am avut o zi proastă. Vorbim mîine, cînd n-o să mai fiu aşa de irascibilă.

De îndată ce închise telefonul, liniştea o asaltă cu furie. Oare trăise întotdeauna într-o casă atît de tăcută? Nu-şi pusese în funcţiune combina stereofonică? Oare Dolly nu-şi deschisese televizorul să asculte emisiunile cu interviuri de după-amiază? Unde era zgomotul cu care se obişnuise? Poate că ar fi trebuit să-i spună lui Sid despre umflătura ce-i apăruse pe obraz, ca şi despre cea din frunte.

– Azi mă simt de parcă aş avea cincizeci de ani, strigă ea în încăperea goală. Ştiu că mai sînt două săptămîni pînă la ziua mea de naştere, deci, practic vorbind, încă mai am patruzeci şi nouă.

Se gîndi, apoi, la Carla Simmons, pentru că mereu se gîndea la ea cînd lucrurile mergeau prost. Carla Simmons, top-model ce primise trei ani la rînd titlul de cea mai bună actriţă. Iar, după asta, zero. Nimic. Absolut nimic. Liftingul şi operaţia de ridicare a sînilor n-o ajutaseră cu nimic pe actriţa ce îmbătrînea, însă ea îndurase totul cu stoicism, fiindcă nu avea nici un sprijin. Soţii ei lacomi şi risipitori o curăţaseră de bani cu mult timp în urmă. În comparaţie cu ea, Tina Turner nici măcar nu putea fi considerată o persoană cheltuitoare. Dar, cu toate operaţiile estetice, Carla arăta bătrînă. De cîte ori nu-i dăduse Ariel bani ca s-o ajute să-şi plătească chiria? O mai ajutase şi în multe alte feluri: îi plătise asigurările de sănătate, o internase într-o clinică de reabilitare şi plătise tot ea costul tratamentului. Ei bine, dacă

şi-ar duce la îndeplinire planul de a-şi forma propria companie de producţie cinematografică, ar putea-o angaja pe Carla să interpreteze nişte roluri bune şi dificile. Carla ar interpreta orice rol numai pentru a se afla în faţa aparatului de filmat.

Îşi promisese un foc. Ei, atunci, va avea focul ăsta. De îndată ce-şi va schimba hainele de pe ea cu unele comode şi călduroase. În plus, n-ar fi o idee prea rea să facă un duş.

În mai puţin de zece minute, făcuse un foc de toată frumuseţea cu buştenii aduşi personal din Oregon împreună cu nenumărate coşuri pline cu conuri de pin. Pe deasupra, ca să fie sigură că focul va rezista pînă ce-şi va face duşul, aruncă în şemineu un buştean artificial, lucru interzis în instrucţiuni.

Înainte de a începe să urce scara, Ariel îşi luă *Oscar*-ul şi îl privi îndelung. Era o statuetă ce-i fusese acordată pentru merite deosebite în cariera cinematografică. Datorită acestui fapt, făcea parte şi ea din grupul acela select al celor mai buni dintre cei foarte buni. Of, cum se prăbuşesc cei puternici, reflectă ea punînd la loc statueta aurie şi sclipitoare pe poliţa şemineului. Se întrebă ce se va întîmpla cu *Oscar*-ul după moartea ei.

– Presupun că va trebui să-l las cuiva prin testament.

Continuă să mormăie pentru sine în vreme ce urca scara în spirală.

Ajunsă sus, se întoarse şi privi peste balustradă. Cu ani în urmă, cînd îşi renovase casa, scosese vechea scară înlocuind-o cu cea la care se referea în particular numind-o scara ei stil Tara. Oh, cum o mai exploatase dînd dineuri îmbelşugate şi coborîndu-i treptele după sosirea oaspeţilor doar de dragul de a poza! De fiecare dată cînd acordase cîte un interviu, se asigurase să fie fotografiată pe scara asta minunată. Fără voia ei, îi

scăpă un oftat plin de tristețe.

Ariel era o actriță ce trecea cu uşurință de la o ipostază la alta. De asemenea, era adepta obiceiului de a face două lucruri în acelaşi timp. Se dezbrăcă alegîndu-şi un compact-disc, după care mări volumul, ca să poată auzi muzica de sub duş. *Pretty Woman*. Brusc, simți înțepătura lacrimilor în dosul pleoapelor. Prea mult săpun.

Ritualul de după baie îi luă douăzeci şi cinci de minute. Loțiune pentru corp, loțiune pentru coate şi genunchi, cremă specială cu lanolină pentru mîini, cremă pentru cuticule, cremă hidratantă pentru ten, cremă pentru gît, cremă pentru ochi, balsam pentru păr ce nu trebuia clătit şi, în cele din urmă, cremă parfumată pentru picioare.

Imaginea din oglindă a chipului ei o nelinişti. Oare cînd îşi făcuse ultima oară un tratament cosmetic? Cu aproximativ trei săptămîni în urmă. Era foarte pretențioasă în privința tenului ei avînd în vedere că îşi cîştiga existența în fața camerei de filmat. Acum trei săptămîni nu avusese umflăturile acela pe față. Începu să-şi studieze imperfecțiunile supărătoare în oglinda specială pentru machiaj care mărea imaginile. Puteau fi acoperite cu fard. La urma urmei, decise ea, faptul nu era cîtuşi de puțin important la scară planetară.

În salon, focul mai ardea încă. Îl alimentă cu un alt buştean, ca să se afle în treabă înainte de a-şi prepara o altă băutură cu mai mult alcool decît ar fi fost recomandabil. O auzi pe Dolly ciocnind oalele şi tigăile în bucătărie. Doi actori mormăiau ceva despre faptul că măcar şaptesprezece persoane cunoşteau o alta ce avusese, cu treizeci de ani în urmă, un copil în afara căsătoriei şi singurul care nu ştia acest lucru era aşa-zisul tată. Pînă la ora şapte, Dolly va şti pe dinafară episodul de mîine.

Acum, ce ar trebui să mai facă? Să fumeze o ţigară, desigur. „Cui îi pasă dacă-mi vor apărea liniuţele acelea funeste deasupra buzei de sus?“

Reacţiona oare în mod exagerat? Fusese ziua de azi doar una dintre acelea în care părul nu vrea să stea nicicum şi cînd arăţi prost orice ai face? Nu, decise ea. Oricîte defecte ar fi avut, cel puţin nu se minţea singură. Ziua de azi marca începutul sfîrşitului carierei ei de actriţă. Era mai bine să încheie acest capitol acum. Să se apuce de altceva. În cazul în care dorea să rămînă la Hollywood, încă mai putea fi „cineva“ în acest oraş. Dar mai dorea oare să rămînă? Fireşte trăise aici vreme de treizeci de ani. Aici era căminul ei.

Odată, crezuse că se afla în altă parte, dar, atunci, nu fusese decît o copilă de şaisprezece ani. Perioada în care locuise în Chula Vista, la marginea oraşului San Diego, fusese cea mai fericită din viaţa ei. Chiar şi acum, după treizeci de ani, încă şi-o mai amintea. Desigur, fericirea aceea îşi avusese motivele ei, însă nu voia să se gîndească la ele acum. Traiul alături de un tată, care era militar, nu-i permitea nici unui copil să considere un loc anume drept cămin, pentru că nu stăteai niciunde suficient timp, ca să prinzi rădăcini. „Mi-aş dori...“

Ariel nu încheia niciodată această propoziţie, dar lista dorinţelor ei, lipită în interiorul uşii dulapului, era lungă. Aproape cincizeci de pagini de „Mi-aş dori...“, după care nu mai urma nimic. De ce, habar n-avea. Poate pentru că îi era teamă. Îşi spunea că aşa era mai bine decît să ţină un jurnal şi să se trezească într-o zi că un străin îi citeşte cele mai intime gînduri. Ştia ce conţinea lista aceea de cincizeci de pagini: mereu aceeaşi dorinţă, iar şi iar. În fiecare seară, înainte de a se duce la culcare, scria: „Mi-aş dori...“

Încă îi mai auzea televizorul lui Dolly. Eroii serialului se certau în legătură cu un test asupra ADN-ului. Ar

trebui ca viața să fie tot așa de simplă, reflectă Ariel. Dar viața nu era niciodată simplă. Oamenii, da, însă viața era a naibii de complicată.

– Dolly!

– Ce e? zbieră menajera din bucătărie.

– O să-mi iau un cîine! Poate și o pisică. Așa, își vor putea ține de urît unul altuia.

În clipa cînd ajunse, alunecînd pe podelele ceruite, lîngă stăpîna ei, Dolly gîfîia asemeni unui alergător de cursă lungă.

– Atunci, plec! N-am de gînd să curăț după un cîine. Mi- ajunge să fac ordine în urma ta. Cîinii rod tot ce văd în fața ochilor, pisicile scuipă și nu mai poți scoate niciodată, din mobilier, mirosul lor. N-am timp să plimb un cîine. Animalelor trebuie să le dai atenție, iar tu ești prea ocupată. Plec! urlă ea.

– Atunci, pleacă, i-o servi Ariel cu aceeași monedă. Care om în toate mințile îți va mai plăti cît îți plătesc eu, permițîndu-ți – pe deasupra – să te uiți toată după-amiaza la serialele de la televizor? Nimeni, asta e clar. Sîntem loiale una alteia și o știm amîndouă prea bine. Ești perfect conștientă de faptul că nici tu nu mai întinerești, iar asta e o slujbă ușoară. Îți plătesc asigurările sociale, îți creez un fond de pensii, ai două zile libere pe săptămînă și, pe deasupra, îți dau voie să umbli cu mașina mea. Și să nu uităm că-ți fac niște cadouri trăsnet la fiecare Crăciun. Hai, pleacă!

Ariel și Dolly aveau confruntări de acest gen cel puțin o dată pe săptămînă și, întotdeauna, una sau cealaltă bătea în retragere. Anii lungi de prietenie le permiteau să vorbească deschis, să-și spună tot ce aveau pe suflet și, apoi, după încheierea discuției, să plece cu fruntea sus. Zicala „Întinde-i un deget și-ți va lua toată mîna“ nu e întotdeauna valabilă, îi plăcea lui Ariel să spună.

– Și ce-mi dai anul ăsta? întrebă Dolly cu viclenie.

– Nimic; tu pleci pentru că eu îmi voi lua un cîine şi o pisică. Dar tu ce aveai de gînd să-mi dai mie? zise ea imitînd tonul menajerei.

– Eu nu fac cumpărăturile decît în ultimul minut. Ceva semnificativ, ca întotdeauna. Poate că un singur animal ar merge. Un cîine care nu năpîrleşte. Ai putea merge la Societatea pentru Protecţia Animalelor de unde să iei unul gata dresat. Ţi-l dă pe gratis – nu plăteşti decît o contribuţie minoră cum ar fi, să zicem, cincisprezece dolari. Fără pisici!

– Doi cîini.

– Problema nu este negociabilă. Unu!

– Nu uita să-mi laşi o adresă la care să poţi fi găsită la nevoie. Doamne, este vremea să depun contribuţia pentru pensia ta. Eh, asta este, rosti Ariel aruncîndu-şi braţele în aer. Sfinte Sisoie, săptămîna viitoare nu este cumva ziua ta de naştere? Aveam de gînd să te invit la cină la restaurantul *Planet Hollywood* şi să-ţi cumpăr o poşetă *Chanel.*

– Foarte bine! Doi cîini. Asta e ultima mea ofertă.

– Se acceptă. Dolly, mi-e frică. Nu, ce simt eu e mai grav. Sînt îngrozită. Nu ştiu decît să interpretez roluri.

Începuse să plîngă în hohote, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji în minicascade, un lux pe care şi-l permitea rareori de teamă că i se vor umfla şi i se vor injecta ochii.

– Nu-i nimic, spuse Dolly îngenunchind lîngă ea. Dă-i înainte şi plîngi după pofta inimii. Şi, cînd o să termini, am să curăţ nişte castraveţi să ţi-i pui pe ochi. Plînsul face bine. Te eliberează de încordare şi de tot soiul de toxine. Singurul lucru la care trebuie să te gîndeşti este că ei pierd. Asta este realitatea. Tu ai avut mai mult decît majoritatea oamenilor din oraş: ai *Oscar*-ul, steaua şi amprenta tălpii. Nu mulţi se pot mîndri cu asta. Nimic nu durează o veşnicie. Asta este unul din aforismele mele preferate.

Continuă să vorbească pe un ton liniştitor legănînd-o pe Ariel înainte şi înapoi, asemeni unei mame înțelegătoare.

– E-n regulă. Fie şi o pisică. Doi cîini şi o pisică. Or să scrie un articol despre tine în *Variety.*

După ce izbucnirea se potoli, Ariel începu să suspine.

– În tot oraşul ăsta blestemat, tu eşti singura mea prietenă adevărată, Dolly. Uneori, am impresia că noi două sîntem singurele care cunoaştem înțelesul cuvîntului „loialitate". Mi-e bine, acum. Mi-e frică, însă am să rezolv problema asta în felul meu. Sînt suficient de norocoasă, încît să mai am şi alte opțiuni. Astăzi... am avut confirmarea faptului că sînt terminată ca actriță în oraşul ăsta. Poate că ai dreptate în privința animalelor. Mai vedem noi cum va sta treaba cînd se vor mai linişti lucrurile. Dolly, tu n-ai vrea să ai o persoană pe care s-o iubeşti? Pe cineva care să te iubească? Vreau să spun, să te iubească sincer, cu adevărat. Ai avut parte de aşa ceva? Stăm împreună de douăzeci şi cinci de ani şi nu te-am întrebat niciodată. Nici măcar nu ştiu de ce te întreb acum. Mie mi s-a întîmplat treaba asta cu foarte multă vreme în urmă. Totuşi, povestea nu s-a mai repetat în cele două căsnicii ale mele. Crezi că e adevărat că iubeşti doar o singură dată în viață? întrebă Ariel agitată, aproape scîncind.

– Odată, cu mulți ani în urmă, răspunse Dolly abia şoptit. Dar presupun că n-a fost să fie. După aceea, n-am mai găsit pe nimeni. Adevărul este că nici nu mi-am prea dat silința. Însă sînt mulțumită şi aşa. Totuşi, mi-ar fi plăcut să am copii. E singurul meu regret. Dar ce, ne-am apucat să ne facem destăinuiri? Şi, în cazul ăsta, tu ce crezi? Ai avut doi soți şi mai multe legături, aşa că ar trebui să ştii absolut totul despre dragoste. Aş fi vrut ca unul dintre ei să fie bărbatul potrivit pentru tine. Este

posibil oare să fi pierdut cîndva o iubire adevărată, iar, după aceea, nici una să nu se mai fi putut compara cu ea?

– Mi-aş dori...

– A cîta dorinţă e pe ziua de azi?

– A doua, răspunse Ariel.

– E bine. E mai bine decît cele şase de ieri. Şi decît cele cinci de alaltăieri. Listele astea s-au lungit foarte mult în anul care a trecut. Ţi-ai dat seama, Ariel?

– Desigur. Dar listele cu dorinţe nu înseamnă nimic. Reprezintă numai un obicei al meu. Ţi-am răspuns la întrebare?

– Nu.

– Odată, cu mult timp în urmă, m-am îndrăgostit de cineva, dar tatăl meu îmi spunea că este doar un moft de adolescentă. Părinţii mei ziceau că sînt prea tînără şi nu le plăcea nici băiatul. Tatăl meu a fost transferat şi ne-am mutat. Sfîrşitul poveştii.

„Nu, povestea nu s-a terminat. Într-o zi, va trebui să vorbeşti despre ea. Cu glas tare. Mi-aş dori..."

– Mă duc să-ţi fac un ceai. Arăţi cam trasă la faţă. Nu m-ar surprinde cîtuşi de puţin să ai un început de gripă. Ai putea avea chiar şi un microb intestinal. Cred că nu ţi-ar strica să aţipeşti un pic. N-o să cinăm decît pe la opt. Focul ăsta o să-ţi prindă bine. Acum plouă şi vîntul a început să se înteţească. O să fie o noapte teribilă.

– Nu văd de ce eşti aşa de încîntată, mîrîi Ariel cuibărindu-se în mormanul de perne.

Cînd Dolly se întoarse cu ceaiul, dormea tun.

Menajera puse tava pe măsuţa scundă din faţa canapelei. Se lăsă în genunchi şi îşi puse palma pe fruntea stăpînei sale. Era caldă, însă nu într-atît, încît să se alarmeze.

Dolly începu să se legene uşor, înainte şi înapoi. Ariel fusese mereu stăpînă pe situaţie. Nu întreprindea

niciodată nimic fără să planifice totul în cele mai mici amănunte şi fără să analizeze situaţia din toate punctele de vedere. Apoi, diseca problema la nesfîrşit, pînă ce devenea sută la sută sigură că ştie ce are de făcut. Cîte nopţi nu stătuseră treze întorcînd pe faţă şi pe dos cîte o problemă, bînd ceai negru cu rom şi ronţăind pîine prăjită! Ariel îi împărtăşea toate dilemele ei şi îi preţuia părerile. Nu era numai o stăpînă minunată, ci şi o prietenă extraordinară.

Dolly se ridică în picioare şi luă tava clătinînd din cap. Probabil că, mai ales pentru o actriţă, faptul de a fi înlăturat definitiv era cel mai rău lucru posibil. O deranja că Ariel nu-i mărturisise temerile legate de rolurile pierdute, ce fuseseră încredinţate unor actriţe mai tinere şi mai atrăgătoare. De fapt, se părea că trecuse un an întreg de cînd nu-i mai fuseseră oferite roluri serioase. Atîtea scenarii, atîtea interpretări şi, apoi... nimic. Probabil că ziua de azi însemnase un fel de termen-limită, invizibil, pentru stăpîna ei. Ar fi vrut să-şi aducă aminte cu exactitate cîte oferte primise în ultimul an. Probabil că Sid ştia, dar n-avea de gînd să-l sune. Ar însemna să depăşească nişte graniţe. Se întoarse, puse din nou tava jos şi-i privi, cu atenţie, chipul lui Ariel. Micile umflături, care o neliniştea atît de mult pe aceasta, semănau cu nişte coşuri, dar ar fi putut paria că nu era vorba de aşa ceva. Brusc, simţi că i se strînge stomacul. Ieşi aproape în fugă din încăpere, iar ceaiul se revărsă peste marginea tăvii, picurînd pe podeaua lustruită, din lemn de esenţă tare.

Ceva nu era deloc în regulă cu faţa lui Ariel... şi situaţia se înrăutăţea pe zi ce trecea.

– Aşadar, Dolly, ce avem la micul dejun?

– O să primeşti o jumătate de grepfruit şi o felie de pîine prăjită. Durează doar cinci minute. Cafeaua e gata.

– Azi, Dolly, o să mănînc două ouă făcute scrob, trei felii de pîine prăjită s-o înmoi în ele, mult gem de căpşuni şi smîntînă adevărată în cafea. Am o zi lungă în faţă şi îmi trebuie combustibil. Vreau să cumpăr o pagină întreagă în *Variety* în care să solicit manuscrise. Trebuie să le telefonez avocatului meu şi lui Sid. Vreau să-mi pun în aplicare planul de înfiinţare a propriului meu studio cinematografic şi mă gîndesc serios să regizez eu însămi un film, dacă se iveşte scenariul potrivit. După micul dejun, am să-i telefonez consilierului meu financiar ca să văd dacă nu pot obţine finanţare din exterior. Prima regulă a afacerilor, Dolly, este să nu-ţi investeşti propriii bani. Dacă voi fi nevoită... ei, asta-i altă poveste. Îmi închipui că îmi va fi teamă la primele două-trei filmări, însă, apoi, îmi voi reveni. Am învăţat o mulţime de lucruri de-a lungul anilor. Uneori sînt eu însămi uimită de tertipurile pe care le-am prins. Îţi rămîn fără voie întipărite în minte, dacă mă înţelegi. Ştii că trebuie să port pantofi comozi, şi nu din cei cu tocuri cui pe care i-am purtat în fiecare zi de cînd mă ştiu. Hollywood-ul nu ia în serios femeile care se ocupă de regie, dar pe mine mă vor lua. Secretul e să fii tu şeful. Am să cumpăr totul de la bun început cu banii jos. O să reuşesc. Simt asta. Ce părere ai, Dolly?

– Dacă simţi tu că aşa e bine, eu zic să-i dai drumul.

– Mie mi se pare perfect, răspunse Ariel radiind.

– Şi de cîtă vreme pui la cale treaba asta?

– De la primul eşec. În toţi cei treizeci de ani de cînd lucrez în cinematografie, ori de cîte ori am dat probă pentru un rol, l-am primit. Pînă în ziua *aceea.* Şi atunci fusesem cea mai potrivită pentru rol; directorul şi regizorul erau de aceeaşi părere, însă producătorii voiau pe altcineva. Cînd s-a întîmplat a doua şi a treia oară, am înţeles cum stă treaba. Însă, mă ştii cum sînt – trebuie să mi se dea una în cap, ca să cedez. Dar, după o

duzină de eşecuri, pînă şi un prost înțelege că regulile jocului s-au schimbat. Iar eu nu sînt proastă.

Dolly îi puse micul dejun în față.

– N-ai mîncat un astfel de mic dejun de zece ani. Poate de cincisprezece. Sper ca stomacul tău să-i facă față. Cred că ai face bine să-ți cumperi şi un corset alături de pantofii ăia comozi.

Vocea ei avea o tentă de amărăciune, însă Ariel era atît de pornită să înfulece mîncarea, încît nu observă.

Dolly îşi turnă o ceaşcă de cafea adăugînd patru cuburi de zahăr şi suficientă frişcă, încît să-i schimbe culoarea în alb.

Se aşeză la masă, în fața lui Ariel, şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ariel, te-ai gîndit vreodată să părăseşti Hollywood-ul? Ştii tu... să pleci în altă parte.

– Şi cu ce să mă ocup?

– Există o mulțime de posibilități. Cred că nu ți-ar strica s-o iei mai încet. Povestea asta... oricare ar fi ea... nu ți-a deschis ochii cu adevărat. Poate ceva legat de modă. Ai un ochi bun pentru culori şi modele. Sau am putea pune pe picioare o companie de catering[1]. Meniuri dietetice. Eu aş prepara mîncărurile, iar tu ai fi cea mai bună reclamă. Ar putea fi interesant. Cu resursele tale, poate că ai reuşi să porneşti vreo afacere în care să foloseşti talentul unor persoane cum este Carla. Cred că, de fapt, vreau să-ți spun să nu iei vreo hotărîre pripită. Mai chibzuieşte pînă să te arunci cu capul înainte.

– Ah, a fost minunat! O să mai beau o ceaşcă de cafea, Dolly. M-am gîndit destul. Un an întreg. E oare ceva ce n-am înțeles? Vrei să te apuci de afaceri pe cont

---

1. Servicii de furnizare a alimentelor pentru ocazii festive

propriu? Dacă-i aşa, ai sprijinul meu necondiţionat. Dar asta e tot ce ştiu să fac, Dolly. E viaţa mea. Însă trebuie să rămîn cu ceva. Nu pot să plec aşa, cu una, cu două. Pariez că pot să joc şi să regizez în acelaşi timp. Au mai făcut-o şi alţii. Adevărul este că am încredere în mine. Şi asta înseamnă că bătălia e pe jumătate cîştigată. Acum, hai să trecem la lucruri mai plăcute, continuă ea. Hai să dăm o petrecere. Compania o să fie pusă pe roate cît ai clipi, iar scenariile or să curgă gîrlă. Kenneth Lamantia o să ne asigure finanţarea cît ai zice peşte. Pot considera treaba ca şi făcută. Aşa că, hai să punem la cale o petrecere în stil mare. S-o anunţăm cu mare tam-tam şi... tot tacîmul. O să invităm tot oraşul şi ne vom ruga ca jumătate din ei să nu vină. Va trebui să depăşească petrecerea pe care am dat-o după ce am primit *Oscar*-ul. O să ai ocazia să vezi nişte lingăi de prima mînă. Aşa, ca o schimbare, s-ar putea să fie plăcut să te afli în tabăra cealaltă.

Dolly îşi contorsionă chipul într-o grimasă care se dorea a fi un zîmbet. Cînd dădu repede din cap, în sus şi-n jos, coada ei groasă se mişcă dintr-o parte în alta.

– Nu; nu vreau să mă apuc de afaceri pe cont propriu. Mă gîndeam la tine. Nu vreau să te văd suferind. Oraşul ăsta e ucigător. O ştim foarte bine şi tu şi eu. Mă refeream la noi, amîndouă. Indiferent cum te-aş putea ajuta, îţi voi fi mereu alături. Dacă vrei o petrecere, aşa să fie. Trebuie să-ţi spun că te ţii tare. Mă gîndeam că o să fii...

– Am fost. Nu uita că povestea asta durează de mai bine de un an. Deşi nu m-am obişnuit cu ideea, o pot suporta. A fost alegerea mea să mă retrag. Mi se vor mai oferi roluri, dar nu vor fi bune, iar eu mă voi simţi tentată să le accept. Aşa e mai bine.

Ariel îşi termină cafeaua.

– Ei, a venit vremea să trec în birou. O să mă gîn-

desc cum să redecorez. Mi-ar plăcea să aibă o atmosferă mai feminină. Putem schimba draperiile, putem cumpăra un covor nou şi vreau să scap de biroul ăla monstruos şi să-l înlocuiesc cu unul alb. Perne colorate, nişte scaune noi pentru clienţi, o mulţime de plante şi nişte transparente împletite pentru ferestre. Vreau să fie o încăpere primitoare. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru şemineu. Două scaune şi o măsuţă joasă ar fi numai bune. Cred că încep să mă cam ambalez. Ascultă, fă-mi o favoare, du-te la drogherie şi ia-mi nişte fond de ten pentru petele astea de pe faţă.

– Mai bine te-ai duce la doctor. Ce contează o jumătate de oră din viaţa ta? Poate că-ţi trebuie un antibiotic. Îţi spun de pe acum că n-o să faci nimic cu fardurile.

– Facem o încercare. Dacă nu merge, o să mă duc la doctor. Pare cam caraghios să mergi la doctor pentru nişte coşuri.

La vremea cînd Dolly veni s-o anunţe că este gata prînzul, Ariel pusese roţile în mişcare, ca să-şi înfiinţeze propria casă de filme.

Dăduse anunţ la *Variety,* închiriase o căsuţă poştală pe numele lui Dolly şi deschisese un cont de afaceri pe numele propriei companii cinematografice, *Perfect Productions.* Avea un nou cod pentru taxe şi, din cîte spunea Lamantia, urma să primească, în scurt timp, tone de documente oficiale.

Îndreptîndu-se spre bucătărie, Ariel se prefăcu a-şi scutura praful de pe mîini cu gesturi dramatice. O aştepta un sandviş cu şuncă şi brînză alături de salată de cartofi şi salată de varză.

Ariel le mîncă pe toate bombănind că o dureau gingiile cînd mesteca.

– Pariez că urmează să fac un abces la vreun dinte şi de asta am erupţia aia pe faţă. Fac pariu pe cinci dolari, Dolly. Cînd am mîncat de dimineaţă, nu mă durea

nimic. Poate că o să-mi fac o programare pentru mîine la dentist, ca să văd care-i situația. Doamne, ce bine am mîncat. E minunat să pot mînca iar cum trebuie. O să exersez după masă la covorul rulant, ca să consum caloriile, aşa că nu mai face mutra asta. Iar acum, continuă ea, o să mă gîndesc cum să redecorez biroul. Vreau să te duci cu nişte hîrtii la bancă, iar, după aceea, treci pe la poştă unde ai să semnezi ceva şi ai să plăteşti chiria pe şase luni. Restul după-amiezei îți rămîne la dispoziție să te uiți la serialele tale.

– Decorează-l frumos ca să ne putem bea ceaiul sau cafeaua cînd faci o pauză după-amiază, aşa cum îi vezi pe ăia din reclamele la cafea. Ştii tu, cele în care femeile sînt puse la patru ace, stau pe scaune tapițate cu brocart şi poartă pantofi cu tocuri înalte. Peste tot, se văd flori proaspete, iar decorul e plăcut şi înzorzonat.

– O să-mi dau silința. Ai cumva nişte motrin?

Dolly luă flaconul din dulap şi-i turnă trei tablete în palmă. Ariel le înghiți cu restul de sifon din pahar.

– Cheamă-mă cînd e gata cina. Hai să-i spunem mai bine serată decît petrecere. Eu fac lista şi tu o duci mîine la tipărit. O fixăm de sîmbătă în trei săptămîni, cum ți se pare? „Ariel Hart doreşte s-o onorați cu prezența dumneavoastră la serata din doisprezece noiembrie o mie nouă sute nouăzeci şi patru". O să scriu ziua şi anul cu litere ca să pară mai pretențios. Voi continua cu ceva de genul: „În cinstea înființării companiei *Perfect Productions*". Ştiu că nu e tocmai bine formulat, dar ai prins ideea, nu? Cum ți se pare?

– Sună bine.

– Absolut. O să port rochia aceea ornată cu mărgele pe care mi-am comandat-o la Hong Kong. Va trebui să mergem pe Rodeo Drive să-ți luăm ceva ultramodern. Trebuie să începi să te gîndeşti cam ce ți-ar plăcea.

– Dacă vei continua să mănînci în halul ăsta, în locul

tău n-aş conta pe rochia aia. M-am uitat la ea cînd ți-a fost livrată şi n-are cusături la care să le poți da drumul.

– Ei bine, n-am de gînd să-mi fac griji acum din pricina asta. Sînt atît de entuziasmată, Dolly. Cred că o să reuşesc. O să fie o distracție de toată frumusețea cînd unii dintre cei care m-au tăiat de pe listele lor vor începe să se gudure pe lîngă mine. Bănuiesc că nu-i prea frumos din partea mea, nu? Cui îi pasă? Acum, e rîndul meu. Mă simt atît de bine. Cristoase, iar plouă. Înapoi la lucru şi la focul meu minunat. Ar trebui să-ți faci şi tu foc în şemineul ăsta. Hai, dă-i drumul, Dolly, şi o să mîncăm cina aici. Hai să mergem de Crăciun la Aspen. Fac eu rezervările. Poate că ar trebui s-o invităm şi pe Carla. Tu ce crezi?

– Eu cred că te înhami la prea multe. Petrecerea, Aspen-ul, noile afaceri. Nu trebuie să le faci pe toate odată.

– Ba da, trebuie, Dolly. Trebuie să am tot timpul ceva de făcut, ca să nu mă mai gîndesc. Nu vreau să mă las cuprinsă de amărăciune şi să devin una dintre pustnicele acelea neiertătoare de care e plin Hollywood-ul. Ştiam ce se va întîmpla cînd m-am lăsat prinsă în mrejele lui, însă, pe atunci, eram tînără şi credeam că ziua asta n-are să vină niciodată. Viața merge înainte, iar eu vreau să fac la fel. Este singurul mod de a trăi pe care-l cunosc.

– E-n regulă, dar ia-o mai încet.

– Promit. Ne vedem la şase.

După-amiaza trecu repede pentru Ariel. Decoratorul urma să sosească în dimineața următoare, la prima oră.

Făcu rezervările pentru un sejur de şapte zile la Aspen, apoi îi telefonă Carlei care îi spuse că va fi încîntată să le însoțească.

Dentistul era plecat la un congres, în Las Vegas, aşa încît îşi făcu o programare pentru săptămîna următoare.

Înainte de a alerga cele cinci mile[1] pe covorul rulant, se spălă pe faţă şi se dădu din nou cu fond de ten. Nu era sigură, însă i se păru că umflăturile erau mai mari şi o durea toată faţa. Motrin-ul ar fi trebuit să-şi facă efectul pînă acum. Poate că ar fi mai bine să meargă la alt dentist. În cele din urmă, hotărî că, dacă nu se va simţi mai bine pînă a doua zi, va telefona la dentistul lui Dolly. Înghiţi încă două pastile de mortin din flaconul pe care-l avea în birou.

Nu făcuse nici o jumătate de milă cînd se văzu nevoită să coboare de pe covorul rulant, deoarece capul începuse s-o doară insuportabil. Deşi nu era prăpăstioasă de felul ei, începu să se teamă că ar putea fi vorba de ceva serios. Dumnezeule, dacă are cumva granulom la un dinte şi vor fi nevoiţi să-i dea jos porţelanul acela care o costase atît de mult? „N-o să mă îngrijorez fără motiv deocamdată, îşi spuse ea. O să-mi pună ceva temporar şi o să mă ascund o vreme. Nimic mai simplu."

Ceasul de pe poliţia şemineului arăta ora patru şi jumătate. Avea suficient timp să tragă un pui de somn înainte de cină. Mîine se va simţi mai bine, era sigură. Mîine va fi prima zi a noii ei cariere. Îşi încîrligă degetele, aşa cum făcea cînd era mică, dorindu-şi ca noua ei carieră să fie la fel de plină de succes cum fusese şi cea pe care o abandona. „Mi-aş dori..."

---

1. O milă = 1609 m

CAPITOLUL 2

Întîlnirea avea un aer sărbătoresc şi din alt punct de vedere. Era Holloween-ul şi Dolly decorase peluza şi uşa principală cu pînze de păianjen artificiale, spiriduşi şi vrăjitoare ce urmăreau fantome îmbrăcate în cearceafuri albe.

Toată lumea o aştepta pe Ariel să se întoarcă din oraş: consilierul financiar Ken Lamantia, agentul Sid Berger, agentul de bursă Gary Kaplan, actorul Alex Carpenter şi o echipă de avocaţi formată din Marty Friedman, Ed Grueberger şi Alan Kaufman. Audrey şi Mike Bernstein, vechii contabili ai lui Ariel şi Carla Simmons ajunseră cei din urmă. Toţi vorbeau în acelaşi timp, dîndu-şi fiecare părerea şi toastînd cu cidru proaspăt de mere pentru succesul companiei *Perfect Productions*.

– Au venit toate confirmările de participare la petrecere? vru să ştie Sid.

Dolly încuviinţă.

– Două sute de persoane. Situaţia e sub control. Sînt sigură că Ariel va sosi dintr-o clipă în alta. Este foarte emoţionată.

Urmă o conversaţie despre uşurinţa cu care făcuse Ariel trecerea de la statutul de actriţă la cel de produ-

cător şi despre succesul pe care-l prevedea toată lumea noii companii cinematografice.

– Unde s-a dus? întrebă Carla roasă de curiozitate.

– Cred că a plecat să-şi ajusteze rochia. Ştii cum se întîmplă. Probabil că a pierdut noţiunea timpului. Mai e posibil să fi avut de pus la punct detalii de ultim minut legate de petrecere. Au mai rămas numai două săptămîni pînă atunci. Cred că am auzit uşa de la garaj. Dacă vreţi să mai întăriţi cidrul, daţi-i drumul. Mă întorc imediat.

Dolly deschise uşa bucătăriei ce dădea spre garaj. Ariel stătea cu capul proptit pe mîinile încrucişate pe volan. Nu se mişcă nici cînd Dolly deschise portiera.

– Au vènit toţi, Ariel. Probabil că, exact în clipa asta, se grăbesc să mai toarne ceva alcool în cidru. Cum ţi-au plăcut decoraţiunile de pe peluză?

Cum nu obţinu nici un răspuns. Dolly se aplecă şi o trase de braţ.

– S-a întîmplat ceva rău? întrebă ea înspăimîntată.

– Totul merge rău. Dolly, du-te înapoi şi spune-le să plece acasă. Spune-le că le voi telefona mîine dimineaţă. Nu sînt în stare... nu pot da ochii... du-te, Dolly.

– Nu mă duc pînă nu-mi spui motivul. Ai fost la dentist, nu-i aşa? Ţi-am spus să nu-ţi anulezi programarea, da' ce, m-ai ascultat? Nu! Ai un granulom şi vrea să-ţi scoată coroanele? Ăsta nu-i sfîrşitul lumii. Ei, hai, eşti actriţă şi e cazul s-o demonstrezi. Prietenii tăi au muncit şi noapte să ducă treaba la bun sfîrşit. Sînt emoţionaţi atît pentru tine, cît şi pentru ei. Nu-i poţi dezamăgi. Ariel, mă asculţi?

– N-am fost la dentist... am fost la un doctor. Umflăturile astea de pe faţa mea nu provin de la vreun abces. Sînt nişte *tumori* şi doctorul Davis vrea să le opereze cît mai curînd posibil. Mîine dimineaţă trebuie să-mi fac o biopsie. Mi-e frică, Dolly. Aş putea avea... vreau să

spun, aş putea cu adevărat să am... Oh, Doamne!

– Şi ce altceva a mai spus? o somă Dolly. Spune-mi tot ce a zis. Şi nu-mi pretinde că nu-ţi aminteşti. Poţi memora un scenariu întreg, aşa că-mi poţi repeta, cuvînt cu cuvînt, tot ce a zis.

– A spus că a fost o inconştienţă din partea mea să aştepte atîta vreme pînă să mă duc la el. Nu crede că sînt maligne, dar se impune să fie extirpate. Vrea să fac o biopsie. Mîine, cînd o vor face, or să cheme un specialist în chirurgie plastică. L-am întrebat dacă voi rămîne desfigurată şi mi-a răspuns că există şi posibilitatea asta şi de aia vrea să fie şi chirurgul ăla de faţă. Asta-i tot ce a spus, Dolly.

– E-n regulă. Acum, ştim la ce să ne aşteptăm. O să ne descurăm noi. Ieşi din maşină şi intră în rol. N-o să ne dăm în spectacol. Miza e prea mare. Gîndeşte pozitiv. Este un ordin. Un doctor nu ţi-ar spune că, după părerea lui, excrescenţele sînt benigne dacă n-ar crede-o. Haide, eşti sănătoasă tun. Dacă nu ieşi din maşină chiar în momentul ăsta, eu plec. De tot. Vorbesc serios. Vreau să-ţi văd zîmbetul ăla vestit. Poţi rezista cîteva ore.

Tonul ei era atît de imperios, că Ariel coborî din maşină.

– Anulăm petrecerea, zise ea.

– Din partea mea, e perfect. Ar trebui să încetezi să mai fii atît de vanitoasă. Şi mai aminteşte-ţi ceva. Dumnezeu nu-ţi dă niciodată mai mult decît poţi duce. Bine şi, acum, hai să mergem, încheie Dolly deschizînd uşa bucătăriei.

– Ce m-aş face fără tine, Dolly?

– Te-ai descurca de minune.

A fost una dintre cele mai reuşite reprezentaţii ale lui Ariel. După ce ură noapte bună ultimului musafir, se trînti pe canapea şi îşi aprinse o ţigară.

– Pe toţi sfinţii, am reuşit.

– Da, ai reuşit. Nu-mi vine să cred. Ken a făcut rost de cinci milioane în numai cîteva săptămîni. Cineva are încredere în tine. Acum, tot ce-ţi mai trebuie este un scenariu şi nişte actori buni care să te ducă în vîrf. Lumea de abia aşteaptă să se afle pe ştatele tale de plată. Tu eşti o învingătoare, Ariel. O să pregătesc o cină rapidă şi, apoi, ne ocupăm de invitaţii. Mă gîndesc să spun că, datorită unor probleme familiale neprevăzute, o amînăm pînă după Anul Nou. Terminăm în doi timpi şi trei mişcări şi, mîine dimineaţă, la prima oră, le pun la poştă. Apropo, azi-dimineaţă am mai primit patruzeci şi patru de scenarii. Asta înseamnă un total de şase sute unsprezece. Va trebui să angajezi nişte cititori şi treaba asta nu suferă amînare. Carla a luat un teanc cu ea. I-am spus că o vei plăti la bucată. Am zis bine?

– Desigur. Probabil că ar fi trebuit să şi scrii un cec.

– Am făcut-o deja. I-am dat chiar şi ceva în plus. E notat în carnetul de cecuri. A mîncat ca un lup. I-am dat o plăcintă, două căni de cidru şi cei doi pui pe care-i fripsesem pentru cină. O să mîncăm nişte scrob, ţinînd seama că nu mai am cînd să gătesc.

– Ai suflet bun, Dolly.

– Asta e din cauză că am avut o profesoară bună. La ce oră e programarea de mîine?

– La opt dimineaţa.

– Te duc eu cu maşina. Bine, acum hai să facem ceva cu scenariile acestea. Prepar nişte cafea şi, pînă la cină, lucrăm. O să fii surprinsă de unele dintre numele de pe scenariile astea. Autori consacraţi care, de obicei, cer sume exorbitante. Probabil că se gîndesc că aici este bătaia peştelui. Sînt impresionată. Vorbesc foarte serios.

– Mda. Şi eu. Dolly, uită-te în ochii mei şi spune-mi adevărul. Crezi că o să scap cu bine din povestea asta?

– Absolut!
– Perfect. Adu cafeaua.

Ariel împinse scaunul în cel mai îndepărtat colț al încăperii și se așeză s-o aștepte pe Dolly. Doamne, ce bucuroasă va fi să scape de aici! Tot ce dorea era să ajungă acasă și să-și plîngă de milă. Ar fi trebuit să plece cu cîteva zile în urmă, însă făcuse o febră ușoară ce-l împiedicase pe doctor s-o externeze. Acum, după trei săptămîni și trei operații, se putea întoarce acasă.

Totuși, doctorii și asistentele erau îngrijorați pentru că refuza să se uite în oglindă. „Ei și ce? reflectă ea. Puțin îmi pasă dacă sînteți supărați. Cînd o să mă privesc întîia oară în oglindă, vreau să mă aflu în intimitatea propriei mele săli de baie, sub luminile acelea puternice. Dacă o să mă pierd cu firea, nu vreau să fiu văzută de nimeni. Dumnezeule, cu ce-am greșit să merit pedeapsa asta? De ce eu? De ce tocmai acum?“

Săptămîna viitoare, chipul ei se va afla în toate tabloidele. Fotografii luate înainte și după operații, ce vor fi vîndute pe bani grei. „Poate că mă supraestimez“, reflectă ea mohorîtă.

„Mi-aș dori... Poate...“ Închise ochii și încercă să-și amintească toate hotărîrile luate pe patul de spital. Fuseseră atît de multe. Una după alta. Să renunțe la compania cinematografică. Sau să i-o dea Carlei, însă bănuia că n-ar fi posibil. Să-i spună lui Ken Lamantia să returneze banii celor ce-o finanțaseră. Să trimită înapoi scenariile. Să închidă taraba și... ce să facă după asta? Să dea un anunț că se retrage din afaceri și se mută cu locuința? Unde? Înapoi la Chula Vista. Singurul loc din lume pe care-l simțea ca fiind căminul ei. Și ce să facă acolo? Cine știe? Acolo va fi o femeie oarecare și nu o fostă stea de film. Va cumpăra o casă, își va lua niște animale, se va certa toată ziua cu Dolly, se va ocupa cu

grădinăritul, se va înscrie la bibliotecă, va face cumpărături la Wal-Mart şi se va duce la biserică. „Îmi voi scrie memoriile, îşi zise ea şi îmi voi pune albumele cu tăieturi din ziare şi reviste într-un cufăr, în podul casei. Poate voi reuşi să devin iar Agnes Bixby. Buna şi draga Aggie. Voi face plimbări lungi cu cei doi cîini ai mei, voi face fapte bune... Şi cînd voi termina cu toate astea, ce-am să mai fac? Voi exista. Voi încerca să nu mă mai gîndesc la trecut. Poate voi învăța să gătesc. Dolly îmi va fi profesoară. Cu doi cîini, o să am destulă bătaie de cap."

Apoi, începu să plîngă, fiindcă nu ştia ce ar mai putea face. Se gîndi la vremurile bune de odinioară, despre care vorbea toată lumea. Dar oare fuseseră cu adevărat atît de bune? Cînd lucrai ca un rob şase zile pe săptămînă, mai mult de treizeci de ani, avînd vacanțe aşa de mici şi aşa de rare, încît de abia ți le mai aminteai, puteai considera vremurile acelea ca fiind bune? Faptul de a răbda de foame pentru ca acele două, trei kilograme în plus să nu pară şi mai multe pe ecran putea fi considerat o amintire plăcută? Faptul de a fi atît de obosită spre sfîrşitul zilei şi de a nu avea aproape deloc timp liber pentru tine nu conta? Vremuri bune de odinioară, pe dracu'!

Se gîndi la Max Winters, primul ei soț. Acum avea o căsnicie fericită şi trei copii. Rămăseseră prieteni. Îi telefona deseori, să vadă ce mai face. Max îşi dorise copii, dar ea nu fusese de acord. Sincer vorbind, nici pe el nu-l iubise. Încercase, dar fără succes. Fusese mai mult decît generos cu aranjamentul de la divorț. Ea nu dorise nimic, însă el îi dăduse două milioane de dolari şi o sfătuise să-i investească atentă cu profit maxim. În fiecare an, de Crăciun, Ariel le trimitea şampanie şi un buchet de *painsettia* lui Max şi soției lui, şi jucării pentru copii. După operație, el îi trimisese atîția trandafiri galbeni – florile ei preferate, încît ameţise din cauza parfumului lor. În fie-

care zi, îi trimitea o carte de vizită şi îi telefona dimineaţa, la prima oră, şi seara, din nou, înainte de a se duce la culcare. „Capul sus, fetiţo. Nimic nu-i aşa de rău pe cît pare la prima vedere. Ţine-te pe poziţie şi, dacă vrei sau ai nevoie de ceva, telefonează-mi."

– Dă-mi înapoi vechiul meu chip, bolborosi ea cu nasul îngropat într-un pumn de şerveţele.

Urmase, apoi, cel de al doilea soţ al ei – Adam Jessup. Adam era actor şi arăta cu mult mai bine decît ea. Un bărbat plăcut, care habar n-avusese ce înseamnă să fii căsătorit. Dar nici lucrul ăsta nu putea fi considerat un defect, fiindcă nici ea nu ştiuse prea multe despre ce însemna cu adevărat rolul de soţie. Cu toate acestea, rămăseseră căsătoriţi şapte ani, căzînd, apoi amîndoi de acord să divorţeze. Şi el fusese generos dîndu-i casa de pe plajă, de la Malibu, *Bentley*-ul, cabana de schi de la Aspen şi un milion de dolari. Îi plătise chiar şi cheltuielile de divorţ. Ea voise să plece pur şi simplu şi să-şi închipuie că nu fusese niciodată măritată, dar Adam spusese că ar face o impresie groaznică dacă nu s-ar arăta generos. „Trebuie să-mi protejez imaginea, Ariel. Va trebui să iei tot." Aşa că le luase şi îl rugase pe Max s-o sfătuiască în privinţa investiţiilor. Acesta îi spusese să vîndă casa şi cabana şi să depună banii la bancă. „Păstrează *Bentley*-ul. Într-una din zilele astea, va ajunge să valoreze foarte mult." Prin urmare, era o femeie bogată. „Iar acum, uită-te la tine. La ce folosesc banii dacă trebuie să te ascunzi, ca oamenii să nu-ţi vadă chipul?" Începu să plîngă din nou şi se urî din cauza asta.

Porni să se plimbe în sus şi-n jos prin rezervă, evitînd în mod deliberat să privească în direcţia oglinzii aflate pe dulap.

– Hai, Dolly, unde eşti? Vreau să ies naibii de aici.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, uşa camerei se deschise. Dolly şi Carla Simmons intrară împingînd un

scaun cu rotile.

– Ştiu că n-ai nevoie de ăsta, însă regulile spitalului precizează că trebuie să mergi în el pînă afară, la maşină. Aşează-te, zise Dolly.

– Ei, n-ai de gînd să spui nimic? o îmboldi Ariel.

– Ba da. Curcanul e gata de aruncat în cuptor. Mai am doar să-l umplu mîine dimineață. Am făcut sos de coacăze şi trei plăcinte. Avem napi, cartofi dulci glasați, fasole verde şi mazăre proaspătă care arată ca o colecție de smaralde mici şi cornuri umplute, făcute la inspirație. Rachiu de prune pentru noi şi Pepsi dietetic pentru Carla. În plus, am luat şi faimoasa cafea *White Russian* despre care femeia de la magazin spune că e dementială. Asta e. Deci, dacă eşti gata, şi noi sîntem la fel.

– Nu asta am vrut să spun şi tu o ştii al naibii de bine, Dolly.

– O, nu, Ariel. Dacă vrei să ştii cum arăți, ai o oglindă exact în spatele tău. Noi putem aştepta. Avem tot timpul din lume.

– Nu pot, şopti Ariel.

– Ba poți. Trebuie doar să te întorci spre ea. Nu e o oglindă prea mare. Tot vei fi nevoită să faci treaba asta odată. De ce n-ai face-o acum, ca să scapi? Mîine e Ziua Recunoştinței. Gîndeşte-te pentru cîte lucruri ar trebui să fii recunoscătoare. Termină cu egoismul ăsta. Ți-au mers toate din plin. N-ai boala aceea cumplită de care te temeai atît. Ți s-a făcut operație estetică şi, acum, totul s-a terminat. O să-ți continui viața şi viața va fi minunată. Dacă bagi asta la cap, vei fi ferită de necazuri.

– Ție ți-e uşor să vorbeşti, i-o reteză Ariel. Carla, cît de rău este?

– Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Frumusețea, Ariel, se află în ochii celui care priveşte. Îmi spui

asta de trei ori pe săptămînă. Dacă n-ai făcut decît să mă induci în eroare, o să mă supăr foarte tare. Tu eşti o ființă bună, generoasă, binevoitoare, şi asta se vede. Fii fericită că trăieşti şi eşti sănătoasă. Gîndeşte-te la oamenii care nu sînt atît de norocoşi. Dumnezeu a fost bun cu tine, aşa că nu te purta ca o scorpie. Întoarce-te; hai să terminăm cu asta, ca să putem merge acasă. Şi dă-ți părul ăla de pe față. Arăți ca o sperietoare de ciori aşa.

– O să mă uit în oglindă... uite... cînd ajungem acasă.

– Nu. Trebuie s-o faci acum. Fă-o, Ariel, sau plec şi o să- ți prepari singură curcanul. Şi n-ai decît să te duci singură acasă.

– De ce-mi faci una ca asta? N-ai nici un pic de milă? Imediat cum ajungem acasă, te concediez.

– Nu ține nici aşa. Ori te priveşti acum în oglindă, ori te duci singură acasă. Mi-am dat ieri demisia, deci n-ai cum să mă concediezi. Acum, mă aflu aici din pură bunătate. Imediat după Ziua Recunoştinței, îmi iau tălpăşița. Şi, ca să-ți răspund la întrebare, sînt plină de compasiune. Tot aşa e şi Carla. Fă-o, Ariel.

– Prea bine.

Ariel se răsuci prinzîndu-şi părul cu amîndouă mîinile, pentru a şi-l îndepărta de pe față. Suspină atît de tare, încît amîndouă femeile se cutremurară. Cînd începu să se văicărească, îşi încleştară mîinile, dar nu se mişcară din loc.

– Aşadar, ai o mică adîncitură în frunte, rosti Dolly. Bretonul o va ascunde. Încrețitura aia de lîngă ochiul stîng poate fi acoperită cu fard. Cea din mijlocul bărbiei poate fi considerată o gropiță. Sincer vorbind, e chiar drăguță. Adîncitura din obraz poate fi luată drept o gropiță mai mare. Chirurgul a spus că încrețitura de la colțul gurii va dispărea cam în şase săptămîni. Cu timpul cicatricile se vor decolora. Trăieşte, Ariel. Ai avut un noroc chior. Fii recunoscătoare că ai scăpat numai cu atît.

Aveau dreptate şi ea îşi dădea perfect de bine seama. Le păsa de ea. Era egoistă. Ştia şi asta. Îi trebuia numai ceva timp, ca să se obişnuiască. Se întoarse spre ele şi zîmbi. Acum, nu mai juca teatru.

– Pînă în clipa asta n-am ştiut ce mult însemnaţi pentru mine. Vă mulţumesc că-mi sînteţi alături. Probabil că n-aş fi reuşit să mă descurc fără voi. Îmi pare rău că... am fost atît de...

– Nesuferită e termenul pe care-l cauţi, zise Dolly zîmbind.

– E la fel de bun ca oricare altul. Haideţi să mergem acasă şi să pregătim curcanul. Şi chiar ai să faci cornuri umplute, Carla? Credeam că nu ştii să găteşti.

– Nici nu ştiu. O să fie o premieră absolută. Probabil că o să iasă tari ca piatra.

– Cui îi pasă?

Ariel se aşeză pe marginea patului, epuizată dincolo de orice închipuire. Reprezentaţia dată pe parcursul orelor trecute în faţa lui Dolly şi a Carlei merita un *Oscar*. Se rostogoli şi se ghemui cu perna în braţe. Acum, se afla singură în camera ei, cu uşa încuiată. Putea să bată în pereţi, să spargă ce-i cădea în mînă, putea urla, înjura sau blestema, putea face tot ce avea chef. Ei bine, avea chef de plîns. Nu numai pentru chinul prin care trecea, ci şi pentru toate lucrurile pe care i le refuzase viaţa. Acum îşi putea permite luxul lacrimilor, pentru că nu mai avea importanţă dacă i se umflau şi i se înroşeau ochii. Nu vor mai exista camere de filmat nici mîine şi nici poimîine. Nu vor mai exista nicicînd. „Mi-aş dori..." Brusc, sări din pat cu iuţeala fulgerului şi se întinse după creionul atîrnat cu o sfoară lîngă teancul listelor dorinţelor ei. Începu să scrie cu furie. *„Mi-aş dori să fiu încă măritată cu Felix. Mi-aş dori să-l pot găsi pe Felix. Mi-aş dori să-şi amintească de mine, să mă mai iubească încă, să vină să mă*

caute şi să-mi spună că toate astea n-au nici o importanţă. Mi-aş dori să pot retrăi sentimentele şi senzaţiile acelea minunate, cu totul deosebite, pe care le-am trăit în ziua aceea cînd aveam şaisprezece ani şi ne-am căsătorit în secret la Tijuana. Mi-aş dori... Oh, Felix, unde eşti?"

Ariel privi fix singura însemnare de pe lista dorinţelor ei. O singură însemnare pe parcursul a treizeci de ani. Oare cum fusese posibil? De ce începuse de fapt lista asta? Ca să nu-l uite pe Felix, de aia. Şi el îi promisese să înceapă o listă asemănătoare. Îşi dori să ştie dacă el îşi ţinuse promisiunea.

Ariel trînti uşa întredeschisă a dulapului cu o lovitură zdravănă. Iar începuse să plîngă. „Te gîndeşti la Felix Sanchez numai cînd lucrurile nu merg bine şi te întrebi cum ar fi fost dacă..." *Dacă*. Mereu acest *dacă*. „Continuă, Ariel; urmează firul pînă în prezent, două ai curaj. Fă o listă, numerotează-o. Te provoc. Apoi, fă-ţi curaj şi adaug-o la lista dorinţelor. Dă-i drumul, Ariel. De asta vrei să te întorci la Chula Vista. Nu e vorba despre ideea unui cămin, ci de Felix. Recunoaşte. Scrie blestemata aia de listă, Ariel. Acum."

„1. Mă numesc Agnes Bixby. Cu treizeci de ani în urmă, Agnes a trecut graniţa şi s-a măritat cu Felix Sanchez în cadrul unei ceremonii secrete.

2. Două zile mai tîrziu, tata a fost transferat în Germania. N-am mai avut timp să trec graniţa şi să-l găsesc pe Felix. Cei din marină ne-au strîns lucrurile şi am plecat în treizeci şi şase de ore. Am lăsat un bilet în cutia poştală.

3. Cînd am ajuns în Germania, am scris la şcoală şi tuturor cunoscuţilor mei. I-am scris lui Felix la post restant. Am făcut tot ce am putut.

4. Cît am stat în Germania, am avut întîlniri cu alţi

băieți. Cînd ne-am întors după patru ani în California, aproape uitasem de Felix.

5. Am încercat să-l găsesc pe Felix. Am petrecut luni întregi încercînd să-i dau de urmă. M-am dus la un avocat, iar acesta a făcut investigații. Mi-a spus că nu exista nici un certificat de căsătorie. Mi-a spus că Felix m-a păcălit ca să ajungă în chiloții mei. Mi-a spus că e cazul să mă maturizez. Acum, cred că-l ura pe Felix. A spus că n-am fost niciodată măritată. Absolut niciodată.

6. Am terminat Facultatea de artă teatrală și cinematografică. Mi-am schimbat numele din Agnes Bixby în Ariel Hart. Am devenit actriță de film. Mi-am schimbat culoarea ochilor și a părului la fel de ușor cum mi-am schimbat numele. Mi-am îmbrăcat dinții. În ziua primei probe pentru un film, Agnes Bixby s-a retras și nu s-a mai auzit nimic de ea.

7. După ce am devenit stea de cinema, n-am mai încercat să-l găsesc pe Felix. Dacă aș fi continuat legătura cu el, n-aș mai fi făcut niciodată nimic. Presupun că nici el n-a încercat să mă găsească.

8. L-am iubit pe Felix. Încă îl mai port într-un cotlon al inimii mele. Din cînd în cînd, îl visez. E adevărat. Deseori mă gîndesc ce-ar fi fost dacă... dacă...

9. Aveam doar șaisprezece ani. Părinții mei spuneau că Felix nu e suficient de bun pentru mine. Am încercat. Germania era atît de departe. Am scris zeci de scrisori. Majoritatea au venit înapoi.

10. Îmi pare rău, Felix. Foarte rău."

Ariel se duse la dulap, luă teancul de hîrtii și adăugă lista de-abia terminată dedesubtul celorlalte foi. Agăță teancul la locul lui, îl privi fix un minut, apoi închise ușa.

De ce făcuse treaba asta? Pentru că... pentru că Felix era întotdeauna reconfortant. „Ajunge să mă gîndesc la el și mă liniștesc. Ei, acum, dacă te-ai liniștit, fă

ce ai de făcut. Du-stete la baie, priveşte-te în oglindă şi pregăteşte-te de culcare. Mîine e o nouă zi. Şi va fi aşa cum o vei face să fie."

Cum nu-şi urma niciodată propriile sfaturi, Ariel se trînti în pat şi adormi aproape instantaneu. Visele îi fură invadate de un băiat înalt şi subţire, cu ochi negri, cu o cunună de bucle negre ca abanosul şi cu cel mai dulce zîmbet din lume.

– Nu te teme, Aggie. O să spună doar cîteva cuvinte. O să vorbească în spaniolă. Eu o să-ţi şoptesc înţelesul lor pe măsură ce le rosteşte. Am inelul. L-am făcut din aţă pescărească. L-am împletit. Mi-am făcut şi mie unul. Va trebui să mi-l pui pe deget, aşa cum ţi-l voi pune eu pe al tău. Într-o zi, cînd voi fi bogat şi faimos, am să-ţi cumpăr unul bătut în diamante. Tu ce fel de inel o să-mi cumperi?

– Unul mare şi gros, de aur; poate cu un model pe el. Înăuntru vor fi gravate iniţialele noastre şi data. Felix, cît timp va trebui să ţinem secretă căsătoria noastră?

– Pînă cînd părinţii tăi vor începe să mă placă. Poate că nu va trece mult pînă atunci. Tu cît timp crezi că va dura, Aggie?

– Nu ştiu, Felix. Cred că s-ar putea să avem de aşteptat pînă voi împlini douăzeci şi unu de ani. După asta, voi putea face tot ce vreau. Nimeni nu va mai putea să se opună. Mă scoate din sărite că mama obişnuia s-o lase pe mama ta să ne facă curat în casă, iar acum spune că nu eşti destul de bun pentru mine. Mi-aş dori ca tata să nu te urască. Nu este deloc îngăduitor. Nici măcar nu-i pasă că ai cetăţenie dublă. Aş vrea ca mama ta să nu-i fi spus mamei mele că te-a născut pe podeaua bucătăriei stăpînului ei. Am auzit-o pe mama vorbind cu tatăl meu. Mama ta îi povestise că, după ce te-a spălat, a continuat să cureţe bucătăria. Ştia că nu va fi plătită, dacă nu va termina treaba pe ziua aceea. Am plîns cînd

am auzit-o spunînd asta.

Chipul lui Felix se înroşi puternic.

– Mama a murit spetindu-se cu munca. A făcut tot ce a putut pentru noi. Nu e o ruşine să munceşti din greu, Aggie. Aş dori... Aş dori să mai fi trăit ca, atunci cînd voi fi devenit bogat şi faimos, să-i fi putut cumpăra o casă şi s-o pun pe o femeie albă să curețe în locul ei.

Agnes îl strînse de mînă.

– Te iubesc atît de mult. Ştiu că e bine ce facem, dar mi-e teamă. Tu ce simți?

– Eu sînt emoționat. O să fie minunat, fiindcă ne iubim. Nu te teme. Am găsit locul perfect. L-am pregătit de ieri. Miroase atît de frumos, Aggie. L-am împrejmuit cu flori şi pe jos e numai muşchi moale. Mexicanii îl numesc alcov de nuntă. E perfect, tot atît pe cît eşti şi tu de perfectă.

– Eşti sigur că n-o să afle nimeni? Tatăl meu te-ar omorî dacă... zău, că te-ar omorî, Felix.

– N-o să afle nimeni, draga mea. De-asta mergem sus, pe munte. Omul care ne va căsători e un preot bătrîn. Îl ştiu de cînd eram mic. Ne va păstra certificatul de căsătorie în siguranță pînă cînd i-l vom cere. M-am gîndit că aşa e cel mai bine. Nu crezi, Aggie?

– Eu nu pot ține nimic acasă. Mama îmi scotoceşte mereu prin lucruri. Crede că găseşte cine ştie ce. Îmi scutură chiar şi cărțile de şcoală. Întotdeauna rup biletele de la tine după ce le memorez. E bine că preotul vrea să-l păstreze. Ne vom putea întoarce să-l luăm cînd va sosi vremea. Cred că încep să mă emoționez şi eu. Sînt mai mult emoționată decît speriată. Mîine, pe vremea asta, voi fi doamna Felix Sanchez. Sună plăcut. Agnes Sanchez. Într-o bună zi, o să-mi comand hîrtie pentru scrisori, cu numele meu scris în partea de sus. Oare să pun Aggie sau Agnes?

– Mie îmi place mai mult Aggie. E vremea s-o pornim

la drum, Aggie. Trebuie să traversăm podul – e mult de mers. Apoi, vom traversa oraşul pînă cînd vom găsi cărarea ce duce sus, pe munte. Drumul ne va lua trei ore. Dacă oboseşti, te voi duce în braţe. Sînt mai puternic decît par.

– Eşti perfect, Felix. Două zile întregi! Niciodată n-am petrecut atîta timp împreună. Sînt atît de fericită. N-am fi putut face toate astea dacă prietena mea, Helen, n-ar fi fost de acord să spună că-mi voi petrece sfîrşitul de săptămînă la ea. Promite-mi că vom fi mereu la fel de fericiţi.

– Îţi pormit. Dar promite-mi şi tu că mă vei iubi mereu.

– Promit, dacă-mi promiţi şi tu.

Urcuşul era lung, panta abruptă şi a durat toate cele trei ore cît spusese Felix că le vor fi necesare.

– N-aş mai şti să găsesc drumul pînă aici. Cum de ştii care- i direcţia bună?

– Obişnuiam să vin de două ori pe săptămînă, să-i aduc mîncare preotului. Acum, se ocupă altă familie din parohie de treaba asta. Preotul e un om foarte bun. Nu ne va pune nici un fel de întrebări. Am vorbit de trei ori cu el. Singurul lucru pe care m-a pus să-l promit a fost că te voi iubi şi la bine şi la rău şi partea aceea cu „pînă cînd moartea ne va despărţi". Am promis. Va trebui să promiţi şi tu. Ţi-am spus că nu vorbeşte englezeşte, nu-i aşa? Asta nu reprezintă nici o problemă. Aproape c-am ajuns. Am adus apă şi o cîrpă moale ca să te speli puţin. Şi ţi-am făcut şi un cadou, adăugă el cu timiditate.

– Un cadou. Este un cadou de nuntă? Şi eu ţi-am cumpărat ceva, rosti Aggie la fel de timidă.

– Te iubesc, Aggie.

Îl crezu, fiindcă şi ea îl iubea.

Zece minute mai tîrziu, Felix rosti:

– Am ajuns.

Privind în sus, spre soare, adăugă:

– Mai avem cincisprezece minute înainte de a ne întîlni cu preotul. Trebuie să fim punctuali. Doarme mult şi nu-l poţi trezi. Dacă nu ajungem la timp, va trebui să aşteptăm pînă mîine. Grăbeşte-te, Aggie.

Ea purta o rochie simplă de rips cu o eşarfă de satin. Adusese o pereche de papuci din piele moale, pentru a-şi completa toaleta de nuntă.

– Sînt gata.

– Oh, Aggie, eşti atît de frumoasă. Cînd o să închid ochii o să te văd mereu cum arăţi acum. Ţine, am făcut coroniţa asta din flori, să ţi-o pui pe cap, şi ăsta este buchetul de mireasă. Le-am ţinut în apă, aşa că sînt încă proaspete. Eu arăt bine?

– O, da, răspunse Aggie. Eşti mai chipeş decît un actor de film. Îmi place cravata ta.

– Grăbeşte-te, Aggie. Nu e departe, dar nu ne putem permite să pierdem vremea. De fapt, ar trebui să fugim puţin. Poţi fugi?

– Pentru nunta mea, sînt în stare şi să zbor, dacă e nevoie. Ia-o înainte, Felix.

Cînd se opriră în faţa unei colibe aşezate într-un luminiş abundînd de verdeaţă, erau îmbujoraţi şi de abia mai respirau. Pretutindeni se aflau flori de toate culorile, ale căror corole răspîndeau un parfum atît de intens, încît Aggie se simţi brusc ameţită.

Preotul era bătrîn şi slab, cu umrii aduşi de povara păcatelor lumii. Sub lumina puternică a soarelui, părul lui alb avea strălucirea caldă a perlelor. Mai tîrziu, Aggie jură că văzuse o aură deasupra capului lui. De asemenea, era bolnav. Nu-şi dădu seama de unde ştia acest fapt, dar, pur şi simplu, ştia.

– Ciupeşte-mă, Felix. Vreau să fiu sigură că nu visez, şopti Aggie întinzîndu-i mîna stîngă.

Cînd se uită la verigheta ei simplă şi neprotocolară, lacrimile îi înceţoşară vederea. Era atît de îndrăgostită, încît îi luă mîna lui Felix şi-i sărută degetul pe care se afla inelul.

– S-a terminat – tocmai ne-a declarat soţ şi soţie. Aşteaptă să te sărut şi să-i dau cadoul. Cei bogaţi îi dau bani. Eu i-am adus o pungă de tutun.

Nici c-ar fi putut exista pe lume un sărut mai dulce decît al lui.

– Te iubesc, doamnă Sanchez.

– Te iubesc, domnule Sanchez.

Ariel se trezi din vis – acelaşi pe care-l visase de atîtea ori – cu trupul înmuiat de sudoare. Se simţea dezorientată şi tîmplele îi zvîcneau cu putere. Se întinse să aprindă lampa de pe noptieră. Din sertarul acesteia, extrase cutia ei cu suveniruri. Pe fundul cutiei, înfăşurat într-o bucată de ţesătură fină, se afla inelul pe care i-l pusese Felix pe deget. Se mai uitase la el şi pînă acum, dar nu şi-l pusese niciodată. De data asta, o făcu şi toate amintirile celor ce urmaseră după acel moment o asaltară prinzînd viaţă. Nu se mai întîmplase aşa ceva pînă acum. Îşi spuse că nici nu mai fusese atît de vulnerabilă vreodată.

Se strecură înapoi, în pat, şi îşi apăsă mîna stîngă pe obraz. Se găsea din nou în luminişul acela acoperit de muşchi şi înconjurat de flori şi un zîmbet dulce i se întinse pe faţă în vreme ce alunecă într-un somn fără vise.

CAPITOLUL 3

Ariel aruncă o privire încărcată de dispreț spre pomul de Crăciun. Era unul dintre acei brazi artificiali perfecți, caracteristici Hollywood-ului, ornat cu decorații sclipitoare de plastic. Îl detesta.

Era 2 ianuarie 1995. A doua zi a noului an.

– Aş zice să-i facem vînt bradului ăsta şi să scăpăm de el definitiv. Copacii ăştia de plastic alb cu ornamente albastre au ceva deprimant în ei. Probabil că n-am fost în toate mințile. Nu aduce nici un pic de atmosferă de Crăciun în casă; cel puțin, eu n-am observat. O să fie un lucru în minus de împachetat, Dolly. Descotoroseşte-te de tot ce este artificial. Dacă tot mă mut în lumea reală, nu vreau să car cu mine rămăşițele lumii ăsteia. La anul, de Crăciun, o să comandăm un brad adevărat din Oregon şi o mulțime de ghirlande pe care să le atîrnăm peste tot. Crengi de conifere care miros frumos. Oriunde ne-am fi aflat cu casa, mama insista să ne luăm un brad adevărat. Sper ca viitorul Crăciun să fie mai bun ca ăsta.

Dolly rupse nişte bandă adezivă de pe rulou.

– Dacă o să te afli într-o stare mai bună de spirit decît anul trecut, va fi splendid. Ai mai aflat ceva nou despre casă?

– Da, am aflat. Max mi-a telefonat azi-dimineață şi mi-a făcut o ofertă. Dublu decît valoarea ei. Spunea că o vrea pentru mama soției lui. Nu ştiu dacă să-l cred sau nu. Ştiu cum e Max – vrea să se asigure că o duc bine. E un om atît de cumsecade. Pînă la urmă, cred că am să i-o vînd lui, fiindcă va fi mult mai simplu. Cînd vom pleca, la sfîrşitul lunii, nu ne vom mai uita în urmă.

– Te-ai împăcat cu ideea mutării, Ariel? Lucrurile s-au desfăşurat mult prea repede şi mă tem să nu ai regrete. Peste douăzeci şi nouă de zile ne mutăm cu cățel şi cu purcel, cum se spune. În ultimele luni, ai trecut prin multe şi nu e prea tîrziu să te răzgîndeşti.

Ce îngrijorată pare, se gîndi Ariel. La fel cum păruse şi Max. Oare nu aveau deloc încredere în ea? Au impresia că nu se va putea descurca?

– Ba da, e prea tîrziu, şi n-am cîtuşi de puțin inenția să mă răzgîndesc, pentru că îmi dau seama că aşa e cel mai bine pentru mine. Singurul lucru pentru care îmi pare rău este că n-am făcut treaba asta cu doi ani în urmă. De asemenea, regret că le-am dat tuturor bătaie de cap cu *Perfect Productions*. Adevărul este că n-ar fi mers. Din cîte mă ştiu, în şase luni aş fi fost complet epuizată. Şi aş fi consumat o groază de energie încercînd să mă ascund de oameni, ca să nu-i văd compătimîndu-mă. Asta n-aş fi putut suporta. Avînd în vedere că opțiunile mele sînt limitate, voi privi totul ca pe-o aventură. Sau ca fiind începutul celei de a doua jumătăți a vieții mele.

– Atunci, zic că e în regulă. Hai să-i dăm drumul, iubito, rosti Dolly aplecîndu-se să apuce pomul de Crăciun.

Îl trase pînă la uşa glisantă şi îi făcu vînt afară. Roțile suportului acestuia porniră în viteză pe dalele de piatră ale curții interioare. Amîndouă femeile bătură, încîntate, din palme.

– Hotărîrea numărul unu – adusă la îndeplinire! Hai

să aruncăm şi decoraţiunile astea ieftine şi ţipătoare. La anul vom lua altele noi. Unele care să însemne ceva. Ştii tu, ornamente făcute în casă. Ken ne aduce fotografiile noii noastre locuinţe. Pe terenul aferent, se găseşte şi o căsuţă pentru musafiri. Casa are cinci dormitoare, un birou supradimensionat, bibliotecă şi bucătărie mexicană – ce o mai fi însemnînd şi asta. Un bazin de înot, de dimensiuni olimpice, teren de tenis şi grădină japoneză. Şi o verandă pe latura frontală. Zău, Dolly, o verandă veritabilă, cu balansoare şi cu o mulţime de plante verzi. A spuş că e superbă şi costă doar jumătate cît asta. Mai spunea şi că taxele sînt convenabile. Oh, mai are şi patru şeminee şi tu ştii cît de mult îmi plac mie şemineele. Are unul dublu pentru bucătărie şi sufragerie, unul în birou, altul în salon şi unul în dormitorul meu. Putem face unul şi la tine în cameră. Ştii tu, în caz că-ţi vine un imbold romantic de a invita pe cineva şi de a sta în faţa focului. În toate filmele vezi aşa ceva.

– Las-o baltă cu şemineul. Dacă voi găsi vreodată pe cineva cu care să am chef să mă culc, o să folosesc căsuţa pentru musafiri, ca să-i pot pregăti micul dejun.

– Asta-i o prostie, Dolly. Ne aflăm în anii '90. El îţi va pregăti micul dejun şi ştii cum am aflat treaba asta? Am citit-o în două dintre scenariile care ne-au sosit.

– O să ţin minte. Asta e ultima cutie din camera de aici. Vrei să începem şi în altă încăpere sau preferi să aşteptăm pînă după ce pleacă domnul Lamantia? Ce-ar fi să pregătesc nişte budincă picantă cu ardei iute? Cred că merge mai bine cu supă de zarzavat decît tonul şi va fi gata pînă cînd ajunge domnul Lamantia aici. Mai avem şi din desertul acela cu portocale şi nucă de cocos de ieri.

– Cred că este foarte bine. O să pun cutiile astea lîngă perete. Lucrurile mele, pe care le luăm cu Range Rover-ul, se află în hol. Nu vreau să se amestece printre

cutiile astea. După ce termin, cred că o să mă plimb prin curte.

Ajunsă afară, Ariel se opri brusc şi privi casa în care trăise douăzeci şi cinci de ani. Oare avea să-i ducă dorul? Probabil; pentru cîtăva vreme. Dumnezeule, ce avea să se aleagă de viața ei? Îşi atinse găurile de pe față şi vru să plîngă. „Nu te gîndi la ele ca la nişte găuri, îi recomandase chirurgul. Gîndeşte-te că sînt nişte gropițe." Îi mai spusese că, dacă s-ar îngrăşa cît de cît, urmele s-ar vedea mai puțin. "Nu arată chiar aşa de rău pe cît crezi, Ariel." Îi venea uşor să vorbească; nu era fața lui. „Obişnuieşte-te cu situația şi mergi mai departe."

„Îmi dau toată silința, zău că mi-o dau. Mîine o să mă străduiesc mai mult, iar, poimîine, şi mai mult."

Ajunsese la poarta principală cînd auzi un claxon. Apăsă butonul de deschidere automată lăsîndu-l pe Ken Lamantia să intre. *Mercedes*-ul lui 560 SEL, de culoare bleu, se strecură printre porți.

– Îmi place cînd gazda mă aşteaptă în persoană la poartă. Hai sus, Ariel. O s-o parchez în spatele casei. În felul ăsta, pot trece prin bucătărie, ca să văd ce pregăteşte Dolly pentru prînz şi poate reuşesc că şterpelesc una dintre bezelele pe care le ține în castronul de prăjituri.

Era un bărbat plăcut şi bun la suflet. Pe deasupra, îi fusese, vreme de mulți ani, un prieten foarte bun. Era înalt şi slab, iar părul închis la culoare, ce începuse să albească la tîmple, se asorta perfect cu mustața. Ochii negri îi străluceau în spatele ochelarilor cu rame subțiri. De asemenea, era un bărbat monogam, lucru aproape nemaiîntîlnit la Hollywood.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Ariel la el era vocea lui blîndă, cultivată, ce îi trăda bunătatea. Cînd vorbea, chiar dacă aducea veşti proaste, ştiai că se va strădui să îndrepte situația.

Ariel simţi că începe să-i slăbească încordarea din umeri.

– E o zi frumoasă, nu-i aşa?

– Văd că te-ai descotorosit, în sfîrşit, de pomul ăla mizerabil de Crăciun. Era şi timpul. Acum e momentul, Ariel, să scapi de toate vechile poveri, fizice şi psihice. Ţi-am găsit o casă superbă. Dory zice că e moartă după ea. Mai zicea şi că e invidioasă. Cred că spunea asta doar ca să se afle în treabă, tu ce zici? Avem o casă frumoasă şi ea munceşte din greu s-o păstreze aşa. Uneori, mă gîndesc că poate ar trebui să ne mutăm şi noi, însă viaţa mea e aici, iar Dory are nişte rude în susul canionului.

– Dory îşi iubeşte casa şi nu cred că s-ar muta de aici. După tine, e cea mai fericită şi mai bine adaptată persoană din cîte cunosc. E o simplă expresie, Ken. Ei, cum şi-a închipuit că mi-o vei transmite, probabil că a zis aşa doar ca să-mi facă plăcere. Tot nu-mi vine să cred că te-am lăsat să-mi cumperi o casă.

– De ce? Tot eu ţi-am cumpărat-o şi pe asta. Şi nu-mi spune că n-a fost o afacere bună. Ieri mi-a telefonat Max şi mi-a spus că-ţi va face, azi, o ofertă. Vinde-o repede, Ariel, şi nu mai privi înapoi.

– Dar mi-a oferit de două ori mai mult decît valorează. Asta nu e drept. Nici nu vreau şi nici n-am nevoie de mila lui, rosi ea cu ţîfnă, lucru pe care nu-l intenţionase.

– Povestea nu e valabilă pentru piaţa imobiliară din zilele noastre. Eu zic să iei banii şi Max îţi va fi veşnic îndatorat. Dacă nu i-o vinzi, soacra lui o să locuiască împreună cu ei, iar el nu vrea aşa ceva. La drept vorbind, îi faci o favoare. Deci, pot să-l sun ca să-i spun că eşti de acord?

– Foarte bine. Povesteşte-mi despre compania pe care o cumpăr, îl îmboldi Ariel luîndu-l de braţ şi con-

ducîndu-l în spatele casei, spre micul patio de lîngă bucătărie.

– Nu înainte de a-mi da să mănînc. Şi tu trebuie să mănînci, fiindcă e preferabil să ai stomacul plin cînd îţi voi povesti despre afacerea asta. M-am exprimat destul de clar?

– N-are importanţă. Am înţeles ce vrei să spui. Cred că vom fi în stare să ne descurcăm cu o firmă de catering. Dolly va găti, iar eu voi face programările şi voi livra mîncarea. Cealaltă posibilitate pe care o discutasem era cea a unei crescătorii de cîini – ştii tu, îngrijire, reproducere... Poate pentru terrieri Jack Russel. Mi-ar plăcea mult aşa ceva. Singura problemă ar reprezenta-o faptul că, probabil, aş vrea să ţin toţi căţeluşii. Dolly este de părere că ar fi mai plăcut să avem o ceainărie unde să poată fi servit şi prînzul sau o gustare între primele două mese ale zilei – în fine, ceva de genul ăsta. Carla a propus unul dintre magazinele acelea care oferă, pe tot parcursul anului, cadouri de Crăciun. Desigur, indiferent ce vom hotărî, va mai dura o vreme pînă să ne apucăm de afaceri. Am nevoie de cîtva timp să mă acomodez cu schimbările şi să-mi ordonez amintirile. Toată lumea vrea să-şi scrie memoriile. Eu de ce aş fi altfel? Vreau să-mi aranjez locuinţa, să-mi cumpăr nişte lucruri noi. Dacă vreau să rămîn acolo pentru tot restul vieţii, atunci vreau să mă reprezinte pe mine, Agnes Bixby, şi nu pe Ariel Hart. Înţelegi ce vreau să spun, Ken?

– Mda. Dar mi se pare oarecum pretenţios. Tu ai atîtea de oferit. Ai nevoie să faci ceva cu adevărat semnificativ. Trebuie să vii cu o contribuţie importantă, să faci ceva drept mulţumire pentru norocul de care ai avut parte în viaţă. Dacă aşa vezi lucrurile, vom face în aşa fel, încît să reuşeşti.

Ideea era copleşitoare. Oare ce voia să însemne cuvîntul „semnificativ“?

– Dolly, mor de foame, zise Ariel pentru a-şi ascunde tulburarea. Ce avem la masă?

Dolly zîmbi.

– Mîncarea ta preferată – budincă picantă cu ardei iuţi şi vestita mea supă de legume. Cea cu linte. Şi prăjitură cu portocale şi nucă de cocos.

– Bucătăreasa noastră pune dovleac în orice pregăteşte la desert şi singurul lucru pe care-l găteşte bine sînt cotletele de porc. Soţiei mele îi plac cotletele de porc. Sau muşchi de porc cu cartofi şi morcovi. Costiţă. Porc. Callandra spune că porcul este tot carne albă. Dar cum deserturile pregătite de ea sînt minunate, nu ne plîngem. Dolly, îţi ofer dublul cît te plăteşte Ariel.

Făcea oferta asta ori de cîte ori venea în vizită, dar nici una dintre cele două femei nu-l lua în serios.

– Mîncaţi, mîncaţi! Grăbeşte-te, Dolly, rosti Ariel cînd erau pe cale să termine prînzul. De-abia aştept să aflu cum ne vom cîştiga existenţa de acum înainte. Mai vreţi cafea? Hai, bea-o repede, Ken. Perfect. Acum povesteşte-ne.

Ken se aplecă în faţă cu bărbia prinsă în palme. În ochi i se aprinseră sclipiri diabolice.

– Ariel, eşti pe punctul de a deveni proprietara unei companii de transporturi auto, cea mai mare companie de transporturi auto din regiunea San Diego. Nu eşti entuziasmată? Este o afacere profitabilă. Actualul proprietar e de părere că e prea bătrîn s-o mai conducă, iar soţia lui vrea să se mute în Hawaii. Au un fiu, un cîntăreţ de muzică rock, care nici nu vrea să audă de afacerea asta. Preţul este avantajos şi te poţi îmbogăţi, dacă o conduci cum trebuie. Spuneţi ceva, doamnelor.

– Te-ai ţicnit, zise Ariel.

– Stai o clipă, Ariel, gîndeşte-te puţin, o îndemnă Dolly. Eu aş putea găti şi le-aş vinde camionagiilor coşuri

cu mîncare. Ai dreptate, e nebun de legat.

– Ştiam că asta va fi prima voastră reacţie. La fel a zis şi nevastă-mea. Chiar şi menajera s-a exprimat la fel. Ia gîndeşte-te – transporţi produse în toată ţara. Camionagiii sînt cei care ţin ţara asta în mişcare. Compania se numeşte *Able Body Trucking*. Domnul Able este proprietarul. Pînă la el, compania a aparţinut tatălui şi bunicului său. Este o companie stabilă. Totuşi, birourile lasă puţin de dorit. În schimb, clădirile sînt grozave. În tranzacţii sînt incluse şi nouă trailere. Ştii cît costă un mastodont dintr-ăsta? O sută de mii; unele ajung chiar la două sute de mii. V-am înscris pe amîndouă la cursuri de şofat pe camioane. Ia imaginaţi-vă plimbîndu-vă în sus şi-n jos pe carosabilul autostrăzii vieţii. Dumnezeule, e una dintre cele mai bune afaceri pe care le-am încheiat vreodată.

– La *ce* ne-ai înscris? strigă Ariel cu un glas strident.

– Cursuri de şofat pe camioane. Aşa, puteţi face curse scurte în perioadele aglomerate. Credeam că o să fiţi entuziasmate. Am petrecut o mulţime de timp cu domnul Able, ca să obţin un contract atît de avantajos. Fireşte, nu mi-am închipuit că o să sari în sus de bucurie, dar credeam că eşti mai receptivă. Eşti, nu-i aşa? Vreau să zic – receptivă. Gîndeşte-te la hainele pe care le vei putea purta. Blugi *Levi's* strîmţi, cămăşi de flanel, şepci de baseball şi bocanci din aceia galbeni cu carîmb înalt. Apoi, bărbaţi – tot soiul de bărbaţi. Asta în cazul în care asta îţi doreşti. Toată lumea o să vorbească despre tine. Şi, în afară de asta, am cumpărat-o. Nu mai putem da înapoi. Mi-ai spus că am mînă liberă, Ariel. Numai să fie ceva din care să iasă un profit bun, ceva care să te pasioneze. Exact asta este! Trailerele au nume. Îl poţi boteza pe al tău cum vrei, vei învăţa să foloseşti o staţie radio pentru transmisiuni şi îţi poţi lua un nume de cod, o poreclă. Ştii tu, ceva de genul „Buze fierbinţi" sau „Păpuşica".

Cînd ajunse la ultimele cuvinte începu să şovăie observînd privirile sticloase ale celor două femei.

– Ei, hai, Ariel. Asta o să fie aventura vieții tale. Dolly, spune-i şi tu. Presupun că e puțin şocată. O ceainărie sau o companie de catering nu se prea pot compara cu o companie de transporturi auto. Trebuie să fii lipsită de prejudecăți.

– Ai mai spus asta. Ce naiba te-a apucat să cumperi o companie de transport auto? Nu ştiu nici cel mai mic lucru despre camioane şi nici n-am chef să învăț, Ken. Şi nici Dolly nu vrea. Camionagiii fac tot timpul grevă. Vor mereu mai mult şi mai mult şi iar mai mult. Bărbații aceia voinici şi spătoşi n-or să accepte niciodată o femeie drept şef, mai ales o fostă actriță de film cu o fată desfigurată. Dumnezeule, Ken, parcă văd tabloul în fața ochilor, deşi expresia „parcă-i aud" ar fi mai nimerită. Bărbaților nu le place să primească ordine de la femei. Nu, ia banii înapoi. Nu mă interesează o companie de transport auto.

– E prea tîrziu. Tîrgul a fost făcut.

– Atunci, conduceți-o tu şi cu Dory. Asta e şansa ta să ieşi la drumul mare şi să o duci cu tine pe micuța femeie neajutorată. Trailerele astea cu optsprezece roți nu sînt decît nişte extensii psihice ale penisului şi tu ştii foarte bine acest fapt. NU!

– N-ai vrea măcar să mai chibzuieşti cîteva zile? E complet diferit de tot ce ai făcut pînă acum. De la marele ecran la autostrăzi e o distanță ca de la cer la pămînt. Ariel, dacă n-ar fi fost un tîrg cum nu ți se iveşte decît o dată în viață, nu m- aş fi angajat să-l închei. Ție îți plac provocările. După părerea mea, este o perspectivă perfectă pentru tine. Poți s-o faci – şi în asta stă toată frumusețea. E o investiție extrem de înțeleaptă. Foarte bine. Acum, o să plec, dacă Dolly îmi va pune nişte prăjituri într-o pungă. Prînzul a fost excelent şi sper că nu te-am

necăjit prea tare. Îți telefonez la sfîrşitul săptămînii.

Dolly îi făcu cu ochiul lui Ken în vreme ce-i punea patru bucăți mari de prăjitură într-o pungă de plastic.

– Cred că e o idee grozavă, îi şopti ea. Cum ți se pare „Puicuța" ca poreclă?

– E a-ntîia. Cînd se liniştesc apele, du-te pe Rodeo Drive şi cumpără nişte țoale de şofer mai stilate. Bocancii aceia galbeni sînt numai buni. Au un nume, dar nu mi-l pot aminti. Nu se uzează niciodată, iar dacă se întîmplă aşa ceva, compania producătoare îi înlocuieşte. Ei, vă văd peste cîteva zile.

– Nu te mai obosi, Ken. N-am de gînd să conduc un camion, i- o tăie Ariel.

Ken se întoarse lîngă ea dominînd-o cu statura lui. Zîmbetul lui obişnuit şi luminițele jucăuşe din ochi dispăruseră.

– Am uitat să-ți spun tocmai ce era mai important. Va trebui să-ți iei un cîine, o puşcă şi un revolver. Cîinele trebuie să te însoțească peste tot şi faptul e valabil şi pentru arme. Îți propun să-ți iei un ciobănesc sau un doberman. V-am înscris pe amîndouă la nişte lecții de tir la un poligon de trageri din apropiere. Consideră-l un curs de reîmprospătare a cunoştințelor. Ştiu că erai o pistolară nemaipomenită în *Lady Bandit,* însă aici este vorba de realitate şi probabil că ai uitat tot ce ai învățat. Vă va antrena un polițist care s-a pensionat. De asemenea, te-am înscris la un curs de reîmprospătare a cunoştințelor de karate. Din cîte îmi amintesc, erai o elevă mai mult decît promițătoare şi ai continuat să te antrenezi, dar, repet, aici e vorba de viața reală şi cîteva lecții n-au ce să-ți strice.

– Dă-mi înapoi prăjiturile, zise Ariel smulgîndu-i punga din mînă. Ieşi! Ieşi! Afară! Ai dat-o în bară, Ken! Cîini, arme, arte marțiale, camioane! Eu sînt actriță!

– *Ai fost* actriță. Acum, a sosit vremea să mai faci şi

altceva. N-aş mai lua prăjiturile alea nici dacă m-ai implora. Lacrimile alea n-or să mă impresioneze cîtuşi de puţin, aşa că nu te mai smiorcăi. Ştii unde mă duc acum? Îţi spun eu unde mă duc. Înapoi la birou, să-ţi cumpăr o ceainărie nenorocită. N-ai decît să serveşti ceaiuri de plante şi sandvişuri cu castraveţi pînă o să te învineţeşti. Ăsta e un rol pe care te ştiu în stare să-l joci.

Înşfăcă punga cu prăjituri şi ieşi pe uşă înainte ca Ariel să poată găsi o replică adecvată.

– Spune ceva, Dolly.

– Urăsc ceaiurile de plante şi n-am făcut în viaţa mea un sandviş cu castraveţi.

– Ce mare scofală? Îi cureţi, întinzi ceva pe pîine şi pui rondele de castraveţi deasupra. Ceaiul se face singur.

– Nu cred că mi-ar plăcea să fac aşa ceva. De fapt, sînt sigură că nu vreau să fac treaba asta. În locul tău, i-aş telefona lui Ken înainte să poată cumpăra o ceainărie. Nici nu cred că am spus vreodată că aş vrea o ceainărie. Dacă am spus, probabil că am fost temporar dusă cu sorcova. Am spus catering. Ceainăriile au feţe de masă înzorzonate şi perdele albe ca laptele. Chelneriţele poartă şorţuleţe cu volănaşe, iar patroana are părul cărunt. Eu votez împotrivă.

– Of, rahat! izbucni Ariel.

– Cuvîntul ăsta rezumă splendid ideea, spuse Dolly. Acum, o să strîng pe aici. Poţi începe să-ţi împachetezi lucrurile din cameră.

– N-am de gînd să conduc un camion.

– Poate că n-ar trebui să te pripeşti, Ariel. Ia gîndeşte-te cît poţi profita din toată afacerea. Cînd se va afla, probabil că vor dori să facă un film avînd ca subiect viaţa ta. Totuşi, mă gîndesc că ideea cu Rodeo Drive a lui Ken nu e prea bună. Ce-ar fi să mă duc la *Sears* şi să cumpăr nişte ţoale doar de dragul distracţiei? Le putem

încerca numai ca să vedem cum ne simțim în ele. Pe urmă, le duc înapoi. O să iau permisul de port-armă şi o să cumpăr şi nişte pistoale mici, ca să ne antrenăm. Cîinele va mai trebui să aştepte. Ce zici?

– N-am să conduc un camion! Şi mi se pare că ai uitat că nu mai sînt actriță de cinema. Nimeni n-o să vrea să facă un film după viața mea şi, chiar dacă ar vrea, m-aş opune.

Cînd Ariel părăsi încăperea cu pas apăsat, Dolly se întoarse cu spatele, ca să n-o apuce rîsul. Ridică, apoi, paharul de ceai cu gheață şi toastă:

– Să bem pentru compania de transporturi auto.

De voie-de nevoie, farfuriile aterizară în chiuvetă. În cîteva secunde, Dolly îşi trase în picioare mocasinii ei vechi şi ieşi pe uşă.

– *Sears,* sosesc! Poc! Poc! Nu mişcă nimeni!

Peste treizeci şi una de zile, Ariel intră în birourile companiei *Able Body Trucking* şi se anunță ca fiind noul proprietar. Avea un aer îndîrjit pe față şi o privire ce provoca personalul prezent acolo să încerce să facă vreo mişcare. Celor şase femei, le spuse:

– Încetați orice treabă şi scrieți-mi un paragraf sau două, dacă este nevoie, în care să explicați ce îndatoriri aveți în această companie. Ataşați la aceste foi formulare sau orice altceva folosiți. Vreau să-mi aduceți hîrtiile astea în cel mult o oră. Apoi, vă puteți duce să luați prînzul.

Din toate părțile, izbucniră voci:

– Cine va răspunde la telefon?

– Nu mergem niciodată să prînzim toate în acelaşi timp.

– Nu prea mai avem formulare.

– Cine va fi şefa biroului?

– Rămîne Margie pe postul ăsta?

– Duke şi Chet trebuie să sosească peste două ore şi trebuie să fie cineva aici care să-i răspundă lui Lex Sanders cînd va telefona. Astăzi a fost furios ca o viespe udă.

Ariel răspunse cu un aer blazat:

– Nu vă îngrijoraţi. Faceţi doar cum spun eu şi o să ne înţelegem de minune. Supăraţi-mă şi o să fiţi concediate. Dolly şi cu mine vom răspunde la telefon pînă vom pune la punct un sistem oarecare. Vorbitul la telefon e neproductiv.

– Asta mă include şi pe mine? întrebă o roşcată cu păr ondulat şi cu faţa plină de pistrui.

– Dacă lucrezi aici, da. Te deranjează?

– Pe mine, nu, doamnă, dar pe Lex Sanders... s-ar putea. Eu mă ocup de toate problemele lui. Cînd telefonează – şi asta se întîmplă uneori de patru, sau de cinci ori pe zi – nu vrea să fie făcut să aştepte sau altele de acelaşi gen. În clipa cînd dă telefon, vrea să i se răspundă imediat. E cel mai important client al nostru. Se enervează cînd trebuie să aştepte sau cînd sîntem nevoiţi să-l sunăm mai tîrziu.

– Nu-ţi face griji din cauza domnului Sanders. Tocmai te-am scăpat de însărcinarea asta. Totuşi, ai putea să-mi aduci dosarul lui sau ceea ce folosiţi pe post de cont individual. În rezumatul pe care mi-l aduci, scrie cu exactitate ce anume faci pentru domnul Sanders. Vreau să ştiu de ce se ocupă cîte o persoană de un singur client. Şi încă ceva: ştie vreuna din voi cine a decorat biroul ăsta?

Femeile izbucniră în rîs. Roşcata zise:

– Domnul Able este de părere... era de părere că nuanţele de roşu şi covorul verde îi vor face pe oameni să se gîndească tot timpul la Crăciun şi, prin urmare, le va îmbunătăţi starea de spirit. Nu ştiu de unde a luat birourile şi scaunele; probabil că de la Armata Salvării.

Aşteptaţi pînă-i vedeţi biroul. Vreau să zic, biroul dumneavoastră.

– Of, Dumnezeule! răsună în toată imensitatea clădirii birourilor, ţipătul lui Ariel.

Imediat, începu să urle:

– Unde-i omul care se ocupă de întreţinere? Trimiteţi-l aici! Imediat!

– Nu avem aşa ceva. Domnul Able avea singur grijă de biroul lui. Iar noi ne ocupăm de al nostru, răspunse o voce.

– Aici pute, rosti Ariel respirînd pe gură.

– Urină de pisică, zise Dolly inspirînd adînc, şi iată şi vinovatul.

Făcu semn cu degetul spre o pisică galbenă şi jigărită, ce stătea într-o adîncitură din mijlocul unei canapele de piele, soioase şi peticite.

– Bineînţeles că pisica a făcut parte din înţelegere. Fă o listă, Dolly: culcuş pentru pisică, cutie cu nisip şi hrană. Ce vechime crezi că are covorul ăsta? Nu cred să mai fi văzut un covor de culoarea muştarului nici în toaletele din Los Angeles. Petele astea sînt indescriptibile.

Ariel se lăsă în genunchi ţinîndu-se de nas.

– Cafea, apă minerală, suc de roşii, tutun de mestecat, urină de pisică şi cerneală. Crezi că mi-a scăpat ceva?

– O sută de ani de murdărie, adulmecă Dolly. Aş zice să-l dăm afară imediat. Avem şase femei zdravene în biroul alăturat. Ne-ar putea da o mînă de ajutor.

– La fel de bine s-ar putea să nu vrea. Vom face singure treaba asta, zise Ariel. Uită-te la scaunele astea – sînt plin de păr de pisică, pete şi cocoloaşe. Canapeaua arată şi mai rău – îi poţi vedea arcurile ieşind prin piele. Nu-mi vine să cred, adăugă ea scoţînd o bucată de material printr-una dintre găuri. Este un crac dintr-o pereche de blugi. Pariez că există şi vieţuitoare ce sălăş-

luiesc în mobila asta. Pisica le mănîncă şi de aia nu există hrană pentru pisici pe nicăieri. Dumnezeule!

Din cele cinci ferestre ale biroului, una avea jaluzelele ce atîrnau strîmb, o alta avea o draperie din stofă cafenie ecosez, a treia avea un transperant zdrenţuit, iar ultimele două erau atît de murdare, încît nici nu puteai privi afară prin ele. Ariel ridică brusc transperantul şi fu recompensată cu un nor de praf drept în faţă.

Biroul era, propriu-zis, o masă veche, aparţinînd unui mobilier de sufragerie şi, probabil, fusese cîndva frumoasă. Acum, era plină de hîrtii şi resturi aruncate de-a valma, arsă de ţigări şi nespus de murdară. Într-un vas, ceva ce arăta a fasole verde cu porumb, fusese invadat de mucegai şi ciuperci crescute în crăpături. O maşină de scris *Underwood,* antică, trona drept în mijlocul biroului. Ariel se aşeză în scaunul rotativ rubiniu.

– Ăsta e confortabil, dar trebuie să dispară. Cred că pisica a petrecut o mulţime de timp aici. Ar putea avea şi în seif un culcuş, spuse ea arătînd spre un seif masiv *Wells Fargo*, a cărui uşă atîrna într-o balama.

În afară de grămezile de cutii înşirate de-a lungul pereţilor, în încăpere nu se mai afla nici o altă mobilă. Cu pereţii, era cu totul altă poveste. Aveau aceeaşi culoare muştar şi erau presăraţi cu fotografii ale lui Teddy Roosevelt: pe calul său, pe un scaun, sprijinit de un grad, aşezat comod şi fumînd o havană la umbra unui copac sau dînd mîna cu Asa Able. Toate purtau dedicaţia *„Prietenului meu, Asa“,* iar semnătura era simplă... T.R.

– Probabil că Asa era tatăl domnului Able. Mă întreb de ce nu le-a luat. Ar putea fi valoroase. Dacă nu le vrea, le putem dona unui muzeu.

Telefonul începu să sune emiţînd un gîlgîit surd, asemănător orăcăitului unei broaşte. Dolly începu să chicotească, iar Ariel se întinse peste masa de sufragerie, ca să ridice receptorul de plastic negru.

– *Able Body Trucking*, rosti ea pe un ton [illegible].

Pe urmă, clipi şmechereşte spre Dolly care îşi dădu ochii peste cap. Ariel ascultă cîteva clipe, apoi răspunse:

– Bernice e ocupată în momentul acesta. Şi Ethel e ocupată. Nu. Helen este ocupată. Păi, îmi puteţi spune mie ce doriţi. Cu cine stau de vorbă? Lex Sanders. Da, domnule Sanders, cu ce vă pot fi de folos?

Ascultă un moment, apoi, rosti:

– Va trebui să vă sun puţin mai tîrziu, domnule Sanders. Cine sînt eu? Mă numesc Ariel Hart. Nu, domnul Able nu este aici. Domnul Able mi-a vîndut mie compania, domnule Sanders. Mi-a spus că-şi va anunţa în scris toţi clienţii. Îmi pare rău că n-aţi primit înştiinţarea. Pot face o copie pe care să v-o trimit prin fax de îndată ce voi cumpăra unul. De fapt, ne aflăm în plin proces de curăţenie a birourilor şi de instalare a unui sistem de calculatoare. Aşa, lucrurile vor decurge mult mai uşor. Nu, Bernice încă mai este ocupată.

Ariel îndepărtă receptorul de ureche, astfel ca Dolly să poată auzi bolboroselile şi protestele zgomotoase de la celălalt capăt al firului.

– Ceva mai tîrziu în după-amiaza asta sau la prima oră mîine dimineaţă. Pe moment, asta-i tot ce pot face. Da, domnule Sanders. Mă ocup imediat. Oh, puteţi paria. Îhîm. Nu-i nici o problemă.

– Bernice!

Roşcata pistruiată îşi vîrî capul pe uşa biroului.

– Da, doamnă.

– La telefon a fost domnul Sanders. Spunea că trailerul nostru are nouăzeci de minute întîrziere şi părea de-a dreptul ostil. A dat vreun semn de viaţă şoferul nostru? Nu-l poate contacta domnul Sanders prin staţia radio?

– N-a întîrziat nouăzeci de minute, ci patruzeci şi cinci. I s-a rupt un furtun şi a fost prins de trei staţii radar.

A făcut livrarea. Stăm foarte bine dacă livrările sînt făcute cu mai puțin de o oră întîrziere.

– Acest domn Sanders este un tip irascibil? întrebă Ariel mînată de curiozitate.

– Domnul Sanders numeşte această preocupare permanentă „a avea grijă de afaceri". Este cel mai mare rancher din regiune. Cam cu un an în urmă, secțiunea „Lifetime" a ziarului local a scris un articol favorabil despre el. Spuneau că e multimilionar. Are sute de angajați şi este cel mai important client al companiei noastre. Domnul Able, întotdeauna... ceea ce făcea era... să se ocupe în special de domnul Sanders, deoarece ştia că se putea baza pe banii lui. Asta e un alt mod de a spune că domnul Sanders reprezintă, pentru noi, pîinea şi cuțitul. Ceilalți clienți ai noştri nu sînt la fel de statornici ca el. Uneori, domnul Able îi trimitea pe unii dintre clienți la alte companii de transporturi mai mici pentru a-l putea servi pe domnul Sanders şi, în acelaşi timp, pentru a-şi dovedi bunele intenții față de celelalte companii.

– Înțeleg.

Lui Dolly, îi mărturisi:

– Cred că sistemul de aici nu se deosebeşte de cel de la Hollywood. N-are importanță ce ştii, ci pe cine cunoşti. Am fost nevoită să mă pretez jocului ăstuia prea multă vreme. Dar acum, gata. Dacă asta e o afacere, o vom conduce ca pe o afacere. Dacă vom face greşeli, vom învăța de pe urma lor. Va trebui să stabilim regulile de bază de la bun început. Primul lucru pe care vreau să-l aflu este cît la sută din contractele noastre ne sînt oferite de domnul Sanders în comparație cu ceilalți clienți. Şi, întrucît problema urgentă a domnului Sanders a fost rezolvată, propun să ne continuăm planurile de curățenie generală. Hai să începem prin a căra afară vechiturile astea.

Ceva mai tîrziu, pe parcursul zilei, angajații unei firme

de debarasări îşi traseră camionul la rampa de încărcare şi aruncară în el tot mobilierul vechi al domnului Able. În momentul în care reprezentantul firmei îi înmînă o factură de cinci sute de dolari, Ariel icni scurt.

– Pentru seif şi masa veche de sufragerie, ne înțelegem noi, zise omul.

Nici nu plecară bine cei de la debarasări, că îşi făcu apariția decoratorul într-un *Ford Mustang* decapotabil, de un galben strălucitor. Din el, coborî un ins cu ochelari ducînd diverse mostre şi o cutie grea. Fură necesare exact nouăzeci de minute pentru a alege mochetele, plăcile de pardoseală pentru hol şi materialul pentru storuri. Scaunele, birourile, dulapurile şi lămpile fură alese din catalogul mobilierului aflat în stoc. Livrarea fu promisă peste cinci zile, timp ce urma să fie utilizat pentru curățarea şi zugrăvirea birourilor de către un antreprenor subcontractant al decoratorului. Un florar promise că le va livra plante decorative şi se arătă de acord să se ocupe de îngrijirea lor o dată la zece zile. Un alt subcontractant fu angajat să înlocuiască încîlceala de flori şi tufişuri din afara clădirii. Un al treilea urma să instaleze tende deasupra ferestrelor de pe peretele frontal şi a uşii de la intrare. Încă unul se angajă să instaleze în bucătărie o sobă nouă, o maşină de spălat vasele şi un frigider ultramodern imediat ce era pusă noua pardoseală. O chiuvetă dublă din inox era absolut necesară, declarase decoratorul, alături de dulapurile gata confecționate. De asemenea, spuse că avea în stoc o masă de stejar tocmai potrivită, acoperită cu plăci de faianță cu model. În bucătărie, declarase el, puteau încăpea cu uşurință şase scaune. În plus, fu aleasă o draperie viu colorată, pentru fereastra uriaşă de acolo.

După ce semnă contractul, Ariel îşi scutură palmele cu un gest dramatic şi se clătină imperceptibil cînd semnă cecul.

– S-a făcut, Dolly. Cei de la telefoane şi de la firma de calculatoare vor sosi mîine în timp ce vom lua prima lecţie de şofat. Ai pregătit tot ce ne trebuie pentru „sesiunea“ de lucru din seara asta?

– Le am chiar aici. Asigurări, ştate de plată, absolut tot. N-ai uitat nimic, Ariel?

– Nu. De ce?

– Nu trebuia să-l suni pe domnul Sanders?

– Ai dreptate. Să-ţi spun ceva – ai împachetat Rolodex-ul. O să-i telefonez cînd mergem acasă. Şi dacă nu, ce-o să ne facă? N-am vreme de pierdut cu primadonele. Oare cum i se zice unei primadone de sex masculin?

– Probabil jigodie sau ceva similiar, rîse Dolly.

Ariel începu să chicotească. Dolly nu-şi mai amintea de cînd n-o mai auzise rîzînd şi cu atît mai puţin chicotind. Putea să jure că planul cel nou dădea roade.

În timp ce Ariel şi Dolly cărau cutiile şi pungile în casă, Lex Sanders urla cît îl ţineau bojocii să i se dea drumul în birourile companiei *Able Body Trucking*. Cînd îşi dădu seama că nu avea să-i deschidă nimeni, trase cu sete un şut în uşă. Pe urmă, se îndreptă ca o furtună spre rampa de încărcare unde Stan Petrie verifica un transport de produse din hîrtie.

– Unde sînt ceilalţi, Stan? E numai ora patru.

– Au închis şi au plecat pe la trei. Azi, a fost aici o activitate nemaipomenită. Totul e-n regulă, Lex?

– Pe dracu', nu; ceva nu e tocmai în regulă. Azi, am sunat de vreo douăsprezece ori de pomană. Nu ţi se pare că vînzarea asta a decurs cam prea rapid?

– Nu sînt cel mai nimerit ca să-mi dau cu părerea. Tot ce ştiu e că doamna Able voia să se mute în Hawaii. Au plecat acum trei zile. Noua proprietară zicea că lucrurile vor rămîne la fel, cu excepţia unor mici schimbări în

folosul companiei. Azi a fost teribil de ocupată să arunce tot ce era în biroul domnului Able. A venit un decorator şi am auzit că, mîine, vin cei de la telefoane şi de la calculatoare. A fost şi un lăcătuş şi vor fi instalate peste tot sisteme de siguranţă. Şi un gard electrificat pe deasupra. Gata, Zack, totul e-n regulă. Ne vedem mîine, zise Stan.

Îi făcu semn camionagiului că poate pleca şi îşi aprinse o ţigară de foi urît mirositoare.

– De ce?

Cuvintele ieşiră ca o explozie din gura lui Lex.

Pe chipul lui Stan trecu o expresie de dezgust.

– De unde să ştiu? Şi puţinul pe care ţi l-am spus l-am aflat, fiindcă Bernice a vrut să-i umflu pneurile la maşină şi mi-a povestit în timp ce aştepta. Spunea că noua proprietară e stea de cinema. E o tipă bine din cîte am putut observa, se pronunţă bărbatul mai vîrstnic cu un aer şiret.

– Iisuse Cristoase! Se pricepe cît de cît la transporturile auto?

– Habar n-am. Bernice spunea că se pricepe la decorări şi cheltuieşte o avere cu ele. Nu m-ar surprinde dacă s-ar apuca să atîrne perdele în cabinele camioanelor. N-ar fi de milioane?

Începu să rîdă zgomotos, plesnindu-se cu palmele pe genunchi.

Lex Sanders îşi împinse spre spate şapca de baseball cu emblema echipei *Padres*. Ochii i se îngustară.

– Mda, ar fi de milioane, Stan. Poate că a sosit vremea să-mi caut altă companie de transporturi. Dă, mîine, sfoară în ţară, dacă vrei.

– Mai bine ai face singur treaba asta, Lex. Mai am numai cinci ani pînă la pensie. Nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar, dacă vrei să laşi un bilet sau o scrisoare, o pot strecura pe sub uşă.

– Nu va fi necesar. Bănuiesc că n-ai numărul de

telefon de acasă al doamnei, nu-i aşa?

– Da' Papa de la Roma umblă cu patine cu rotile? Nu, n-am numărul ei de acasă. Poate că-l are paznicul de noapte. Nu apare decît pe la şase. Poți să-i dai un telefon la ora aia.

– Mda, poate c-o să-i dau.

– Na, uite şi viespea udă, bombăni Stan cînd Lex Sanders demară stîrnind o ploaie de pietriş în urma lui.

Pe drumul de întoarcere acasă, la Bonsall, Lex încercă să-şi mute gîndurile furibunde spre o zonă neutră. Detesta să-şi piardă sîngele rece, deoarece, cînd se enerva, caii lui arabi îl simțeau şi reacționau. O stea de cinema! La naiba! Şi Asa, care spălase putina fără ca măcar să-şi ia rămas-bun... Iua-l-ar dracu'... vedea-l-ar lat. Scrisori pe dracu'. Primise întotdeauna scrisorile de la Asa – de ce nu i-ar fi parvenit şi această ultimă înştiințare, în caz că-i fusese trimisă vreuna? Nu era vorbă că nu se putea descurca în noua situație; nu era vorba cîtuşi de puțin despre asta. Asa îi era prieten, un fel de surogat de tată. Fir-ar a dracului de treabă, îl îmbogățise pe bătrîn.

– Fir-ar să fie, Asa, meritam mai mult de atît.

Lex se lăsă mai jos în scaun micşorînd viteza vechii sale camionete, îşi propti mai bine pe şaua nasului ochelarii de aviator şi îşi lăsă gîndurile s-o ia razna cum se întîmpla de fiecare dată cînd venea la Chula Vista. Drumul încoace era întotdeauna emoționant fiind întotdeauna spera că undeva, de-a lungul lui, sau la capătul călătoriei, o va vedea pe Aggie Bixby. În treizeci de ani, nu se întîmplase niciodată, însă tot mai spera. Drumul spre casă era, ca întotdeauna, deprimant.

Îşi dori ca Aggie să-l poată vedea acum: bogat, plin de succes şi fiind în stare să-i ofere tot ce-i promisese. De la Aggie, nu-i rămăseseră decît amintirile şi un certificat de căsătorie mototolit. Poate că ar fi trebuit să di-

vorteze. Poate că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost un catolic fervent. Dar nu mai avea importanță. La vîrsta asta, nu avea de gînd să se mai căsătorească şi să împartă tot ce se străduise să agonisească muncind douăzeci de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă, cincizeci şi două de săptămîni pe an. Şi nici n-avea intenția să împărtăşească nimănui secretul lui întunecat. Nimeni n-avea nevoie să ştie că el fusese, odinioară, un băiat mexican slab ca un țîr, născut pe podeaua bucătăriei unui iancheu. Nimeni n-avea nevoie să ştie că, după ce-l născuse, maică-sa reîncepuse să frece şi să lustruiască. Nimeni n-avea nevoie să ştie că Arnold Sanders îl trimisese la facultatea de agronomie şi-i lăsase mica lui fermă de unsprezece acri[1] pe care cultiva avocado cu condiția să-i rămînă întotdeauna numele de ferma *Sanders*. El fusese de acord şi chiar îşi luase numele Sanders, ca să-şi facă viața mai uşoară. Şi de ce nu? Tatăl lui îşi adusese întreaga familie la Bonsall, să muncească pentru Sanders. Locuiseră cu toții înghesuiți în două rulote, avînd grijă de plantație şi de familia lui Sanders. Surorile şi mătuşile lui făceau curat în casele lor, iar frații şi tatăl lui lucraseră la ranch şi îngrijiseră animalele. El fusese singurul beneficiar direct. Primise o educație bună şi, acum, poseda o plantație de avocado de zece mii de acri. Pe alți zece mii de acri, cultiva salată şi broccoli şi creştea cai arăbeşti. Şi-ar fi dorit ca părinții lui să mai fi fost în viață, pentru a putea beneficia de rezultatele muncii sale asidue. Şi-ar fi dorit ca Aggie să fi fost acolo, ca să-i poată dărui tot ceea ce îi promisese. Pentru o secundă, închise ochii. Imaginea lui Aggie în rochia aceea albă, purtînd coronița împletită de el, îi umplu

---

1. 4047 m^2

ochii de lacrimi. Trecuse atîta vreme. O viață de om. De ce nu încercase oare să-l găsească așa cum procedase el? Nu-și mai putea aminti cu exactitate cînd renunțase într-un tîrziu. Știa doar că asta fusese cu mult timp în urmă. Încercă să-și imagineze felul în care ar arăta azi. Avusese un păr atît de frumos, lung și buclat la vîrfuri, și ochi blînzi și închiși la culoare. Mai apoi, văzuse păpuși care aveau înfățișarea lui Aggie. Chiar cumpărase cîteva pentru nepoatele lui, dar nu erau nici pe jumătate la fel de drăguțe pe cît fusese ea. O rugase pe vînzătoare să le pună funde roz în păr, fiindcă Aggie purta întotdeauna astfel de funde.

La dracu', treizeci de ani erau prea mulți ca să mai sufere de pe urma unei iubiri adolescentine.

„Bănuiesc că asta mă pune în categoria bărbaților care nu iubesc decît o dată în viață. Ar fi trebuit să-ți iei adio de la Aggie Bixby, la fel cum ți-ai luat de la Felix Sanchez. Ușor de zis, greu de făcut", își zise el.

Mult mai tîrziu, muncit încă de gînduri, se îndreptă spre cel mai apropiat restaurant pentru a mînca repede ceva înainte de a se îndrepta spre Bonsall. Era un local cunoscut pentru mușchiuleții New York la grătar și pentru cartofii copți. De obicei, comanda cîte doi din fiecare. Chelnerița, o blondă cu aer de mironosiță, flirta pe față ignorîndu-le pe cele două femei așezate vizavi de el, într-un colț slab luminat al încăperii. Pentru ochii experimentați ai lui Lex, chelnerița arăta de parcă ar fi fost excitată zdravăn de cineva și apoi lăsată în plata Domnului fără a-și fi aflat alinarea. Se strădui să se poarte politicos, fără a o brusca.

– Două sticle de *Bud Ice.*

În partea opusă a încăperii, Ariel Hart începuse să fiarbă după ce încercase, fără succes, să-i atragă atenția chelneriței.

– Mai aștept încă cinci minute și, după aia, chem

managerul. Ştiu cît de ocupate pot fi chelnerițele şi că sînt nevoite mereu să se grăbească, dar cînd aşa-zisa chelneriță stă şi flirtează cu un tip, simt că-mi ies din pepeni. Tipul ăla nu pare a-i răspunde la avansuri, aşa că nu ştiu de ce mai insistă.

– Ce-ar fi să flirtăm *noi* cu el? E destul de chipeş, zise Dolly. Văd că se uită la noi cerîndu-şi parcă scuze din priviri. Ai văzut mişcarea aia mică pe care a făcut-o din sprîncene? Tipul flirtează cu tine, Ariel. Răspunde-i cu aceeaşi monedă. Pare obosit. Aruncă o privire la cizmele şi blugii lui. E un bărbat care munceşte din greu. Poartă o şapcă de baseball. Ție îți plac bărbații bruneți, cu păr cîrlionțat. Ei, şi ce dacă are cîteva fire albe? La fel are şi părul tău sub *Claird*-ul ăla cu care te dai pe el. Uite cît de multe aveți deja în comun.

– Termină, Dolly. Am venit aici să mîncăm, ca să nu fii nevoită să mai găteşti astă seară.

– Domnişoară! Domnişoară!

Ariel nu pocnise din degete la nimeni mai înainte, dar o făcu acum. Cînd reuşi să-i atragă atenția chelneriței, rosti:

– Stăm aici de aproape douăzeci de minute şi am sosit înaintea dumnealui. Dacă eşti prea ocupată, putem merge în altă parte sau am să-l chem pe manager să văd ce părere are.

– Doamnelor, îmi pare rău. Vă rog să-mi acceptați scuzele. Mîncarea mea mai poate aştepta. Serveşte-le pe doamnele de acolo şi adu-mi mie nota de plată a dumnealor. Insist, îi spuse Lex chelneriței.

– Nu e nevoie, protestă Ariel.

Dolly avea dreptate. Era frumos ca păcatul.

– Oh, ba da. Dacă m-aş afla în situația dumneavoastră – şi am fost şi eu cîndva – aş fi furios ca o viespe. Insist.

Ariel zîmbi.

– Mulțumesc, sînteți foarte amabil.

Lex se întoarse la ziarul său, dar mintea nu-i stătea la cele scrise pe prima pagină, ci la femeia atrăgătoare, cu cascada aceea de păr blond, care stătea în colț. Ar fi trebuit să se ridice şi să li se alăture. Singura problemă era că nu se prea pricepea deloc la conversație, ia ele puteau crede că încearcă să le agațe. Se simți invadat de căldură. Ar fi fost în stare să converseze cel puțin cincisprezece minute pe tema şepcii de baseball cu emblema echipei *Padres*. El purta una şi, pe masa lor, se afla alta, ceea ce însemna că-i aparținea uneia dintre ele. Probabil blondei, fiindcă avea părul adunat în vîrful capului. Bănuia că doamna cu coadă împletită nu purta pălărie. „Pentru cineva care nu ştie prea multe despre femei, cu siguranță că eşti un bun observator", se mustră el.

Cînd blonda dădu comanda, descoperi că-i place timbrul vocii ei.

– Grătar specialitatea casei, fript mediu, cartofi copți, porumb, fasole verde, sos de mere şi două sticle de *Caors Light*. Cartofi prăjiți şi salsa[1] lîngă bere. Prietena mea doreşte acelaşi lucru.

O femeie tocmai pe gustul lui. Zîmbi şi îşi dori să se fi aflat în restaurant cineva care să-i cunoască pe amîndoi şi, astfel, să-i poată fi prezentat. „Întotdeauna pierzi ocazia, Sanders." Încercă să se concentreze asupra problemelor din Orientul Mijlociu. Poate că se vor opri la masa lui la plecare. Aprinse o țigară şi observă că şi ele fumau, ceea ce simplifica lucrurile. La urma urmelor, se aflau în salonul pentru fumători al unuia dintre puținele restaurante din California care încă mai permiteau fuma-

---

1. Sos codimentat preparat din roşii, ceapă şi ardei iuți

tul. Acesta era unul dintre motivele pentru care lua masa acolo din cînd în cînd. Începu să zîmbească observînd cu coada ochiului că ambele femei beau din sticlă. Pe urmă, se strădui încă o dată să se concentreze asupra primei pagini a ziarului. Picioarele lui, însă, ardeau de dorința de a se apropia de masa lor.

În partea opusă a încăperii, femeile îl observau, pe furiş, pe bărbatul cu ziarul în vreme ce ronțăiau cartofii prăjiți cu salsa. Comandară încă o bere.

– Îmi aminteşte de cineva, şopti Ariel, dar nu ştiu de cine.

– Mi-aş fi adus aminte dacă ai fi cunoscut un tip ca el, doar dacă nu mi-ai ascuns cîte ceva. Ăsta da, bărbat. La Hollywood, actorii arătau la fel însă, în viața de zi cu zi, erau nişte papă-lapte. Cred că, la plecare, ar trebui să ne oprim la masa lui şi să-i mulțumim. Ştii tu, întinzi mîna, te prezinți şi-i mulțumeşti pentru cină.

– Nu pot face aşa ceva. În afară de asta, i-am mulțumit deja. Termină cu pețitul. O să creadă că încerc să-l agăț aidoma chelneriței ăleia. Apoi, sîntem două. Sfinte Sisoie, ar putea crede... Nu, un singur mulțumesc este suficient. Uite şi mîncarea. Priveşte, i-a adus-o şi pe a lui pe tavă. Înseamnă că, probabil, va termina de mîncat odată cu noi. Dacă vom pleca în acelaşi timp, atunci, i-am putea spune ceva obişnuit în astfel de situații. Mîncăm, ordonă Ariel vizibil frustrată de scenariul creat.

– De cine crezi că-ți aminteşte?

– Nu ştiu. De cineva care a trecut prin viața mea. Rețin cu uşurință chipurile, însă nu la fel se întîmplă în cazul numelor. N-are importanță. Sînt foarte obosită, Dolly. De abia aştept să plecăm de aici şi să fac o baie fierbinte acasă.

– Şi eu. Aproape că nici nu-mi vine să mănînc. Să-ți predau o lecție de operare pe calculator în seara asta sau vrei să te scoli devreme mîine dimineață? Ghici ce

am aflat astăzi. Am primit o comandă să ridicăm douăzeci de mii de sticle de Cola. Dar nu sînt sticlele adevărate pe care le vezi în magazin – seamănă cu nişte eprubete şi şoferul nostru le duce într-un loc unde sînt transformate în sticle. Interesant, nu? Şi a venit o furgonetă, ca să transportăm douăzeci de tone de fursecuri cu unt. Tot timpul vin furgonete. Mîine va trebui să ridicăm o încărcătură de... ghici? ... blugi pe care trebuie să-i transportăm la locul unde vor fi spălaţi, astfel încît să pară gata tociţi şi decoloraţi. Doamne, cîte lucruri poţi învăţa. Aş zice să sărim peste desert.

– Perfect. Eu sînt gata, însă trebuie să mă duc pînă la toaletă. Unde o fi?

– Acolo, rosti Dolly arătînd în stînga lui Ariel. Presupun că putem părăsi localul şi pe uşa aceea. Ceea ce înseamnă că ori trecem pe la masa tipului mai întîi, ori o lăsăm baltă.

– Hai să ne hotărîm după ce trecem pe la toaletă. Cu două beri la bord, nu-mi pot permite să zăbovesc la taclale.

– A plecat, zise Dolly.

Afară, în întunericul serii, o camionetă închisă la culoare dădu înapoi, se întoarse şi trecu încet pe lîngă ele.

– El e, spuse Dolly. Fă ceva. Fereastra de lîngă el pare a fi deschisă.

– Mulţumesc pentru cină, strigă Ariel. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Plăcerea a fost de partea mea, răspunse bărbatul îndepărtîndu-se.

– Cunosc vocea asta sau una care sună la fel. O să-mi aduc aminte cînd mă voi aştepta mai puţin. A venit vremea să mergem acasă, Dolly.

– Pariez că, la noapte, o să-l visezi pe tip, rosti aceasta.

– Ba pariez că nu.

Pariez că aşa va fi!

Asta-i o aiureală şi tu o ştii prea bine, chicoti Ariel, dar menţin pariul.

– S-a făcut, don'şoară Ariel Hart.

Era aproape ca pe vremuri, cînd Ariel era una dintre cele mai drăguţe actriţe de la Hollywood.

Aproape.

– Mîine dimineaţă o să fie mai bine.

Lex înşeuă unul din caii lui arabi, un armăsar numit KO, de la King Omar[1]. Se îndepărtă de grajd în galop uşor, apoi îi dădu frîu liber. Calul se avîntă peste terenul bătătorit, copitele lui aruncînd în aer bucăţi de pămînt cafeniu-închis.

– Dă-i drumul, KO, alungă-mi demonii din minte. Du-te, băiete, du-te!

---

1. Regele Omar

CAPITOLUL 4

Marea inaugurare a noilor birouri ale companiei *Able Body Trucking* fusese programată – culmea ironiei – tocmai de Ziua îndrăgostiţilor.

– Probabil că e un semn prevestitor pe care sînt prea proastă să-l înţeleg, spuse Ariel băgînd cheia în broasca nou- nouţă a uşii biroului.

Era şase dimineaţa şi tremura la fel de tare ca Dolly.

– Poate c-ar fi trebuit să stăm mai mult aseară, însă se făcuse zece noaptea şi eram prea obosită.

Mîrîia nemulţumită şi se ura văzîndu-se că se comportă în felul acesta.

– Indivizii cu mochetatul au promis să aranjeze toată mobila. Am plătit în plus pentru acest mic serviciu. Femeia de la florărie a zis că va fi aici cu puţin înainte de ora cinci sau imediat după ce se va întoarce de la piaţa de en gros. Aşa că... aş zice să deschidem uşa şi să sperăm că totul va fi aşa cum mi-am dorit.

Era aşa cum îşi dorise şi chiar mai mult. Covorul verde ca o pajişte părea mai gros şi mai plăcut la vedere decît şi-l reamintea. Storurile cu o dungă de aceeaşi culoare pe laturi se asortau de minune cu covorul luxos. Biroul de stejar în nuanţă deschisă şi scaunul de piele

verde-închis completau de minune decorul. Scaunele adînci şi confortabile din faţa biroului, destinate clienţilor, erau tapiţate cu un material verde, pluşat, care părea mătăsos la atingere. Ferigi semănînd cu mănunchiuri de pene verzi fuseseră aşezate în suporturi de stejar în toate colţurile încăperii. O plantă cu frunze lucioase, aflată într-un vas roşu, de lut, se găsea pe colţul biroului lui Ariel, chiar lîngă calculatorul neatins încă, de care nu ştia să se folosească. O cameră ceva mai mică, situată lîngă biroul ei, reprezenta biroul lui Dolly. Decorul era absolut identic, inclusiv calculatorul şi planta de pe birou.

Dolly începu să sară în scaunul ei ergonomic, iar coada prinse să-i salte în acelaşi ritm.

– Totul e foarte plăcut, însă nici una dintre noi n-are habar să lucreze la calculator. Femeile din biroul alăturat nu ştiu nici ele. Probabil că am putea duce compania la faliment fără prea mare efort.

– Peste o săptămînă, o să ne pricepem şi la asta. Vom... introduce toate datele în cutiile alea din calculator. Putem învăţa, Dolly. Gîndeşte pozitiv.

– Tocmai că gîndesc. Unde vom mai băga şi treaba în programul nostru? În fiecare dimineaţă avem lecţii de şofat pe camioane. După-amiaza, avem lecţiile de tir şi arte marţiale. Seara, vom fi mult prea obosite ca să mai asimilăm ceva. Trebuie să fii foarte atent cînd lucrezi pe un calculator. Unul dintre personajele serialului la care mă uit eu a şters un fişier întreg ce conţinea numerele unor conturi bancare elveţiene. S-au dus! spuse ea pe un ton dramatic. Miloane pe apa Sîmbetei!

– Nouă nu ni se va întîmpla aşa ceva. Vom programa lecţiile de operare pe calculator dimineaţa devreme la noi acasă. Le vom plăti fetelor timpul pe care-l consumă cu drumul şi cu lecţiile de operare. Cred că aşa e drept. Lecţiile pot începe la şapte, după ce luăm micul dejun. Nu trebuie să pregăteşti nimic deosebit; numai ce ai

chef. Mîncăm ce ne rămîne de la cină.

– Şi cine o să rămînă la birou? Trebuie să fie cineva acolo. Ia gîndeşte-te la asta – eu pregătesc micul dejun şi, apoi, mă duc la birou. Poate că mai au un profesor care mă poate învăța acolo. Vezi dacă poți găsi unul înzestrat cu multă răbdare şi pe care să nu-l deranjeze întreruperile. Sună telefonul, Ariel.

– Ştiu. Numai că n-am nici cea mai mică idee pe care buton trebuie să apăs. Trebuie să existe un manual cu instrucțiuni pe aici, pe undeva.

– Pînă cînd îl găseşti, pierdem un client. Apasă-le pe toate şi vezi ce se întîmplă.

Ariel făcu după cum i se spusese. Apăsă butoanele pe rînd şi rosti de şase ori „*Able Body Trucking*“ înainte de a auzi o voce la celălalt capăt al firului.

– Da, domnule Sanders.

Pe urmă ascultă politicoasă.

– E doar şase şi zece, domnule Sanders. Noi nu deschidem decît la şapte. Consider minunat faptul că domnul Able se afla în birou la cinci dimineața. Eu nu sînt domnul Able. Orarul nostru se află pe uşă. Cred că însuşi domnul Able l-a pus acolo. Lucrăm de la şapte dimineața pînă la şapte seara. Dispeceratul este deschis douăzeci şi patru de ore pe zi. Este lăudabil faptul că vă sculați la patru dimineața. Eu mă trezesc la şase, aşa cum fac majoritatea oamenilor, şi la şapte voi fi aici. Acum, ce anume doreați? Oricum, probabil că n-o să vă pot ajuta. Aici se renovează şi toate datele sînt... sînt... introduse pe calculator. Totuşi puteți sta de vorbă cu Stanley sau cu dispecerul. Da, e cam bădăran, dar e un bădăran loial şi înțeleg că ştie tot ce e de ştiut despre *Able Body Trucking*. Să iau prînzul cu dumneavoastră? Nu pot. Sînt prea ocupată. Am programul complet ocupat pînă la jumătatea lunii iunie, inclusiv prînzurile. Nu, nu exagerez. Fireşte că vă putem aranja livrările după

cum doriți. Spuneți-mi exact ce doriți. Nu pot lua măsurile necesare, dacă nu-mi dați toate detaliile. Da, am un creion.

– Ca de obicei, problema lui nu e deloc ieşită din comun şi i-ar fi putut telefona dispecerului. Ştii ceva, Dolly? Are vocea aceea ciudată care-mi aminteşte de cineva, dar nu-mi pot aduce aminte de cine. De fapt, are un ton senzual.

Îşi duse, din reflex, mîna la obraz. Dolly întoarse capul.

– M-a invitat la prînz, continuă Ariel. Am spus nu. Probabil că vrea tratament preferențial şi vrea să mă linguşească. N-are şanse.

Degetul ei mare trecu peste adîncitura din obraz, după care se mută la cea din bărbie.

– N-are şanse, repetă ea.

– Ştii ceva, Ariel? El chiar este cel mai important client al companiei. Ai putea să-i arăți puțină considerație. Dacă angajează o altă companie de transporturi?

– Şi tu crezi că altă companie îi va înghiți toanele?

– Banii sînt bani. Oamenii se adaptează rapid condițiilor cînd e vorba de ei. E posibil ca o companie mai mică să-şi găsească timp să-l răsfețe.

– Asta e ca şi cum i-ai plăti şefului de sală pentru o masă în restaurant.

– Şi tu n-ai făcut asta niciodată? Fii realistă, Ariel. Eu zic că, data viitoare cînd va veni în oraş, ar fi bine să te întîlneşti cu el la prînz sau la o cafea şi să stabiliți regulile de bază. Cînd va înțelege, s-ar putea să fie de acord. Dacă nu, tu ți-ai făcut datoria şi ai încercat. Asta, desigur, dacă nu ți- e teamă să te întîlneşti cu el.

Vocea ei devenise insinuantă, iar ochii o priveau cu viclenie. Continuă să se uite la Ariel care îşi masca cicatricile roz de pe față.

– O să mă mai gîndesc. Să nu-mi începi iar cu pețitul, Dolly. După cum știe toată lumea, prima regulă în afaceri este să nu le amesteci cu plăcerea. Hai să facem nişte cafea şi să începem inventarul.

Lucrară neîntrerupt pînă la sosirea personalului. Fură răsplătite cu exclamații de încîntare ce le trimiseră fiori pe şira spinării.

– Presupun că asta înseamnă că am făcut treabă bună, zise Ariel zîmbind.

– Ăsta nu poate fi locul în care am lucrat zece ani, spuse pistruiata Bernice. Calculatorul de aici arată ca o maşinărie a iadului. Devin nervoasă numai privindu-l.

– Nu-ți face griji, rosti Ariel veselă. Uite instrucțiunile. Dar, mai întîi, aş vrea să vă întreb ceva. Doreşte vreuna dintre voi să învețe cum se conduc camioanele? În caz afirmativ, compania va achita costul cursului. Chiar dacă nu veți conduce la drum deschis, permisul va constitui un atu pentru toată lumea. În cazul în care şoferii ar face grevă, am avea situația acoperită într-o oarecare măsură. Oricum, nu este ceva obligatoriu. Cursul începe azi la ora nouă. Putem angaja temporar o agenție care să lucreze aici dimineața, pînă îl; terminăm. După cum bine ştiți, inventarul e un calvar. Iar pentru a introduce toate datele în memoria calculatorului e nevoie de persoane care se pricep. Eu aş spune să facem o încercare.

– Foarte bine, puneți-ne şi pe noi la socoteală, zise Bernice vorbind şi pentru celelalte.

– Tipii or să înceapă să ne strige „camarade"? întrebă cineva.

– Va trebui să învățăm să parcăm camioanele? Eu nu pot să-mi parchez nici maşina mea paralel cu bordura, rosti alta.

– Presupun că vom avea răspunsul la întrebări chiar în dimineața asta. Dolly va telefona la agenție, aşa încît pregătiți la îndemînă ceea ce aveați de lucrat pentru azi.

Cei de la firma de calculatoare au instalat programul vostru şi, ca atare, un operator versat n-ar trebui să aibă nici o problemă.

– Cine-i şeful nostru? se interesă Bernice. Vreau să spun, dacă vom transporta vreodată ceva, cui trebuie să-i raportăm?

– Mie, răspunse Ariel cu promptitudine.

Inima îi bătea atît de năvalnic, încît avu impresia că-i va sări din piept. Tocmai prelua controlul şi a naibii să fie dacă nu avea să se asigure că treaba va merge ca pe roate. Cînd văzu un trailer cu optsprezece roţi trecînd prin faţa ferestrelor duble, se zgîlţîi în sinea ei pentru a se trezi la realitate. Arăta ca un monstru neîmblînzit. Îşi aminti de un film cu camioane, în care juca Jan Michael Vincent, numit *White line fever*[1]. Îşi mai aminti că ţinuse cu eroul principal şi îi înjurase pe tipii cei răi, care se întîmpla să fie ceilalţi camionagii. Însă acela era un film. Asta era viaţă adevărată. Lucrurile de acel gen nu se întîmplau în realitate. Poate că-l va chema pe Jan şi-l va întreba unde-şi făcuse documentarea pentru rol. Dar asta, cînd va avea timp.

Fix la nouă fără un sfert, femeile se urcară grăbite în microbuzul companiei şi se îndreptară spre locul unde se ţineau cursurile pentru şoferi, aflat la nouă kilometri depărtare. În vreme ce părăseau parcarea, Bernice strigă de pe locul din spate:

– Vai, vai, uite-l pe domnul Sanders. Pariez că o să-i dea o durere de cap teribilă femeii de la agenţie. Vreţi să auziţi ceva distractiv?

Nu se mai deranjă să aştepte vreun răspuns, ci continuă:

---

1. Febra autostrăzilor

– Domnul Sanders trece rareori pe aici, dar, în ultima vreme, a venit de mai multe ori. Înainte, telefona destul de des şi se ducea la domnul Able la cină sau în vizită, însă rareori venea pe aici. Mi se pare ciudat. Poate s-a speriat de dumneavoastră, doamnă Hart. Un tip zdravăn ca el, speriat de o femeie micuță că dumneavoastră. Pur şi simplu, e foarte distractiv.

Ariel îşi trase borul şepcii de baseball mai jos pe frunte. Se trezi că-şi trage o şuviță de păr peste ureche, astfel încît să-i ascundă parțial obrazul. Inima îi bătea din nou şi nu ştia de ce. Din cîte ştia, nu se temuse nimeni de ea niciodată. Bernice vorbea prostii. Nici nu merita să se gîndească la vorbele ei.

– Nu mai face aşa, şuieră Dolly. Oamenii au tendința de a se holba şi mai tare încercînd să descopere ce ai de ascuns. Bagă-ți părul înapoi, sub şapcă. E un ordin, Ariel.

– Cicălitoareo, se stropşi Ariel, dar o ascultă.

– Şi nu-ți mai pipăi fața. De acum înainte, ori de cîte ori o să te văd făcînd aşa, o să-ți ard o palmă. Cicatricile sînt acolo, nu pleacă nicăieri. Viața merge înainte. Obişnuieşte-te. Predica s-a terminat.

– Mulțumesc. Ca de obicei, ai dreptate. Părea chipeş, nu-i aşa? Îmi aminteşte de tipul care ne-a plătit cina aseară. Şi el conducea o camionetă. Poate că e chiar el.

– Deci, ai observat.

– Aş observa pe oricine trece cu o sută treizeci la oră pe o platformă de încărcare.

– Doamne, Iisuse Cristoase! Am revenit la viață. Mulțumescu-ți ție, Doamne, zise Dolly.

– Ție îți mulțumesc, Dolly, şopti Ariel ca pentru sine.

Ariel trase microbuzul în poligonul plin de camioane.

– Asta este, doamnelor. Uitați-vă bine, dar faceți-o repede fiindcă, în mai puțin de zece minute, vă veți afla la volanul bîzdîgăniilor ăstora. Una e să ne uităm de aici

la ele şi cu totul altceva va fi să ne aflăm la volanul lor. Sîntem gata?

Doamne, îi plăcea treaba asta. Pentru prima oară în atîția ani, simțea că trăieşte. Cît de mult avea de-a face sentimentul acesta cu întoarcerea la Chula Vista şi cît avea de-a face cu un bărbat pe nume Lex Sanders nu ştia.

– Sîntem gata!

Hmmmm, medită Lex Sanders oprindu-şi camioneta în fața dispeceratului.

– Spune-mi ceva, Bucky, îi zise el dispecerului cu glas bolnăvicios. Cea din microbuz nu era noua proprietară?

– Ba bine că nu. Ciudată doamnă. Dar foarte drăguță. Tocmai am tras cu ochiul la noua decorare a birourilor. N-oi fi eu expert, însă nevastă-mea mai cumpără mobilă din cînd în cînd şi n-avem nimic la fel de bun ca lucrurile puse de ea în birou. Plante cu frunze lucioase, scrumiere colorate, tablouri frumoase pe pereți. Le poți vedea prin ferestrele alea. A aruncat seiful lui Asa şi a pus unul modern, încastrat în perete. A pus sistem de alarmă, calculatoare şi un telefon elegant cu tot felul de butoane. Scaunele par confortabile. Acum, e o femeie înăuntru care bate de zor la calculator. Stai pînă o să vezi covorul. Te face să vrei să-ți scoți pantofii şi să-ți mişti degetele de la picioare. E tare frumos.

Scuipă afară, prin uşă, un şuvoi de salivă plină de tutun de mestecat şi se întinse după ceaşca de cafea, care era atît de murdară şi de respingătoare, încît Lex îşi dădu seama că nu văzuse niciodată apa şi spăunul.

– Şi cine se ocupă de birou? întrebă el cu o privire perplexă.

Dispecerul zîmbi.

– O maşină răspunde la telefon şi o doamnă nu ştiu

ce face la calculatorul ăla.

– Fir-aş al naibii! Chiar e actriță de film?

– Aşa se zice. Eu n-am văzut-o niciodată de aproape. Am vorbit doar la telefon cu ea. Părea într-adevăr drăguță. M-a întrebat dacă n-am nevoie de ceva. Ieri, asistenta ei mi-a adus un prînz tare bun. Bună bucătăreasă. Ştiu că nu e treaba mea, dar, cum am văzut că domnul Able te considera prieten şi un client foarte bun, ar trebui să afli că Chet se pregăteşte să provoace necazuri. Am auzit – şi nu sînt sigur că ar trebui să pomenesc de asta, însă o fac oricum –, am auzit că se ține şi după lucrătorii de la ferme ațîțîndu-i şi pe ei. Ai face bine să-ți ții ochii şi urechile deschise. Nu e nimic mai rău decît o pisică sălbatică ieşită să prade. Motivul nici nu mai are importanță.

– Poate că noua proprietară o să-l concedieze. Asa părea să- l creadă indispensabil. Aduce numai necazuri şi cred că el este unul dintre motivele care l-au făcut pe Asa să vîndă. Nu voia să mai fie hărțuit.

– Asa ți-a lăsat scrisoarea asta. Am păstrat-o pînă aveai de gînd să vii încoace. Asa se simțea foarte prost.

Lex suspină. Dintr-o dată, nu se mai simți trădat. Asa nu-l pusese în fața unui fapt împlinit plecînd fără a-şi lua rămas-bun. Acum, începu să-şi regrete activitatea arogantă fată de noua proprietară. Putea îndrepta lucrurile pe drumul de întoarcere la ranch. Se va opri şi îi va trimite doamnei Ariel Hart nişte flori. Mici orhidee albe amestecate cu crenguțe cu boabe albe, de genul celor care-i plăceau lui Aggie.

„Opreşte-te imediat, Lex. Nu mai trăi în trecut. Trimite-i doamnei o duzină de trandafiri şi cu asta, basta, se mustră el. Invit-o într-o seară la cină şi faceți pace. Ai nevoie de compania ei de transporturi. S-ar putea chiar s-o placi. Sau, şi mai grozav, s-ar putea ca ea să te placă pe tine.“

Foarte puţin probabil. Vorbea de unul singur, lucru pe care-l detesta, dar pe care-l făcea zilnic. El îşi era cel mai bun prieten şi singurul confident. De ce, habar nu avea. Pe de altă parte, poate că ştia însă nu voia să recunoască. Era vechea poveste cu mexicanii. Vechile moravuri: „Tu eşti mexican, eu sînt iancheu. Cunoaşte-ţi lungul nasului, mexicanule. Nu depăşi măsura." Muncise ca un rob, îşi terminase studiile şi, apoi, fiindcă un om cu suflet bun crezuse în el, încălcase vechile reguli. Fiindcă... fiindcă primise o moştenire americană şi un nume american.

La dracu', aproape trecuse de florărie. Frînă brusc şi cauciucurile sfîrîiră pe asfalt. Pentru o clipă, se simţi complet nedumerit. Vitrinele florăriei erau decorate cu inimi roşii, cupidoni cu arcuri şi funde cu cozi atîrnate. Ziua îndrăgostiţilor! Gemu involuntar. Cînd deschise uşa magazinului, se auzi clinchetul unui clopoţel. O zi pentru îndrăgostiţi. Îi veni să geamă iar.

– Aş dori un buchet de orhidee mici, albe, şi acele... nu, nu asta vreau. Trandafiri roz sau galbeni. Merg şi albi. Dar nu roşii.

– Regret, domnule, dar am terminat trandafirii. Însă avem orhidee. V-aş putea face un buchet foarte frumos.

– În regulă.

Chiar era în regulă. Îşi urmase propriul sfat şi nu se mai găseau trandafiri. Orhideele nu însemnau că trăia în trecut; orhideele însemnau că putea alege. Crizanteme uriaşe, mari cît nişte greptfruituri sau delicatele orhidee hibride. După părerea lui, inflorescenţele uriaşe erau mai potrivite pentru bunici şi mătuşi.

Întinse şaptezeci şi cinci de dolari după ce-şi reveni din starea de şoc, dădu adresa şi acoperi cu scris cartea de vizită. Îşi ceru scuze pentru atitudinea arogantă, propuse o cină şi promise să manifeste mai multă consideraţie faţă de angajaţii ei.

Acestea fiind duse la bun sfîrşit, Lex se urcă în camionetă. Scrisoarea de la Asa Able se afla pe scaun. Rupse plicul şi citi biletul de bun-rămas cu ochi încețoşați.

Dragă Lex,

Îmi pare rău că trebuie să afli în felul această despre vînzarea companiei. Iartă un bătrîn care n-a suportat să plîngă în fața unui om pe care-l respectă. Aşa mi s-a părut a fi cel mai bine, mie şi lui Maggie. Ea pare să creadă că vom fi fericiți în Hawaii, locuind într-unul din blocurile acelea înalte. Nu vor mai exista iarbă de cosit, flori de îngrijit şi fum de la camioane. Sper să aibă dreptate.

Tîrgul era prea bun ca să-l las să-mi scape, Lex. Se pare că doamna Hart este o femeie foarte simpatică. Cu timpul, va învăța cum merg afacerile. I-ai putea fi de folos, fiule. Ştiu că toți ceilalți nu-i vor face viața prea uşoară. Afacerea asta, după cum ştii, este dificilă şi pentru noi, iar noi eram bărbați în toată firea. În schimb, o doamnă ar putea s-o lase baltă cînd unii dintre dracii ăia împielițați se vor apuca s-o sîcîie. Ar putea chiar s-o distrugă. Însă are curaj. Managerul afacerilor ei spunea că e formidabilă. Are cincizeci de ani şi e frumoasă ca o cadră. Managerul spunea că a locuit aici în urmă cu mulți ani şi alegerea locului ăstuia înseamnă într-un fel o reîntoarcere acasă.

De asemenea e şi bogată. Iar tu nu întinereşti. Poate că o să vă înțelegeți. În cazul ăsta, faceți luna de miere aici în Hawaii şi o să ne mai amintim de vremurile din trecut.

O să-mi lipseşti, Lex. Probabil că-ți voi telefona din cînd în cînd. O să-i trimit o scrisoare doamnei Hart pentru a-i spune că vreau să-ți dau ție fotografiile cu Teddy Roosevelt. Ai grijă de ele – sînt foarte valoroase. Maggie

spune că nu se vor potrivi cu noul nostru apartament.

Maggie şi cu mine îţi transmitem toată dragostea noastră.

Prietenii tăi,
Maggie şi Asa"

Lex îşi suflă zgomotos nasul. Fir-ar să fie, chiar că avea să-i ducă dorul lui Asa. Acum se simţea tulburat şi cuprins de nostalgie şi ştia că în asemenea împrejurări era preferabil să se ţină departe de lume.

Conduse ca un robot pe drumurile familiare pînă cînd ajunse la pod. De acolo, se îndreptă spre Tijuana, parcă, se dădu jos din camionetă şi merse pînă la poalele munţilor. Se opri în faţa căsuţei în care locuise cu familia lui şi îşi simţi inima zvîcnindu-i cu putere în piept. Arăta neschimbată – se părea că acolo trăiesc la fel de mulţi copii, păsări, cîini şi pisici. Căsuţa părea îngrijită şi curată, exact cum o păstra mama lui. Trecuse atîta amar de vreme. Avea atîtea amintiri. Ce mama naibii căuta aici? Şi de ce tocmai acum? De douăzeci de ani nu mai urcase pe munte. Poate că ar fi mai bine să se întoarcă. Nu mai aparţinea acestor locuri. Acum erau alte vremuri şi locul acesta era diferit. Se răsuci s-o pornească spre camionetă, însă avu impresia că-l reţine ceva, ceva ciudat şi inexplicabil. Se întoarse din nou şi o porni în susul pantei acoperite cu iarbă, care ducea spre sălaşul retras al preotului. Era sigur că acesta avea să fie gol.

Îşi aminti de o zi cînd picioarele lui fuseseră subţiri şi umblase cu tălpile goale, o zi cînd suise muntele alături de o fată îmbrăcată într-o rochie albă şi moale.

În vreme ce urca, Lex se gîndi la femeile care trecuseră prin viaţa lui de-a lungul anilor. Acum, nu-şi mai putea aminti numele lor. Ar fi trebuit să existe măcar una care să fi însemnat mai mult decît celelalte, dar nu exis-

tase. Doar Aggie, prima lui dragoste. Singura lui dragoste.

Ziua îndrăgostiţilor.

Îşi continuă urcuşul. Poate că atunci cînd va ajunge la poiana cu ferigi, va trage un pui de somn şi o va visa pe fata cu ochi căprui şi păr castaniu, ce promisese să-l iubească, să-l respecte şi să i se supună pînă cînd moartea avea să-i despartă. Pe urmă, va putea coborî muntele şi îşi va continua viaţa. Va reuşi să lase în urmă ziua asta încărcată de tristeţe şi amintiri şi să dea piept cu realitatea.

– Asta zic şi eu experienţă! Am crezut c-o să-mi sară inima din piept. N-ai avut impresia că poţi înfrunta orice? Camionul ăla era uriaş. Nu, era mai mult de atît. Monstruos. Gigantic. Era absolut năucitor, spuse Ariel. Mi-a plăcut teribil! Trebuie să-i telefonez lui Kenneth, ca să-i spun că a avut dreptate. M-am purtat aşa de urît cu el. Vai, Doamne, ce-i asta? Dolly, uită-te la florile de aici. Pariez că sînt de la Max. El e singura persoană care ar da mai mult de douăzeci de dolari pe flori. Orhidee miniaturale! Ooohh, ia să vedem ce spune cartea de vizită. Max e atît de romantic şi azi este ziua îndrăgostiţilor... Dolly, n-o să-ţi vină să crezi! exclamă Ariel.

Cînd se întinse s-o ia, Dolly o văzu că-şi duce mîna la faţă.

– Nu mai face aşa!

– Puterea obişnuinţei.

– Schimb-o. Roade-ţi unghiile, suge-ţi degetul, răsuceşte-ţi o şuviţă de păr cum făceai cînd erai mică. Nu te mai atinge de faţă. Individul e un romantic. Orhidee în miniatură. L-au costat ceva. Drăguţ din partea lui. Şi-a cerut scuze şi te-a invitat la cină. Te duci, nu-i aşa? Cine ştie ce poate ieşi de aici? Fetele ziceau că-i frumos ca păcatul. Spune ceva, Ariel.

– Uită-te la mine, Dolly. Este doar politicos. Evident, are nevoie de *Able Body Trucking*. Face parte din înțelegere. Sînt sigură că-i un bărbat foarte plăcut, dar asta nu înseamnă că o să-i trezesc interesul. Nu voi mai trezi interesul nimănui. Am acceptat ideea asta şi îmi pot continua existența şi aşa. O să-l sun şi o să-i mulțumesc pentru flori. Nu-ți face griji. O să mă port frumos. Vezi dacă are Bernice telefonul lui de acasă. O să-l sun chiar acum şi poți auzi ce-i spun.

După cîteva minute, Ariel îi spuse în şoaptă:

– Nu e acasă, îi preia robotul mesajele.

„Aici e Lex Sanders. Vă rog să lăsați un mesaj. Dacă e ceva urgent, sunați la 425-9698. Vă mulțumesc că ați telefonat."

– Domnule Sanders, la telefon este Ariel Hart. Vă mulțumesc pentru florile acelea minunate. Sînt favoritele mele încă din copilărie. Ați fost foarte amabil să mi le trimiteți. Mi-ar face plăcere să cinez cu dumneavoastră în curînd, dar nu chiar imediat. Programul meu este atît de încărcat, încît sînt ca un accident pe cale de a se întîmpla. Vă mulțumesc încă o dată pentru flori.

– A fost bine, Ariel, pînă ai ajuns la partea cu accidentul. Ei, nu-i nimic, o să-ți telefoneze iar şi o să repete invitația. Dacă sună, acceptă. N-o să fie sfîrşitul lumii. S-ar putea dovedi un prieten la fel de bun ca Max sau Ken. Am învățat şi eu că niciodată nu ai suficient de mulți prieteni. Data viitoare, bine?

– Sigur. Data viitoare.

– Propun să mergem la *Burger King* în drum spre poligon şi la restaurantul chinezesc după cursul de arte marțiale.

– Mie îmi sună bine. Sînt de acord cu tot ce ne poate face viața mai uşoară, răspunse Ariel. Ştii ce, Dolly? Viața e frumoasă. Mă simt grozav! Am făcut exact ce trebuia venind aici. Nici nu-ți pot spune ce entuziasmată

mă simt. Nu este ceva care să poată fi exprimat prin cuvinte. Mai degrabă e un sentiment că o să se întîmple ceva minunat. Aici mă simt împăcată – nici senzația asta nu ți-o pot explica. Promite-mi că n-o să rîzi dacă am să-ți spun ceva.

– Promit.

– Simt... aici mă simt de parcă sînt călăzuită de o mînă invizibilă. Mîna asta... e reconfortantă, mă face să mă simt în siguranță, să simt că exist. N-am mai avut senzația asta pînă acum. Mi-e teamă că o să mă sperii şi o să stric totul. Mie îmi place să înțeleg ce se întîmplă. Faptul că am venit aici... afacerea asta... Ken, care a găsit-o la momentul potrivit... mîna aceea... las-o baltă. Am început să-mi imaginez tot felul de lucruri. Ia gîndeşte-te – de ce m-o fi trimis Dumnezeu aici?

– Cred că eşti singura care poate răspunde la întrebare. El te-a trimis, în rest, tu decizi. Poate că trebuie să faci ceva important cît stai aici. Ştii tu, să faci ceva care contează, poate să repari vechi nedreptăți, genul acesta de lucruri. Cred că- mi amintesc o discuție de-a noastră în care am căzut de acord că totul e predestinat.

Ultima parte fu spusă cu atîta şiretenie, încît Ariel întoarse brusc capul, ca să privească expresia de nevinovăție de pe chipul prietenei ei.

Restul zilei trecu într-un ritm frenetic. De mai multe ori, Ariel avu sentimentul straniu că, undeva, cineva se gîndea la ea. Privi de mai multe ori peste umăr, dar nu era nimeni care să pară a-i da o atenție deosebită.

– Sînt terminată. Mi-a plăcut grozav cina asta chinezească.

– Nu mai este mizerie de curățat, rosti Dolly cu un aer obosit. Eu mă duc la culcare. Sînt surprinsă că am rezistat pînă acum. De fapt, aş fi putut adormi buştean de pe la nouă.

– Glumeşti? Eu eram gata de pe la şapte şi jumătate.

Îşi îmbrăţişă cea mai bună prietenă pe care o avea, aşa cum făcea în fiecare noapte.

– Îţi mulţumesc că ai venit aici cu mine. Mă gîndeam, Dolly, că, dacă vom reuşi să conducem afacerea asta cu succes, te iau parteneră. O să angajăm o menajeră. Nu va mai trebui să faci tu toate astea.

– Asta e tot ce ştiu, Ariel. Nu, n-ai să faci aşa ceva. Dacă va veni vremea aia, o să cumpăr o parte cu economiile mele. N-o să-ţi permit să mi-o dai pe degeaba.

– Mai discutăm cînd va fi cazul. Noapte bună, Dolly.

– Somn uşor, Ariel.

În timp ce se pregătea de culcare, gîndurile lui Ariel zburară în trecut, la momente mai fericite. Ar fi dat orice să mai fie iar tînără şi îndrăgostită. Avea atîtea nostalgii şi dorinţe ce nu fuseseră niciodată împlinite. „Ar fi trebuit să te străduieşti mai mult să-l găseşti pe Felix, se dojeni ea. E foarte posibil ca avocatul acela să-ţi fi luat banii şi să te fi minţit. Poate chiar aţi fost căsătoriţi. Poate că avocatul acela s-a înşelat cînd a spus că Felix te-a minţit. Omul acela era un preot, purta veşmînt preoţesc. Preoţii nu mint. Atunci, de ce nu era înregistrată căsătoria? De ce n-a găsit domnul Anthony nici o înregistrare?"

– Nu ştiu, îi şopti Ariel imaginii ei din oglindă.

Continuă să-şi maseze cicatricile de pe faţă cu unt de cacao. Dezgustată de imaginea pe care o vedea, aruncă batonul cu unguent medicamentos în chiuvetă.

Se aşeză în mijlocul patului cu picioarele încrucişate şi cu lista dorinţelor în poală. Răsfoi paginile pînă la ultima însemnare şi începu să scrie cu ezitări.

Mi-aş dori să ştiu ce mi se întîmplă. Mi-aş dori să ştiu ce m-a adus aici. Ştiu că nu sînt doar afacerile responsabile de acest fapt. Mi-aş dori... Mi-aş dori să-l găsesc pe Felix. Îmi doresc... atît de multe lucruri. Mi-aş

dori să ştiu dacă e fericit... Mi-aş dori să ştiu dacă s-a însurat şi are copii... Mi-aş dori să fiu iar frumoasă. Aş vrea să se gîndească la mine. Poate din cauza asta mă simt aşa... Poate că dorinţele mele îl fac pe Felix să se gîndească la mine. Poate că se află prin apropiere. Mi-aş dori... Oh, Doamne, îmi doresc... fericire. Pentru mine şi pentru Felix. Îmi doresc...“

Cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, Ariel îi făcu vînt listei dorinţelor sub pernă.

„Mîine o să mă pun pe treabă. O să încerc să-l găsesc pe Felix. Vreau să ştiu dacă e fericit. Nu-i voi invada existenţa şi nici nu voi încerca să reaprind vechea flacără. Poate reuşesc să-i îmbunătăţesc viaţa. Categoric, am destui bani pentru aşa ceva. Dacă se descurcă bine, poate îi voi ajuta familia în vreun fel. În mod anonim, desigur. Treizeci şi cinci de ani nu sînt o veşnicie. Sînt aici. Am fost predestinată să mă întorc aici. Cred sincer că totul se întîmplă dintr-un motiv anume.“

Cîteva clipe mai tîrziu, dormea profund.

La douăzeci şi cinci de mile distanţă, în Bonsall, Lex Sanders îşi scotea cizmele. Timp de o jumătate de minut dezbătu problema oportunităţii unui duş. Se decise să-l facă, deşi era aproape epuizat. Porni complet dezbrăcat spre baie, oprindu-se un moment să activeze robotul telefonului.

Zîmbi cînd auzi mesajul deformat al uneia dintre nepoatele sale, apoi, pe cel al surorii lui care suna la fel de rău. Cînd auzi glasul lui Ariel Hart se opri şi ascultă. De surpriză, sprîncenele i se ridicară brusc. Apăsă butonul pentru păstrarea mesajului şi derulă banda. N-avea nici cea mai mică idee de ce procedase aşa.

Lex începu să ţopăie sub jetul zecilor de ace reci, ca gheaţa. Cînd aprecie că era pe punctul de a se învineţi

de frig, dădu drumul la apă aproape fierbinte şi execută încă un dans înainte de a sări afară. Îşi trase pe el o pereche de pantaloni de pijama şi se strecură în pat. Cu zece minute în urmă, fusese mort de oboseală. Acum, era perfect treaz, bine dispus şi totuşi dezorientat; cum putea o voce dulce să-l zăpăcească şi să-l binedispună în acelaşi timp?

În uşă se auzi o bătaie uşoară.

– Señor Sanders, v-am pregătit sandvişul şi laptele. Şi *enchilada,* exact aşa cum vă place. Aveţi şi bere *Corona* în caz că nu vreţi lapte. Noapte bună, señor.

– Noapte bună, Tiki.

Acum, era perfect treaz neavînd pe cine să sune şi nimic de făcut în afară de a se uita la televizor. Şi nu avea nici programul TV. Trecu de la un canal la altul cum făcea în fiecare seară. Reluări, interviuri pentru ore tîrzii, reclame comerciale. Trebuia să existe vreun film pe undeva. Alte reclame.

Apoi, o văzu. O Ariel Hart tînără, însă nu foarte tînără. Poate spre patruzeci de ani. Cu păr auriu şi un zîmbet însorit, în ton cu înfăţişarea. Avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată. Exact ca albăstrelele. Acum, de unde-i venise ideea asta? Oare pentru că actorul principal tocmai îi spusese pe ecran că ochii ei îl fac să se gîndească la un cîmp plin cu albăstrele? Şi, oricum, ce mama dracului erau albăstrelele? Ce sentimental devenise. Pufni pe nas dezgustat şi trase un gît din sticla de bere.

Lex se aşeză mai bine între perne. Avea ocazía să facă acum cunoştinţă cu Ariel Hart, superdetectiv. Un detectiv particular feminin. Pufni din nou pe nas. Arăta şi chiar părea credibilă. Avea un pistol de o mărime considerabilă. Îl ţinea aţintit, ameninţînd să tragă. Se aplecă înainte să privească mai bine şi observă direcţia în care

țintea. Extremitatea inferioară a bărbatului. Lex gemu. În stil pur hollywoodian. Şi încă în cel mai rău posibil.

– N-o să tragi, rosti bărbatul.

– N-ai de unde şti. Dacă nu-mi dai paşaportul lui Anabelle, o să afli dacă voi trage sau nu. Dă-mi-l. Acum!

– Probabil că nici nu ştii să-l mînuieşti, rînji omul.

– Oare? rosti leneş Ariel.

Lex privi fascinat cum mîinile ei încleştate fac o mişcare uşoară. O clipă mai tîrziu, un candelabru atîrnat de un lanț subțire de alamă se zdrobi de podea. Peste încă o secundă, pistolul se afla în poziția inițială.

– Paşaportul.

– Iisuse, bolborosi Lex muşcînd din *enchilada.*

Paşaportul fu aruncat pe masă. Bărbatul se retrase spre uşa de la intrare încă rînjind.

– Michael, ascultă-mă şi ascultă-mă bine. Dacă îndrăzneşti fie şi numai să te uiți la Annabelle Lee, data viitoare nu voi mai fi atît de îndăguitoare.

– Data viitoare o să am şi eu o armă, cățea.

Bang. Bang. Bang.

Lex izbucni într-un rîs zgomotos cînd bărbatul începu să țopăie încercînd să evite gloanțele ce rupeau aşchii din podeaua de lemn exact la picioarele lui.

– Bine jucat, doamnă, rîse el pe înfundate.

Aparatul de filmat se apropie pentru un prim-plan. O auzi pe Ariel spunînd: *„Eşti singurul meu prieten“* în vreme ce mîngîia pistolul.

Lex se lăsă să cadă înapoi, pe perne. Cîndva, în urmă cu o veşnicie, Aggie Bixby îl privise în ochi şi-i spusese: „Eşti singurul meu prieten“. Pe urmă, adăugase: „Eşti iubitul şi soțul meu“.

Lex continuă să urmărească filmul care se termină la miezul nopții. Închizînd televizorul, îşi notă în minte să se oprească la magazinul de închiriat casete video să vadă

dacă au şi alte filme cu Ariel Hart. Voia să le vadă pe toate.

Zîmbea cînd alunecă într-un somn populat de manechine îmbrăcate în albastru. Îl urmăreau în sus, pe munte, şi rochiile le fluturau în adierea brizei uşoare.

– Nu sînteți reale, ăsta e un coşmar, strigă el, iar picioarele îi alunecau pe argila moale, cafenie.

Privi în spate şi văzu că toate manechinele renunțaseră, cu excepția uneia. Îndrăznise să mai privească o dată şi fu îngrozit să observe un revolver negru, strălucitor, țintindu-l drept în mijlocul spatelui. Clipi înspăimîntat şi încercă să-l strige pe preot sau pe oricine l-ar fi putut auzi, însă nu-i fu de nici un folos. Manechinul cîştiga teren; peruca artificială îi alunecase într-o parte, iar rochia albastră îi foşnea cu furie în jurul genunchilor. Părea nebună şi pentru prima oară se simți invadat de frică.

– Ce vrei? o imploră el. Cine eşti? De ce mă urmăreşti tocmai aici? Pleacă, n-ai ce căuta aici. Locul ăsta ne aparține nouă, mie şi lui Aggie. Nu ție. Nu va fi niciodată al tău.

Alergă mai repede scurmînd cu degetele pămîntul cafeniu. Auzi țipetele ascuțite ale păsărilor cărora le invadase teritoriul. Murmura şi bombănea cuvintele pe care le inventa pe măsură ce urca. Crezu că se ruga, ar fi vrut să se roage, dar nu- şi putea aminti vorbele învățate de la preot. Se opri să-şi tragă răsuflarea.

– Aşteaptă-mă, Felix. Mi-am scrîntit glezna. Lasă-mă să mă sprijin de brațul tău.

– Aggie! Aggie, tu eşti? Unde e rochia albastră? Cea de culoarea albăstrelelor? Ce-ai făcut cu pistolul?

– Le-am omorît pe toate, Felix. Toate creaturile alea de plastic care te urmăreau. Le-au căzut perucile. Nu erau reale ca noi. Vreau certificatul nostru de căsătorie, Felix. Se obişnuieşte ca fata să-l păstreze. N-am ştiut asta pînă acum. Eu ar trebui să-l păstrez. Te rog, Felix,

pot să-l țin eu? Îți promit că am să-l păstrez ca pe o comoară, cum l-ai păstrat tu.

– Încă îl mai vrei? Chiar dacă numele tău este scris greşit? De asta l-am păstrat eu. Tu m-ai părăsit şi n-am ştiut unde să te găsesc. Am încercat şi am tot încercat. N-am modificat certificatul, fiindcă mi-a fost teamă că va afla cineva. Tu ai spus că trebuie să păstrăm secretul asupra căsătoriei noastre.

– De ce mi-a scris preotul numele greşit, Felix?

– Pentru că era bătrîn şi nu vedea bine. N-a făcut-o dinadins. Cred că i-a alunecat tocul. Cînd am văzut greşeala şi m-am urcat iar pe munte, murise. Familia lui l-a îngropat pe dealul acela mic, unde ne-a căsătorit. Episcopul a sfințit locul. Mi-a fost teamă să spun cuiva. Te rog, Aggie, nu fi supărată pe mine.

– Nu sînt supărată pe tine, Felix. Cum mi-a scris preotul numele?

– L-a scris Bivby. A fost o greşeală involuntară. Încă mai sîntem căsătoriți. Amîndoi ne-am semnat numele. Îți aminteşti că te-ai semnat în cartea preotului după ceremonie?

– Bineînțeles. M-am semnat. Agnes Marie Bixby Sanchez. Eram atît de mîndră. Era prima oară cînd mă semnam cu noul meu nume. Voi fi întotdeauna Agnes Marie Bixby Sanchez. Pentru totdeauna.

– O să mă omori, nu-i aşa?

– Da. Îmi pare rău.

– De ce?

– Pentru că mi-ai scris greşit numele pe paşaport. N-a contat că a greşit preotul, dar eu sînt soția ta. N-ar fi trebuit să-mi scrii numele greşit. Salută-l pe preot din partea mea şi spune-i că l-am iertat.

– Nu! Nu! Aşteaptă!

Lex sări din pat cu trupul înmuiat de sudoare.

– Iisuse!

Tremurînd din pricina coşmarului şi a amintirilor, merse pe coridor spre bucătărie unde puse patru sticle de bere pe o tavă. Ştia că, dacă voia să doarmă, trebuia să le bea pe toate. I se mai întîmplase povestea asta de foarte multe ori. N-avea de gînd să renunțe la încă o noapte de somn.

„Asta-i situația, Lex Sanders."

„Deocamdată."

„Mîine va fi o altă zi."

„Poate va fi mai bună."

„Nu conta pe asta."

„Nici n-am contat vreodată."

Se gîndi la Ariel Hart şi cît de drăguță fusese în film. Poate că ziua de mîine va fi mai bună.

CAPITOLUL 5

Era un loc minunat, un tărîm de basm, şi mirosea mai bine decît cincizeci de Crăciunuri laolaltă. Un loc deosebit, atît de deosebit, încît numai ea şi Felix ştiau de el. Era deosebit fiindcă acolo îşi petrecuseră „luna" de miere. Se ghemui lîngă proaspătul ei soţ.

– Nu e minunat, Felix? Erai singurul meu preiten pe lumea asta şi acum eşti soţul şi prietenul meu. Mi-aş dori să le putem spune tuturor. Aş vrea să nu trebuiască să mai plecăm. Mi-aş dori...

– Nu-ţi poţi trăi viaţa numai dorind. Dorinţele sînt plăcute. Odată, am făcut o listă şi am numit-o lista dorinţelor. Mi-am închipuit că mama mea e o zînă şi că m-a pus să scriu tot ce-mi doream. Spunea că ar trebui s-o numesc lista dorinţelor şi, cînd una dintre ele se îndeplinea, trebuia să pun o stea de aur lîngă ea. Nu aveam bani să cumpăr stele de aur, aşa că am colorat una cu creioanele surorii mele mai mici. Prima mea dorinţă a fost să mă placi, însă realitatea s-a dovedit mai frumoasă decît cele scrise de mine. Mă iubeşti. Poate că am să pun două stele lîngă dorinţa aceea. O s-o păstrez pentru totdeauna.

– Voi face şi eu la fel, şopti ea. O să citim fiecare din

noi lista celuilalt?

– Ar trebui să fie secret. Dar poți vedea lista mea, dacă vrei. Poate că ar trebui să facem un pact să nu ne arătăm listele unul altuia decît cînd vom fi bătrîni și vom sta în balansoare.

– Foarte bine. O să mă săruți? O să mă atingi peste tot? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Vreau să te ating peste tot. Dar tu ai s-o faci?

– Peste tot?

– Așa aș vrea.

– Atunci, o voi face. O să fac tot ce vrei tu.

– O să mă iubești mereu, Aggie?

– Pentru totdeauna. Și tu mă vei iubi mereu?

– Pînă la moarte. O să-mi iau o slujbă bună și o să-ți dau de toate. O să te iubesc foarte mult. Și o să-ți spun în fiecare zi ce mult te iubesc. Ești atît de frumoasă. Aș vrea să am o fotografie de-a ta. Vrei să-mi dai una?

– Părinții mei nu mai fac fotografii. Cînd eram mică, făceam o mulțime. Vrei una de cînd am început școala? Cred că aveam șase ani. Tu ai fotografii de-ale tale?

– Nu. Noi nici măcar n-avem aparat de fotografiat. Ar trebui să avem o fotografie de la nuntă. S-ar putea să te întristezi mai tîrziu, cînd vom fi bătrîni, că nu vom avea nici o fotografie s-o arătăm la copii. Mă pot duce înapoi la preot, ca să-l rog să-mi dea hîrtie și creion și o să ne desenăm. Vrei să mă duc, Aggie?

– Da, șopti ea.

Cînd Felix se întoarse cu hîrtie și creion, stătură cu picioarele încrucișate, în luminișul cu ferigi, ca doi copii cum și erau, de altfel. Se priviră solemn unul pe celălalt în vreme ce-și urmăreau trăsăturile chipurilor cu degetele. Cînd își întipăriră imaginile în minte, luară creionul în mînă.

– Aș vrea să păstrez asta, dar mama îmi umblă prin lucruri. Va trebui s-o păstrezi tu, Felix. Ni se dă și un

certificat de căsătorie? Va trebui să-l păstrezi şi pe acela.

– Prea bine. Certificatul nostru de căsătorie va fi în limba spaniolă. Ştiu un loc sigur unde pot să-l păstrez. Nu va afla nimeni pînă nu vom vrea noi să afle.

– Vreau să mă săruți, Felix. Acum, aici, în locul ăsta minunat pe care l-ai pregătit pentru noi. Miroase mai bine decît Crăciunul şi Paştele luate împreună. Mmm.

– Scoală-te şi străluceşte, Ariel. E cinci fără un sfert!

Vocea lui Dolly era atît de veselă, încît Ariel gemu şi aruncă perna în direcția ei.

– Visam atît de frumos. Acum, va trebui să mă scol şi să conduc un camion cu optsprezece roți prin parcare. Apoi, va trebui să trag cu arma ore în şir, după care va trebui să scot untul din careva, să fac o plecăciune şi să spun că a fost distractiv. Instructorul ăluia chiar are impresia că voi deveni o profesionistă în trei săptămîni? Dublu ambreiaj, mda, şi cînd crede el că voi prinde şpilul ecranului ăla de calculator? Categoric, nu azi. Şi jurnalul acela de bord... cum poți să conduci, să tastezi mesaje, să primeşti mesaje, să vorbeşti prin stația radio şi să-ți ții şi ochii pe şosea? Nu e o meserie uşoară să conduci un camion. Va trebui să obțin permis de conducere pentru camioane cu remorcă, apoi cu două remorci şi pe autocisterne. O să-mi ia un an să obțin permisul. Nici nu pot să-mi amintesc dacă este permis federal sau ce naiba este. Cum dracu' să-mi amintesc toate astea?

– La fel cum memorai un scenariu, replică Dolly.

– Partea practică îmi dă de furcă. Ambreierea aceea dublă mă omoară. Apasă ambreiajul, se întrerupe transmisia, treci în prima viteză, ia încet piciorul de pe ambreiaj, mergi încet, apasă iar ambreiajul, treci în punctul mort, ia piciorul de pe ambreiaj. Parcă punctul mort ar fi şi el tot o viteză. Ce avem la micul dejun? Aş vrea pîine prăjită cu mult unt şi sirop cald, continuă ea strigînd în

timp ce se îndrepta spre baie.

– Mi-ar plăcea şi mie. Din nefericire, vom mînca gogoşi şi ne vom bea cafeaua pe drum. Bagă viteză. Ariel, deja sîntem în întîrziere. Afară e destul de rece, aşa că îmbracă-te bine.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Ariel se sui în cabina trailerului. Cînd se dădu jos trei ore după aceea, se simţea de parcă ar fi făcut două schimburi ţinînd piept unui monstru antediluvian. Îşi simţea stomacul încordat şi îl privi obosită pe instructor.

– O să reuşesc. Am înţeles figura, dar dacă-mi veţi mai vorbi despre şofat o să încep să fac greşeli. Dacă tot trebuie să-mi vorbiţi, vorbiţi-mi despre altceva. Bine?

– Păi... da, sigur, doamnă Hart. Cum doriţi. Despre ce aţi vrea să discutăm?

Fără a-i mai aştepta răspunsul, continuă să peroreze:

– Se pare că veţi avea ceva necazuri cu unii dintre camionagiii ăia neloiali pe care-i ţinea Asa pe ştatul de plată. Ştiind că sînteţi nouă în branşă asta, sfatul meu este să-i concediaţi înainte ca să poată urzi un plan căruia să nu-i mai puteţi face faţă. Astea sînt doar zvonuri, însă, mai devreme sau mai tîrziu, se află totul şi aici. Chet ăla e hotărît să-i aţîţe pe muncitorii de la ferme. Are un dinte împotriva lui Lex Sanders şi asta e poveste veche. Îl învinovăţeşte pe Sanders de moartea celor doi fraţi ai lui. Dar n-a fost vina lui Sander că indivizii ăia trăgeau la măsea aflîndu-se la volan şi au ajuns drept într-o prăpastie. Tot ce ştie Chet să spună e că Sanders e de vină şi trebuie să plătească. Asigurările au acoperit pierderile, dar, cum ăia băuseră, s-au ivit probleme. Sanders e un tip cumsecade şi îi tratează pe „spinările ude"[1]

---

1. Mexicani intraţi ilegal în SUA pentru a se angaja ca muncitori

mai bine decît oricine altcineva.

Braţul lui Ariel izbi brusc proiectîndu-l pe instructor în uşă.

– Să nu-i mai numiţi aşa pe lucrătorii aceia. Dacă vă mai aud, nici un angajat de-al meu nu va mai lua lecţii aici şi anulez programul. Spuneţi-le muncitori sau lucrători. M-aţi înţeles?

– Da, doamnă. E doar o denumire. Toată lumea o foloseşte. Soţia mea mă cicăleşte mereu din cauza asta. Uneori mai uit. Cînd stai toată ziua printre oameni care vorbesc aşa, ai tendinţa să-i imiţi.

– Asta-i numai o scuză, domnule Norbert. Eu am spus ce am avut de spus şi dumneavoastră aţi făcut la fel. Acum, de ce îi instigă Chet pe lucrători? Ce speră să cîştige?

– A dobîndit o mentalitate de vedetă. Pentru că este unul dintre cei mai buni şoferi de pe aici. Îi place să transporte materiale ce implică un risc, deoarece plata este mai bună. Celorlalţi şoferi nu le place să transporte chimicale. Tipul are propriul lui camion şi şi-a găsit un partener, aşa că poate parcurge traseul aproape fără opriri. Am auzit – şi ăsta e tot un zvon – că ţine două jurnale de bord. Lui şi partenerului lui, un drum de şaptezeci de ore li se pare un fleac. Era o adevărată mină de aur pentru Asa. Am avuzit că ar fi fost amendat cu cîteva săptămîni în urmă. Transporta brichete şi a trecut cu ele printr-un tunel în Pennsylvania. A fost amendat şi a trebuit să plătească suma aceea mare din propriul buzunar. De altfel, nici n-a fost prima oară. Se zvoneşte că, uneori, Asa îl scotea din arest pe cauţiune. S-ar putea să-i

---

sezonieri; pentru acest fapt trebuie să treacă înot fluviul Rio Grande ce formează o parte a graniţei dintre Mexic şi SUA

fie teamă că nu veți proceda la fel. Astăzi v-ați descurcat bine. Dacă o țineți tot așa, în cîteva săptămîni vă veți putea lua permisul.

Fără să vrea, Ariel se simți încîntată.

– Ne vedem mîine, domnule Norbert.

În mai puțin de douăzeci de minute, Ariel ajunse înapoi, la *Able Body Trucking,* ca s-o ia pe Dolly. În drum spre poligonul de tir, bău cu sete o sticlă de Pepsi dietetică și înghiți aproape pe nemestecate un sandviș *Hot Pocket*[1].

– E ilegal să ai o armă în camion, dar toți șoferii procedează așa. În general, polițiștii se prefac că nu văd. Am cumpărat o armă cu zece zile în urmă și am ridicat-o acum două zile. E un pistol *Glock* de 9 milimetri. Norbert a spus că e ușor și e confecționat dintr-un fel de porțelan speical. O să-ți iau și ție unul.

Dolly gemu îngrozită.

– Nu cred c-aș putea trage în cineva.

– Ai putea, dacă ți-ar fi viața în pericol. Îți garantez eu. Ții minte fimul ăla, pe care l-am făcut cu mult timp în urmă, intitulat *The Lady and the Thief?* Am intrat foarte bine în rol în scena în care tipul se pregătea să mă arunce de pe acoperiș, iar eu am scos arma și l-am omorît. Îmi aduc aminte cît de real mi s-a părut totul. Presupun că trebuie să treci prin așa ceva ca să înțelegi ce vreau să spun. Să sperăm că nici una dintre noi nu va fi nevoită să-l folosească. Cum merg lecțiile pe calculator?

– Înfiorător. E un obiect numit mouse pe care-l muți încoace și-ncolo. L-am mutat atît de bine, încît am șters un fișier întreg. Profesorul a spus să nu-mi fac griji, pen-

1. Buzunarul fierbinte

tru că fişierul se afla pe discul C, iar eu lucram pe discul A. Nu înţeleg absolut nimic din manualul de instrucţiuni. Nu ştiu, Ariel, dar poate că nu sînt bună decît să mă ocup de casă şi să gătesc. Nu vreau să te dezamăgesc, dar nu sînt în stare să conduc un camion, iar oasele mele sînt prea fragile pentru arte marţiale. Armele mă îngrozesc. Sînt de acord să iau parte la toate astea cu tine, însă nu vreau să te superi dacă fac vreo prostie.

– Ai prefera să rămîi la birou şi să renunţi la celelalte?

– Oh, da, o să mă rezum la calculator, fiindcă profesorul spune că şi ţîncii din prima clasă ştiu să-l folosească. O să-l consider provocarea vieţii mele. Ariel, ştiai că ai nouă sute de camioane şi trei mii de furgonete? Este vremea să mai cumperi cîteva şi să vinzi din cele pe care le avem. Se pare că domnul Able a cumpărat o sută cincizeci de camioane, sau tractoare cum li se spune în limbajul de aici, deodată. A făcut o afacere foarte bună plătind puţin pentru ele. Apoi, cînd au avut două sute de mii de mile la bord, în loc să repartizeze camionul unei echipe, i-l dă unui singur om, mai face o sută de mii de mile cu el, iar apoi îl vinde aproape cu acelaşi preţ cu care l-a cumpărat. Pînă şi eu îmi dau seama că asta e o afacere pe cinste. După părerea mea, a sosit timpul să cumpărăm o sută cincizeci de camioane noi. De îndată ce vom trece totul pe calculator, compania se va conduce singură. În dimineaţa asta, am mai aflat ceva. Prostituatele alea, care se aţin pe la marginea proprietăţii, îşi oferă serviciile pe douăzeci de dolari. Tipul ăla, Chet, e cel mai bun client al lor. Va trebui să le alungi. Domnul Able nu le permitea să-i încalce proprietatea. Cred că, acum, asta e treaba ta.

Ariel îi povesti despre conversaţia ei cu Norbert.

– Diseară, adu cu tine acasă dosarul lui Chet. După

lecția de tir, te duc înapoi, la birou, şi eu merg la antrenamentul de arte marțiale. Oricum, pentru mine este un curs de reîmprospătare a cunoştințelor. Instructorul meu spune că, dacă vreau, pot da examen pentru centura maro. Sînt mai bună decît toți cei din grupa mea, rosti ea cu mîndrie. Totuşi, eu am un avantaj față de ei.

După zece minute, Ariel reluă:

– Totul se limpezeşte, Dolly. Am crezut că vor trece luni de zile sau poate ani ca să se întîmple aşa, dar m-am înşelat. Pur şi simplu, cred că începe să-mi placă noua mea viață.

– Mă bucur pentru tine, Ariel. Ştii cum se spune – viața e o scenă, iar noi sîntem actori.

– Da, Dolly, dar eu nu interpretez un rol. Trăiesc cu adevărat. Pentru prima oară după foarte multă vreme.

– Ştiam că aşa se va întîmpla, zise Dolly plină de sine.

Ariel zîmbi în somn, se întinse cu voluptate, apoi îşi aminti unde se afla şi de cîte ori visase acelaşi vis. De asemenea, îşi aminti hotărîrea de a întreprinde ceva pentru a-l găsi pe Felix Sanchez. Se întrebă dacă exista v .o agenție de detectivi care să lucreze douăzeci şi patru de ore pe zi.

„Dar de ce acum, de ce după atîția ani?" „Fiindcă... am avut o existență diferită." „Oh, înseamnă că atunci nu era destul de bun pentru tine. Acum, poate c-o fi. Urît din partea ta, Ariel." La dracu', trebuia să înceteze să mai vorbească de una singură. „Am încercat. Chiar am încercat." Poate că ar fi trebuit să încerce şi el. Dar n-a fost să fie. Asta-i concluzia. „Acum, însă, vremurile s-au schimbat. Regulile sînt altele. Tot ce vreau să fac e să mă asigur că e fericit. Dacă au nevoie de ceva, el sau familia lui, îi voi ajuta. O să mă duc la preotul parohiei şi o să-l rog pe el să o facă. N-o să mă amestec în viața lui Felix.

Asta e o promisiune pe care mi-o fac mie însămi."

În cincisprezece minute, Ariel făcu duş, se îmbrăcă şi fu gata să-şi înceapă ziua. Îi luă încă cinci minute să coboare după cafea şi să se întoarcă în camera ei cu cafeaua şi cu cartea de telefon. Nu fu deloc surprinsă să găsească în paginile ei galbene mai multe agenţii de detectivi care funcţionau non-stop, însă fu cu adevărat uimită să audă o voce omenească la o oră atît de matinală. Şi, pe deasupra, vocea unei femei. În timp ce femeia vorbea, îşi luă cîteva notiţe. Detectivii costau scump. Ar fi trebuit să ştie atîta lucru. Nu trecuse atît de multă vreme de cînd jucase rolul unei detective într-un film de succes. De fapt, jucase rolul acesta de patru ori. Lumea spusese că urmările nu vor avea succes. Dar avuseseră, toate patru. În film, personajul pe care-l interpretase cerea două sute de dolari pe zi plus cheltuielile şi exact atît îi pretindea Berverly Leroy acum.

Ariel îi spuse femeiii toată povestea încheind:

– Şi aceea a fost ultima oară cînd l-am văzut. Îmi dau seama că au trecut treizeci şi patru de ani, însă poate reuşiţi să aflaţi ceva. Trimiteţi-mi rapoartele dumneavoastră prin poştă la compania *Able Body Trucking* şi specificaţi pe plic „Personal". O să vă trimit chiar astăzi un cec. Desigur, doresc că mi le trimiteţi într-un plic simplu, cafeniu, pe care să nu fie trecută adresa expeditorului. De abia aştept noutăţi de la dumneavoastră.

Iar acum, avea în faţa ei o nouă zi. Era greu de crezut că lucra în domeniul transporturilor auto de şase săptămîni.

Noua zi începu prost şi lucrurile se înrăutăţiră rapid.

În clipa cînd Ariel intră în parcare, fu copleşită de zgomotul făcut de şoferii care forfoteau de colo pînă colo şi de motoarele camioanelor ce mergeau în gol.

„Se pare c-am dat de necazuri", îşi zise Ariel sărind din *Range Rover*.

– Aveți vreo problemă? îi întrebă ea. Consumați carburant. Şi, întrucît eu plătesc carburantul, vă propun să opriți motoarele. Vă dau trei minute şi, dacă nu executați ordinul, luați-vă leafa şi plecați din curtea asta. Puțin îmi pasă dacă aveți familii de întreținut sau nu.

„Ăsta este un rol, Ariel. Joacă-l pînă la capăt. Nu permite hoardei ăsteia de lupi să-ți dicteze."

Se răsuci pe călcîie şi intră cu pas hotărît în birou.

– Asta vrea să fie una dintre grevele acelea neoficiale? Ce vor? Să chem poliția? Alți şoferi? Sau o vor face ei? Chemați-l pe Stan aici.

Era agitată, aşa cum i se întîmpla cînt trebuia să joace o scenă cu vreunul de actorii de succes ai Hollywood-ului. Inspiră adînc; încă o dată. Orice s-ar întîmpla, mîine va fi de domeniul trecutului. „Descurcă-te cît de bine poți. Ai să reuşeşti. Poți să faci tot ce este necesar."

Monologul interior de încurajare îşi făcu efectul şi respirația îi reveni la normal.

– Vor să te testeze, ca să vadă cît de dură poți fi, zise Dolly. Se aşteaptă să dai înapoi. Află cîte dintre camioanele astea sînt proprietatea şoferilor. Cheamă poliția, ca să-i facă să plece. Stan trebuie să aibă duplicate ale cheilor. Să ți le aducă şi putem opri motoarele. Nu spune nimic din ce nu vrei să retractezi. Dacă vrei să-i concediezi, atunci concediază-i. Eu nu mă pricep la sindicate sau dacă pot exista şi alte implicații. La asta se pricepe Stan. Uite-l că vine. Poate că ştie ce naiba vor.

– Bună ziua, doamnă, spuse, cu respect, bărbatul mai vîrstnic.

– Stan, ştii cumva ce se întîmplă afară? Avem chei de rezervă, nu-i aşa?

– Vă testează pentru că sînteți femeie. Nu le place să primească ordine de la o persoană de sex feminin. Asta-i toată povestea. Şi, da, doamnă, avem chei de rezervă.

– Nu le-am dat nici un ordin. Deocamdată. Pînă

acum, lucrurile au mers ca mai înainte. Şi vor rămîne la fel pînă cînd voi învăţa mai mult despre partea de management. Nu spun că le voi schimba şi nici nu spun că n-o voi face. Cheamă poliţia, Dolly, şi dă-i pe cei care au camioanele lor afară de pe proprietatea mea. Sînt concediaţi.

– Chiar şi Chet?

Pe faţa bărbatului se citea clar neîncrederea.

– Mai ales Chet. Te deranjează, Stan?

– Ceruri, nu. M-am tot rugat să mai fiu prin preajmă cînd şi-o primi partea uliul ăsta. Nu crede că-l veţi concedia, doamnă. Domnul Sanders o să fie nespus de încîntat. N-a vrut niciodată să-l lase pe Chet să-i facă vreun transport. Plăteşte cu doi cenţi mai mult la milă şoferilor pe care-i angajează de aici. Este un om bun şi cinstit. Uneori, e mai pretenţios, dar aşa şi trebuie să fie. Sînt sigur că va veni imediat, dacă aveţi nevoie de el.

– Hai să aşteptăm. Ce şanse există ca individul ăsta să devină violent?

– Foarte mari.

Ariel deschise raniţa de umăr ce-i servea drept poşetă şi scoase pistolul. Stan inspiră şuierător. Zgomotul se repetă cînd veni rîndul încărcătorului.

– Adu cheile, Stan. Motoarele încă mai merg.

Îşi îndesă pistolul în cureaua blugilor, la spate. Apoi, deschise uşa şi-l lăsă pe Stan să treacă spre biroul lui pentru a aduce cheile.

Poza adoptată de Ariel era tipică Hollywood-ului. Mîna ei dreaptă se duse la cozorocul şepcii de baseball ridicîndu-l uşor. Cu picioarele bine înfipte în pămînt, inspiră adînc şi strigă:

– În regulă; ce vreţi? Vă întreb, ca să ştiu ce să spun poliţiei cînd ajunge aici. Asta e o grevă neautorizată. V-am dat un ordin şi nu l-aţi ascultat. De asemenea, v-am spus să vă luaţi plata. Scoateţi camioanele astea

de aici sau o să trag în cauciucuri. Reparațiile o să vă scuture de nişte bani.

Fir-ar să fie, parcă interpreta un rol într-un film. Cu mîinile în şolduri, se apropie suficient de mult de Chet ca să-i simtă izul acru al respirației. „Nu arăta nici un strop de teamă – joacă-ți rolul pînă la sfîrşit. Acum, poți striga chiar tu STOP!"

Îl ocoli brusc ajungînd foarte aproape de camionul lui. Observă semnul pictat de pe laterala acestuia. *Big Red.* Ar fi pariat pe cinci dolari că ăsta era codul lui pentru transmisiunile radio.

Huruitul era asurzitor, însă începu să scadă pe măsură ce Stan oprea motoarele pe rînd. Cînd amuți şi ultimul camion al companiei, Chet începu să se plimbe prin parcare de parcă el ar fi fost stăpînul absolut.

– Ei, unde-s polițaii pe care i-ai chemat?

Fața lui urîtă radia atîta răutate, încît Ariel tresări. Pe urmă îşi aminti de pistolul înfipt la curea.

– Sînt pe drum. Tot nu mi-ai spus care-i treaba.

– Cucoană, treaba e că bătrînul mi-a promis cinci transporturi pe săptămînă. Da' nu le-am văzut. Un om valorează tot atît cît cuvîntul dat. Am avut o înțelegere. Am rate de plătit pentru camion şi copii de întreținut. Dar, dacă nu cîştig, nu pot face nimic din toate astea, nu-i aşa?

– Nu ştiu nimic de înțelegerea asta. Domnul Able nu mi-a spus de nici o înțelegere cînd mi-a vîndut compania. Faci transporturi atunci cînd îți spunem noi. Dacă nu-ți convine, caută-ți altă slujbă. Să nu crezi că mă intimidezi. Ia-ți amicii şi ieşiți de pe proprietatea mea. Acum!

– Îmi datorezi nişte bani, doamnă stea de cinema, şi îi vreau.

– O să primeşti cît scrie în registre. Nici mai mult, nici mai puțin. Voi, ceilalți, vreți să renunțați la slujbele voas-

tre pentru el? În caz că vă interesează, nu se găsesc slujbe pe toate drumurile. Aveți dreptul să faceți cerere pentru asigurările de sănătate. Legea spune că mai puteți beneficia de ele timp de optsprezece luni, dar va trebui să plătiți pentru ele. După aceea, vă descurcați singuri. Casierul are lefurile pregătite – duceți-vă şi le luați, continuă ea adresîndu-se şoferilor şi privind oriunde, numai la Chet, nu. Dacă nu, vă trimitem cecurile prin poştă.

Fața lui Chet se urîți şi mai tare. Avansă un pas ridicînd pumnul. Ceilalți se dădură înapoi. Pe neaşteptate, pistolul apăru în mîna ei. Ariel nu mai stătu pe gînduri; scoase piedica şi trase patru gloanțe în fața picioarelor lui Chet. Prea uluit ca să se mişte, acesta încremeni pe loc.

– Nu-i prea rău pentru o vedetă de cinema, hm, domnule camionagiu? E ultima oară cînd îți spun să ieşi dracului de pe proprietatea mea. Dacă te întorci, am să ochesc ceva mai sus, cum ar fi aici, rosti ea țintind cu țeava pistolului spre furca picioarelor. Ei, a sosit şi poliția. Adio, domnule Şofer de Camion.

În spatele poliției venea o camionetă albastră. Ariel se răsuci şi era aproape să intre pe uşă cînd auzi vocea polițistului:

– Lex, ce mai faci?

Apoi, ofițerul se întoarse spre Stan.

– Ce se petrece aici?

Ariel privi pe fereastră cum vîrful pantofului bine lustruit al polițistului rîcîie găurile făcute de ea în ciment.

– Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Grevă fără aprobarea sindicatului. Cam aşa ceva. Chet Andrews s-a purtat ca un fund de cal. Şefa l-a pus la punct. I-a concediat pe toți. Pagubă-n ciuperci, după părerea mea.

– Pe toți? Şi ce anume înseamnă *pe toți*?

– Cam o duzină. Nici o pagubă. Avem o listă de aşteptare cu şoferi care vor să lucreze pentru compania noastră. Nu vof face mofturi fiindcă vor lucra pentru o femeie. Totul e sub control, domnule ofiţer, adăugă Stan. Cred că doamna Hart a făcut exact ce trebuia. Chet începuse să se poarte urît.

– Dacă mai aveţi necazuri, telefonaţi la post. Trebuie să scriu un raport. E mai bine ca lucrurile astea să fie consemnate. O să fiu atent şi o să dublez patrulele în direcţia asta. Mi-a părut bine că te-am văzut, Lex.

– Şi mie, Staney. Data viitoare, cînd mai trec pe aici, poate mergem la o bere.

– Dă-mi un telefon. Doar aşa, de curiozitate, cine a tras în cimentul ăsta, Stan?

Ca un surîs răutăcios pe chip, bărbatul răspunse:

– Noua proprietară. L-a speriat de moarte pe Chet cînd i-a spus că, dacă se întoarce, va ţinti ceva mai sus. A înţeles el ce-a vrut să zică. Chiar dacă era speriată, blestematul de Chet n-a observat. E o doamnă mică, dar dîrză. O să-şi revină ea. Mînuia pistolul ăla ca o profesionistă. Era un *Glock* de 9 milimetri. Vă daţi seama? Aţi venit cu treburi sau în vizită, domnule Sanders?

– Afaceri. Aveţi vreun camion în Seattle care vine fără încărcătură? În cazul ăsta, am eu un transport pentru el. Dar în Oklahoma, aveţi vreunul fără remorcă? Dacă-i aşa, puneţi-l să-mi aducă şi mie nişte marfă, spuse Lex întinzîndu-i o foaie de hîrtie.

– Treizeci şi doi de cenţi mila, domnule Sanders?

– Da. Cred că am să mă duc s-o văd pe noua proprietară.

– În cazul ăsta, va trebui să vă luaţi după ea. Uite-o că pleacă. Învaţă cum se conduc camioanele astea. O să se întoarcă pe la prînz. Doamna Dolly mai e încă în birou. Este asistenta doamnei Hart. Învaţă să umble cu calculatorul.

– E ceva vrednic de laudă. Celelalte unde sînt?

– Iau lecții de șofat. După cele întîmplate azi, încep să cred că nu-i o idee prea rea.

– S-ar putea să ai dreptate, Stan. Dacă apare vreo problemă cu transporturile mele, telefonează-mi acasă. Trebuie să mă întorc – am o iapă pe cale să fete. O să iasă o frumusețe. Are ascendență bună.

Apoi, Lex Sanders făcu un lucru pe care nu crezuse că-l va face vreodată. Porni să alerge după o femeie, de-i sfîrîiau cauciucurile camionetei; gonea ca vîntul și ca gîndul, urmărind-o pe Ariel Hart. Nu-și putea explica ce anume îl îndemna; știa doar că așa dorea. Nu; trebuia să procedeze astfel. Văzu *Rover*-ul verde-închis cu două mașini înaintea lui. Făcu un lucru necugetat blestemîndu-se în sinea lui și depăși un sedan, apoi, o mașină sport mică, ajungînd imediat în spatele lui Ariel. Claxonă scurt, de trei ori, agitîndu-și disperat brațul, ca s-o facă să oprească pe marginea șoselei.

„Lex Sanders, probabil că ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-ai făcut vreodată."

Mormăia de unul singur, fapt ce părea să se întîmple foarte des de cînd Asa vînduse compania.

Ariel privi în oglinda retrovizoare și văzu camioneta albastră și pe bărbatul ce-i făcea semne să tragă pe dreapta. Lex Sanders!

– Vai, Doamne!

Oare se dăduse cu fond de ten de dimineață? Nu-și putea aminti nici chiar dacă viața ei ar fi depins de asta. Vru să se uite în oglindă, pentru a observa cît de vizibile erau cicatricile, însă se temu. Oare n-ar putea să-și mai scoată niște șuvițe de păr de sub șapca de baseball? Încetini și trase pe margine, apoi își ținu respirația așteptîndu-l să se apropie. „E doar un simplu rol, Ariel. Exista o vreme cînd puteai vrăji și vrăbiile din copaci."

– M-am gîndit eu că dumneata erai. Mi-am adus

aminte de maşina din seara aceea de la restaurant. Chelneriţa te-a lăsat să aştepţi cam multişor.

– Iar dumneata ne-ai plătit cina mie şi lui Dolly. Am vrut să mă opresc la masa dumitale, dar plecaseşi. De obicei, nu sînt aşa de nepoliticoasă.

Bărbatul se holba la ea de parcă chipul ei n-ar fi avut nimic deosebit. Poate că era un actor frustrat şi juca şi el un rol.

– Te-am oprit cu un anume motiv. Stan mi-a spus că eşti în drum spre lecţia de şofat, însă mă întrebam... dacă ai vrea... ceea ce vreau să spun este... ai chiulit vreodată? Te întreb deoarece eu cresc cai arabi şi iapa mea cea mai bună e pe cale să fete. Este o experienţă atît de deosebită, încît... mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine la Bonsall. Aşa ceva nu se poate uita. De asemenea, mi-ar plăcea să vezi şi să auzi personal ce se întîmplă cu muncitorii mei. Au fost instigaţi de Chet Andrews, iar eu mă port foarte bine cu angajaţii mei. Ai vrea să vii?

Rolul căpăta noi dimensiuni.

– Sincer vorbind, domnule Sanders, ultima oară cînd am chiulit, eram în clasa a cincea. În seara aceea, am fost bătută cu cureaua la fund şi n-am mai recidivat. Mi-ar plăcea să-ţi văd mînzul. Să te urmez?

– Într-adevăr? Da, da, urmează-mă. Doar dacă nu vrei să te aduc eu înapoi. N-ar fi nici o problemă. Putem opri la o staţie de benzină unde să lăsăm maşina dumitale urmînd s-o luăm la întors. Mie îmi convine orice variantă, încheie el aşteptîndu-i răspunsul.

Gîndurile ei prinseră a alerga cu repeziciune. O urmărise, o oprise şi o invitase la ranch-ul lui să împărtăşească o experienţă deosebită. Dacă s-ar urca în camioneta lui, ar trebui să converseze, iar el ar avea ocazia s-o studieze în voie. Mai bine să-l urmeze în maşina ei.

– O să te urmez cu maşina mea, ca să nu mai fii nevoit să baţi tot drumul pînă aici. Te rog, totuşi, să-mi faci un serviciu. Sună la birou şi spune-i lui Dolly unde mă aflu. Intenţionez să-mi pun telefon în maşină, însă n-am apucat deocamdată. De fapt, treaba asta este programată pentru mîine.

Începuse să trăncănească.

– Perfect. Asta-i bine. O să-i telefonez. Ţi-am văzut toate filmele, îi scăpă fără veste. Am încercat să le iau de la magazinul de închirieri dar, de fiecare dată cînd le ceream, erau date. Aşa că le-am cumpărat.

– Pe toate?

– Toate cincizeci şi şase. Şi le-am văzut pe toate.

Ariel se simţi tulburată.

– Mulţumesc. Ţi-au plăcut?

Bărbatul încuviinţă cu mişcări frenetice şi ea se trezi zîmbind.

– Eşti o actriţă foarte bună. Mi-au plăcut foarte mult. Cel mai mult mi-a plăcut unul pe care l-am văzut într-o noapte la televiziunea prin cablu. După aceea, am devenit dependent. Era cel cu paşaportul lui Annabelle. Ai tras cu pistolul în podea cum ai făcut ceva mai devreme în parcare.

– Presupun că faptul poate fi numit un bis.

– Am face mai bine să plecăm din curbă înainte să apară vreun poliţist care trebuie să-şi facă planul la amenzi. Ia-te după mine.

– În regulă. Nu uita s-o suni pe Dolly.

Îl urmă frămîntată de gînduri. Oare ce făcea? Dolly ar fi spus că-şi asculta instinctul. Dar nu, îl urma fiindcă... fiindcă... el nu părea că... nu o fixa... şi nici nu văzuse milă în ochii lui. Poate că se va dovedi, pînă la urmă, un prieten de nădejde cum erau Ken, Gray şi Max. Poate că, într-o bună zi, îi va deveni mai mult decît prieten. Nu era însurat. Ea nu era măritată. Îşi aduse aminte cît de

supărată fusese în ziua cînd Bernice îi spusese că Lex nu discuta decît cu ea problemele legate de afaceri. Evident, orice lucru avea două aspecte. Acum, va începe să se gîndească la Lex Sanders ca persoană şi nu ca la un simplu client. Dintr-o dată, se simţi ameţită.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Ariel îşi parca *Rover*-ul lîngă camioneta *Ford* a lui Lex.

– Ar trebui să-ţi cumperi o maşină americană, zise el.

– Ştiu. Pe asta mi-a procurat-o un prieten şi a fost o ocazie prea bună ca s-o las să-mi scape. Poate că o s-o schimb pe un Jeep.

La naiba, iar se simţea agitată.

– Nu, să nu faci asta. Un *Range Rover* e o maşină prea bună ca s-o schimbi cu un Jeep. Poate fi considerat *Cadillac*-ul camionetelor. O să te ţină o eternitate. Totuşi, ar trebui să-ţi iei o maşină americană.

– Ai dreptate.

Ariel privi împrejur şi rămase cu gura căscată de admiraţie.

– E minunat. Toate astea sînt ale tale? N-am mai văzut porţi de fier ca astea. Au douăsprezece picioare[1] înălţime? Probabil că ţi le-a făcut un meseriaş pe cinste. Se pare, zise ea dînd roată cu privirea, că ai aici tot ce-ţi trebuie.

– Aşa este. Am o sută de oameni care lucrează la ranch. Asta, fără a-i mai pune la socoteală pe cei ce se ocupă de cai. Aceştia pleacă la sfîrşitul zilei şi se întorc a doua zi dimineaţa. Ceilalţi trăiesc aici. Trec graniţa cîteva luni pe an şi, apoi, se întorc. Avem chiar şi o şcoală la celălalt capăt al proprietăţii. Nu e cine ştie ce – trei săli de clasă şi trei profesori grozavi. Majoritatea copiilor nu

---

1. 1 picior = 30,5 cm

pot vorbi englezeşte cînd vin aici. Cei mari se duc cu autobuzul la şcoala din oraş. Îi învăţăm să vorbească englezeşte, ca să nu fie ridiculizaţi cînd se înscriu la şcolile publice. Mă bucur să pot spune că ne mîndrim cu doisprezece profesori, nouă avocaţi, trei doctoriţe, patru doctori, doi preoţi şi trei călugăriţe, toţi porniţi de pe băncile astea. Ar trebui să vezi ferma de Crăciun, cînd se întorc toţi. Din păcate, avem şi doi tipi în închisoarea federală pentru trafic de droguri. Uneori nu este suficient să faci tot ce-ţi stă în puteri. Presiunea rivalităţii este îngrozitoare.

– Ce e clădirea de acolo?

– Un magazin. Se găsesc alimente, haine, orice le-ar fi de trebuinţă oamenilor mei. Vindem la preţ de fabrică şi banii li se reţin din leafă. Avem chiar şi un fel de bancă. De fapt, eu sînt banca. Dacă vor, le păstrez banii. Le plătesc chiar şi dobîndă.

Chicoti şi povesti mai departe:

– În urmă cu o lună, a venit la mine un tînăr şi mi-a spus că am făcut o greşeală la contul tatălui său şi că, de atunci încolo, el se va ocupa de revizia contabilă a băncii. Studiază pentru examenul de expert contabil. Am plătit bucuros şi i-am dat totul pe mînă. Acolo este un teren de tenis şi un bazin de înot. Din cine ştie ce motiv, nu le foloseşte nimeni, nici măcar copiii. Este problema aceea a barierelor – există o linie invizibilă pe care nici unul dintre ei n-o va încălca vreodată.

– Cîte familii trăiesc aici?

– În momentul ăsta, cam treizeci. Dar numărul lor fluctuează. Cînd vine vremea recoltatului, creşte foarte mult. Locuinţele lor se află în spatele casei, vino să ţi le arăt. Sînt pe drumul către grajduri.

– Ce părere ai? întrebă Lex indicînd un şir de clădiri roz, din cărămidă, cu aspect îngrijit.

– Cred că este minunat. Florile sînt nespus de frumoase. Totul este atît de... atît de curat şi de îngrijit. Pot să arunc o privire înăuntru sau faptul va fi considerat o încălcare a intimităţii? Fireşte că aşa ar fi... uită că te-am întrebat.

– Nu, e în regulă; cea de la capătul şirului este goală. Miguel s-a întors acasă, pentru a le da o mînă de ajutor fraţilor lui mai mari. Şi-a luat şi familia cu el, însă se vor întoarce imediat după Paşte.

Ariel deschise uşa cu plasă, de modă veche, zîmbind cînd aceasta scîrţîi. Era o locuinţă mică – două dormitoare, cameră de zi, o bucătărie unde se putea lua masa, o baie frumos faianţată şi o verandă în spatele casei, unde se afla un grădar portabil.

– Unde sînt maşina de spălat şi uscătorul?

– Cum?

– Maşina de spălat şi uscătorul... unde se află? Sînt două rînduri de paturi suprapuse, deci prespun că trebuie să aibă patru copii. Aşa e? Unde îşi spală rufele? Au nevoie de un rînd de haine pentru şcoală, de altul pentru lucrul la cîmp şi de al treilea pentru mers duminica la biserică. Deci, unde le spală?

– Iisuse, habar n-am. În... cadă, presupun. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Înţeleg, rosti Ariel.

Văzînd-o că se încruntă, Lex simţi brusc imboldul de a pleca în goană să cumpere un camion întreg de maşini de spălat rufe şi uscătoare.

– În bucătărie nu mai este loc pentru alte aparate electrocasnice.

– Am observat. Nu ai vreo clădire goală undeva? Ai putea face o spălătorie. N-ar mai trebui să dai tuturor familiilor cîte una din fiecare. Şase sau opt ar fi, probabil, de ajuns. Apa ar fi folosită mai economicos, aşa încît n-ar mai costa decît electricitatea şi maşinile. Dacă este

absolut nevoie, ai putea pune o taxă, însă ar fi lipsit de tact.

– Lipsit de tact? repetă Lex cu un aer tîmp.

– Seamănă a zgîrcenie. Un om cu situaţia ta luînd taxă pentru utilizarea maşinilor de spălat şi uscătoarelor... Zgîrcenie.

– Zgîrcenie. Înţeleg ce vrei să spui. Şi cît de repede crezi că ar trebui să fac treaba asta?

În vocea lui se simţea o undă de umor.

Ariel izbucni în rîs.

– Eu m-aş apuca imediat. Nu e nimic mai rău decît să clăteşti lenjeria murdară în chiuvetă. Ia gîndeşte-te.

– Ai dreptate. Ne-am înţeles. Eu telefonez unui instalator şi la magazinul de electrocasnice. Tu vei telefona la compania ta şi îi vei pune să le transporte aici cît mai curînd posibil. O să le instalăm în garaj. Ceea ce înseamnă că voi fi nevoit să-mi ţin camioneta afară.

Ariel pufni.

– Maşina aia arată de parcă ar fi fost prinsă de un uragan. Cînd ai pus-o ultima dată în garaj?

– În ziua în care am cumpărat-o. E prea greu să tot deschizi şi să închizi uşile alea.

O porni înaintea ei călcînd apăsat, cu spinarea rigidă din cauza stingherelii.

– Lex.

El se întoarse roşu la faţă din cauza unui sentiment pe care ea nu-l putu defini.

– N-am vrut să fiu atît de categorică. Numai că... ştiu ce înseamnă să fii sărac. Chiar şi cînd eram mică, tot îmi dădeam seama ce greu este. Aceleaşi haine zi după zi, dar întotdeauna curate şi călcate. Cînd Dumnezeu îţi dă puterea de a îmbunătăţi lucrurile, nu te poţi opri la jumătăţi de măsură. Trebuie să continui să faci tot ce-ţi stă în puteri. Nu te criticam. Dacă aşa ţi s-a părut, te rog să mă ierţi.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Ce e drept, e drept. Am fost un prost că nu m-am gîndit şi singur. De ce nu mi-ar fi cerut chiar ei? La dracu', e din cauza barierelor acelora blestemate. Am mai uitat şi altceva?

– Copiii au biciclete, patine cu rotile, cărucioare, jocuri şi jucării?

– Părinţii lor n-au bani pentru lucruri de felul ăsta.

– Înţeleg.

– Foarte bine. O să telefonez la magazinul de biciclete. Şi la cel de jucării. Crezi că poţi merge cu mine să le luăm? Sau ai prea multă treabă?

O privi în ochi aşteptîndu-i răspunsul.

– O să-mi fac timp. De ce nu ne-am duce după ce îmi arăţi caii? Dacă le plăteşti, îţi vor asambla orice. Nu prea cred că ai avea răbdarea să asamblezi o grămadă de biciclete.

– Ai dreptate în privinţa asta. N-am avut bicicletă cînd am fost mic. Cred că aş fi făcut moarte de om să am una. Ei, probabil că nu. Chiar dacă aş fi avut o bicicletă, m-aş fi simţit vinovat ştiind că din banii aceia s-ar fi putut cumpăra mîncare şi haine.

Se întinse s-o ia de mînă şi adăugă:

– Mulţumesc că m-ai luat din scurt.

– Cu plăcere şi altă dată.

Ariel îi strînse mîna. Era o senzaţie minunată, cumva... gestul părea îndreptăţit.

– Asta e Cleo, zise Lex conducînd-o spre o boxă a grajdului ce mirosea a curat. Ariel Hart, ţi-o prezint pe doctoriţa Lomez.

Ariel dădu mîna cu veterinara.

– Ce animal superb.

– Aşa e. Nu mai durează mult. Cleo se simte perfect. Relaxează-te, Lex, sau îţi va simţi panica; eşti speriat – nu nega. Lasă-te jos şi vorbeşte-i. Ca să fiu sinceră, cred

că te-a aşteptat să vii. Ca orice femeie, vrea să-i facă pe plac stăpînului ei. Încet, Lex.

Ariel se retrase privind cum bărbatul acesta ciudat, care o ţinuse de mînă, se lasă în genunchi şi începe să-i vorbească liniştitor iepei întinse pe jos. Ce blînde trebuie să fie mîinile lui.

Se simţi copleşită văzînd că animalul masiv se calmează imediat, sub atingerea lui. Cine era acest om care-i atingea viaţa? De ce se simţea atît de atrasă de el? Şi chiar era atrasă de el – nu putea nega. Cunoscuse bărbaţi ce nu-i vorbiseră cu blîndeţea şi bunătatea cu care îi vorbea acest om calului lui. Se vedea clar cît de mult ţinea la animalul acela. Nu putu să nu se întrebe dacă el ar putea iubi o femeie la fel de mult. Pe neaşteptate, imaginîndu-şi cum ar fi să facă dragoste cu el, se simţi invadată de fierbinţeală.

Cine era Lex Sanders? Spunea că fusese sărac în tinereţe. Părea să simtă o deosebită afecţiune pentru mexicanii pe care-i angaja sau poate că era doar un om bun şi generos. De unde venea acea compasiune? Nu avea cum să ştie.

– E pregătită. Ţine-i capul, Lex. Vorbeşte-i, mîngîi-o pe cap. Aşa, asta e. Uite-l că vine. Of, Lex, e... e un mînz minunat.

Ariel văzu ca hipnotizată că Lex continua să mîngîie animalul ce respira cu greu. Se aşteptase să-l vadă întorcînd capul să privească mînzul, dar el n-o făcu. Pe moment, nu-l interesa decît Cleo.

– Ştiu că e frumos, Cleo. O să fie puternic şi sănătos ca mama lui. Şşş, totul e-n regulă, nu mai durează mult. Vrea să se ridice, Frankie. Vrea să-şi vadă puiul. Încet, fetiţo, doar cîteva minute. Acum, e-n regulă.

Se dădu înapoi şi Cleo se luptă să se ridice în picioare. Sforăi fericită şi îşi dădu capul pe spate frămîntînd

pămîntul cu copitele spre încîntarea lui Lex. Doctorița bătu din palme.

– E o minunăție, Cleo, rosti Lex atent să nu atingă mînzul ce se clătina nesigur pe picioare.

Primul contact îi aparținea lui Cleo și atît Lex, cît și iapa știau acest lucru.

Doctorița se retrase și ea în vreme ce Cleo își atingea progenitura cu botul. Cînd fu satisfăcută că mînzul ei era sănătos, iapa îl împinse spre Lex.

Ochii lui Ariel se împăienjeniră de lacrimi. Ce minunată era maternitatea. Urmări ținîndu-și răsuflarea cum Lex își lipește obrazul de cel al mînzului.

– E splendid, Cleo, la fel de ărătos ca mama lui. Pe ăsta n- o să-l vindem. O să rămînă la noi. Va trebui să-i găsim un nume adecvat. Ceva care să sune măreț. Pînă mîine, găsesc eu unul perfect. Mulțumesc, Frankie. Nu știu de ce, dar m-au trecut toate apele pentru mînzul ăsta.

– E din cauză că o iubești pe Cleo. Hei, măcar atîta lucru am putut face și eu. La urma urmelor, mi-ai plătit studiile de medicină veterinară. Amîndoi se simt bine. O să mai trec diseară pe aici. Lasă-i pe mamă și pe fiu să se obișnuiască unul cu altul. Nu te mai învîrti în jurul ei, Lex. Știe ce are de făcut și e a naibii de obosită. Mi-a părut bine de cunoștință, doamnă Hart. Nu vreți cumva un cîine? Am un ciobănesc splendid refuzat de *Seeing Eye*[1] pe motiv că e prea jucăuș. E femelă, o cheamă Snookie și e minunată. Se pare că nu, hm?

– O să-l ia, interveni Lex repede. Doamna Hart este una dintre acele persoane care au talentul de a-și asuma

1. Ochiul care vede – program de sprijinire a nevăzătorilor

orice proiect transformîndu-l într-o experienţă pozitivă. Cînd eşti capabil, trebuie să foloseşti această calitate. Nu-i aşa, Ariel?

– Categoric. Mi-ar plăcea nespus un cîine. Vreau unul de mult timp. Dar trebuie să recunosc că nu ştiu nimic despre ei.

– În cazul ăstuia, nu-s prea multe de ştiut. E perfectă. Este dresată şi ascultătoare. Îi plac femeile mai mult decît bărbaţii. Uneori, se crede căţel de salon. E cel mai bun cîine de pază pe care l-am văzut vreodată. E perfect sănătoasă şi cu vaccinările la zi. Noul stăpîn primeşte şi o pungă cu mîncare pentru cîini. În plus, fiţi atenţi, are zgardă şi lesă *Gucci*.

– Nu trebuie să mă convingi. O iau.

– Grozav. O aduc pe la şase, cînd mă întorc. O să vă mai găsesc aici?

– O s-o găseşti. Ne ducem să cumpărăm nişte biciclete pentru copii. Frankie, cînd erai mică îţi doreai o bicicletă?

– Atît de mult, încît parcă o şi vedeam. De ce mă întrebi?

– De ce n-ai spus ceva? De ce n-ai cerut una?

Privirea pe care i-o aruncă Frankie fu de-a dreptul nimicitoare şi Ariel se uită în altă parte.

– Hei, stai puţin! Unde spăla rufele mama ta?

– În cadă.

– Fac spălătorie automată în garaj. Douăsprezece maşini, rosti el cu amabilitate.

– E grozav, Lex. E pur şi simplu grozav. Pariez că a fost ideea doamnei Hart, nu? Ştiu că tot a dumneaei a fost şi cea cu bicicletele.

Îi trimise o bezea şi ieşi pe uşă înainte ca el să mai poată spune ceva.

– Într-un fel, parcă ar face toţi parte din familie.

– Înțeleg, rosti Ariel.

– Şi acum, ce mai urmează?

– Nimic. Sau poate nişte lecții de înot şi de tenis. Copiii n-ar trebui să lucreze la cîmp. Plăteşte-i mai bine pe părinții lor. Închipuie-ți că eşti un înger păzitor. Mi-e foame.

Lex se întinse iar s-o prindă de mînă. Ea nu se opuse, pentru că părea cel mai natural lucru din lume. Bărbatul ăsta îi plăcea.

– Vino. Am să-ți arăt casa. Tiki ne va pregăti ceva pentru prînz. Mîncăm destul de simplu prin părțile astea – mai ales mîncăruri texano-mexicane. Apoi, ne putem duce să cumpărăm bicicletele şi celelalte lucruri. O s-o pun pe Tiki să ne facă o listă cu vîrstele copiilor. Doamne fereşte să dau greş. Asta este, continuă Lex făcînd semn cu mîna în față, umila mea locuință. O să deschid uşa, dar dă-te deoparte ori vei fi secerată de pe picioare. Bine, să-i dăm drumul.

Cățeluşi de toate culorile – cam o duzină – prinseră a năvăli din toate direcțiile. Alunecau şi se rostogoleau pe holul pardosit cu plăci de ceramică în graba de a-i capta atenția lui Lex.

– Cățeaua mea a fătat doisprezece pui. M-am decis să-i păstrez pe toți. Copiii sînt înnebuniți după ei. Tu o să ai propriul tău cîine, aşa că nu te ataşa de ai mei.

– Oh, sînt minunați.

Ariel izbucni în rîs trezindu-se pe podea asaltată de cățeluşi. Într-o clipă, o năpădiră tîrîndu-se de-a lungul picioarelor ei, sărindu-i pe burtă sau lingînd-o pe față. Continuă să rîdă mîngîind şi strîngînd în brațe patrupezii dolofani.

– Ar trebui să faci asta mai des, rosti Lex pe un ton liniştit.

– Ce anume? întrebă Ariel țipînd îngrozită cînd unul

dintre pui i se cățără în vîrful capului căzînd pe neașteptate.

Un altul îi urină pe picior. Ariel țipă iar, de data asta, încîntată la culme.

– Să rîzi, răspunse Lex cu blîndețe. Tiki! Hai să-i punem pe verandă, la soare. Ne poți pregăti ceva de mîncare? Vreau să-mi faci o listă a copiilor de aici – fete, băieți și vîrstele lor. După masă, mergem la cumpărături.

– *Si, señor* Lex. Un mic *momento*.

– Hai, vino să-ți arăt casa. I-am mai adăugat încăperi. Am trăit multă vreme la înghesuială cu frații și surorile mele – toți îngrămădiți în două camere. Voiam... voiam ceva mai mult spațiu. Casa e construită în vechiul stil al locuințelor misionarilor, cu multă teracotă și stuc. Un decorator i-a adăugat culorile astea strălucitoare. Confort și culoare, asta-i tot ce vreau. Și multe, foarte multe băi. Șapte cu totul. Șase șeminee. Detest să-mi fie frig. Se spune că sărăcia îți formează caracterul. Tu crezi asta, Ariel?

Ce multă încredere i se simțea în voce... De parcă părerea ei conta cu adevărat.

– Presupun că așa e. Totuși, cînd ești sărac, ești sărac și gata. Nu cred că oamenii au tendința să se gîndească la tăria de caracter cînd le e frig sau foame. Cel puțin, eu nu cred că m- aș gîndi. Însă, uită-te la tine acum. Evident ai avut succes. Pari să fii un om cumsecade și săritor. Iubești animalele și ții la cei care lucrează pentru tine, chiar dacă ești puțin cam mărginit în unele privințe. Nu te-ai căsătorit niciodată?

– O dată. N-a... mers. Dar tu?

– Nici la mine n-a mers.

– Și cum te descurci cu singurătatea? Toată lumea simte nevoia unui tovarăș de viață.

– Știu. Uneori plîng. Am prieteni. M-am gîndit că,

dacă Dumnezeu va voi să-mi petrec viața cu o anumită persoană, atunci aşa se va întîmpla. Multă vreme am crezut că stau într-o stare de expectativă, aşteptînd să se întîmple. Dar de abia te-am cunoscut. Cum se face că discutăm un asemenea subiect?

– Şi eu simt la fel. Nu-i ciudat?

– Cred că da.

– Am vorbit serios – ar trebui să rîzi mai des. Eşti drăguță. Încerci să-ți ascunzi urmele acelea mici de pe față, nu-i aşa?

După tonul vocii lui, se putea crede că discută cu ea despre vreme şi nu despre urîțenia chipului ei.

– Tu n-ai încerca?

– La naiba, nu! În mod clar este ceva pe care n-ai cum să-l schimbi. Dacă cineva nu m-ar plăcea fiindcă aş avea un coş pe nas, atunci, la naiba cu el. Contează cum eşti pe dinăuntru. Dar presupun că femeile nu văd lucrurile la fel ca bărbații.

– Ți-e uşor să vorbeşti avînd în vedere că nu etalezi nici un coş. Eu a trebuit să suport o intervenție chirurgicală. Doctorii spun că situația se va ameliora cu timpul. Sper să aibă dreptate.

Lex pufni pe nas.

– De-abia se observă. Dacă n-ai mai da atîta atenție la drăciile alea, sau cum vrei să le numeşti, ai duce-o mai bine. Sînt acolo, aşa că obişnuieşte-te cu ideea. Ne înțelegem foarte bine, nu crezi?Tu mă cerți pe mine şi eu te cert pe tine. Nu cu prea multă asprime, desigur. Vino, pariez că Tiki a pregătit *enchiladas*[1] cu legume la prînz.

---

1. Tortilla (turtă de mălai sau făină) acoperită cu sos picant şi alte umpluturi, rulată şi coaptă

– De unde ştii?

– Pentru că asta găteşte zilnic pentru prînz. Şi pentru că îmi plac.

– Şi mie îmi plac. Pot mînca patru, rosti Ariel mîndră nevoie mare.

– Ei, nu!

– Ba da. Şi cu garnitură de piure de fasole cu condimente, prăjit în ulei. Tu cît de multe poţi mînca?

– Şase şi o *fajita*[1]. Na!

O ţinea iar de mînă şi gestul părea la fel de firesc ca mai înainte. Îi venea să cînte, dar nu-i trecea nici un cîntec prin minte. În schimb, începu să rîdă – un rîs plin de bucurie.

Prînzul fu delicios şi amuzant, conversaţia constînd în întrebările lui Lex despre filmele ei. Impresionată de memoria lui, Ariel îi spuse:

– Nu-mi vine să cred că le-ai vizionat pe toate şi îţi aminteşti atît de multe lucruri. De ce? Nici măcar nu mă cunoşteai.

– Tocmai de asta. M-am gîndit că aş putea să obţin nişte informaţii despre tine. Trebuia să aflu sau, cel puţin, voiam să afli cum aveau de gînd să conduci compania. Am făcut ani întregi afaceri cu ei. Din pur egoism, doream ca lucrurile să rămînă neschimbate. Îmi pare foarte rău dacă n-am avut un comportament tocmai demn de laudă.

– Eu ţi-am perceput acţiunile ca pe o ameninţare. Ori procedam după cum doreai – şi fetele mi-au spus că eşti pretenţios – ori aveai să apelezi la altă companie. Nu-ţi

1. Carne marinată de vită sau pui, prăjită în grăsime sau coaptă la cuptor, servită cu tortilla şi alte umpluturi

puteam permite să mă intimidezi. Nu mă poţi intimida, ştii?

– Uite ce e, afacerile sînt afaceri. Sînt sigur că o să ne mai certăm din cînd în cînd. Eu am nevoie de compania ta, iar compania ta are nevoie de contractele mele. Asta-i deja stabilit. Vom porni de aici, mai departe. Vom mai discuta un lucru şi apoi terminăm cu chiulul. Chet Andrews este un individ cu care e preferabil să nu ai de-a face. Azi ai avut ultimul cuvînt, însă tipul este un ticălos. Nici o altă companie de transporturi nu-l va angaja. *Able Body* a fost ultima lui şansă. Ultima oară cînd am vorbit cu Asa, era foarte îngrijorat din cauza lui Chet. De fapt, cred că se temea de el. În tot cazul, ştiu că soția lui era speriată. Mi-a spus mie şi voia ca eu să stau de vorbă cu Asa. N- am avut ocazia. Cînd a luat decizia asta bruscă de a-şi vinde compania, eu eram plecat din oraş.

– Şi ce poate face? Să mă sperie? Să-i determine şi pe ceilalți să-l urmeze? Dacă se întîmplă ceva, poliția se va duce drept la el. Din cîte mi-am putut da seama, domnul Able făcea afaceri la lumina zilei. Eu sînt prima care recunosc că nu ştiu mare lucru despre afacerile astea, dar nu sînt proastă. Ken Lamantia, consilierul meu financiar, a făcut investigații amănunțite asupra companiei şi totul s-a dovedit a fi corect.

– Multe lucruri pot lua o întorsătură urîtă. Şoferii cinstiți nu vor dori să aibă de-a face cu el. Totuşi, există cîțiva care nu s-ar da în lături. Vreo şaisprezece, şaptesprezece. Nişte renegați care trăiesc în camioanele lor şi se spală la punctele de oprire. N-au familii şi nu sînt legați de nimic şi de nimeni. Chet este divorțat. Asa mi-a spus că fosta lui soție a venit de vreo două ori pe la birouri, ca să vadă dacă nu poate obține în mod legal o parte din banii lui Chet. Asa i-a chemat pe cei de la

asistența socială şi banii pentru întreținerea copilului lui Chet i-au fost reținuți automat din leafă. A fost în închisoare de atîtea ori, că am pierdut socoteala. În ultimii ani s-au întîmplat multe lucruri. Poliția, Asa şi cu mine ştim că Chet a fost implicat într-o mulțime de poveşti dubioase, dar n-am avut nici o dovadă certă. Compania *Trundle Trucking* a ars pînă în temelii. Federalii s-au luat atît de rău şi în atîtea rînduri de Mathison Trucking, încît Jack Mathison s-a săturat pînă peste cap şi a vîndut-o. Companiile mai mici de abia se descurcă. Apoi, mai sînt şi jafurile. Tot ce au de făcut Chet şi amicii lui este să asculte transmisiile radio. Dacă Chet nu-şi poate plăti ratele la camion, îl pierde. Vorbim despre o sută şaptezeci de mii de dolari. Chet are un camion de mîna întîi, un *Peterbilt* care poate fi considerat *Cadillac*-ul camioanelor. Asa spunea că Chet a dat o sută şaptezeci de mii pe el. E unul dintre indivizii de genul „am ce-i mai bun, deci sînt cel mai bun, băieți". Amicii lui au aceeaşi mentalitate. Crede-mă. Va trebui să fii foarte atentă.

Ariel se cutremură.

– Se vorbeşte că s-a apucat să-i instige pe lucrătorii de la ferme. În ce scop? Ce cîştigă din asta?

– Aici e toată problema. E un ranchiunos nenorocit. Se distrează provocînd necazuri. Pe mine mă urăşte în mod deosebit dintr-un motiv pe care n-am să-l discut acum. Agită lucrătorii punîndu-i să-şi sporească pretențiile şi, apoi, să-şi părăsească locurile de muncă. Proprietarii ranch-urilor nu îşi mai pot desfăşura activitatea. Nu au ce să ducă la piață. Atunci, intervine Chet şi îi bate la cap să se întoarcă înapoi. Pe urmă, apare cu *Peterbilt*-ul şi, pentru o sumă frumuşică, se arată de acord să le transporte marfa. Şantaj pur şi simplu, dar, cînd eşti cu spatele la zid, nu mai ai de ales. Şi nu e vorba numai de fermierii ca mine. Procedează la fel şi cu

micile companii. Eu sînt aproape singurul care nu s-a lăsat intimidat. Instinctul îmi spune că sînt următorul de pe listă, fiindcă mă învinuieşte pe mine pentru atitudinea lui Asa, însă nu e vorba numai despre asta.

– Şi tu îmi spui *mie* să fiu precaută? Dar cu tine cum rămîne?

– Eu mi-am purtat singur de grijă multă vreme. Am oameni buni şi loiali în slujba mea. Pe parcursul vieţii, am văzut o mulţime de inşi precum Chet şi o să mă ocup de el cînd va sosi vremea. În plus, ştiu să conduc camioane cu optsprezece roţi, aşa încît, dacă voi fi nevoit, pot să-mi transport singur recolta de avocado.

– Eşti îngrijorat, ţi se vede pe chip, şi cred că m-ai speriat şi pe mine. Nu atît pentru mine, cît pentru cei care depind de *Able Body*, ca să-şi cîştige existenţa.

– Nu sînt îngrijorat; doar preocupat. Cunosc prea bine modul de a acţiona al lui Chet. Nu va face nimic în viitorul apropiat. Stă în aşteptare, îi stoarce de bani pe alţi camionagii, apoi, cînd apreciază că s-au liniştit apele, loveşte. Este ca un şarpe cu clopoţei. Cum îţi place îngheţata asta?

– E delicioasă. Sînt topită după îngheţată de nucă de cocos. E preferata mea.

– Şi a mea. Imaginează-ţi!

– M-am îndopat pînă la refuz, rosti Ariel împingîndu-şi scaunul de la masă. Niciodată nu mănînc aşa de mult la prînz.

– Nici eu. Am încercat să te impresionez.

– De ce?

– Fiindcă îmi dau seama că-mi placi. Vreau să mă placi şi tu. Şi am obiceiul să vorbesc deschis.

– Ăsta-i un compliment drăguţ.

Pe neaşteptate, se simţi cuprinsă de sfială şi, totodată, depăşită de situaţie. Se aştepta el, oare, să-i răs-

pundă? Neştiind ce să spună, îşi ţinu gura bine închisă.

– Te-am făcut să te simţi stînjenită? În caz afirmativ, pot spune că nu asta a fost intenţia mea.

– Nu. Nu, cîtuşi de puţin.

În toată viaţa ei nu se mai simţise atît de tulburată. Mîinile i se ridicară în mod automat spre obraji. Cînd îşi dădu seama ce făcea, şi le îndesă în buzunare.

– Eu sînt gata de plecare, dacă eşti şi tu. Cu puţin noroc, s-ar putea să reuşim să aducem bicicletele pînă la sosirea copiilor de la şcoală.

– Să luăm două vehicule sau numai unul?

– Unul singur. Poţi plăti livrarea. Hei, ai uitat că sînt proprietara unei companii de transporturi? Dacă telefonez acum, Dolly va trimite un camion.

Îl privi întrebător. Lex rînji şi încuviinţă făcînd semn spre telefonul de pe perete.

Obţinînd legătura, ea îşi formulă pretenţiile către Dolly.

– Avem noroc. Dolly spune că tocmai se îndrepta un camion încoace venind dinspre Rancho California. Cum se numeşte magazinul?

– *Maynards*. Vînd tot felul de jucării, de genul celor de care spui că avem nevoie.

– *Maynards*, Dolly. Bineînţeles că-i vei trimite domnului Sanders factura, continuă ea făcîndu-i cu ochiul lui Lex care-i răspunse în acelaşi fel. Stai să vezi ce am să aduc acasă. Probabil în jur de şapte; eventual puţin mai tîrziu. Am petrecut nişte momente foarte plăcute. Îhm. O, da. Categoric. O să-l întreb. Acum? Aşteaptă puţin. Dolly vrea să ştie dacă nu cunoşti un tip plăcut, în jur de şaizeci de ani sau pe aproape, cu ceva avere. Trebuie să aibă simţul umorului, propria lui maşină şi trebuie să ştie să-şi asorteze hainele.

Apoi îl privi întrebător pe Lex.

– Nu-ți pot da răspunsul în clipa asta, însă mă voi informa.

Rîdea, iar sunetul rîsului său îi amintea de... de...

– Bine, ne vedem mai tîrziu.

– S-a întîmplat ceva? Acum un minut arătai... ciudat.

– Timp de o secundă, mi-ai amintit de cineva. Cînd ai rîs. Mă refer la sunet. Şi tu ar trebui să rîzi mai des. Profesorul meu de actorie mi-a spus odată că se pun în mişcare douăzeci şi unu de muşchi faciali pentru a te încrunta şi doar nouăsprezece pentru a rîde. O actriță trebuie să ştie lucruri de acest gen.

Chicotea ca o şcolăriță, Lex Sanders flirta cu ea, iar ea flirta cu el.

Oh, ce frumoasă era viața!

CAPITOLUL 6

Lex nu ştia care era mai emoţionat, Ariel sau el însuşi. Totul se afla aliniat pe un rînd – patruzeci şi şapte de biciclete cu două roţi, patru cu roţi ajutătoare, opt triciclete, paisprezece camioane roşii, cu laturi rabatabile, patine cu rotile de două feluri, ale căror cutii erau aranjate ordonat în camioane, rachete de tenis, cutii cu mingi de tenis şi o mulţime de jucării gonflabile. Păpuşi cu hăinuţe cadrilate imitînd bebeluşii, trăsuri, leagăne şi paturi pentru păpuşi aşteptau îmbrăţişările mîinilor mici.

– Uite că vine autobuzul şcolii. Îi aud cîntînd pe cei mici. Întotdeauna cîntă cînd se întorc acasă. Iisuse, n-am mai fost atît de emoţionat din ziua cînd, copil fiind, am primit o cămaşă nouă de Crăciun. Aveam prietena de care ţi-am vorbit şi de-abia aşteptam să mă grozăvesc în faţa ei cu cămaşa. Ea şi-a dat seama că era nouă şi a spus că este frumoasă şi că-mi vine de minune. Tu îţi aminteşti lucruri de genul ăsta? o întrebă Lex.

– Tot timpul, răspunse Ariel cu blîndeţe. Uite-i. Vrei să le ţii un discurs sau ceva asemănător?

– Discurs?

– Da, ştii... „v-am cumpărat lucrurile acestea pentru că..." Se vor întreba despre ce este vorba. Cred că tre-

buie să le spui ceva.

– Presupun că ai dreptate. Hei, copii, veniți aici. Am o surpriză pentru voi. Toate astea sînt ale voastre. Căutați-vă numele pe ele.

Apoi, turui ceva în spaniolă, atît de repede, încît Ariel nu înțelese nimic.

Copiii se îndreptară direct spre biciclete. Roz cu violet pentru fete, albastre cu roşu pentru băieți. Coşuri metalice la spatele bicicletelor băieților, coşulețe albe din nuiele de răchită în fața bicicletelor fetelor. Toate bicicletele şi chiar şi tricicletele aveau cîte o sonerie sau un claxon. Dintr-o dată, zgomotul deveni asurzitor. Însă uimirea din ochii închişi la culoare fu cea care îi înmuia inima lui Ariel.

– Te-ai descurcat bine, domnule Sanders, zise ea împungîndu-i brațul cu degetul. Nu-mi spune că nu-ți pare bine pentru gestul făcut. Uneori trebuie să compensezi cumva norocul pe care-l ai în viață. Altfel, norocul ăsta nu are nici o semnificație. Uite că vin mamele şi pe chipurile lor se citesc o mulțime de întrebări. Acesta ar putea fi tocmai momentul potrivit ca să le spui despre maşinile de spălat şi uscat.

– Sper că nu mi-o vor lua în nume de rău. Cîteodată se comportă ciudat, cînd e cazul să accepte cadouri. Suspectează că e vorba de milă sau poveşti de acelaşi gen. Cu toate acestea, lor le place foarte mult să dăruiască, de obicei, lucruri făcute de mîinile lor. Uf, rahat, ştiam eu că vor crede că lucrurile astea se vor adăuga pe facturile lor de la magazin.

Începu să facă gesturi largi cu mîinile continuînd să clatine din cap.

– Nu, nu, nu. Daruri. Făcute cu toată dragostea.

Se bătu cu pumnul în piept, fapt ce-i aduse un tremur în voce. În final, Ariel auzi cuvintele „maşini de spălat" şi

„uscătoare“. Pe urmă, făcu semn spre ea şi braţul lui i-l înlănţui pe al ei.

– Ah, *si, si, señor*.

Zîmbiră toate ca un singur om, copiii începură să rîdă şi Lex răsuflă uşurat.

– Ce le-ai spus? întrebă Ariel suspicioasă.

– Că ne vom căsători. Cîndva. N-am spus imediat. Le-am zis că a fost ideea ta.

– Nu-i adevărat! Cum ai putut face una ca asta? Nici măcar nu te cunosc. Lex, spune-le că ai glumit.

– Am să-ţi las timp să mă cunoşti. Ţi-am zis, nu le-am spus că ne vom căsători chiar acum. „Cîndva“ este un termen foarte vag. Nu le pot spune că am glumit. Ce fel de patron mă vor crede? Eu sînt un om de cuvînt. Of, Iisuse, vor să-ţi vadă inelul.

– Hai să văd cum ai să te descurci cu povestea asta, domnule Ştie-Tot, şuieră Ariel.

Lex îşi tamponă fruntea cu batista. Trăncăni timp de cinci minute, apoi îşi tamponă iar fruntea.

– Ah, *si, señor* Lex.

– Ce-ai spus? îl somă Ariel.

– Le-am spus că eşti slabă, după cum poate vedea oricine, iar inelul era prea mare, aşa că a trebuit să-l dăm la ajustat.

– Şi ele ce spun?

– Vor să ştie cît de mare va fi nunta, rosti Lex printre hohote de rîs.

– Doamne, ce surprinşi vor fi cînd vei sta în faţa altarului de unul singur, replică Ariel. N-o să spun nimic acum, pentru că înţeleg cum e să-ţi pierzi prestigiul în faţa oamenilor tăi, însă nu mă mărit cu tine. De-abia te-am cunoscut azi.

– Hai să facem o plimbare, ca să mă poţi cunoaşte. Sînt ca o carte deschisă. Întreabă-mă orice. La urma-ur-

mei, tocmai ai cheltuit cinci mii de dolari din banii mei şi mai trebuie să achit şi factura pentru transport. Aşadar, ce vrei să ştii? încheie el întinzîndu-se s- o apuce de mînă.

Ariel se simţi împăcată. Ar fi vrut să se supere pe el, dar nu reuşi să simtă nici un pic de mînie. Pur şi simplu, era un om mult prea plăcut. Începură să se plimbe legănîndu-şi mîinile înlănţuite.

– Ce-ar fi să rămîi la cină? Frankie nu vine decît pe la şase. Ai putea sta chiar şi peste noapte şi să te întorci mîine dimineaţă.

– Nu, nu pot face aşa ceva. Poate altă dată.

– Cînd?

Ariel zîmbi.

– Cînd o să mă inviţi. Ştii tu, cînd o să avem o întîlnire. Tu suni la uşă, Dolly îţi deschide, te supune unui interogatoriu sever şi îţi recomandă să mă aduci acasă înainte de miezul nopţii. O întîlnire.

– Ce zici de sîmbătă?

– Sîmbătă e bine. Vino să mă iei la şapte.

– Grozav. Ştii să călăreşti?

– Da. Destul de bine, dacă tot veni vorba. Am fost nevoită să învăţ pentru un rol. Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc. M-a durut fundul un an întreg. Îmi place să călăresc cel puţin o dată pe lună.

– Există vreun lucru pe care să nu-l poţi face? se minună Lex.

– Da. Nu ştiu să gătesc. Şi nici n-am de gînd să învăţ.

Lex îşi lăsă capul pe spate şi începu să rîdă zgomotos.

La auzul sunetului rîsului său, lui Ariel îi stătu, pentru o clipă, inima în loc.

– Ai spus că ai fost sărac în copilărie. Cum ai făcut

rost de toate astea? întrebă ea făcînd roată cu braţul.

– Familia mea muncea pe o plantaţie de avocado. Proprietarului i-a plăcut de mine şi m-a trimis să învăţ agronomia. După terminarea facultăţii, m-am întors să supraveghez plantaţia şi să-mi pun cunoştinţele în aplicare. Proprietarul a murit şi mi-a lăsat ranch-ul mie. Avea puţin peste unsprezece acri şi mai exista o parcelă de trei sau patru. M-am spetit muncind, am economisit bani şi am mai cumpărat pămînt puţin cîte puţin. Mai am o proprietate şi în Mexic unde cultiv avocado. Multă vreme, am dus-o greu, însă pe urmă, lucrurile au început să se îndrepte. Mai multe ranch-uri în vecinătate au avut perioade proaste şi le-am cumpărat la licitaţie. Acum posed cam o sută de mii de acri. La casă, am muncit eu singur. Cînd am primit-o avea numai cinci camere. Mi-au trebuit zece ani ca s-o aduc în starea de acum. Au fost vremuri cînd nu credeam că voi mai termina lucrul. De vreo două ori, era să angajez un antreprenor, dar m-am răzgîndit. Voiam s-o construiesc eu însumi.

Glasul îi trădă lui Ariel curiozitatea.

– De ce?

– Îţi aminteşti de prietena despre care ţi-am spus că voiam s-o impresionez cu cămaşa mea? Ei bine, îi promisesem luna, stelele şi o casă mare. Aici, luna şi stelele sînt mai mari şi mai strălucitoare decît pe oriunde am colindat. Uneori, am impresia că mă pot întinde şi le pot lua cu mîna de pe cer. Am şi casa, însă fata a plecat.

În toată viaţa ei nu mai auzise o voce atît de încărcată de tristeţe, reflectă Ariel.

– Ce s-a întîmplat cu ea? N-are importanţă, nu e treaba mea. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să întreb.

– Nu face nimic. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea.

Ariel se uită la ceas.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem. Maşina care a

intrat pe alee e o furgonetă?

– E Frankie. A venit devreme. Vino. Hai să ne luăm la întrecere pînă la grajd.

– Un adevărat gentleman m-ar fi lăsat să înving, rosti Ariel cinci minute mai tîrziu.

– Ar fi trebuit să-mi spui că vrei să trişez.

– N-am spus că ar fi trebuit să trişezi. Cum ţi-ar plăcea dacă te-aş bate, să zicem, la tenis?

– Dacă joci mai bine decît mine, e-n regulă. Pot suporta ideea.

– Mie îmi place să cîştig.

– Şi mie, răspunse Lex.

– Hei, voi doi, veniţi aici. Am adus pe cineva care vrea să vă cunoască. Vedeţi ce frumos stă cu centura ei de siguranţă? E o căţea deşteaptă, doamnă Hart. E-n regulă, fetiţo, ieşi afară. A sosit momentul să-ţi cunoşti noua stăpînă. Las-o să vină la dumneata. Îi plac prăjiturile *Fig Newton*. Pune-o pe asta în buzunar. După ce se obişnuieşte puţin cu dumneata, dă-i-o. Dacă îi spui „bravo, fetiţo", o să te lingă de sus pînă jos. Animalul ăsta are atîta dragoste de oferit, încît mă uimeşte în mod continuu. Acum trebuie să se acomodeze cu mirosul tău.

– Vai, Doamne. Cît cîntăreşte? icni Ariel.

– Nouăzeci şi şase de livre şi n-are nici o uncie de grăsime pe ea.

– E minunată. Şi uriaşă. Crezi că mă va... ştii tu... apăra? Dacă e blîndă şi timidă, cum o să reuşească?

– Din instinct. Dacă are impresia că eşti ameninţată de un pericol, va face ce trebuie. Îşi va da seama că eşti stăpîna ei cînd vei începe s-o hrăneşti şi s-o recompensezi. Laud-o des. Simte nevoia să aparţină cuiva. Las-o să doarmă noaptea în camera dumitale. Din cine ştie ce motiv, cîinii devin foarte protectori cînd doarme stăpînul lor. Atunci, eşti cel mai vulnerabil şi ei înţeleg asta. Şi eu

am un cîine şi, cînd fac duş, stă culcat la uşa băii pînă cînd termin. În momentele acelea, el ţine locul ochilor şi urechilor mele. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama.

Ciobănescul începu să se învîrtă în jurul lui Ariel adulmecîndu-i picioarele şi cizmele. Lătră uşor, apoi lătră încă o dată. Ariel scoase prăjitura din buzunar şi i-o întinse. Uriaşul cîine o luă cu o mişcare plină de graţie. Cînd termină de mîncat, Ariel o scărpină în spatele urechilor.

Pe urmă, se lăsă pe vine, îşi apropie capul de cel al cîinelui şi şopti:

– Cred că o să ne înţelegem de minune. În drum spre casă o să mă aprovizionez cu *Fig Newton*.

Snookie se lăsă la pămînt şi se rostogoli pe spate, semn că voia să fie scărpinată pe burtă. Ariel se conformă.

– Mă întreb dacă o voi putea învăţa să mă scarpine *ea* pe mine pe spate, chicoti încîntată.

– Nu m-ar mira. Te place, rosti Frankie. Ei, acum trebuie să vă părăsesc. Vreau să văd ce fac Cleo şi puiul ei. Mi-a părut bine să te cunosc, doamnă Hart. Mulţumesc că ai luat-o pe Snookie. Mă simt mult mai bine ştiind că va avea parte de un cămin bun.

– Mulţumesc şi eu. Ai o carte de vizită? O s-o aduc pe Snookie la tine pentru controlul de rutină.

Frankie îi întinse o carte de vizită, iar Ariel şi-o puse în buzunar.

– Ei bine, ar fi cazul să plec şi eu, dacă mai trebuie să mă opresc în drum şi pentru prăjiturile lui Snookie. A fost o zi minunată, Lex. Mulţumesc că m-ai invitat. Presupun că ne vom vedea sîmbătă.

– A fost plăcut, nu-i aşa? Sper că vom petrece o mulţime de zile plăcute împreună. Asemeni lui Frankie, şi eu sînt mai liniştit, acum, că ai un cîine. Condu cu

grijă.

Lex îi închise portiera maşinii şi o privi pe Snookie care trăgea cu laba de centura de siguranță aşteptînd ca Ariel să i-o încheie.

Apoi, urmări *Rover*-ul pînă cînd auzi scîrțîitul porții de fier ce se închidea. Îşi înăbuşi imboldul de a se lua după ea. Voia să-i fie alături cînd urma să intre în casă însoțită de ciobănescul german. Voia să facă parte din viața ei. Clătină din cap să-şi limpezească gîndurile. De ce tocmai această femeie, după atîta amar de vreme? Ce o făcea pe Ariel Hart atît de deosebită? Cum nu găsi nici un răspuns la întrebările lui tacite, se îndreptă către grajd, spre cealaltă femeie din viața lui.

– E o seară superbă, Snookie, zise Ariel desfăcînd centura de siguranță a cîinelui.

Patrupedul o aşteptă răbdător să iasă din maşină şi s-o înconjoare, ca să deschidă cealaltă portieră. Sări jos cu grație aşteptînd un ordin. În locul acestuia, Ariel îi dădu o prăjitură pe care o mestecă fericită.

– Ăsta e noul tău cămin, fetițo. Hai să ne plimbăm puțin, ca să adulmeci peste tot. Simte-te liberă să-ți ridici piciorul din spate. Hopa, am uitat că eşti fată, tu te laşi pe vine.

Snookie se trezi tocmai atunci să facă acest lucru. Ariel, îşi aminti cuvintele lui Frankie: „Laud-o des."

– Bravo, Snookie. Hai să ne plimbăm prin grădină.

Uriaşul cîine o porni ascultător alături de ea. Se opri în mai multe rînduri, cîteva secunde, ca să adulmece un tufiş sau un arbust, după care îşi mărea pasul, ca s-o ajungă pe Ariel din urmă.

– Uneori, cînd mă aflam la Los Angeles, mă gîndeam că simt mirosul florilor de portocal. Dar mirosul care îmi place cel mai mult este cel al pădurii. Mirosul pămîntului reavăn, al vegetației abundente. E atît de pătrunzător.

Există chiar o apă de colonie pentru bărbaţi care îl imită. Dar nu prea reuşeşte.

Îi vorbea cîinelui, aşteptîndu-se s-o înţeleagă.

– Se numeşte *Wood Glen*[1], continuă Ariel fără să aibă impresia că se comportă prosteşte.

Cîinele îşi înclină capul ascultîndu-i fiecare cuvînt.

– Vino, hai să ne luăm la întrecere pînă la uşa din spate.

Animalul o privi întrebător, neştiind dacă era un ordin sau nu.

– Aleargă, Snookie, comandă Ariel luînd-o la fugă înaintea lui. E distractiv, strigă ea peste umăr.

Ciobănescul trecu pe lîngă ea ca un fulger şi o aştepta pe treptele de cărămidă cînd Ariel coti pe după colţul casei gîfîind amarnic.

– Va trebui să găsim alte lucruri distractive de făcut, spuse ea întinzîndu-i o altă prăjitură din punga de la băcănie, aflată pe scară. Acum, o să facem cunoştinţă cu Dolly. O să te îndrăgească imediat. Crede-mă.

Deschise uşa vestibulului dîndu-se la o parte, ca s-o lase pe Snookie să intre. Dolly sări în sus văzînd uriaşul cîine negru în bucătăria ei.

– Ce e asta? ţipă ea.

– Asta e Snookie. Mi-a dat-o veterinarul lui Lex. Era prea jucăuşă pentru programul *Seeing Eye.* E perfect dresată şi este a mea. Vreau să-i găteşti ceva special. Friptură, cartofi, hamburger, ceva gustos. Poate şi nişte legume. Mi-a fost dată cu o pungă de hrană pentru cîini, care arată ca nişte excremente de şoareci. Ce avem de mîncare? Îi plac prăjiturile *Fig Newton* şi, prin urmare, trebuie să avem mereu în casă aşa ceva. Să le pui

---

1. Vale împădurită

mereu pe lista de cumpărături. O cheamă Snookie. Nu e minunată? Cîntăreşte nouăzeci şi şase de livre şi n-are o uncie de grăsime. Doamne, ar trebui s-o vezi alergînd. Spune ceva, Dolly.

– E drăguță, Ariel. Îmi place cum stă cu urechile ciulite. La cină, avem friptură înăbuşită cu piure de cartofi. Poate mînca şi ea pe lîngă hrana aia pentru cîini?

– Dacă e bună pentru noi, e destul de bună şi pentru ea, zise Ariel repede. Cîinele ăsta o să ne apere, Dolly. Deja mă simt mai bine. Aşa o să te simți şi tu, după ce te vei obişnui să ai un animal în casă. O s-o luăm cu noi la birou cînd vom începe să mergem zilnic acolo. Va fi mascota noastră. Ce legume avem la masă?

– Morcovi noi şi linte proaspătă.

– Asta-i bine. O să le adăugăm în piureul ei. Mă duc să fac un duş. Hai, Snookie. O să-ți arăt casa. Crezi că ar trebui să-i iau un pat? Să ştii că există şi aşa ceva, strigă ea peste umăr.

– Nu uita să-i iei şi o cuvertură de satin de la *Bullocks* şi poate nişte cearceafuri de pînză fină, îi răspunse Dolly pe acelaşi ton.

– Prea bine, țipă Ariel.

Dolly izbucni în rîs. Era minunat s-o vadă pe Ariel atît de fericită şi asta nu se întîmpla doar din cauza cîinelui. Lex Sanders avea şi el ceva de-a face cu scînteierile din ochii ei. Începu să pună masa gîndindu-se la bărbatul atrăgător care tocmai intrase în viața lui Ariel. Privi, apoi, cele trei farfurii aşezate pe masă.

– În nici un caz. Cîinele mănîncă pe podea.

Luă cea de-a treia farfurie şi o aşeză pe un şervet de masă lîngă scaunul lui Ariel.

Odată cu sosirea lui Snookie, viața celor două femei căpătă o nouă rutină. Cîinele avea anumite necesități de care trebuia să se țină seama. Lex Sanders le invadă

existența aducînd cu el un entuziasm pe care nici una din ele nu-l mai trăise. Zilele treceau repede transformîndu-se în săptămîni care, la rîndul lor, se preschimbau în luni.

– Am impresia că viața trece ca fulgerul pe lîngă mine. Am nevoie de zile cu mai multe ore, mormăi Ariel într-o zi însorită, de început de aprilie. Azi îmi dau examenul de conducere auto. Miercuri seara e gala demonstrativă de arte marțiale, iar vineri seara ne măsurăm puterile cu bărbații la testul de trageri la țintă. Sîmbătă iau cina cu Lex și știu că o să vrea să... cred că... poate ar trebui să anulez cina... nu cred că sînt pregătită... bărbații sînt... ce fac ei e... a trecut mult timp de cînd...

Glasul ei nu suna prea convingător.

– E ca mersul pe bicicletă – o să-ți amintești cum se procedează. Asta în cazul în care te interesează povestea. Am avut impresia că ești mai mult decît pregătită. Hai să privim adevărul în față, Ariel, ai nevoie de sex.

– Dolly!

– Păi, așa este. Cui crezi că i se datorează zîmbetul ăla de pe chipul tău? Cine ți-a adus scînteierile acelea în ochi? Cum se face că ai comandat atîtea haine noi? Nu mă insulta spunîndu-mi că toate astea sînt din cauza lui Snookie. Recunoaște, Ariel, ești pe cale să te îndrăgostești și eu găsesc că e minunat. Meriți tot ce are viața mai bun de oferit. Lex Sanders pare a fi bărbatul acela, cum nu găsești decît unul la un milion. Nu cred că ar trebui să-l lași să-ți scape. Cred că deja s-a îndrăgostit de tine. Ia spune, ce-ai de gînd în privința asta?

– Dacă așa e sortit să se întîmple, se va întîmpla. E simplu. Asta e un alt fel de a spune că, dacă momentul e cel potrivit, se va întîmpla. Încetează să-ți mai faci griji în legătură cu viața mea intimă. E un ordin, Dolly.

– Ești tulburată și obrajii îți ard ca para focului. Foarte bine, te tachinam. Vreau numai să fii fericită, Ariel. L-ai

invitat la dojo ca să te vadă cînd te antrenezi?

– Nu, şi nici n-am de gînd. Am avansat doar cu o treaptă spre centura maro. Lex ar putea... uneori bărbaţii se simt intimidaţi cînd femeile fac lucruri de genul ăsta. Îmi vor lipsi orele de antrenament însă le voi începe iar cînd sensei Mitsu se va întoarce din Japonia. Să nu-i spui o vorbă, Dolly. Şi, nu, nu l-am invitat la poligonul de tir. Din acelaşi motiv. Îmi promiţi?

– Promit. Dar ar fi mîndru de tine, Ariel. Ăsta e genul lui. Eu, personal, nu cred că s-a născut încă omul care să-l intimideze pe Lex Sanders.

– Bănuiesc că ai dreptate, Dolly. E propriul lui stăpîn, e unic. Îmi place foarte mult, izbucni Ariel.

– Ştiam eu, ştiam eu! Curtea din spatele casei noastre este tocmai bună pentru o nuntă. O să gătesc eu toată mîncarea. O să mă întrec pe mine însămi. Vreau să fiu doamnă de onoare şi pariez că o putem dresa pe Snookie să aducă inelele. Ştiam eu, pur şi simplu, ştiam! rîse Dolly pe înfundate.

Ariel aruncă în ea cu prosopul de şters vasele, roşie în obraji şi cu ochi strălucitori.

Lex Sanders arăta la fel de stingherit pe cît se simţea. Îmbrăcat într-unul din cele şase costume de culoare închisă, pe care şi le comandase în Hong Kong, avea aerul şi înfăţişarea unui agent de bursă de pe Wall Street. Se îmbrăca în hainele numite de el „de duminică" doar atunci cînd participa la căsătorii şi funeralii. Astăzi, se dusese la funeraliile unui fermier ce-i fusese atît vecin, cît şi prieten. Rămăsese doar cît să-şi prezinte condoleanţele şi să guste din mîncărurile minuţios preparate pentru masa ce urmase tristei ceremonii.

Mîhnit de faptul că un prieten bun plecase pe lumea cealaltă, Lex se îndreptă spre maşina sa. Automobilul – şi el tot „de duminică" - nu fusese întrebuinţat mai mult

decît costumele atîrnate în dulap. În primul rînd, fiind un *Mercedes-Benz*, îl făcea să se simtă stînjenit şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu-l cumpere. Însă achiziţia fusese făcută într-o perioadă cînd i se păruse că are nevoie de lucruri costisitoare pentru a le suplini pe altele cu care nu se împăcase. Mai tîrziu, învăţase că nu haina îl făcea pe om. Acum, stînd în luxosul sedan, se simţea şi mai vinovat că o mustrase pe Ariel Hart pentru a-şi fi cumpărat o maşină de import. Fir-ar a dracului de treabă, nu putea face nimic ca lumea. Îşi smulse cravata ce costase mai mult decît cîştigau unii oameni într-o săptămînă şi o aruncă pe bancheta din spate. Smuci de nasturele de sus al cămăşii şi, cînd acesta nu se desfăcu, trase în jos şi apoi într-o parte, iar nasturele rupt zbură prin fereastra deschisă a portierei. Îşi întinse gîtul iritat de gulerul ţeapăn, alb ca neaua, şi o înjură pe Tiki pentru că-l apretase prea tare. Îşi suflecă mînecile şi îşi întinse gîtul încă o dată înainte de a porni motorul maşinii.

După cîteva minute, se afla pe autostrada interstatală numărul 5 îndreptîndu-se spre casă. Dar, în loc să o ia pe drumul spre proprietatea sa, merse înainte pe autostradă, pînă cînd îşi aduse aminte că Ariel dădea examenul de conducere auto pe un trailer al companiei *Able Body*. Riscă o scurtă privire spre ceasul de la mînă. Dacă ar fi condus ca fugărit de draci, poate că ar fi ajuns la timp, să vadă dacă obţinea permisul sau nu. În caz că reuşea, voia să fie primul care s-o felicite. Dacă nu, avea să se ţină la distanţă, încercînd să devină invizibil. La gîndul de a o vedea pe Ariel în mijlocul zilei, inima începu să-i bată cu putere. Se întrebă dacă nu cumva se îndrăgostea. Dacă aceste sentimente ciudate însemnau că era îndrăgostit, trebuia să se ocupe neapărat de nişte probleme legale. Gîndul îl făcu să simtă o fierbinţeală răspîndindu-i-se în ceafă.

Continuă să conducă în vreme ce mintea lui evoca o fantezie după alta. Înainte de a-şi da seama, se afla vizavi de şcoala de şoferi unde Ariel şi celelalte angajate de la *Able Body Trucking* îşi dădeau examenul. Îşi strecură *Mercedes*-ul argintiu în parcarea unui mic restaurant *Taco Bell.* Coborî, comandă nişte mîncare de care n-avea chef şi luă loc la una din mesele în aer liber. De acolo, avea o bună perspectivă a traseului pentru examen, aflat de cealaltă parte a străzii. Exact în clipa în care se aşeză, o zări. Se ridică imediat în picioare, tocmai la timp s-o vadă urcîndu-se fără dificultate în cabină, asemeni unei profesioniste. Lex îşi încrucişă degetele cu ochii lipiţi de mastodontul cu optsprezece roţi pe care Ariel îl punea la încercare. De două ori inspiră scurt şi, pe urmă, zîmbi văzînd-o executînd diverse manevre mai bine decît reuşise el cînd trecuse testul cu ani în urmă. Nu-şi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea decît cînd aerul îi ieşi din gură ca detunătura unei arme. Ce mama naibii făcea el aici? Spiona. Detesta cuvîntul ăsta. Dacă Ariel l-ar vedea ar... ce oare? Ştia că ar fi trebuit să plece, însă picioarele lui parcă prinseseră rădăcini.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd Ariel opri uriaşul camion, Lex se simţea de parcă ar fi alergat la maraton. Se ridică în picioare şi o văzu deschizînd uşa cabinei şi aruncîndu-şi pumnii strînşi în aer. În clipa aceea, se simţi în stare să-şi vîndă şi sufletul numai să se afle alături de ea. Ariel sări jos, îşi pocni palma de cea a lui Dolly şi zîmbi cu gura pînă la urechi. Apoi, făcu cîţiva paşi de dans învîrtindu-se într-un ritm ameţitor. Lex se aşeză iar pe scaunul fusiform şi respiraţia îi deveni, brusc, aspră şi anevoioasă. Odată, cu ani şi ani în urmă, văzuse o fată executînd aceeaşi piruetă cînd se afla în grupa ce dădea tonul aclamaţiilor la întreceri.

Peste cinci secunde, se afla în *Mercedes*-ul argintiu. Superspionul Lex Sanders se ducea acasă, acolo unde-i

era locul, spre o lume unde se simțea în largul lui. Tărîmul amintirilor îi era întotdeauna familiar.

Peste încă treizeci de minute, Lex trecu în viteză printre porțile de fier, chiar în momentul în care acestea se deschiseră larg, acționate de telecomandă. Opri mașina lîngă un arbore yucca bătrîn. Începu să tragă cu putere de nasturii cămășii albe și aruncă din picioare pantofii *Brooks Brothers* în timp ce urca scara. Îmbrăcă niște blugi curați și călcați, dar nu înainte de a-și scoate șosetele din mătase. Pe urmă, își trase peste cap un tricou larg, proaspăt călcat, cu imprimeu tropical. În final, oftă ușurat din rărunchi, încălțîndu-se cu niște șosete albe, groase și cizmele lui uzate, folosite la muncă. Ăsta era el. Își netezi părul negru și cîrlionțat și fu uluit de ceea ce văzu în oglindă. Cu siguranță că individul acesta cu ochi sălbatici nu era el. Totuși, el era. Și asta numai pentru că văzuse o femeie executînd un mic pas de dans care-i amintea de cineva demult cunoscut. Și nu de o persoană oarecare; ci chiar de soția sa.

Lex se întoarse în dormitor și se așeză pe marginea patului. Dumnezeule, doar n-avea să-și țină un alt discurs de încurajare. „Ai a naibii de multă nevoie de un psihiatru, Lex Sanders. Ar fi trebuit să consulți unul cu ani în urmă sau să angajezi un detectiv care s-o găsească pe Aggie. Îți puteai permite și una și alta, așa că de ce n- ai făcut nimic?“

– Închide-ți pliscul, bombăni el adresîndu-se propriei conștiințe.

Cuvintele i se desprinseră de pe buze cu un șuierat, însă conștiința lui refuză să se lase intimidată. „Pentru că ți-era rușine, de asta. Nu voiai să vezi ironia din ochii unui iancheu cînd i-ai fi spus că te-ai însurat cu o anglo-americană. Știai ce ar fi vorbit în spatele tău. Nici chiar acum nu vrei să crezi că situația ar fi fost cu totul alta. Îți place să fii Lex Sanders. L-ai îngropat pe Felix Sanchez.

Şi acum te îngrijorează Ariel Hart. Dacă o să vrea să vă faceți confidențe, iar ție îți va scăpa ceva? Cum va privi ea povestea asta? Pînă n-o vei uita de tot pe Aggie Bixby, nu vei fi în stare să iubeşti pe nimeni, nici chiar pe Ariel Hart. Ziua de azi ți-a dovedit- o din plin."

Lex îşi prinse capul în mîini. Umerii prinseră să i se zguduie. Dintr-o dată, îşi dori să fie iar Felix Sanchez. Îi era dor de mama lui, veşnic zîmbitoare, şi de tatăl lui, mereu trudit, care muncise din greu ca familia lui să supraviețuiască privațiunilor unei existențe mizere. Plînse fiindcă simțea nevoia să plîngă şi să-şi descarce sufletul. Iar cînd nu mai avu lacrimi, se spălă pe față şi îşi pieptănă părul ce devenise țepos şi începuse să-şi piardă din elasticitate acum, că încărunțea. Cînd termină, o porni cu pas hotărît spre birou, unde luă cartea de telefon. Sună la prima agenție de pe listă. Cu o voce reținută, lipsită de emoție, sublinie ce anume dorea, dădu orele la care putea fi găsit şi turui numărul cărții sale de credit. Pînă la rezolvarea definitivă a problemei cu Aggie Bixby, avea să temporizeze prietenia lui cu Ariel Hart ce evolua rapid. Nu era drept să continue să o vadă cînd un lucru simplu, cum fusese pasul acela de dans, reuşea să-l sperie atît de tare. Se va consola vizionîndu-i filmele. Se simțea de parcă, peste el, se răsturnase un camion plin cu balegă.

Pumnul lui Lex lovi cu putere suprafața biroului. Dacă cineva i- ar fi istorisit o poveste similară, ştia ce i-ar fi răspuns. „Vrei să spui că mai eşti încă îndrăgostit de o fată pe care ai cunoscut-o şi cu care te-ai însurat în urmă cu treizeci şi patru de ani? Vino-ți în fire, omule. Aşa ceva se întîmplă numai în filme. Şi, după o oră şi patruzeci şi cinci de minute, nefericiții îndrăgostiți sfîrşesc prin a cădea unul în brațele celuilalt, nu-i aşa?" Mda, exact aşa i-ar spune. Şi, tocmai din acest motiv, nu povestise nimănui absolut nimic despre trecutul său. Nu

voia să vadă milă şi dezgust în ochii oamenilor. Preferase să țină lucrurile acelea pentru sine, tăinuite în obscuritatea camerei lui.

Dădu ocol cu privirea plăcutei încăperi construite cu propriile-i mîini. Rafturile solide de stejar erau pline cu mii de cărți şi le citise pe toate. Mobila avea o culoare acaju închis, o nuanță pur masculină, cu fotolii şi canapele adînci şi confortabile. Deseori, dormea pe canapea dacă era prea obosit să urce pînă la al doilea etaj. El singur alesese materialul gros pentru draperii şi doamna Estrada le cususe şi le atîrnase la ferestre; se asortau perfect cu mocheta de culoarea lanurilor de grîu. Tot el făcuse şi biroul. Încă din copilărie fusese foarte îndemînatic. Lămpile erau din alamă masivă, avînd abajururi vişinii şi aruncau o lumină caldă şi discretă în întreaga încăpere. Menajera lui, Tiki, contribuise la completarea ambianței cu plante, cu flori şi ferigi pe care le îngrijea şi le uda în mod constant. Însă lucrurile ce dădeau cu adevărat viață camerei erau acuarelele pictate de copiii lucrătorilor lui. O minunată ramă aurie încadra o vacă sărind peste o lună galbenă, ce avea un pisc în partea superioară. Ştia că era o vacă, pentru că micul pictor, de numai cinci ani, folosise un creion roşu pentru a scrie respectivul cuvînt deasupra animalului. Stele strălucitoare îşi aruncau scînteierile asupra unor şoproane, iar nori verzi, pufoşi, pluteau deasupra unei pajişti albastre pline de margarete roşii. Tabloul lui preferat înfățişa un tren cu nouăsprezece vagoane de marfă acoperite, desenat pe hîrtie de împachetat. Rama minuțios sculptată, executată de comandă, valora fiecare bănuț dat pe ea. Aceasta era încăperea în care îşi petrecea majoritatea timpului liber, o încăpere numai a lui, construită de el însuşi, pentru sine. Singurele lucruri care lipseau erau tonomatul *Wurlitzer*, automatul de Cola şi automatul pentru biluțe de gumă de mestecat. De ani întregi încercase

să facă rost de versiuni originale ale automatelor, însă nimeni nu voise să se despartă de asemenea comori. Însă reprezentau o parte a tinereții lui, o tinerețe pe care nu ajunsese s-o trăiască, de fapt, cu adevărat. Trimisese comenzi în susul şi în josul Coastei de Vest şi scrisori în toată țara. Chiar de curînd, un negustor din Las Vegas, ce comercializa obiecte memorabile, îi telefonase spunîndu-i că dăduse de urma celor trei articole dorite, însă prețul lor era astronomic. Lex conchisese că idea de „astronomic“ reprezenta lucruri diferite în funcție de oameni. Cînd încercai să completezi spații goale din viața ta, prețul cădea pe planul doi.

Planul lui, dacă reuşea să achiziționeze acele comori, era să stea chiar în această cameră şi să asculte toate discurile vechi din acea perioadă a vieții sale. Urma să pună monede de zece cenți în automatul de Cola şi să bea lichidul dulce pînă amețea. Apoi, avea să pună o monedă de un penny sau una de cinci cenți în automatul cu gumă de mestecat şi să mestece pînă l-ar fi durut fălcile. În pivniță avea şaizeci şi patru de cutii pline de sticle de Coca-Cola. Alături, stăteau patru cutii de gumă de mestecat, bilele mici fiind colorate în toate nuanțele curcubeului. La etaj, într-un dulap, avea grămezi de discuri cumpărate de la colecționari din toată țara, discuri pe care urma să le asculte ore-n şir. Se întrebă ce ar crede Ariel Hart despre obsesia lui – şi chiar era o obsesie, dacă i-ar fi destăinuit secretul.

„Ți-a sărit o doagă, Lex Sanders, se gîndi el. Nu te poți întoarce în timp şi ştii prea bine acest lucru. Amintirile nu sînt altceva decît amintiri. De aceea li se şi spune aşa. Se întîmplă o dată şi, după aceea, viața merge mai departe. Dar aş vrea... simt nevoia să ştiu cum e să sorbi dintr-o Coca-Cola ascultînd melodii la tonomat. Vreau să am monede în buzunar pe care să le bag în automat şi vreau să mestec bilutele acelea mici făcînd baloane din

guma de mestecat. Vreau să trăiesc acea parte a vieții mele. Doar o singură dată." „Nu va fi același lucru, se împotrivi tot el. Nu-mi pasă. Vreau să încerc. Simt nevoia să încerc. Şi al naibii să fiu dacă n-o voi face. Apoi, voi închide acel capitol al vieții mele."

– Tiki, urlă el.

– *Si, señor* Lex, răspunse aceasta intrînd în cameră cu pas legănat.

– Nu voi fi acasă la cină. O să trec granița. Vrei să duc vreun mesaj sau să-ți aduc ceva?

– *Si.* O să fac o listă. Două coşuri pentru preot. Da, *señor* Lex?

– Cîte doreşti. Împachetează nişte dulciuri pentru copii şi cîteva dintre cărțile acelea cu poze, care ne-au fost aduse ieri. Pune-l pe Manny să încarce camioneta. Am putea foarte bine s-o umplem.

Tiki începu să răsucească între degete tivul şorțului de un alb imaculat.

– *Señor* Lex, telefonul din casă sună de multe ori azi. Nu vorbeşte nimeni. Eu spun „alo, alo". Nimeni nu răspunde. Şi ieri, tot de multe ori.

Lex se încruntă.

– S-a mai întîmplat treaba asta şi înainte? Uneori oamenii formează greşit numărul şi închid cînd nu recunosc vocea de la celălalt capăt al firului.

Tiki clătină din cap.

– Eu spun „Casa lui *señor* Sanders" cînd spun „alo".

– Dacă se mai întîmplă şi mîine, aminteşte-mi şi voi suna la compania de telefoane. Poate că vor reuşi să afle de unde se telefonează. Ți-e teamă, Tiki?

– *No, señor.* Porțile sînt închise. Manny şi Jesus sînt aici. Nu vreau probleme pentru dumneata, *señor.*

Lex o îmbrățişă pe vîrstnica femeie.

– Nu-ți face griji pentru mine, Tiki. A venit azi înghețata pentru copii?

– Da, dimineață devreme. E în congelator. Diseară o să-i chem pe copii să le dau din cea de ciocolată. Mîine, de căpşuni şi poimîine, de vanilie. Micului Toro nu-i place îngheţata de ciocolată. Spune că e noroi. O să-i dau de căpşuni.

Lex zîmbi.

– Noroi, hm? Are doar patru ani. De unde ştie ce gust are noroiul?

Tiki ridică din umeri. Lex zîmbi iar. Cînd se urcă la volanul camionetei, încă mai surîdea. Ca de obicei, înainte de a întoarce cheia în contact, cutreieră cu privirea terenurile întinse ce formau ranch-ul Sanders.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne, pentru tot ce mi-ai dat şi pentru ce mi-ai îngăduit să le dau şi altora.

CAPITOLUL 7

– Dolly, îți vine să crezi că aprilie e pe sfîrşite? Cum a trecut timpul!

– E oare ăsta un alt mod de a spune că a trecut aproape o lună de cînd n-a mai telefonat Lex Sanders?

– Cred că da. Probabil că am greşit cu ceva. Dar cu ce-am greşit dacă l-am chemat şi m-am lăudat că am trecut testul de conducere? După aceea, n-a mai sunat. Trimite doar fax-uri la birou. Şi-a plătit facturile în decurs de şapte zile ca întotdeauna. Dacă am greşit cumva, vreau să ştiu unde anume. Presupun, zise ea cu ochii umezi, că şi-a dat seama ce urît arată, de fapt, fața mea. Nu nega, Dolly. Ne-am înțeles atît de bine. La drept vorbind, chiar ne-am distrat împreună şi de-abia aşteptam întîlnirea din sîmbăta de după test, care nu s-a mai materializat. Spusese că va telefona vineri şi n-a mai telefonat.

– L-ai fi putut suna tu. Sîntem în anii '90, Ariel. Ar putea fi ocupat – tu nu ştii nimic despre viața lui. S-ar putea foarte bine să treacă printr-un fel de criză de familie. Lucruri de acest gen se întîmplă mereu. Şi, după cum spunea bătrîna mea mamă, ce e scris se va întîmpla cu siguranță. Eu eram înclinată să cred că astea

erau simple prostii. Gîndeşte-te la un motiv, ceva legat de afaceri, ca să-i telefonezi. N-are ce rău să-ţi facă. Poate că astfel vei izbuti să înţelegi ce nu merge.

– Nici într-o mie de ani. Lex nu e un om timid. M-a oprit pe autostradă şi m-a convins să merg la ranch-ul lui. Am avut şase întîlniri – cine, filme şi un picnic. Apoi, nimic. Pe undeva, de-a lungul timpului, s-a întîmplat ceva. Ce mă scoate pe mine din sărite e că m-am convins singură să mă culc cu el, dacă s-ar fi ivit ocazia. Acum, mă bucur că n-am făcut-o. La naiba, chiar el le-a spus lucrătorilor lui că se însoară cu mine. E adevărat, eu am luat-o drept glumă, însă i se vedea în ochi că nu glumea. A vorbit serios. Nu mi s-a mai făcut vînt pînă acum. Nu-mi place sentimentul ăsta.

– Telefonează-i, replică Dolly.

– Poate în altă viaţă.

– Atunci n-o să afli niciodată.

– O să mă împac cu gîndul.

– Şi o să te întrebi mereu. Nu eşti tu cea care spunea întotdeauna „înfruntă deschis situaţia, rezolvă ce poţi şi mergi înainte?“

– Da, desigur, aşa spuneam. Totuşi, mă refeream la cu totul alt gen de probleme. Asta este de natură sufletească. E ceva diferit. Pot uita că Lex există. La birou, te poţi ocupa tu de afacerile lui sau îi poţi da contul lui unei alte fete de acolo. De acum înainte, Lex Sanders este o persoană pe care am cunoscut-o în trecere, rosti ea pe un ton trufaş şi nepăsător legînd lesa de zgarda lui Snookie.

– Ariel Hart, asta e cea mai mare minciună pe care te-am auzit spunînd-o vreodată, murmură Dolly reîncepînd să curețe legumele pentru cină.

Afară, înserarea se închise în jurul lui Ariel ca o mantie de catifea. Alergă puțin cu Snookie, apoi porni să dea înconjurul proprietății ei de trei acri în pas vioi. Îi venea

să plîngă. Ar fi vrut să plîngă, însă la ce i-ar fi folosit? Ochiul cu cicatricea s-ar fi umflat făcîndu-i fața să pară asimetrică. Lex Sanders îi căzuse cu tronc. Şi încă la vîrsta de cincizeci de ani, nici mai mult, nici mai puțin. Oare se mai folosea expresia „a cădea cu tronc"? se întrebă ea.

Snookie lătră uşor, semnalînd că voia să-i fie scoasă lesa, ca să poată zburda în voie. Ariel se conformă.

– Vezi să te întorci peste cinci minute. Nu vreau să te pierd şi pe tine.

Vocea îi suna răguşit, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Ciobănescul îi împinse piciorul cu nasul, însă nu porni în incursiunea solitară de fiecare seară. Ariel se ghemui la pămînt şi cuprinse gîtul cîinelui cu amîndouă brațele.

– Este important să crezi că lucrurile vor lua o întorsătură mai bună, Snookie, şopti ea. Ştii de ce, Snook? La mine în cameră, se află primul raport asupra lui Felix. Îl voi citi la noapte, înainte de culcare. Am fost atît de emoționată primindu-l, încît n-am suportat să-l deschid. Voiam să fiu singură, la mine în cameră, cu uşa zăvorîtă. Nu-i o prostie?

Cîinele se strînse mai aproape de ea, căutînd cu botul lui lung mîna ce obişnuia să-l dezmierde.

– Mă întreb dacă Beverly şi mai-nu-ştiu-cum a găsit ceva important. Cred că simt nevoia de a închide complet acest capitol al vieții mele, dacă înțelegi ce vreau să spun. A fost mereu prezent, atîrnîndu-mi deasupra capului. N-a fost nicicînd închis. Dar toți simțim nevoia de a încheia anumite perioade ale existenței noastre. Cum ar fi cea cu Lex. La naiba, poate că o să-i telefonez totuşi. Poate că-i voi spune să apeleze la altă companie de transport. Nu meritam aşa ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, sîntem persoane adulte. M-a lăsat în bătaia vîntului ca pe un cearceaf de pe patul lui. Eu nu i-aş fi făcut nimănui una ca asta. Urăsc bărbații. Zău că da, Snookie.

Haide, probabil că Dolly a pregătit deja cina, iar eu stau aici scîncind şi gemînd. Mîine, soarele va răsări iar şi va începe o nouă zi. Poţi să faci o mulţime de lucruri cu o zi nouă; totul e să vrei cu adevărat.

Se ridică anevoie în picioare şi cîinele o luă la fugă înaintea ei. Dorinţa de a plînge era atît de puternică, încît Ariel simţi că o ustură gîtul.

– N-am să vărs o lacrimă pentru tine, Lex Sanders.

În clipa în care intră în bucătărie, îşi dădu seama că se întîmplase ceva rău. Ochii întunecaţi ai lui Dolly erau lărgiţi din cauza şocului şi îi întinse receptorul telefonului fără un cuvînt.

– Ariel Hart la telefon, zise ea calmă uitîndu-se întrebător la Dolly care o privi doar, complet neajutorată.

– Aici e Stan, doamnă Hart. Tocmai am primit un telefon de la comandamentul poliţiei. Unul dintre camioanele noastre a fost jefuit cu aproximativ o oră în urmă. Transporta zece tractoare *John Deere*, ce trebuiau livrate la ranch-ul lui Lex Sanders. Şoferul făcuse o oprire în Las Vegas să ridice un tonomat *Wurlitzer* recondiţionat valorînd cincizeci de mii de dolari, un automat de Coca-Cola recondiţionat şi un automat unicat, pentru gumă de mestecat. Numai obiectele astea costau peste o sută cincizeci de mii de dolari. Este un caz federal, aşa că Mike i-a chemat prin staţia radio şi a raportat imediat. Pot să vă mai fiu cu ceva de folos, doamnă Hart?

– Şoferul nostru a păţit ceva?

– E puţin cam zdruncinat, dar asta era de aşteptat. Este un om cumsecade, cu familie, deci vă puteţi închipui prin ce a trecut. Mike Wheeler venea în urma lui, aşa că l-a luat de la graniţa interstatală unde-l lăsaseră cei de la poliţie. Federalii vor veni mîine la prima oră să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Cine conducea camionul?

– Dave Dolan. Lucrează la noi de douăzeci şi trei de ani. E unul dintre cei mai buni. Are doi copii la facultate şi doi la liceu. O nevastă tare plăcută. Într-un cuvînt, o familie ca la carte.

– Plăteşte-l pentru transport ca şi cînd l-ar fi dus la bun sfîrşit. Dă-i şi cinci sute de dolari în plus. Nici un om n-ar trebui să fie pus în situaţia de a se teme pentru viaţa lui. Vreau să vorbesc mîine dimineaţă cu el. I-a recunoscut pe cei care l-au atacat?

– Nu. Aveau ciorapi pe feţe şi n-au scos nici un cuvînt. Dave zicea că ştiau la perfecţie ce aveau de făcut. Au fost patru indivizi. Fiecare avea sarcina lui şi au dus-o la îndeplinire în tăcere. Îi telefonaţi dumneavoastră domnului Sanders sau vreţi să mă ocup eu?

– O să-i telefonez eu, Stan. Cred, şi asta este doar părerea mea, că acesta este începutul unor vremuri grele. Aranjează pentru mîine o adunare a tuturor şoferilor. Îi vom pune pe cei aflaţi la drum să raporteze de la punctele de oprire. Nu mai vreau să se poarte conversaţii prin staţiile radio.

– Mă îngrijesc eu de asta, doamnă Hart. Şi să ştiţi că şi eu sînt de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

– Am fost jefuiţi, Dolly, spuse Ariel. E vorba de una din încărcăturile lui Lex Sanders. Zece tractoare *John Deere*, un tonomat *Wurlitzer* original, recondiţionat, şi un fel de automat nemaipomenit pentru gumă de mestecat, luate de şofer de la un magazin de antichităţi din Las Vegas. Obiecte de colecţionar. Trebuie să-l sun pe Lex... pe domnul Sanders. Caută-mi, te rog, numărul lui de telefon şi pe cel de acasă al lui Dave Dolan. Vreau să vorbesc cu doamna Dolan personal. Poate că ar trebui să-i telefonez şi domnului Able în Hawaii, să văd ce părere are. Avem numărul lui, nu-i aşa?

– Ariel, crezi că Chet Andrews e amestecat în treaba asta? întrebă Dolly răsfoind un registru gros ce conţinea

toate numerele de telefon de acasă ale şoferilor şi numărul lui Lex Sanders, de la ranch.

Copie cele trei numere şi îi întinse hîrtia lui Ariel.

– Nu m-ar surprinde, dar nu putem acuza pe nimeni fără dovezi.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte la gîndul de a vorbi cu Lex Sanders, Ariel formă numărul cu degete tremurînde.

– Tiki, la telefon este Ariel Hart de la *Able Body Trucking*. Trebuie să vorbesc cu domnul Sanders. Este ceva urgent.

– *Si, señora*, îl chem. E în grajd. Un *momento.*

Ariel bătu cu degetele în tejgheaua din bucătărie încercînd să-şi imagineze reacția lui Lex la aflarea veştilor.

– Sanders la telefon, spuse Lex.

– Lex, aici e Ariel. Tocmai mi-a telefonat Stan, ca să-mi spună că încărcătura ta a fost jefuită de patru indivizi în apropiere de Las Vegas. Au... luat... automatele tale şi tractoarele *John Deere*. Mîine dimineață vor veni federalii la birou. Îmi pare rău. Avem asigurare. Nu ştiu ce să mai spun.

La dracu', iar trăncănea aiurea. Nu era vina ei, însă ştia instinctiv că el o va învinovăți cu siguranță. Aşteptă reacția explozivă ce avea, neîndoielnic, să urmeze.

– Cum?

Cuvîntul pornise cu viteza luminii.

– Care parte n-ai înțeles-o? Sau este o întrebare retorică?

– Am înțeles tot ce ai spus. Mă doare în cot de tractoarele alea. Pot fi înlocuite. Dar am aşteptat treizeci de ani restul încărcăturii. Te consider direct responsabilă. Le vreau înapoi. Mă auzi, doamnă Hart?

– Nu trebuie să-mi urli în ureche, domnule Sanders. Crezi că ar fi trebuit să însoțesc transportul înarmată? Dacă crezi una ca asta, înseamnă că eşti complet idiot. Ştii că este ilegal să efectuezi un transport fiind înarmat.

De asemenea, este ilegal să te amesteci într-o investigaţie a poliţiei federale. Se vor ocupa federalii de tot. Desigur, ai tot dreptul să vii mîine dimineaţă la birou cînd vor sosi şi ei. Acum, că tot mi-ai stricat seara, vreau să-ţi spun ce cred despre un bărbat care o lasă pe o doamnă să-l aştepte zadarnic şi nu-i telefonează să-i explice motivul. Am crezut că eşti un gentleman. M-am înşelat.

Ariel trînti telefonul cu atîta putere, încît Snookie îşi ridică nasul din farfuria cu mîncare şi mîrîi ameninţător.

Apoi, bătu din palme scuturîndu-şi un praf imaginar de pe ele.

– Mă consideră direct responsabilă. Cum a putut spune aşa ceva? O să-şi ia banii de la asigurări. Are dreptul să fie supărat, dar nu să arunce vina pe mine. A zis că nu-i pasă de tractoare, ci de automate. Zicea că le-a aşteptat treizeci de ani. Mă simt atît de deprimată, Dolly. Ar fi trebuit să-l auzi. Avea o voce rece ca gheaţa. Urăsc bărbaţii. Vorbesc serios, îi urăsc cu adevărat. E vina mea! pufni Ariel.

Formă numărul familiei Dolan, o încurajă pe doamna Dolan cît putu mai bine şi promise că va întări siguranţa transporturilor pentru a-i proteja pe şoferi.

– Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva, telefonaţi-mi. Dacă aveţi un creion la îndemînă, vă dau numărul meu de telefon de acasă. Dumneata sau soţul dumitale mă puteţi suna la orice oră din zi şi din noapte. Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine, doamnă Dolan. O să discut mîine cu Dave. Noapte bună, doamnă Dolan.

– Este o diferenţă de două sau trei ore între noi şi Hawaii. O să încerc la domnul Able să văd ce sfaturi îmi poate da. Pur şi simplu nu mă simt pregătită pentru postura de proprietar al companiei, Dolly. Dumnezeule, dacă-mi pleacă şoferii? Un jaf trebuie să fie o aventură înspăimîntătoare. Dacă eu, care stau bine-mersi în bucătăria mea, mă simt înfricoşată, închipuie-ţi ce trebuie

să simtă şoferii.

Telefonul începu să sune. Ariel se uită la Dolly.

– Nu răspunde. Ar putea fi... răspunde... nu, n-o face...

Ridică ea însăşi receptorul.

– Alo?

– Ariel, aici este Lex Sanders. Am sunat să-mi cer scuze. N-am avut nici un drept să-ți vorbesc în felul acela. Este inadmisibil. Vreau, de asemenea, să-mi cer iertare că te-am făcut să aştepți în sîmbăta aceea. A trebuit să trec frontiera pentru o înmormîntare în familie. Am mai avut şi multe treburi presante aici, la ranch, şi am cîteva... ăăă... probleme personale care-mi ocupă timpul. Mîine, cînd vor sosi autoritățile, voi fi acolo. Nu zici nimic?

– Cred că ar trebui să-ți cauți o altă companie de transporturi. Adio, domnule Sanders.

Ariel trînti, din nou, receptorul în furcă.

– Chiar că l-ai pus la punct, pufni Dolly. Dar nu crezi că, repezindu-te aşa la el, îți tai singură craca de sub picioare?

– E posibil. Instinctul îmi spune că voi avea o mulțime de necazuri şi n-am nevoie şi de Lex Sanders, de problemele lui şi de personalitatea lui schimbătoare.

Pe urmă, formă codul statului Hawaii. Încă mai bătea cu degetele pe tejghea, iar acum bătea şi cu piciorul în podea în acelaşi timp.

Într-un tîrziu, cînd receptorul fu ridicat, la celălalt capăt al firului se auzi o voce gravă.

– La telefon Asa Able. Cu ce vă pot fi de folos?

Ariel respiră uşurată.

– Domnule Able, la telefon e Ariel Hart. Sper că nu vă deranjez într-un moment nepotrivit.

– Nu-i deloc un moment nepotrivit. Doar prea mult soare față de cît poate tolera un om. Tocmai îmi sa-

vuram berea de după-amiază pe lanai. E echivalentul hawaiian al unei curți interioare. Presupun că s-a ivit o problemă, altfel nu m-ai fi chemat. Pariez că vrei să încerci să-mi vinzi înapoi compania.

În vocea lui se simțea atîta speranță, încît lui Ariel îi păru rău să-l dezamăgească.

– Nu chiar. Unul dintre camioane a fost jefuit în plină zi, în după-amiaza asta. Mîine vor fi aici cei de la poliția federală. Era un transport pentru Lex Sanders – nişte lucruri personale şi zece tractoare *John Deere.* E foarte supărat.

– Lucrurile acelea personale nu erau cumva un tonomat vechi, un automat de Coca-Cola şi unul de gumă de mestecat?

– Toate trei. Stan spunea că numai automatele valorează peste o sută cincizeci de mii de dolari. Lex vine mîine la birou cînd sosesc federalii. I-am spus să-şi caute altă companie de transporturi. Întrebarea mea este – s-a mai întîmplat şi înainte aşa ceva? Am avut o altercație serioasă cu Chet Andrews şi l-am concediat. A proferat o mulțime de amenințări. V-am telefonat să vă cer sfatul.

– A existat un jaf cam cu douăzeci de ani în urmă. Hoții au fost prinşi în oraşul următor. În rest, o mulțime de greve neautorizate, genul ăsta de probleme. Chet mi-a făcut foarte multe greutăți exact înainte de a-ți vinde compania. Face față cu greu plății ratelor pentru camionul lui. Eu am fost singurul prost care l-a angajat şi asta numai pentru că mă temeam de el. Sînt prea bătrîn ca să mint şi să inventez poveşti despre motivul pentru care nu l-am concediat. Frică, pur şi simplu. Soția mea era îngrozită. Acum, de ce ai făcut prostia de a-i spune lui Lex să-şi caute altă companie? Este o mană cerească pentru mine. Vreau să spun pentru dumneata. Este un om bun şi cinstit. Nu se mai găsesc mulți ca el în zilele

noastre. Mai bine ți-ai lăsa mîndria deoparte şi ți-ai cere scuze. Ăsta-i sfatul meu. Chet Andrews este un om rău. Mi-am pierdut somnul multe nopți din cauza lui. Nu m-ar surprinde să aflu că el e în spatele jafului. Individul ăsta n-are pic de conştiință. De ce spuneai că i-ai recomandat lui Lex să se ducă în altă parte?

– Pentru că... m-a scos din sărite, răspunse repede Ariel. Nu vreau să vorbesc despre Lex Sanders.

Rîsul de la celălalt capăt al firului o făcu să roşească intens.

– Nu-i momentul să faci pe grozava, micuță doamnă. S-ar putea să ai nevoie de ajutor şi Lex Sanders este tocmai omul potrivit să ți-l dea. O doamnă delicată ca dumneata nu se poate pune cu Chet Andrews. Ai vrea să mă întorc? Aş putea trage la Lex.

Vocea lui redeveni iar plină de speranță şi Ariel se urî fiindcă îl dezamăgea.

– N-am putea s-o amînăm pe altă dată, domnule Able? Vreau să vorbesc cu autoritățile mai întîi. Dacă o să văd că nu mă pot descurca, am să vă telefonez. Vă place în Hawaii? întrebă ea politicoasă.

– Nu pot să-l sufăr. Nevastă-mea e extaziată. Toată ziua face cumpărături. Îmi cumpără cămăşi înflorate pe care n-o să le port niciodată. Tot ce găteşte e cu ananas. Nu-mi place ananasul. Nu mi-a plăcut niciodată şi nici n-o să mă pot obişnui vreodată cu el. O să-i telefonezi lui Lex? Poate că ar trebui să-l sun chiar eu. Uneori are nevoie să i se reamintească felul cum se vorbeşte cu o femeie. E cumva topit după dumneata? S-ar putea ca asta să fie problema lui. Nu ştie să se poarte cu femeile. Dar mi-a fost mai mult ca un fiu, asta ți-o pot spune cu mîna pe inimă.

– O să vă țin la curent, domnule Able. Mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine. E reconfortant să ştiu că pot conta pe dumneavoastră. Vă doresc o seară plăcută.

Legătura se întrerupse.

– Îi va telefona lui Lex Sanders imediat, îi spuse Ariel lui Dolly. Sînt sigură. Este un încăpățînat excentric. Nu m-ar surprinde să aflu că se suie în cursa următoare. Ca să stea cu Lex Sanders. Ăştia doi o să-mi invadeze existența încercînd să preia conducerea. Îmi spune mie instinctul. Ei bine, asta n-o să se întîmple, rosti ea aşezîndu-se la masă. Hai să mîncăm şi să nu mai vorbim de afaceri.

– Vrei să vorbim despre filme?

– Nu.

– Bani?

– Categoric nu, răspunse Ariel.

– Prieteni?

– Care prieteni? Deşi a trecut mai mult de o lună, nu mi-a telefonat nimeni. Ochii care nu se văd se uită, suspină ea.

– De ce nu vrei să discutăm despre subiectul pe care de-abia aştepți să-l abordezi? Lex Sanders. Ți-aduci aminte de vremea cînd aveai umflăturile alea pe față şi nu voiai să fii deranjată de nimic şi de nimeni? Ei bine, poate că are şi el o problemă personală de acelaşi fel. Lasă-i puțină libertate de mişcare, pentru numele lui Dumnezeu. Relațiile de afaceri şi cele personale sînt lucruri total diferite. Ei, hai, Ariel, tu eşti o profesionistă. Nu-l lăsa să te enerveze. Dacă ai nevoie de el, calcă-ți pe suflet şi, dacă trebuie să-l linguşeşti, fă- o. Eu aşa zic.

– Cred că o să plouă la noapte. Începe să mă doară fața şi ăsta-i semn de ploaie, rosti Ariel ignorîndu-i spusele lui Dolly. De abia aştept să fac o baie fierbinte şi lungă şi, apoi, pur şi simplu, să stau şi să mă relaxez. S-ar putea chiar să fac focul, ca să-mi mai încălzesc dormitorul. Mai am şi vreo două cărți bune pe care tot vreau să le încep... Tu ce-o să faci?

– Calc. Poate că o să fac nişte jeleuri cu nuci de

pecan fără de care nici una dintre noi nu poate trăi. O cantitate dublă. Azi am avut un chef nebun de dulciuri. Le putem duce şi fetelor de la birou.

– Dolly, încarcă arma şi pune-o lîngă şemineu. Pentru orice eventualitate.

Ultimele cuvinte fură spuse cu atîta nonşalanţă, încît Dolly trase o duşcă de cafea şi ţipă opărindu-şi limba:

– O s-o încarc, dar nu cred că aş putea împuşca pe nimeni. Am mai discutat asta de zeci de ori. Am venit cu tine la poligonul de tir şi am învăţat să trag cu arma, ca să nu mergi singură, dar ştiu că, dacă ar sosi momentul să... să... ştii tu, n-aş fi în stare s-o fac. Poate că ar trebui s-o ţii sus.

– Trebuie să fim pregătite, Dolly. Nu e momentul s-o faci pe Pollyanna. Eu am pistolul meu la etaj, dar la ce-ţi va folosi dacă vei fi aici, jos, şi se va da o spargere? N-am spus că trebuie să tragi. De obicei, e suficientă ameninţarea de a o face. Te-ai descurcat foarte bine la antrenamente. Eşti o ţintaşă excelentă. Nu ştiu dacă asta poate fi o consolare, însă cred că bărbaţii – ştii tu, criminalii şi hoţii – devin oarecum nervoşi cînd văd o femeie cu o puşcă de vînătoare. De fapt, cu orice fel de armă. Îţi aminteşti ce spunea instructorul – „ţintiţi aproximativ sub curea“? Închipuie-ţi asta, Dolly. Dacă tragi între picioarele unui tip – ce răni şi cît sînge crezi că va curge?

– Găleţi întregi. Detest să văd sînge. Ar trebui să ne mutăm, pentru că eu n-aş suporta să-l curăţ.

– Ei, acestea fiind zise, eu mă retrag. Am zăvorît uşa cînd am intrat. Grozavă cină, Dolly. Sistemul de alarmă e activat. Dacă ţi se face frică, vino sus. Noapte bună, Dolly.

Îşi îmbrăţişă prietena de o viaţă şi-i şopti:

– Chet Andrews ar fi un prost să se pună cu noi. În primul rînd, habar n-are unde locuim. Vise plăcute.

La etaj, în camera ei, Ariel îşi scoase hainele pregătindu-se pentru lunga şi tihnita baie pe care şi-o promisese. Cît timp se mişcă încoace şi încolo, aprinzînd focul în şemineu, desfăcînd patul, înfoindu-şi pernele, ciobănescul se plimbă şi el în sus şi în jos. Cînd fu sigur că Ariel se află în siguranţă în cadă, sări în pat, trase de cele două perne ale ei, apoi se suci şi se învîrti pînă ce obţinu un culcuş satisfăcător. În momentul în care parfumul de gardenii al sărurilor de baie se răspîndi în dormitor, Snookie închise ochii şi rămase culcată, cu o ureche ciulită şi cealaltă lipită de cap.

Ariel suspină cufundîndu-se în apa fierbinte, ce scotea aburi. Ce binecuvîntare, gîndi ea. O baie, la fel ca şi o ceaşcă de ceai aromat, făcea viaţa suportabilă. Îşi promise să lenevească mai mult în apă în compania unei cărţi bune. Îşi trosni şira spinării înainte de a începe primul capitol al romanului de spionaj ce avusese mare succes. În două rînduri, îşi întinse degetul mare de la picior, pentru a-şi mai pune apă fierbinte, în care mai adăugă nişte săruri de baie. Pe la mijlocul capitolului trei, simţi că încordarea îi părăseşte ceafa şi umerii. Degetul ei îndepărtă dopul de la ţeava de scurgere.

Înfăşurată într-un halat roşu, pufos, trecu în dormitor, trase un şut maldărului de perne colorate aflat lîngă şemineu şi se trînti pe ele avînd în mînă lista dorinţelor luată din dulap şi raportul detectivei. Cîndva, în vreme ce zăcuse în apă, Dolly adusese o tavă pe care se găseau un recipient cu cacao fierbinte şi cîteva din faimoasele ei jeleuri cu pecan. Ariel le devoră imediat. Tocmai îşi lingea buzele dorindu-şi să mai fi existat şi altele pe tavă, cînd telefonul, aflat pe o măsuţă lîngă şemineu, începu să sune. Se întinse şi fu cît pe ce să nimerească pe lîngă vechiul telefon franţuzesc.

– Alo?

Tăcere. Ariel repetă apelul o dată şi încă o dată,

înainte de a lăsa receptorul în furcă. Se uită la Snookie, ce o privea fix, şi înălţă din umeri.

– A greşit numărul.

Zece minute mai tîrziu telefonul sună din nou cu acelaşi rezultat. Peste cinci minute, iar. Pe durata unui sfert de oră, sună încă de şapte ori. În clipa în care umerii începură să i se încordeze, Snookie sări din pat şi începu să înconjoare aparatul, iar părul de pe ceafă i se zbîrli. Apoi, scoase un mîrîit scurt, din străfundurile gîtului.

– Cred că ştim amîndouă că nu este vorba de cineva care formează greşit numărul, şopti Ariel.

Snookie începu s-o împingă în ceafă cu botul, vru să i se suie în poală şi labele ei mari îi încercuiră umerii. Ariel îi vorbi liniştitor, iar cîinele încercă să imite sunetele făcute de stăpîna ei.

– Hai, poţi bea restul de cacao. Acum nu mai este fierbinte. Vrei să mergi pe terasă?

Ciobănescul ignoră cacaoa şi n-o mai luă la fugă spre glasvand cum obişnuia la menţionarea cuvîntului „terasă". Ariel înălţă din umeri.

– Nu mai sună. O să-l scot din priză. Probabil că vreun copil se ţine de glume. Numărul ăsta e secret – Chet Andrews n-are cum să-l afle. Totul e în ordine, Snookie.

Cîinele se lăsă jos de îndată.

Ariel rămase multă vreme privind în gol şi mîngîind trupul zvelt al animalului în vreme ce gîndurile îi alergau haotic şi încerca să înţeleagă schimbările din viaţa ei.

Micul ceas de pe poliţa şemineului bătu de zece ori. Ariel se ridică în picioare şi o chemă pe Snookie la glasvand. Cîinelui îi plăcea aerul răcoros al nopţii. Profită de acest răstimp să citească raportul detectivei. Era sigură că avea să găsească adresa şi numărul de telefon ale lui Felix Sanchez. Fu atît de dezamăgită, încît îi veni să

plîngă fără să ştie de ce. Cu o ţigară strînsă între dinţi, citi raportul de la un cap la altul, iar fumul care se înălţa în spirale îi intra în ochi făcînd-o să lăcrimeze.

Din cîte scria în raport, existau şaizeci şi şapte de Felix Sanchez cu vîrste cuprinse între zece luni şi optzeci şi nouă de ani. În plus, mai existau treizeci şi trei de Felix Sanchez care nu mai locuiau nici în Mexic, nici în California. Din cele o sută de persoane cu acest nume, şaptesprezece aveau cetăţenie dublă. Nouă dintre ei nu mai locuiau nici în Mexic, nici în California. Pentru unsprezece dintre aceste persoane, zilele de naştere, şcoala urmată şi ocupaţia domestică a părinţilor se potriveau cu datele furnizate de Ariel. Cu toate acestea, se spunea mai departe în raport, şcoala arsese şi toate actele fuseseră distruse. Cîţiva profesori din San Diego îşi aminteau vag de un elev numit Felix Sanchez. O profesoară în vîrstă, aflată într-un cămin de bătrîni, spusese că băiatul, la care se gîndea ea, se întorsese la şcoală în Mexic după transferarea în Germania a părinţilor prietenei lui, părinţi ce lucrau pentru armată. După mai mulţi ani, continuase profesoara, băiatul se întorsese să-i spună că pleacă la facultate. Nu-şi mai amintea unde. Profesoara reprezentase cel mai promiţător fir. Nu exista nici o înregistrare a unui permis de conducere american pe acest nume. Un număr al unei asigurări sociale era esenţial pentru continuarea investigaţiei. La sfîrşitul raportului era adăugat, cu o caligrafie alungită, un post-scriptum. *„M-am deplasat personal la Mexico City pentru a verifica înregistrările privind divorţurile şi căsătoriile. Am făcut şi aici, în California, acelaşi lucru, dar fără succes. Vă rog anunţaţi-mă telefonic cum doriţi să procedez în continuare sau dacă vreţi să renunţaţi."*

Ariel îndesă paginile în plicul cafeniu. Ştiuse că aşa avea să se sfîrşească toată povestea.

– La naiba.

Snookie zgîrie geamul, pentru a fi lăsată să intre în cameră. Ariel îi deschise uşa, apoi o trînti repede la loc şi puse zăvorul. Acum, ce să mai facă? Nu-i era deloc somn şi era înfuriată. Cu adevărat înfuriată! „Ariel, fă ce faci de obicei cînd te enervezi. Mănîncă." Se îndreptă spre bucătărie. Nu fu deloc surprinsă s-o găsească pe Dolly aşezată la masă şi trăgînd dintr-o ţigară.

– Nu poţi dormi, nu? M-am gîndit să-mi fac un sandviş cu ouă ochiuri. Cu costiţă şi o grămadă de ketchup. O să-l fac eu – simt nevoia să-mi ocup mîinile cu ceva.

– O, nu, tu faci prea multă mizerie. Foarte prăjită, da?

– Costiţa să fie crocantă. Pune-o în cuptorul cu microunde.

– Şi cine te-a sunat toată noaptea? Pun pariu că a fost Sanders. Pariez că vrea să vă împăcaţi şi să recuperaţi timpul pierdut.

– Te înşeli. Nu răspundea nimeni la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, am scos telefonul din priză. Probabil că era vreo secătură care se excita crezînd că mă sperie.

– Eu aş zice că e stilul lui Chet Andrews. Tactică de înfricoşare.

– Dacă el era, de unde a obţinut numărul meu de telefon? Nu e scris nici în dosarul de la birou; acolo se află doar telefonul casei. Dar, dacă totuşi a reuşit să-l afle cumva, faptul mă cam sperie.

Dolly trînti costiţa în cuptorul cu microunde.

– Am citit că singurii care pot afla un număr secret de telefon sînt pompierii şi doar în caz de urgenţă. Nu-mi aduc aminte unde am citit. Dar, dacă te gîndeşti puţin, are sens. Probabil că ticălosul cunoaşte pe cineva la departamentul de pompieri.

– Oare de ce nu mă linişteşte vestea asta? rosti Ariel cu un glas tăios. Dumnezeule, oare trebuie să mă iau la harţă cu cei de la departamentul de pompieri?

– Asta, dacă n-ai altă idee mai bună. Fă o listă cu cei cărora le-ai dat numărul şi nu uita pe nimeni.

– N-am nevoie să fac o listă. L-am dat la şapte persoane. Cu tine, sînt opt. Toți ceilalți au numărul de telefon al casei. Nici unul din cei şapte nu-l cunoaşte pe Chet Andrews şi, chiar dacă l-ar cunoaşte, nu i-ar da numărul meu secret de telefon.

– Dar Lex Sanders?

– Îl urăşte pe Chet. Uite ce facem din cauza nemernicului ăluia. Dăm vina pe el şi, totodată, vorbim despre el. Este o tactică de înfricoşare şi noi îi cădem în plasă.

Se auzi soneria cuptorului cu microunde.

– Costița asta ar putea fi folosită drept paletă de muşte, mormăi Dolly.

– Aşa e tactica teroriştilor. Fă-mi gălbenuşul moale să-l pot amesteca bine cu ketchup. Cred că reacționăm exagerat.

– Îți pregătesc sandvişuri cu ochiuri de treizeci de ani. Ştiu că-ți place gălbenuşul moale şi ştiu exact cît ketchup să pun pe el. Şi mai ştiu că vrei să-ți clăteşti gîtul după aiureala asta cu cafea. Mai spune-mi o dată de ce a trebuit să urmăm orele acelea de tras cu arma şi de ce a trebuit să urmez eu lecții de condus trailere, deşi am spus că nu vreau. Mai repetă-mi o dată, Ariel.

Dolly trînti sandvişul cu ochiuri în fața stăpînei sale şi puse alături de farfurie o cană cu cafeaua rămasă de la cină. Tăie apoi oul lui Snookie şi îi puse farfuria pe podea.

– Avem o companie de transporturi auto. Mi se pare normal ca proprietara şi asistenta să ştie să conducă un camion. La un moment dat, am putea fi nevoite să facem transporturi scurte. Cine ştie, e posibil să apară o epidemie sau alta, şoferii s-ar putea îmbolnăvi şi ,atunci, am fi silite să intervenim pentru rezolvarea situației. Ar mai putea avea loc o grevă organizată de sindicat sau din

cele neautorizate. Atunci, este de datoria proprietarului să intervină. Oohh, ce sandviş grozav, continuă ea, ştergîndu-şi gălbenuşul ce-i picurase pe bărbie. Cînd eram mică, mama îmi făcea ochiuri cu gălbenuşul moale şi avînd pe margini ceea ce eu numeam dantelă cafenie. Există o mulţime de nemernici şi jigodii pe lumea asta. Orice femeie ar trebui să cunoască tehnicile de autoapărare. Nu poţi şti cînd ai nevoie de ele. Trebuie să recunosc că mă descurc foarte bine şi tu la fel. Gîndeşte-te la ele ca la o poliţă de asigurare. Nu-ţi convine să plăteşti prima de asigurare, dar eşti al naibii de fericit că ai făcut-o cînd vine vremea să ridici pretenţii. Tot aşa e şi cu autoapărarea. Hai, recunoaşte că ţi-a plăcut să-i bumbăceşti pe tipii ăia. Îţi educă autocontrolul şi-ţi îmbunătăţeşte imaginea. Dacă vom da vreodată peste băieţii răi, o să ne batem cu ei şi o să-i învingem. Crede-mă că ştiu ce spun, Dolly.

– Asta ne aduce la problema cu armele. Le urăsc. Armele ucid oameni.

– Oamenii îi ucid pe oameni, Dolly. O armă nu este o jucărie. Cine are o armă trebuie să ştie acest lucru cînd o foloseşte. Ar fi cu totul altceva dacă am purta arme în viaţa de zi cu zi, deşi, cîteodată, cred că n-ar strica. Şi ele sînt tot o poliţă de asigurare. Dacă dă cineva o spargere aici, o să fiu foarte bucuroasă că am plătit prima de asigurare. Şi, dacă va exista o ocazie cînd vom fi nevoite să ne năpustim asupra cuiva, chiar dacă e ilegal, tot vom fi bucuroase să avem arme. În viaţă, faci ceea ce trebuie făcut, Dolly. Ce n-aş da pentru o bucată de plăcintă cu coacăze negre. Hai să facem una în weekend dacă n-o să fii prea ocupată. Acum, aş zice să mergem la culcare. Pînă la cinci şi jumătate nu mai e chiar aşa de mult.

Înainte de a se sui în patul ei gata desfăcut şi de a o aranja pe Snookie la picioarele lui, Ariel agăţă iar lista dorinţelor în dulap. Dorinţele erau pentru copii. Adulţii îşi

făureau propriile lor visuri şi erau capabili să înțeleagă că, oricît de mult îşi doreau un lucru, nu puteau evita strădania de a-l obține.

– Noapte bună, Snookie.

Ciobănescul hămăi încet, cu botul băgat în propria-i pernă.

La patru şi zece, izbucni o hărmălaie de nedescris. Ariel sări dezorientată din pat, împiedicîndu-se de Snookie ce dădea ocol camerei în fugă. Un vaier ascuțit şi continuu se lovea de pereți însoțit de un fluierat pătrunzător ce părea să vină dinspre toate uşile şi ferestrele casei. Îşi dădu seama că era vorba de sistemul de alarmă, deşi nu-l testase niciodată. Cu degete tremurătoare, tastă codul ce ar fi trebuit să reducă totul la tăcere în două secunde. Însă vaierul şi țiuitul continuară.

– N-o pot opri, țipă Dolly de pe culoar. Nu vrea să accepte codul. Fă ceva, Ariel, sau o să surzim amîndouă. Scoate-o pe Snookie de aici, o să-i facă rău la urechi.

Ariel ascultă de primul impuls şi deschise glasvandul. Amîndouă rămaseră privind fix cîinele care, literalmente, zbură prin uşile întredeschise. Din două salturi fu în capul scărilor, apoi sări încă o dată şi, peste o fracțiune de secundă, ateriză cu grație. Trecu asemeni unui fulger negru-argintiu prin lumina reflectoarelor îndreptîndu-se spre cel mai întunecat colț al grădinii.

– Fă ceva, Ariel.

Aceasta tastă toate combinațiile care-i veniră în minte, dar alarma continuă să sune.

– De ce nu telefonează cei de la compania de securitate? Se presupune că ar trebui să telefoneze în mai puțin de trei minute.

Țipa pentru a se face auzită peste vacarmul asurzitor.

– Telefonul e mort, strigă Dolly.

– Nu este mort de tot. Compania de securitate îi întrerupe linia sau ceva asemănător pe durata celor trei minute. Aşteaptă, o să vină imediat tonul.

Doamne, cîtă disperare i se citea în glas!

– Au trecut mai mult de trei minute şi linia tot moartă este.

Acum, Dolly urla de-a dreptul.

– Oh, Dumnezeule, priveşte!

Ariel fugi spre uşa bucătăriei. Un şir de lumini intermitente, albastre şi albe, urcau pe alee ca la paradă. În frunte se afla o maşină de pompieri cu sirena pusă în funcţiune. Fără să vrea, Ariel se făcu ecoul vorbelor lui Dolly. Alarma nu contenise. Amîndouă femeile fugiră spre alee unde Ariel activă mecanismul de deschidere a porţilor. Îşi aruncă mîinile în sus strigînd pentru a se face auzită peste larma neîntreruptă şi încercînd să le explice celor sosiţi că nu ştia ce anume declanşase alarma.

Apoi, brusc, se făcu linişte. Ariel şi Dolly răsuflară uşurate.

Ariel încercă să explice iar, pe un ton normal, că dormeau amîndouă cînd se pornise alarma, însă vocea îi semăna mai degrabă cu un strigăt răguşit.

– Poate că s-a întrerupt vreo legătură sau aşa ceva... zise ea ezitînd.

– Doamnă, sînteţi proprietara companiei *Able Body Trucking,* nu-i aşa? rosti un poliţist tînăr.

Ariel încuviinţă nedumerită. Apoi, îl recunoscu. Era cel care făcuse raport asupra confruntării dintre ea şi Chet Andrews.

– Credeţi că e vreo legătură între conflictul acela şi declanşarea sistemului meu de alarmă?

– Tot ce-i posibil. Telefonaţi mîine dimineaţă companiei de securitate şi puneţi-i să vină şi să verifice sistemul. Poate că a ros vreo veveriţă firele ori poate că s-au udat. Sînt nişte ipoteze la fel de credibile ca şi faptul de a

fi umblat cineva la el. Sînteți sigură că ați achitat factura?

– Fireşte că sînt sigură. Întotdeauna îmi achit facturile la timp. Veverițele nu coboară din copaci din cauza cîinelui şi n-a mai plouat de două săptămîni. Telefonul meu nu funcționează încă, aşa că poate îmi faceți şi mie un serviciu şi telefonați companiei de securitate în locul meu. V-aş fi recunoscătoare dacă ați telefona şi la compania de telefoane. Dolly o să vă aducă numerele.

– Telefonul merge din nou, zise Dolly întinzînd receptorul, astfel încît Ariel să poată auzi tonul.

– Presupun că pot telefona eu însămi, domnule ofițer. Regret că oamenii dumneavoastră au fost puşi pe drumuri. Vă putem oferi ceva de mîncare sau cafea?

– Nu, mulțumesc, doamnă. Preferăm o alarmă falsă în locul unei tragedii.

Cele două femei aşteptară pînă cînd ultima maşină ieşi în marşarier pe poartă. Snookie stătea de pază, cu urechile ciulite şi cu părul de pe ceafă ridicat. În momentul în care porțile se închiseră cu zgomot, se întoarse şi porni liniştită spre casă. O aşteptă răbdătoare pe Ariel să deschidă uşa, apoi se dădu în lături şi înconjură terasa intrînd pe urmă în casă. Mulțumită că lucrurile reintraseră în normal, se întinse în fața uşii. Cînd capul ei uriaş i se lăsă pe labe, Ariel se destinse.

Nici una din ele nu vorbi cît timp Dolly măsură cafeaua în sita metalică a filtrului. Ariel introduse nişte felii groase de pîine în prăjitor.

– Nu facem altceva decît să mîncăm, mîrîi ea. De abia am mîncat un sandviş cu ouă acum cîteva ore. Va trebui să alerg zece mile pe covorul rulant, ca să dau jos ce-am pus pe mine.

Ultimele cuvinte fură spuse în vreme ce înmuia untul în cuptorul cu microunde şi scotea gem de fragi într-un castronel.

Dolly muşcă din pîinea rumenită.

– Ariel, crezi că am făcut o greşeală venind aici?

– Nu ştiu, Dolly. Sper că nu. Presupun că te referi la problemele companiei.

– Nu, vorbeam în general. Tu nu pari fericită. Dacă tu nu eşti fericită, nu sînt nici eu. Snookie este singurul lucru pozitiv care s-a întîmplat de cînd ne-am mutat aici. Vreau să spun că, dacă doreşti să ne întoarcem la Los Angeles, eu n-am nimic împotrivă.

– Nu pot pleca acum. N-ar fi o notă prea bună pentru mine. Hai să ducem lucrurile pînă la capăt şi, după aceea, mai vedem noi. În afară de asta, cine ar cumpăra o companie de transport auto ce are un tip de speța lui Chet în coaste?

– Tu ai făcut-o.

– N-am ştiut nimic de el. Era de datoria domnului Able să-mi spună. Cum a preferat să nu-l menționeze, mă văd nevoită să cred că nu s-a gîndit că Chet va reprezenta o problemă pentru mine. Fireşte, e posibil să mă înşel. Pot înțelege chiar şi că-i era frică şi n-a vrut să spună nimic. Oamenii mai în vîrstă reacționează altfel decît cei tineri în fața fricii. Se simt vulnerabili. Treaba asta mă scoate din sărite.

– Este vremea să te pregăteşti, Ariel. Este cinci şi jumătate. Nu uita să te dichiseşti – o să apară şi Lex Sanders la birou. N-are ce să-ți strice dacă-ți dai cu puțin din parfumul acela ademenitor în spatele urechilor şi, în locul tău, mi-aş pune cerceii cu ciorchini mici de perle. Poate că ar fi bine să te îmbraci elegant astăzi – ştii tu, un taior ajustat pe corp sau rochia aceea cu pliseuri şi picouri maro şi albe, care are un cordon lat. Nu pentru Lex Sanders, ci pentru federali. S-ar putea să se poarte cu mai mult respect dacă vei arăta ca o femeie de afaceri. Taiorul roz *Donna Karan*. Nu te farda prea mult.

– N-ai vrea să-mi spui şi ce lenjerie să îmbrac? iz-

bucni Ariel.

– Numai dacă aşa doreşti.

– Ei bine, nu vreau.

– Să-ţi telefonez după ce dispar cei de la compania de securitate sau să vin direct la birou?

– Vino la birou. Am rămas atît de mult în urmă cu socotelile, încît ne vor trebui săptămîni să ne punem la punct. Cei de la *Witherspoon* din Georgia trebuie să sosească azi după-amiază. Vor douăzeci şi cinci dintre camioanele noastre şi asta ar trebui să ne aducă bani serioşi. Trebuie să trimitem facturi, ca să mai facem rost de încasări. În regulă, tu vezi de treburile de aici, iar eu mă voi ocupa de cele de la birou. Uneori, Dolly, uit să-ţi spun ce recunoscătoare îţi sînt pentru tot ce faci, dar sînt, să ştii. Nici nu-mi pot imagina cum m-aş descurca fără tine. O să rezolvăm şi problemele astea şi totul va reveni la normal. Ne vedem în curînd.

Pe urmă, se bătu cu palma pe coapsă, semn că Snookie trebuia s-o urmeze.

Peste patruzeci de minute, Dolly exclamă:

– Arăţi ca o vedetă de cinema, Ariel Hart. Zău că arăţi splendid. O să-i faci pe federali şi pe Lex Sanders să-ţi mănînce din palmă. Te îndopi ca un şofer de camion şi, din cîte pot să observ, n-ai nici măcar o livră în plus. Taiorul ăsta arată pe tine la fel cum arăta la Hollywood.

– Acestea fiind zise, te-am părăsit. Chiar crezi că arăt bine, Dolly?

– O să-l pui pe jar. Încearcă să-i urmăreşti privirea. Ochii sînt oglinda sufletului. Eu aşa cred.

– Am şters-o, zîmbi Ariel.

Izbucni în rîs cînd, coborînd din *Range Rover*, fusta i se urcă pe coapsă şi auzi fluierături admirative. Îi salută pe cei de faţă ridicînd ambele degete mari în sus, în semn că i-a auzit şi traversă parcarea spre birou. Aşezat

pe treapta din fața ușii, stătea Lex Sanders. Ariel se opri brusc, inspirînd scurt.

– Am adus micul dejun. Gogoși. Cu un jeleu minunat și o frișcă să-ți lingi degetele, nu alta. Am pus-o pe fată să adauge două chifle cu brînză topită. Cafea proaspătă și frișcă adevărată. Și șervete de masă. Doar n-o să mă refuzi, nu-i așa? După părerea mea, nu există nimic mai... atrăgător ca o fată cu zahăr pe buze.

Ariel se holbă la bărbatul de pe scară ce legăna o pungă cu gogoși. Voia să-i spună să-și ia valea, să plece de pe proprietatea ei fiindcă lăsase să treacă o lună întreagă fără să-i dea un telefon. Apoi, să-i țină un discurs usturător despre faptul că o făcuse direct responsabilă pentru transportul pierdut. Avea să i-o spună de la obraz. Cu calm, desigur. Din cîte se observa, el avea de gînd să ignore ce-i spusese ea la telefon mai devreme. Domnul Lex Sanders trebuia pus la punct și ea era cea care va face acest lucru. Se strădui să-și ordoneze gîndurile astfel încît, atunci cînd avea să înceapă să vorbească, să nu le piardă șirul. Apoi, el îi făcu cu ochiul întinzîndu-i punga ca pe o propunere de pace.

Ariel izbucni în rîs și, pe urmă, începu să chicotească fără să se poată opri. Printre chicoteli, încercă să-i povestească despre cele două gustări luate una, noaptea tîrziu, și cealaltă, dimineața devreme și despre sistemul ei de alarmă care se conectase pe neașteptate. Între timp, pescui una dintre gogoșile cu jeleu din pungă. De fapt, nu voia nici gogoașa și nici cafeaua însă știa că avea să mănînce și să bea, pentru că nu voia ca Lex Sanders să dispară din viața ei. Cam atît despre săpuneala pe care intenționase să i-o tragă.

– Aerele de cuceritor nu ți se prea potrivesc. Am luat de două ori micul dejun. Iar conținutul ei te va da gata, încheie ea arătînd spre punga cu gogoși.

– Îmi place taiorul tău. Îmi place și cum ți-ai aranjat

părul şi miroşi mai îmbietor decît piersicile coapte, răspunse el clătinînd iar, punga şi urmînd-o în birou.

– Dacă ăsta e modul tău de a-ţi cere scuze, cred că n-ai vrea să auzi ce părere am despre el, nu-i aşa?

– De fapt, vreau. Am fost deplasat şi îmi cer iertare. Mă înnebuneşti, Ariel Hart. Viaţa mea se derula foarte lin înainte de a sosi tu şi de a o întoarce pe dos. Nimeni, dintre cei care mă cunosc, n-ar putea spune că ştiu să mă port cu femeile. Probabil că n-ar trebui să recunosc, fiindcă asta îţi oferă un ascendent asupra mea. Nici unul dintre noi n-ar trebui să beneficieze de vreun avantaj. Ar trebui să fim pur şi simplu doi oameni care discută deschis unul cu celălalt. Am anumite probleme pe care trebuie să le pun la punct. Îmi imaginez că şi tu ai. Eu încerc să mă descurc cu ele în felul meu. Cu ce mă fac vinovat, Ariel? Spune-mi ca să nu mai repet iar greşeala.

– Tu... ce-ai făcut făcut a fost... m-ai făcut să... n-a fost frumos din partea ta. Sîntem adulţi şi trebuie să ne comportăm ca atare, nu ca nişte adolescenţi. Mă hotărîsem să mă culc cu tine şi, cînd colo, ce să vezi? Ştii ce-ai făcut şi să nu crezi că minciunile şi măgulirile vor schimba ceva. Cîte gogoşi cu jeleu ai adus?

Buze cu zahăr. Dumnezeule!

– Patru. Chiar te-ai gîndit să te culci cu mine? E doar şase şi un sfert, cum ai fi putut să mănînci deja de două ori micul dejun? Eu am venit devreme, ca să încerc să-ţi explic întreaga poveste cu tonomatul şi cu automatele pentru Coca-Cola şi gumă de mestecat. Voiam să-ţi spun eu însumi de ce înseamnă aşa de mult pentru mine. Te rog încă o dată să mă ierţi pentru toate cele spuse. De obicei, nu fac aşa ceva. Asta e din cauză că... m-ai întors cu susul în jos.

– Să ştii că nu sînt o uşuratică.

Dumnezeule, chiar spusese aşa ceva?

– Nici nu m-am gîndit că ai fi. Nici eu nu sînt, adăugă

el pe un ton înțepat. Dar nu ți-am cerut să te culci cu mine, aşa că de ce te gîndeai la asta?

Cîtă şiretenie, reflectă Ariel.

– Poate că nu mi-ai cerut-o, dar te gîndeai s-o faci. Aşa procedează bărbații. Femeile se gîndesc şi apoi se hotărăsc dacă s-o facă sau nu. Totul depinde de împrejurări. În rest, nu se poate vorbi decît despre atitudini calculate, lipsite de spontaneitate.

– Spontaneitate, hm? Cum ar fi, de exemplu, dacă aş încuia uşa şi ți-aş propune s-o facem chiar aici pe biroul ăsta grozav. Acum e momentul?

Îi aruncă o privire lacomă însă, în acelaşi timp, nu-şi putea crede urechilor ce fusese în stare să spună.

– E un subiect de gîndire, dar nu astăzi. Nu-mi place să mă grăbesc cînd fac dragoste.

– Nici mie, imaginează-ți!

Îşi dăduse seama că vorbea de parcă tocmai descoperise Sfîntul Graal.

Ariel rîse iar. Se întinse peste colțul biroului pînă cînd ochii le ajunseră la acelaşi nivel.

– Spune-mi, cît zahăr am pe buze?

– Nu-i suficient. Totuşi, pentru început, merge. Eu cît de mult am?

– Destul.

Lex o sărută. Ariel se rezemă de el şi buzele lor se atinseră. Pentru prima oară în viața ei, timpul stătu în loc. Voia mai mult şi buzele lui promiteau ca urmarea să fie şi mai grozavă. Mai tîrziu, Ariel jură că a-l săruta pe Lex Sanders semăna cu a te scufunda într- un bazin plin cu nectar. Se retrase prima şi îşi drese glasul.

– Mi-a plăcut.

– În alte împrejurări, mă descurc şi mai bine. Ce-ar fi să cinăm împreună diseară la ranch? Sau aici, în oraş? Pot să-mi cumpăr o periuță de dinți şi un aparat de ras fără pretenții.

– Cinăm aici, în oraş. Însă fără periuţă de dinţi şi aparat de ras. Acum, povesteşte-mi despre automatele acelea furate.

Bărbatul se conformă.

– E-n regulă. Îmi pare rău. Acum, înţeleg mai bine. Federalii le vor găsi.

– Jaful ăsta n-a fost făcut în scop de cîştig, Ariel. A fost făcut special fiind vorba de mine. Automatele acelea vor fi distruse. Dacă în spatele jafului se află Chet şi amicii lui, sînt sigur că se vor pune cu toporul pe ele. Ar putea încerca să vîndă tractoarele sau să le ascundă pînă ce se liniştesc apele. Dar nu-mi voi recupera niciodată automatele. Asta e clar.

– Nu pot fi înlocuite? Nu mai sînt şi alţi intermediari care se ocupă cu lucrurile vechi de acest gen?

– Ba există de tot felul. Peste tot, în ţara asta. Problema este că posesorii lor nu se îndură să le înstrăineze. Nu este o problemă de bani. Un colecţionar nu se gîndeşte la preţ. Ele reprezintă o perioadă din viaţă, trecutul, amintirile. O perioadă a vieţii mele de care n-am avut parte. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, poate peste alţi treizeci de ani. Însă atunci voi avea optzeci de ani şi n-o să-mi mai pese. Nu-mi place ce s-a întîmplat la tine acasă. Venind imediat după jaf, cred că e vorba de un avertisment. Pun pariu cu tine pe cinci dolari că s-a umblat la sistemul de alarmă.

– Asta-i la mintea cocoşului. Mi-am dat seama şi singură, replică Ariel dîndu-i lui Snookie să mănînce bucăţi din gogoaşa cu jeleu. Şi mai ştiu că nu poţi acuza pe cineva fără dovezi, iar noi n-avem nici una. Am putea angaja un detectiv particular care să-l supravegheze pe Chet şi care să verifice unde se afla noaptea trecută şi în timpul jafului. Sînt dispusă să suport jumătate din cost dacă ai impresia că e o idee bună. Cunosc chiar un detectiv pe care l-ar putea interesa problema.

– Cred că e o idee bună. Aş fi mai mult decît fericit să contribui cu o jumătate din preț.

– O să-i telefonez astăzi. Mai am ceva de lucru, Lex. Nu vrei să-i faci o vizită lui Stan? Uneori, băieții ăştia ştiu mai multe decît spun. Poate că ție îți va vorbi mai deschis. Apropo, seara trecută am vorbit cu domnul Able. Să nu fii surprins dacă o să-ți apară la uşă.

Lex începu să rîdă.

– Soseşte mîine, cam pe la amiază. N-am avut inima să-i spun să nu vină. Vrea să ne dea o mînă de ajutor. Dar, din cît cred eu, se simte vinovat față de tine. Se gîndeşte că ar fi trebuit să-ți vorbească despre Chet Andrews şi acoliții lui.

– Chiar dacă ar fi făcut-o, nu cred că ar fi avut vreo importanță pentru Ken Lamantia. El a luat în considerare costurile totale. În plus, este un om paşnic, aşa cum sînt şi eu. Ținînd cont că respectăm legea, ne aşteptăm ca autoritățile să se ocupe de cei care o încalcă. Mai cred încă acest lucru, pentru că simt nevoia să-l cred. Un tractor *John Deere* nu este o bagatelă pe care s-o pui într-o pungă de hîrtie şi s-o vinzi la colț de stradă. Sînt sigură că autoritățile vor găsi un fir cînd cel ce le-a pirat va încerca să le plaseze. Aş zice că şansa ca zece oameni să nu spună nimic, este aproape nulă. Fireşte, s-ar putea să mă înşel, dar mai există posibilitatea ca unul sau mai mulți dintre amicii lui Andrews să nu fie mulțumit de împărțeala banilor sau, pur şi simplu, să i se facă lehamite. Pînă şi eu ştiu că, odată ce se amestecă federalii, petrecerea s-a terminat. Tot ce trebuie să faci este să stai şi să aştepți să fie prinşi.

– Pînă atunci, o haită de şacali de teapa lui Chet şi a complicilor lui poate face multe pagube. Mă întorc cînd sosesc federalii. Nu mai mînca din gogoşile alea fără să mă chemi.

– Oh, vrei să le iei acasă? întrebă Ariel cu un aer

inocent.

– Mă topesc după umorul tău, răspunse Lex vesel, ieşind din birou.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, Ariel ridică receptorul şi formă numărul ei de acasă.

– Ghici cine era aici cu o pungă cu gogoşi în mînă cînd am sosit. Ţi-a sărutat vreodată cineva zahărul de pe buze? Dă-mi voie să-ţi spun că e o experienţă prin care ar trebui să treacă orice femeie.

Ascultă apoi vocea lui Dolly venind de la celălalt capăt al firului.

– Fireşte că Lex Sanders era tipul care m-a sărutat. Cinăm împreună astă-seară, aşa că nu-mi pregăti nimic. Dacă l-am luat la rost? Bănuiesc că se poate spune şi asta. Cu duhul blîndeţii, desigur. Mi-am făcut cunoscut punctul de vedere. Oh, apropo, a spus că-i place taiorul meu şi că miros mai bine decît o piersică coaptă. Am fost impresionată. Da, se pricepe să sărute. Chiar foarte bine. Doamne, nu-mi vine să cred că-ţi spun toate astea. Mă simt ca o adolescentă amorezată. O să-ţi povestesc diseară ce era cu antichităţile alea. Au telefonat cei de la compania de securitate? Aha, sînt acolo. Sună-mă mai tîrziu.

Ariel intră în toaleta personală, aflată în spatele biroului ei. Îşi privi fix imaginea din oglindă. Nu ştia dacă imaginaţia ei era de vină, dar i se păru că buzele ei arată diferit; erau mai senzuale, uşor bosumflate, ca şi cînd de abia ar fi fost sărutată.

– Ce deducţie strălucită, Ariel Hart!

Inima ei începu să bată mai repede. Nu mai simţise aşa ceva de cînd fusese o copilă. Era adevărat ce spuneau scriitorii în articolele acelea despre vîrsta mijlocie, pe care le citise – vîrsta n-are nici o importanţă; emoţiile rămîn mereu aceleaşi. Un articol mersese chiar mai departe spunînd că atunci cînd reuşeai să ignori numărul

anilor, încovoierea spinării, rărirea părului, ridurile şi bărbia dublă, tot ce trebuia să faci era să laşi emoţiile să preia controlul. Totuşi, articolul nu spunea nimic despre desfigurări. Oftă din rărunchi întrebîndu-se ce surprize îi mai rezervase bunul Dumnezeu.

Restul personalului sosi la ora opt şi se aruncă asupra pungii cu gogoşi şi a cafelei proaspăt făcute de Ariel. Era o zi obişnuită, cu comenzi vechi şi noi ce trebuiau rezolvate. Ariel se aşeză la biroul ei şi lucră susţinut pînă la zece şi jumătate cînd fu chemată în biroul celorlalte fete.

Doi bărbaţi cu chipuri obosite şi haine şifonate se prezentară drept agenţi federali. Ariel le povesti ce ştia şi propuse să-i conducă la dispecerat unde puteau sta de vorbă cu Stan, Lex şi şoferii. Se simţi mulţumită şi flatată cînd unul dintre agenţi îi spuse că a văzut ultimul ei film şi că i-a plăcut.

– Puţin cam exagerat, dar la urma-urmei, în viaţă multe lucruri sînt exagerate. Jaful ăsta e un exemplu potrivit.

Era un compliment cam ambiguu şi Ariel se mărgini să zîmbească.

Tocmai voia să deschidă uşa cînd Bernice răspunse la telefon şi o anunţă că Dolly voia să-i vorbească. Ariel îşi ridică mîna pentru a-i opri pe cei doi şi rosti:

– Telefonul ăsta ar putea avea legătură cu jaful. Scuzaţi-mă un minut.

Cu receptorul bine apăsat pe ureche, Ariel o ascultă pe Dolly cu atenţie.

– Nu-i nici o problemă. Prefer să stai acolo pînă îl repară. Cheamă-mă iar cînd pleacă oamenii aceia.

Agenţii o priviră întrebător şi ea le explică detaliat incidentul cu sistemul de alarmă. Cel care-i spusese că i-a văzut ultimul film se sfătui cu partenerul lui, apoi o

întrebară cum se poate ajunge la ea acasă. Ariel îşi îngustă privirea. Se vedea că şi el era de aceeaşi părere cu ea şi cu Lex. Se simţi imediat mai bine văzîndu-l că se urcă la volanul unui Sedan negru.

Din acel moment, ziua trecu asemeni unui fulger – întîlniri cu şoferii, discuţiile avute de agentul Navaro cu fiecare şofer pe rînd, la care luă şi ea parte, telefoane la magazinele de antichităţi, confecţionarea unor fluturaşi ce urmau a fi afişaţi prin tot districtul, afişe cu recompensă şi scurte discuţii cu şoferi de la alte companii purtate prin staţiile radio de agentul Navaro. Toate o apropiau din ce în ce mai mult de ora cînd putea porni spre casă, unde avea să se pregătească pentru întîlnirea cu Lex Sanders.

Cu ce să se îmbrace? Cum să-şi aranjeze părul? Ce parfum să folosească? Şi, cel mai important, ce lenjerie să poarte. Pentru orice eventualitate...

Agentul Navaro îi întrerupse gîndurile.

– Şi cu asta, cred că am terminat. Vom porni cu cercetările de aici. Aveţi grijă, doamnă Hart. Vă este rău? Sînteţi roşie la faţă.

Ariel îl privi neajutorată. Probabil că agentul o credea în perioada de început a menopauzei. Oare să-i spună că se gîndea la întîlnirea cu Lex Sanders? Vanitatea învinse.

– De fapt, domnule agent Navaro, îmi făceam planuri pentru diseară. Mai precis, mă întrebam ce să îmbrac şi ce va mai urma după o cină plăcută şi puţin dans, încheie ea făcîndu-i cu ochiul şi zîmbind.

Jenat, agentul îşi ceru scuze. Dar ceea ce o deranjă, fu privirea aruncată de acesta, care spunea clar că nu crezuse o iotă din vorbele ei. Ariel decise pe dată că nu-i plăcea nici individul, nici privirea lui speculativă. Era ca şi cînd i-ar fi zis: „Probabil că ai sărit de cincizeci de ani şi vrei să te cred că ai în plan o întîlnire fierbinte?“ În afară

de asta, mai era ceva legat de ochii lui care o deranja. Mai tîrziu, cînd nu va mai avea atîtea pe cap, va reflecta asupra acestui lucru.

Nu avusese intenția să continuie discuția, dar cuvintele îi ieşiră pe negîndite din gură.

– La drept vorbind, este complet greşită concepția conform căreia viața unei femei ia sfîrşit de îndată ce a trecut de cincizeci de ani. În realitate, zise ea încercînd să zîmbească la vederea chipului vizibil stînjenit al bărbatului, femeile îşi ignoră inhibițiile, renunță la prudență şi încearcă să obțină ceea ce vor. Cincizeci este un simplu număr, la fel ca şi treizeci şi cinci. Sau şaizeci şi cinci. Ați fi surprins să aflați cîte femei de şaizeci de ani de la Hollywood pot avea orice bărbat îşi doresc. Dați-mi voie să vă ofer un exemplu. Sînt sigură că o ştiți pe Angel Davies. Absolut toate filmele făcute de ea au avut succes. De cîtva timp, s-a retras. Agenda ei personală e ocupată cu un an în avans de bărbați care vor să ia micul dejun, prînzul sau cina cu ea. Vreți să ştiți de ce? E o persoană interesantă. E inteligentă, e o actriță foarte bună, este prietenoasă şi plină de compasiune. Nu cu mult în urmă, Angel a scris o carte dezvăluind cîteva dintre secretele ei. Acolo spune că majoritatea bărbaților cu care s-a întîlnit i-au spus că nu țin să meargă la bar, nu vor să-şi piardă noaptea dansînd cînd, a doua zi, au treabă la primele ore ale dimineții şi nici nu doresc să le fie testată zilnic bărbăția de blonde oxigenate, cu picioare lungi şi sîni implantați cu silicon. I-au spus că ei caută o persoană înzestrată cu simțul umorului şi doresc să petreacă cîteva ore plăcute din timpul zilei în compania unei femei pe care o plac şi o respectă. Dacă se întîmplă să facă sex împreună, faptul este accidental. Dacă nu, nu este nici o problemă. Femeile, chiar dacă îmbătrînesc, nu sînt moarte. Eu nu sînt moartă şi a naibii să fiu dacă ştiu de ce vă spun toate astea. Presupun că

e din cauza expresiei de pe chipul dumneavoastră cînd v-am spus că am o întîlnire. Ei, şi ce? Ce-i cu asta, domnule agent Navaro?

– Uitați ce este, n-am vrut să spun... îmi pare rău... eu...

Nu-i părea deloc rău. Aruncase doar nişte vorbe. Ariel habar n-avea de unde ştia, însă era sigură că privirea speculativă a agentului n-avea nimic de-a face cu femeile, menopauza ori ceva legat de sex. Arunca numai cu vorbele în vînt. Nu-mi place omul ăsta, reflectă ea.

– Scuzele sînt acceptate, răspunse tăios.

La gîndul apropiatei întîlniri cu Lex Sanders, inima îi sări cu o bătaie. Cincizeci este doar un număr. Numerele nu înseamnă nimic. Emoțiile erau acelea care contau; emoțiile şi ea.

Agentul Navaro îi întinse mîna.

– N-am avut intenția să vă jignesc, doamnă Hart. Ținem legătura.

Ariel încuviință.

– Domnul Sanders, cel mai important client al nostru, vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Cred că se află în biroul dispecerului. Încărcătura îi aparținea. Este la fel de supărat ca noi.

Se întrebă dacă era o iluzie optică sau văzuse cu adevărat umerii bărbatului încordîndu-se la auzul numelui lui Lex Sanders.

Individul aproape că ieşise din încăpere cînd celularul său începu să sune. Se scuză şi răspunse la telefon. Ariel încercă să-şi facă de lucru luînd formulare de comandă de pe biroul unei fete şi punîndu-le pe al alteia. Voia să-şi dea seama ce era cu acea convorbire. Nu era sigură de ce, dar avea impresia că o privea pe ea.

– La telefon a fost colegul meu. Firul principal, de la stîlp la sistemul dumneavoastră de alarmă, a fost tăiat. Chiar acum, raportează faptul la poliție. Va face parte din

prezenta investigaţie. Trebuie să ştiţi că FBI-ul are prioritate faţă de forţele locale de poliţie. O zi bună, doamnă Hart.

Cînd se află în propriul birou, cu uşa închisă, Ariel îşi dădu frîu liber nervilor. Sorbi zdravăn din cafeaua adusă de Lex. Cofeina nu avea să le facă nici un bine nervilor ei, însă puţin îi păsa. Cineva îi întrerupsese în mod deliberat sistemul de alarmă. Cineva intrase pe proprietatea ei. Un intrus îi încălcase intimitatea şi atentase la siguranţa ei. Întinse mîna şi mîngîie capul lucios al lui Snookie. Cît de mult putea s-o apere cîinele ăsta? Dar dacă îi venea cuiva ideea să-i facă vreun rău cîinelui? Brusc, se cutremură. Îndrăgise animalul ce dormita la picioarele ei. Numai un ticălos i-ar face rău unui animal. Oare va trebui să angajeze nişte paznici?

– Oh, Doamne, murmură ea.

Telefonul începu să sune şi Ariel apăsă butonul speaker-ului.

– Ariel Hart la telefon. Oh, Dolly, îmi pare bine că ai sunat. Tocmai mi-a spus agentul Navaro că firul a fost tăiat. Nu-mi vine să cred ce ni se întîmplă. Face parte din investigaţia condusă de FBI. Vor raporta faptul la poliţie. Bănuiesc că aşa se procedează. Federalii au prioritate din cauza jafului. Mă gîndeam că poate ar trebui să angajez nişte paznici. Cred că acela care a făcut treaba asta vrea s-o privim drept un avertisment. Dar dacă este vorba de Chet Andrews şi complicii lui, mă întreb la ce foloseşte? Lucrurile nu se leagă. Jaful este delict federal. În privinţa asta, n-am ce face. Răul a fost săvîrşit. L-am concediat şi ştie că n-am de gînd să-l angajez iar. Poate fi cineva atît de prost să facă aşa ceva din ciudă? Ce altceva să fie? FBI-ul are multe cazuri rezolvate cu succes la activ. Nu-i recomandabil să tragi fiscul pe sfoară sau să te pui cu FBI-ul. Oricine ar fi, încearcă să ne

sperie. Suie-te în maşină, Dolly, şi vino la birou. Nu-mi place să te ştiu singură acolo chiar dacă au reparat sistemul de alarmă.

Imediat ce închise, Ariel luă cartea de telefon. O deschise la litera P şi căută agenţii de pază. Sună la trei dintre ele, se interesă de preţuri, apoi, sună la alte trei şi observă că preţurile erau asemănătoare. Ocoli în mod deliberat anunţurile mari şi alese unul mic, încadrat în chenar, care spunea simplu SIGURANŢA DUMNEAVOASTRĂ CONSTITUIE PREOCUPAREA NOASTRĂ. În cîteva minute, angajaze patru oameni în schimburi de douăsprezece ore atît pentru casă, cît şi pentru *Able Body Trucking.* Paznicii, îi spuse patronul, aveau cîini foarte bine dresaţi, ce făceau parte din înţelegere. Nu-şi prea dădea seama dacă acum se simţea mai bine sau nu încă, măcar, întreprinsese ceva.

Ariel se strădui să se concentreze asupra hîrtiilor din faţa ei însă gîndurile îi fugeau la alte lucruri – la siuranţa ei şi a lui Dolly, la Lex Sanders, la felul în care aveau să se desfăşoare lucrurile în seara aceea. Roşi puternic la faţă tocmai cînd Lex Sanders ciocăni încet în uşă, deschizînd-o în acelaşi timp.

– O pornesc spre casă. Să vin să te iau pe la şapte sau e prea devreme? De ce eşti aşa de roşie în obraji?

– Şapte e perfect. Sînt îmbujorată pentru că tocmai mă gîndeam la cîteva lucruri pe care i le-am spus agentului Navaro. Încercam să le iau apărarea femeilor de cincizeci de ani. M-a scos din sărite. De ce, cînd îmbătrînesc, bărbaţii sînt consideraţi distinşi, iar femeile, pur şi simplu, bătrîne?

– Cine a spus aşa ceva?

Pe chipul lui se citea o asemenea uluire, încît pe Ariel o apucă rîsul.

– Se întîmplă ca mie să-mi placă semnele maturităţii

atît la femei, cît şi la bărbaţi, zise el. Iiuse, nu cred că m-aş putea descurca cu o fătucă de douăzeci şi trei de ani. Şi nici n-aş vrea, adăugă el repede. Tu ce părere ai? întrebă el cu şiretenie.

– Părerea mea coincide cu a ta, spuse ea zîmbind cînd realiză că vorbise serios. Tinereţea are rostul său la fel ca şi maturitatea. Noi am avut partea noastră. Nu te poţi întoarce în timp. Te alegi doar cu inima zdrobită. Am văzut întîmplîndu-se atît de des aşa ceva, încît aş putea scrie o carte despre asta.

– Dedică-mi-o mie. Am şters-o. Ne vedem la şapte, încheie Lex trimiţîndu-i o bezea.

În clipa în care se închise uşa în urma lui, Ariel izbi cu pumnul în aer victorioasă.

– Cred că al meu e, Snookie. Şi îmi convine foarte mult. Uită lucrurile acelea urîte pe care le-am spus despre el.

Ciobănescul ieşi de sub birou şi încercă să i se suie în poală. Izbucnind în rîs, Ariel se dădu jos de pe scaun şi începu să se hîrjonească cu uriaşul cîine. Părul i se desfăcu coborîndu-i ca o cascadă în jurul feţei, iar fusta strîmtă i se ridică mai sus de jumătatea coapsei în vreme ce se rostogolea încoace şi încolo pe podeaua mochetată. Snookie tocmai o ţintuise la pămînt cînd uşa se deschise şi Lex îşi băgă capul în încăpere, apoi, intră înăuntru şi îşi drese glasul. Ariel izbucni în hohote incontrolabile de rîs continuînd să se lupte cu namila de cîine. De-abia respirînd din cauza rîsului şi a purtării ei prosteşti, rosti icnind:

– Pe el, Snookie, dar aminteşte-ţi că nu e un om rău.

Lex se trezi la podea înainte de a-şi da seama ce i se întîmplă. Încercă să reziste, dar nu se putea pune cu animalul ce-i mîrîia în ureche şi care-l pironi la podea aşezîndu-se pe pieptul lui. Ariel rîse pînă ce o podidiră

lacrimile. Lex încă se mai lupta cu cîinele ce părea înrădăcinat pe pieptul lui.

– Adu-l aici, Snookie.

Animalul se dădu jos de pe el ținîndu-şi labele din față de o parte şi de cealaltă a gîtului lui. Cu botul lung, îl împinse şi-l înghionti fără prea multă delicatețe, pînă ce Lex ajunse față în față cu Ariel ce mai rîdea încă. În momentul în care chipul bărbatului se află la un milimetru de al ei, deveni brusc serioasă.

Sărutul fu cu totul diferit de toate celelalte de care avusese parte în viață. Promitea zile fericite fără de număr şi chiar mai mult decît atît. Se simțea ocrotită, ferită de primejdie şi dorită. Se desprinse prima din săturare, dar nu se depărtă de el, ci se pierdu în adîncurile ochilor lui cenuşii.

– Ce-ai zice dacă ți-aş propune să trecem la acțiune chiar aici? întrebă ea cu îndrăzneală.

– Propune-mi.

– Uşa nu e încuiată.

– Cîinele ăsta e cel mai bun mijloc de intimidare pe care-l cunosc. Ei?

Ariel fu salvată de la luarea unei decizii de Dolly ce deschise uşa şi strigă:

– Am fost jefuite din nou. Ariel, ți s-a dus un fir la dresuri. Diseară am întîlnire cu agentul ăla federal. I-am dat o bucată din plăcinta mea cu unt de arahide şi l-am făcut praf. Ai auzit ce-am spus? Am fost jefuite cu douăzeci de minute în urmă. V-am întrerupt cumva?

– N-ai prea avut ce întrerupe, izbucni Ariel chinuindu-se să se ridice în picioare şi să-şi aranjeze fusta.

– Să nu-mi spui că e vorba de remorcile alea pentru cai, rosti Lex.

– Aş dori să pot spune că nu e vorba de ele, dar nu pot. Era încărcătura ta. Au acționat lîngă Ocala, în Flo-

rida. Mă duc să fac nişte cafea.

– Ticălosul, scrîşni Lex. Pe mine mă vizează nenorociţii ăia.

Ariel şi Dolly îl priviră cum îşi croieşte drum afară din încăpere izbind şi pufnind. Apoi, o luă la fugă trîntind uşa de la intrare. Cele două femei alergară la geam şi-l urmăriră îndreptîndu-se în goană spre dispecerat.

– Ce ştii despre camionul nostru? o întrebă Ariel.

– L-au luat cu totul. I-am auzit vorbind pe oameni cînd îmi parcam maşina. N-am prins toate detaliile. În locul tău, m-aş pieptăna înainte de a ieşi afară. Arăţi... ca şi cînd tocmai... ei, vreau să spun că arăţi... ca o pisică Cheshire. Sînt întru totul de acord cu amestecătura afacerilor cu plăcerea. Tipul ăsta e chiar simpatic. Spun numai prostii, Ariel. Compania de asigurări o să ne anuleze poliţa. Nici un şofer n-o să vrea să plece la drum fără asigurare. Cine face treburile astea, te poate scoate din afaceri. Sistemul juridic penal acţionează foarte încet. Harry mi-a spus asta. Aşa îl cheamă pe tip.

– Cum dracu poţi fura un trailer cu optsprezece roţi în plină zi pe autostradă? Unde-i şoferul nostru? I s-a întîmplat ceva?

– Nu ştiu. Ţi-am spus tot ce ştiam.

Ciufulită, Ariel traversă încăperea spre amuzamentul întregului personal, ieşi afară şi traversă parcarea spre biroul dispecerului.

– Şoferul tău n-a păţit nimic. Din spusele poliţiei, rezultă că hoţii au pus semne de interzicere a circulaţiei la o milă în susul şi în josul drumului. N-au lăsat să treacă decît camionul tău, apoi, l-au pus pe şofer să coboare şi au plecat cu trailerul. Traficul s-a blocat pe mile întregi. Au descărcat remorcile pentru cai şi probabil că le- au încărcat în alt trailer. Camionul tău a fost complet distrus. I-au dat foc, îi spuse Lex.

– L-au distrus! icni Ariel. O să-mi anuleze asigurarea.

– Nu raporta nimic la compania de asigurări. Nu încă. Hai să aşteptăm, să vedem ce află federalii. Cred că va trebui să mai angajezi nişte ajutoare înarmate care să însoțească transporturile.

– Şi dacă mă părăsesc şoferii?

– Atunci ai dat de necaz. Poate că nu e rău că vine şi Asa. Poate că are vreo idee cum să ne descurcăm. Nu ştiu ce să mai spun. Probabil că şi compania mea de asigurări o să îmi anuleze polițele. Să fie clar, Ariel, nu dau vina pe tine. Indivizii ăştia mă pot scoate şi pe mine din afaceri odată cu tine, pentru că eu depind de compania ta. Chiar dacă m-aş adresa altei companii, tot mi-ar ataca transporturile. Asta e o vendetta blestemată. Îți spun că m-am săturat.

– Ai tot dreptul că fii supărat. Dar sînt sigură că FBI-ul o să rezolve problema. De îndată ce hoții vor afla de prezența lor, vor da înapoi.

– Ştiau dinainte cum merge treaba. Jefuitorii sînt o tagmă ciudată. Nu se gîndesc mai departe de momentul acțiunii. Genul ăsta de indivizi au impresia că nu vor fi prinşi niciodată. Am citit odată o analiză a acestui tip de infractori scrisă de un criminalist specializat în studierea comportamentelor. Chet Andrews se înscrie perfect în tiparul descris. Trebuie să mă întorc la ranch. Ne vedem mai tîrziu.

– E-n regulă, Lex. Îmi pare foarte rău că ni s-a întîmplat aşa ceva. Regret că l-am concediat. Dacă nu m-aş fi grăbit şi i-aş fi dat nişte curse scurte, poate că n-am fi trecut prin toate astea.

– Ariel, nu e vina ta. Nu vreau să te învinovățeşti singură. Dacă e vorba de Andrews, el nu s-ar fi mulțumit cu cîteva curse scurte. Astea nu aduc mulți bani. Sînt sigur că a plănuit jafurile de mai mult timp. Repet, Ariel,

nu este vina ta. Se vor îngriji autoritățile de toate. La revedere.

Ariel flutură cu indiferență din mînă, apoi, se întoarse spre Dolly.

– Ştii, dacă am fi acum la Hollywood şi astea ar face parte dintr-un scenariu, n-aş avea decît să întorc pagina pentru a afla soluția situației. Vreau să te întreb ceva, Dolly. Cînd eram acolo, ți s-a părut că... ştii tu... că aş trăi într-o lume imaginară? Te-ai gîndit că n-aş fi în stare să fac diferența între închipuiri şi realitate? Stilul meu de viață era... nespus de plictisitor. Oare din cauza asta era plictisitor şi nu puteam menține o relație pe termen lung? Chiar şi acum, încă mai privesc lucrurile ca făcînd parte dintr- un scenariu. Cîntăresc lucrurile pe ambele fețe şi am impresia că le pot rezolva dar, aşa este oare? M-am izolat, mi-am făcut prieteni ce trăiau în aceeaşi lume iluzorie, discutam cu persoane ce credeau a fi personaje din filmul la care lucrau. Are sens ce-ți spun? Dumnezeule, nu-mi vine să cred că nouă ni se întîmplă toate astea.

Dolly o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Ariel, eşti cea mai lucidă persoană din cîte cunosc. Da, uneori erai plictisitoare, dar aşa este oricine din cînd în cînd. A fost alegerea ta să nu te implici în viața mondenă a Hollywood-ului. Ți-ai adus contribuția; ai făcut o mulțime de fapte bune. Ştiau că pot conta pe tine, fiindcă rezistai oricăror încercări. Ai dat mai mult decît ai primit vreodată. Te-ai arătat a fi un prieten bun pentru oricine şi n- ai cerut niciodată nimic în schimb. Dacă se poate spune ceva despre tine, acesta este faptul că nu te-ai arătat niciodată influențată, ci dimpotrivă. Iar asta nu era ceva rău. Erai atît de normală, încît uneori lucrul părea înfricoşător. Nu erai o ipocrită ca atîtea dintre persoanele cu care erai nevoită să ai de a face. Eşti un om bun, o

prietenă bună şi un patron minunat. Ai fost respectată de toată lumea şi prietenii tăi adevăraţi, cei care contau, trăiau în aceeaşi lume reală ca şi noi. Nu-ţi mai face probleme analizînd realitatea şi închipuirile. Deci, dacă ăsta e un scenariu şi tu ai întors pagina, cine e capul răutăţilor?

– Chet Andrews şi ştim amîndouă acest lucru. Îmi pare la fel de rău pentru Lex ca şi pentru mine. Părea atît de trist cînd a plecat. Nu m-ar surprinde dacă, ajungînd acasă, mi-ar telefona anulînd întîlnirea de astăseară. Mă întreb ce face şi la ce se gîndeşte în momentul ăsta.

Ceea ce făcea Lex Sanders era să-şi oprească maşina, în scrîşnet de frîne, în parcarea biroului avocatului său. Înainte de a intra, îşi îndesă mai bine pe cap şapca de baseball inspirînd adînc şi, apoi, deschise uşa. O ignoră pe recepţioneră şi o porni pe culoar spre biroul lui Colin Carpenter. Avocatul îşi ridică ochii privind pe deasupra ochelarilor la intrusul apărut fără a fi anunţat.

Lex îşi trînti pumnul pe biroul avocatului avînd pe chip o expresie pe care acesta nu reuşi s-o descifreze.

– Vreau să divorţez!

– La naiba, Lex, nici măcar n-am ştiut că eşti însurat. Poate că ar trebui să vorbim despre asta înainte de a ne apuca de hîrtii. Cînd dracu' te-ai căsătorit? Te cunosc de douăzeci de ani şi, tot timpul ăsta, ai fost singur. Nu-mi place cînd clienţii mei se ascund de mine. Povesteşte-mi care-i treaba, Lex. Vezi, am pixul şi carnetul la îndemînă, aşa că să-i dăm drumul.

Lex îşi scoase şapca.

– E o poveste lungă.

Peste douăzeci de minute, rosti:

– Mîine, îţi aduc certificatul de căsătorie. Vreau să

rezolvi treaba repede. Dacă sînt nevoit, trec granița și pot obține divorțul în cîteva zile. Vreau doar să mă asigur că totul este legal. Ei bine, Colin, spune ceva, izbucni el.

– Înțeleg că există o persoană care așteaptă să-i ceri mîna. Se vede treaba că e cu totul deosebită. De ce nu mi-ai spus niciodată că ți-ai schimbat numele?

– E, într-adevăr, deosebită, dar nu pot... nu vreau... pînă nu este totul în ordine. Pentru mine, vreau să spun. Aici, spuse el bătîndu-se în piept, și aici, completă lovindu-se cu palma pe frunte. Cît despre schimbarea de nume, ce rost avea? Era o viață cu totul nouă și domnul Sanders a fost atît de bun cu familia mea și cu mine, că n- am vrut... la naiba, nu mai știu ce-am vrut. Să nu crezi nici o clipă că mi-am renegat naționalitatea, originea și tot ceea ce este definit în zilele noastre drept trecutul cuiva. Nu mi-aș renega niciodată neamul. Întotdeauna am avut grijă de ai mei.

– Știu asta, Lex. Mîine dimineață, mă ocup de asta în primul rînd. Mai spune-mi un singur lucru, ce-ai face dacă detectivul angajat de tine o găsește pe Aggie Bixby?

– O să-i spun că divorțez de ea. Sau îi poți trimite tu o scrisoare. După treizeci și patru de ani, nu cred să-i pese prea mult.

– Dar dacă te-a căutat și ea așa cum ai căutat-o tu? Dacă spune că nu vrea să divorțeze? Ești un tip înstărit. Dar dacă... Trebuie să te gîndești la tot felul de ipoteze. Poți contramanda afacerea cu detectivul dacă nu vrei să știi. Tu decizi, Lex.

– Colin, îți spun sincer că nu știu ce-aș face în situația asta. Pentru mine e deosebit de greu avînd în vedere că sînt un catolic practicant. Așa era și Aggie. Dar am găsit, în fine, o femeie pe care cred că o pot iubi. Am cincizeci și trei de ani și nu vreau să înaintez în

vîrstă fără să am alături pe cineva. Pînă cînd am întîlnit-o pe Ariel, am trăit într-un nenorocit de vid. Recunosc, a fost alegerea mea. Acum vreau să ies din el. Fă tot ce-ți stă în puteri. Îmi poți telefona oricînd. Şi dacă vrei să călăreşti, vino la fermă.

– Am să-ți dau eu de ştire, Lex. Nu fi îngrijorat. Mă ocup eu însumi de problema ta.

– Numai nu tergiversa lucrurile, Colin. Vreau să se termine odată pentru totdeauna.

Ajunsese deja la o milă de ranch cînd realitaea îl izbi cu putere. Iisuse! În cele din urmă, o făcuse şi pe asta. Se simțea cu o sută de livre mai uşor.

CAPITOLUL 8

La ora şase, Ariel ieşi de sub duş, se şterse, îşi dădu cu o loţiune parfumată mirosind a gardenii şi pulveriză în aer, deasupra capului acelaşi parfum. Se învîrti, apoi, sub ploaia fină inhalînd şi savurînd mireasma îmbătătoare.

Neavînd nimic altceva pe ea decît mirosul de parfum, se întoarse în dormitor unde scotoci prin sertarul cu lenjerie căutînd ceva potrivit. Sutiene, chiloţi şi dresuri prinseră a zbura în toate direcţiile, unul dintre sutienele de dantelă aterizînd chiar pe una dintre urechile ascuţite ale lui Snookie. Cîinele îl îndepărtă clătinînd capul şi continuînd să observe comportarea ciudată a stăpînei sale.

Ariel ridică în aer un sutien confecţionat dintr-o dantelă complicată şi diafană, ale cărui bretele erau atît de delicate, încît rivalizau cu firele unei pînze de păianjen. Slipul asortat arăta la fel de ispititor. Pe urmă, flutură o pereche de dresuri fine pe sub nasul lui Snookie.

– Da? Sau nu?

Snookie mîrîi.

– Presupun că asta vrea să însemne nu. Şi eu sînt de aceeaşi părere. Pe de altă parte, nici o doamnă nu este corect îmbrăcată dacă nu poartă ciorapi. Nişte cio-

rapi cu jartiere ar trebui să rezolve dilema.

Continuă să cotrobăie prin sertar pînă găsi o pereche de ciorapi atît de fini, încît aveai impresia că nu purta nimic, aceasta fiind de altfel impresia dorită. Urmă un furou de mătase atît de frumos, încît ar fi putut trece drept rochie. Se întoarse în pas de dans la dulap unde făcu prăpăd scoțînd întîi o toaletă, apoi alta, aruncîndu-le pe pat, pe scaune şi pe colțurile biroului. Cîteva fură azvîrlite de-a dreptul pe jos. Cînd dulapul ei încăpător fu golit pur şi simplu, Ariel începu să asorteze diverse piese aflate pe covor ținîndu-le în fața ei şi privindu-se în oglinda înaltă cît ea.

– Cred că asta e, Snookie, rosti într-un tîrziu.

Trase peste cap o rochie simplă şi uşor evazată, de un albastru-electric, strălucitor, completîndu-şi înfățişarea cu un singur şirag de perle şi cu clipsuri confecționate fiecare dintr-o unică perlă. Eleganța înseamnă simplitate. Îşi alese nişte pantofi şi o poşetă asortată, ambele în nuanță galben-pai. Ultimele douăzeci de minute şi le petrecu aranjîndu-şi părul. Îl suci şi-l răsuci, refăcîndu-şi în repetate rînduri coafura. În cele din urmă, îl ridică în creştet strîngîndu-l într-un coc mic. Nefiind mulțumită de rezultat, încercă să-l împletească în spic, însă aşa nu se potrivea cu rochia. La şapte fix, cînd se făcu auzită soneria la uşă, încă îl mai răsucea şi-l peria. Speriată că va fi catalogată drept una dintre acele femei care se lasă aşteptate, îşi trase părul de la tîmple spre spate, îl prinse cu o pereche de piepteni, îşi înfoie bretonul zbîrlit şi se îndreptă spre scară cu Snookie urmînd-o îndeaproape. Cînd Dolly deschise uşa de la intrare, mai avea doar trei trepte de coborît.

Dumnezeule, ce chipeş e, reflectă ea. Greşit. E mai mult decît chipeş. Hollywood-ul l-ar adora. Are genul de chip pe care-l îndrăgesc camerele de filmat.

– Îmi plac bărbaţii punctuali, spuse ea.

Lex zîmbi.

– Mi-am ţinut degetele încrucişate să nu fi una dintre acele femei care-l fac pe un tip să se mute de pe un picior pe altul în vreme ce ele încearcă să se decidă cu ce să se îmbrace.

– Nu-i genul meu. Eu întind mîna, înşfac ceva şi aia port toată ziua. Sau noaptea. Nu suport şovăielile, zise ea cu o mină serioasă.

În spatele ei, Dolly îşi dădu ochii peste cap. N-o văzu nici unul dintre ei; erau ocupaţi să se soarbă din priviri.

– Să te întorci înainte de miezul nopţii, ordonă ea.

– Da, mamă, se strîmbă Ariel. Şi ai face bine să ajungi înaintea mea. La ce oră vine domnul FBI?

– Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Dar nu plecăm nicăieri. O să ne uităm la video şi o să facem floricele. Sîmbătă o să cinăm în oraş. Nu are prea mult timp liber – lucrează în ture.

– Tipul ăsta n-are nume, Dolly? o tachină Ariel.

Dolly roşi.

– Îl cheamă Joseph Harry Minton. Mi-a zis să-i spun Harry. E văduv de cinci ani. Are un fiu pe care-l vede de două ori pe an. N-are nepoţi. Deocamdată lucrează pe lîngă San Diego. Ar putea să fie transferat, dar are destui ani de serviciu ca să poată cere sau refuza transferul dacă vrea. Mi-a spus toate astea dintr-o suflare cum făceai tu cînd învăţai pe de rost un scenariu.

– Bănuiesc că a făcut mai mult decît să verifice situaţia cît timp a stat aici, o ironiză Ariel. Eu am vorbit doar cîteva minute cu agentul Navaro şi, din cîte se pare, consideră că femeile de cincizeci de ani sînt nişte proaste dacă le mai stă gîndul la întîlniri. Harry ăsta ţi-a pus multe întrebări cu caracter personal?

Dolly încuviinţă vădit nemulţumită.

– Ei bine; distracţie plăcută şi voi încerca să nu fac zgomot la întoarcere.

Afară, în seara înmiresmată de aprilie, Ariel se lăsă condusă spre *Mercedes*-ul lui Lex.

– Cumpără-ţi mărci americane, hm?

– Jur că aş fi venit cu camioneta, dar ştiam că ai să te pui la patru ace şi am o mulţime de vechituri în ea. Am cumpărat maşina asta pe vremea cînd credeam că am nevoie de un simbol al statutului meu. M-am înşelat. Umblu cu ea doar cînd port cîte un costum de haine ca să merg la vreo înmormîntare, o nuntă sau la un botez. Îmi cer scuze.

– Scuzele îţi sînt acceptate.

– Dumnezeule, ce-a fost asta? Ce-i asta? Lasă-te jos, Ariel! Iisuse, cred că îţi aruncă cineva casa în aer.

– Cum? ţipă Ariel îngrozită. Snookie, cum ai ajuns aici?

– Prin nenorocita aia de fereastră, aşa a ieşit. Am auzit geamul spărgîndu-se, am văzut ceva trecînd ca fulgerul prin aer şi am crezut... la dracu', nu mai ştiu ce-am crezut. Blestematul ăsta de cîine a trecut prin fereastra de la faţadă. Asta zic şi eu devotament.

Văzînd-o pe Ariel stînd pe jos, cu picioarele încrucişate, în mijlocul aleii şi avînd-o pe Snookie în poală, Lex prinse a rîde în hohote.

– Ariel, Ariel, n-am putut s-o opresc, urlă Dolly. S-a retras pînă în sufragerie şi apoi, a pornit ca din puşcă. Mi-am dat seama ce are de gînd din clipa în care a început să alerge. Slavă Domnului că erau trase draperiile. A păţit ceva? Sîngerează? A crezut că o părăseşti. Asta a crezut. Cîinii sînt inteligenţi. Mereu ai luat-o cu tine. E prima oară că pleci fără ea. O să-l rog pe Harry să mă ajute să astup fereastra cu scînduri cînd ajunge aici.

– Îl ajut eu, se oferi Lex. Dă un telefon la companie să aducă cineva o bucată de placaj. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu era conectat sistemul de alarmă. N-o să-l mai puteți conecta pînă nu e reparată fereastra. Ce-ar fi să renunțăm la cină şi să comandăm nişte pizza. Dacă Dolly şi Harry n-au nimic împotrivă, ne putem uita cu toții la casetele video, iar Snookie va fi fericită. Ariel, eşti sigură că n-a pățit nimic?

– Are cîteva tăieturi ici-colo şi cîteva urme de sînge. Cred că s-a speriat. Uite ce liniştită stă. Totuşi, tremură.

– N-aş fi crezut una ca asta dacă n-aş fi fost martor eu însumi. Probabil că faptul are legătură cu dresajul care i s-a făcut la şcoala de nevăzători. Cîinii sînt învățați să nu-şi părăsească stăpînul.

Lex smuci de cravată lărgindu-şi nodul şi, pe urmă, şi-o scoase peste cap. Cravata ateriză pe bancheta din spate a maşinii împreună cu jacheta de la costum. În clipa în care termină de suflecat mînecile cămăşii elegante, se aplecă şi o ridică pe Ariel în picioare.

Cîtuşi de puțin tulburată de isprava ei aeriană, Snookie merse spre casă între Ariel şi Lex, care bombăni ceva despre faptul că patrupedului nu-i plăcea să se apropie cineva prea mult de stăpîna lui. Ariel zîmbi ştrengăreşte la adăpostul întunericului.

Cele patru pizze cu ardei iuți fură savuroase; casetele video cu Steven Seagal făcîndu-i praf pe ticăloşi făcură deliciul bărbaților, fiind tolerate de femei. Snookie, avînd burta plină de ardei iuți şterpeliți, dormi toată seara după ce-i fură oblojite tăieturile şi zgîrieturile. Mestecînd de zor pizza şi bînd zdravăn din berea rece, Harry se dovedi mai mult decît distractiv, evidențiindu-i greşelile lui Seagal – lucruri despre care spunea că FBI-ul n-ar fi permis să se întîmple. Din acel moment, porni să po-

vestească detaliat cîteva dintre cele mai grele cazuri ale lui, subliniind că puterea minții învinsese în fața muşchilor în nouă cazuri din zece.

– Realitatea e complet diferită de ficțiune, nu-i aşa, doamnă Hart?

– Absolut, răspunse Ariel gîndindu-se la lenjeria ei de dantelă şi la scenariul cu totul necatolic pe care şi-l imaginase mai devreme.

Dezamăgită, oftă adînc. Lex luă oftatul drept semn că Ariel era obosită. În clipa următoare, se sculase în picioare, iar expresia de pe chipul lui era o mască a dezamăgirii.

– Trebuie să plec şi eu, zise Harry. Ne vedem sîmbătă seara, Dolly.

La uşă, dădu mîna cu toată lumea, inclusiv cu Dolly.

Lex îl imită. Îi făcu lui Ariel cu ochiul şi-i şopti:

– Ce e bun pentru FBI, e bun şi pentru mine.

Sclipirea lascivă din ochii lui îi aduse lui Ariel un gol în stomac.

– Nu-mi vine să cred! şuieră ea după ce se închise uşa.

Cît ai clipi din ochi, îşi trase fermoarul de la spatele rochiei şi, lăsînd-o pe jos, păşi peste ea.

– Mi-am pus asta... asta... şi practic m-am îmbăiat în parfumul acela scump iar, la plecare, individul dă mîna cu mine. Ai văzut privirea aia de pe mutra lui – de fapt, din ochii lui? Ei şi ce dacă sînt excitată la culme? Recunosc. Şi ce văd pe fața ta? Să nu-mi spui că este poftă trupească, Dolly! Şi pe deasupra, blestematul ăsta de animal îmi sparge fereastra la fațadă. Cum să ajung să mă culc cu un bărbat cînd cîinele meu nu-l lasă să se apropie de mine, asta te întreb?! rosti ea cu un aer dramatic din capul scării.

Apoi, începu să rîdă fără să se mai poată opri. Se

urcă pe balustradă, își ridică furoul și își dădu drumul la vale, pînă în fața lui Dolly care chicotea cu poftă.

– Trebuie să recunosc că nici la cea mai jalnică întîlnire a mea n-am avut parte de o seară ca asta, oftă Ariel rîzînd cu lacrimi. Presupun că nu mi-e scris să mă culc cu Lex Sanders. Are un simț al umorului nebun, nu crezi? Drăguț din partea lui să plătească toate pizzele – din care prietenul tău a mîncat trei. Ca să nu mai menționăm cele șase beri ingurgitate.

– Harry s-a oferit să plătească, dar Lex nu l-a lăsat. A fost drăguț din partea lui. Ariel, cum crezi că o să fie Harry la pat? Poartă boxeri. Detest boxerii. Mie îmi plac indispensabilii mulați. I-am analizat... dotarea. Să știi că arată bine, se ambală Dolly.

– Parcă ai fi cine știe ce expertă în domeniu, o tachină Ariel. Cît a... postit?

– El zice că, de cînd a murit soția lui, n-a mai avut întîlniri amoroase. Nu știu de ce, dar nu-l cred. Și nici nu cred că a mai fost însurat. Poate din cauza felului în care vorbea. Totul părea... repetat dinainte. O fi imaginația mea de vină. Spunea că s-a cufundat în muncă. Nici asta n-a sunat prea convingător. Îmi place, dar are ceva care... presupun că e vorba de constrîngerile meseriei... genul ăsta de lucruri.

– Toți spun asta, mai ales după un divorț. Tu vei fi ceea ce se cheamă partenera de tranziție. Dacă-l vrei, va trebui să-l prinzi în cursă. Ca să-ți răspund la întrebare, îmi imaginez că va fi genul care nu se grăbește și face lucrurile ca la carte. Într-adevăr, arată foarte bine. Dar... știu că n-ai să înțelegi mare lucru, însă mie îmi pare, ca și agentul Navaro, de parcă l-ar fi dichisit cineva. Ți-am spus eu că nu prea are sens. Asta-i părerea mea. Încă un lucru... crezi că agenții se comportă după un anumit tipic? Știi tu, fraze standard, lucruri pe care le

repetă toată lumea? Nu-mi plac ochii lui Navaro. La un moment dat, mi s-a părut că mă dezbracă din priviri. Da, încet, fără grabă. Nu prea are imaginație. Dacă ar fi fost însurat de multă vreme, ar fi uitat ce înseamnă să faci avansuri ca majoritatea bărbaților. Ce părere ai de Lex? Hai să mai bem o bere dacă este să stăm de vorbă despre... lucruri aşa serioase.

– Perfect. O aduc eu. Şi țigări, da?

– Nu, adu numai o bere – conversația asta s-ar putea să dureze mai mult. Şi o mulțime de țigări, spuse Ariel trăgînd dezgustată de breteaua subțire a sutienului.

– S-a marcat.

– Cred, zise Dolly ridicînd sticla ei de *Corona*, că bărbații sînt proşti. Nu sînt în stare să recepționeze semnalele. Ia-l de exemplu pe Harry... indispensabilii ăia largi, boxerii, o să fie o problemă. Îmi spune mie instinctul. I-am pus nişte întrebări mai delicate şi ori e prost, ori n-am ştiut eu să mă fac înțeleasă. Mi se pare că nu-l interesează... performanțele. Bărbații au impresia că e de datoria lor să fie cît mai performanți. Tu ce părere ai, Ariel? Cred că sînt la fel de beată ca tine. Ştii că te uiți cruciş?

– Cui îi pasă? Care era întrebarea? Lui Snookie i-ai dat bere? Cunoşti regula: ce avem noi, primeşte şi ea.

– Nu, nu i-am dat, răspunse Dolly articulînd cu grijă fiecare cuvînt. Cineva trebuie să rămînă treaz. Ce s-ar întîmpla dacă ăla... zi-i pe nume... se întoarce şi încearcă să intre în casă?

– Atunci Snookie s-ar lua după el şi l-ar ține la respect. Eu o să iau carabina şi o să-l împuşc. Cum ți se pare?

– Perfect, dacă ai putea privi drept. Îmi place furoul tău. Pariez că ar merge să-l porți drept rochie.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Ar trebui să-mi vezi sutienul

şi chiloţii. Plănuisem cu grijă seara asta de vis şi totul s-a dus de rîpă.

Ariel îşi privi sticla golită şi-i făcu semn lui Dolly să-i dea alta.

– Aşa, aliniate, arată ca nişte soldaţi, continuă ea. E o idee originală, Dolly.

– Este nevoie de practică, rosti aceasta şi sughiţă deschizînd sticla lui Ariel. Prietenul tău, zi-i pe nume, a comandat o groază de beri. Ştiu eu, s-a gîndit că stă toată noaptea şi, pe urmă, Snookie şi-a făcut numărul şi totul s-a dus pe apa Sîmbetei. Vai, ce distractiv e, Ariel!

– Aşa de distractiv că stăm aici pe jumătate dezbrăcate, bete turtă. Nu-i deloc distractiv, Dolly. De fapt, rosti ea bînd din sticlă, este tare caraghios. Înainte, se vorbea despre un bărbat şi cîinele lui. Acum, avem de-a face cu o femeie şi cîinele ei. Rahat!

– Oh, Ariel, îmi pare aşa de rău pentru tine. Povesteşte-mi cum ţi-ai închipuit seara asta. Îţi poţi aduce aminte? o întrebă Dolly chiorîndu-se în sticla ei. Nu mai sînt excitată. Tu mai eşti?

– Nu. Ce m-ai întrebat, Dolly?

– Nu-mi mai aduc aminte. Am băut zece sticle de bere. Asta-i al naibii de mult, zise Dolly cu greutate. Ai auzit ceva?

– Nu. Care era întrebarea?

– Îmi aduc aminte; te-am întrebat despre... despre... gîndeşte-te, Ariel. Oooh, priveşte ce rotocol de fum încîntător am făcut.

– E drăguţ. Ar fi trebuit să fumăm nişte marijuana. Cînd am făcut asta ultima oară?

– Cînd aveam treizeci de ani, poate douăzeci şi cinci. E important să ştii exact? întrebă Dolly agitată. Am auzit ceva. Mai bine ai aduce puşca.

– Dacă ai auzit ceva, de ce nu latră Snookie?

– Pentru că e la fel de beată ca noi, de aia.

– Mi-ai îmbătat cîinele, Dolly. Ar trebui să-ți fie rușine. Acum, cine o să ne mai protejeze?

– Tu, cu pușca ta, replică Dolly. Vorbește-mi despre cum ți-ai imaginat întîlnirea de azi. Asta era întrebarea. Cu toate detaliile. Tot.

– Tot?

– Eu ți-am spus deja despre boxerii lui Harry, așa că, acum, e rîndul tău. Ai spus că o să-mi povestești. Era ceva frumos?

– Oh, da, suspină Ariel. Nici măcar nu mi-am pus dresuri pentru că e un chin să-i îmbraci și un altul și mai mare să-i dai jos.

Chicoti și întinse un picior bine proporționat arătîndu-i lui Dolly ciorapii ei cu jartiere.

– Am niște desuuri scandaloase. Am plătit o avere pe ele și n-am avut nici o ocazie potrivită să le port. Acum, ocazia se ivise și uite ce a ieșit. Aveam de gînd să-l las pe el să mi le scoată.

– Pe toate?

Dolly își duse mîna la gură prefăcîndu-se șocată.

– Mda. Apoi, urma să i le scot eu pe ale lui. Eu însămi. Toate, inclusiv chiloții.

– Dar dacă poartă boxeri? mormăi Dolly.

– Aș fi tare dezamăgită, replică Ariel cu un glas monoton. Îmi plac fesele tari și boxerii nu le pot pune în valoare. Asta te deranjează la Harry?

– Îhîm. Și pe urmă?

– Apoi, aveam să verific... știi tu... să văd cît de mare... sau mică... în fine... și să-l bag în pat. Atingeri, mîngîieri, genul ăsta de lucruri. Dar cum de am ajuns să-ți povestesc fanteziile mele?

– Pentru că ți-am cerut eu, răspunse Dolly. Iar am auzit ceva. Snookie, trezește-te. Nu vrea să se scoale.

– Păi e beată. Vrei să mă duc să-mi iau arma?

– Da, vreau!

– Foarte bine. Dar nu ies din casă. Oricine o fi, va trebui să intre în casă şi atunci am să-l împuşc. Dar numai dacă intră înăuntru. De acord, Dolly?

– Da, încuviinţă Dolly deschizînd ultimele două sticle de *Corona*.

O urmări din privire pe Ariel care se duse să ia arma de pe placa şemineului. Aceasta, suflă de pe ea un praf imaginar şi şi-o înfipse între sîni.

– Nu-i o idee prea bună, Ariel. Eşti atît de beată încît ai putea să te împuşti într-un sfîrc şi atunci să te văd.

Cu aceste cuvinte, se îndoi de mijloc cuprinsă de un accent violent de rîs.

– Aş rămîne fără sfîrcuri. Fără un sfîrc. Un sîn fără sfîrc. Culmi trandafirii. Aşa li se spune în romanele de dragoste. O să-l pun aici, pe trepte, lîngă noi. Avînd în vedere că, probabil, o să dormim aici, e un loc numai bun. Camera asta de zi e înclinată, Dolly. N-am observat pînă acum.

– Mă doare în cot. Pe tine te deranjează? Ce altceva mai aveai de gînd să-i faci tipului ăluia?

– Lui Lex?

– La el mă refeream, chicoti Dolly.

– Aveam să fac cu el tot ce mi-ar fi trecut prin cap. Aveam de gînd să mă dezlănţui şi să-l înnebunesc. Urma să... fac toate lucrurile acelea pe care le fac eroinele din romanele de dragoste amanţilor lor.

– Z-zi m-mai concret, articulă Dolly cu greu.

Afară, stînd ascuns în tufişuri, sub geamul astupat provizoriu, Lex Sanders trase cu ochiul printre cele două plăci de placaj fixate de el şi de Harry pe rama ferestrei. Îşi astupă gura cu palma înăbuşindu-şi rîsul, pentru a nu

se da de gol. Se întorsese fiind îngrijorat din cauza ferestrei. Intenționase să vadă ce fac cele două femei și, apoi, să-și petreacă noaptea în mașină supraveghind casa.

Acum, își dădu seama că era omul potrivit la locul potrivit. Cine să le pună pe cele două în pat? Dacă nu se înșela, nici una din ele nu rezista la băutură. Știa că, în curînd, amîndouă aveau s-o ia în direcția băii. Nu observă arma, dar o văzu pe Snookie dormind tun lîngă scara interioară. Continuă să asculte.

– Și să-l iau cu forța. Voiam să mă dezlănțui, să-l scot din minți și să-l posed cu forță. Voiam să fac de toate, Dolly. Toate lucrurile pe care nu le-am făcut niciodată... tot felul de lucruri. Orgasme triple. E posibil. Am citit despre asta cînd eram la dentist. În *Cosmo*. El are unul, eu am trei.

– Cum?

– Cum? Îți dai silința. Asta e. El face la fel. Cînd o să mi se întîmple, o să-ți povestesc și o să-l poți pune pe Harry să încerce. E un experiment. Nu prea mi-e bine. Probabil că pizza aia cu ardei iuți era proastă. Trebuie să mă duc la baie. Ooohh, camera asta e înclinată de-a binelea, zise Ariel ținîndu-se de balustradă.

Afară, în tufișuri, Lex se plesni peste coapsă, hohotind în tăcere. Asta nu putea fi Ariel Hart pe care o cunoștea și o dorea. Dar era. Tocmai își muta greutatea de pe un picior pe altul, cînd pisica unui vecin sări dintre tufe scuipînd și zgîriind. Lex scoase un strigăt înăbușit și se feri într-o parte. O clipă mai tîrziu, ceva îi trecu șuierînd pe la ureche și își simți părul despărțindu-se în creștetul capului. Ateriză pe jos cu o bufnitură. Riscă o privire rapidă spre fereastră și văzu patru găuri rotunde în placajul proaspăt bătut în cuie.

– Iisuse Cristoase! urlă el.

În casă, Ariel se uită la Dolly şi, pe urmă la arma din mîna ei.

– Am împuşcat pe cineva. Este cineva afară. Am lovit pe cineva fără să văd măcar în cine trag. Dolly, hai să mergem să vedem pe cine am împuşcat.

– De ce vorbeşti la plural? Dacă l-ai împuşcat, de ce trebuie să ne uităm la el? Lasă-l să zacă acolo pînă vine lăptarul mîine de dimineaţă.

– Prea bine, se arătă de acord Ariel. Sună soneria.

– Dacă tragi prin uşă, probabil o să înceteze. Nici la ăsta n-o să ne uităm pînă dimineaţă.

Ariel ridică arma la înălţimea umărului, ochi şi sări înapoi cînd îşi auzi numele strigat de cineva aflat de cealaltă parte a uşii.

– Ariel! Sînt Lex Sanders. Deschide blestemata asta de uşă!

Cele două femei se zgîiră una la alta. Amîndouă pronunţară simultan numele lui Lex.

– Priveşte lucrurile în felul ăsta, Ariel. Ţi s-a oferit încă o şansă să-l... înlănţui, să-l... forţezi şi... ce anume mai voiai să-i faci?

– Să-l înebunesc.

Ariel întredeschise uşa.

– Lex! Ce cauţi aici?

– M-am întors să verific dacă sînteţi bine. Nu mi-a plăcut să vă părăsesc cu fereastra asta stricată. Tu ai tras prin placaj? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Dolly, tipul vrea să ştie de ce? recită Ariel.

– Dacă vrea să ştie, ar trebui să-i spui.

– Ce ar trebui să-i spun?

– Adevărul, se răsti Dolly. Toate cele trei lucruri de care vorbeam. N-ar fi trebuit să bei ultima bere. Oh, îmi vine să vomit.

– Şi mie, replică Ariel pornind în fugă spre toaleta de

la parter, în timp ce Dolly o luă la goană spre baia aflată lîngă bucătărie. Snookie continua să doarmă netulburată.

Lex se rezemă de cadrul uşii cu braţele încrucişate la piept. Cînd Ariel termină de vomat, bărbatul puse pastă de dinţi pe o periuţă şi i-o întinse.

– Cum poţi sta aici să mă priveşti trecînd prin toate astea? întrebă ea.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că n-a fost o privelişte prea plăcută.

– Du-te acasă, zise Ariel cu gura plină de spumă.

– Îmi place chestia asta de pe tine. E sexy.

– Aşa m-am gîndit şi eu cînd m-am îmbrăcat cu ea. Ai venit prea tîrziu. Du-te acasă.

– Ştii, am auzit ce-ai spus.

– Cum?

– V-am auzit discutînd ceva mai devreme. O conversaţie foarte interesantă.

Ariel îşi cuprinse capul în palme.

– Dumnezeule, m-a apucat mama tuturor durerilor de cap din lume. N-ar trebui să crezi ce auzi atunci cînd stai sub o fereastră baricadată cu placaj. Toată lumea ştie că placajul distorsionează vocalele... cuvintele... afirmaţiile. Dumnezeule!

– Nu cred că am mai auzit treaba asta. Eşti sigură?

Ava o faţă atît de inexpresivă şi un aer atît de inocent, încît Ariel gemu.

– Haide, o să te duc în pat şi o să te ajut să te instalezi. O să dorm în camera de zi, pe sofa. Şi aşa intenţionam să stau afară, în maşină, pînă dimineaţă. Nu te pot lăsa aici, în starea asta, cu un cîine care doarme de poţi tăia lemne pe el.

– Pot să mă bag singură în pat, domnule Sanders.

– Nici nu mă îndoiesc, dar scările sînt înşelătoare

pentru cineva aflat în starea ta. Nu vreau să te rostogoleşti la vale şi să cazi pe animalul ăla adormit.

– Oh. Foarte bine. Mă poţi ajuta să urc scările însă, cînd ajungem sus, faci stînga-mprejur şi cobori la parter. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles. Ţine-te de braţul meu. Vezi, ţi-am spus eu că sînt înşelătoare, rosti Lex cînd ambele tălpi ale lui Ariel aterizară pe laba piciorului său drept.

– Ştii, nu mă simt deloc intimidată, zise Ariel.

– Mă bucur. Încă trei trepte. Bravo. Ai reuşit.

– Da' ce, credeai că n-o să reuşesc? se răsti ea.

– A existat un moment cînd n-am fost prea sigur.

– Deşteptule, replică Ariel. Asta-i camera mea. M-ai adus aici vie şi nevătămată şi acum ar fi cazul să pleci. Orice altceva n-ar fi... onorabil.

Lex zîmbi băgîndu-şi capul în dormitorul ei.

– Nu ştiu de ce însă credeam că eşti o persoană ordonată. Tiki n-ar permite aşa ceva.

– De asta nu mai pot eu! Ştii, nu-i aşa uşor pentru o femeie care are o întîlnire. Trebuie să probezi... nu te poţi hotărî... dar de ce ţi-oi fi explicînd eu ţie toate astea. Du-te acasă!

– Într-adevăr, de ce? chicoti Lex. Ne vedem mîine dimineaţă. Somn uşor, Ariel, îi spuse el sărutînd-o cu blîndeţe pe frunte. Am vrut să- ţi spun mai devreme că miroşi foarte plăcut. Cam aşa cum miroase o grădină într-o seară caldă, de vară, cînd cerul este presărat cu stele.

– Adevărat? Ăsta e unul dintre cele mai frumoase lucruri care mi- au fost spuse vreodată.

– Dacă-mi dai o şansă, pot să-ţi spun o mulţime de lucruri frumoase.

– Bine, dar spune-mi-le mîine, rosti ea strecurîndu-se în aşternut.

O secundă mai tîrziu, dormea buştean.

– Somn uşor, Ariel, spuse Lex stingînd lumina şi închizînd uşa după el.

La parter, se duse să vadă ce face Dolly. Aceasta adormise în cada de baie. O ridică de acolo şi o duse la ea în pat. Mulţumit că Snookie părea să se simtă bine, se întinse pe sofa avînd puşca lui Ariel pe măsuţa de lîngă el.

În cele din urmă, adormi şi visele îi fură bîntuite de o femeie pe nume Ariel Hart. Femeia viselor lui dormea liniştită şi propriile-i vise erau pline de amintiri despre un băiat cu ochi negri, ce semăna cu bărbatul ce-i păzea casa şi pe ea însăşi.

CAPITOLUL 9

Ariel se trezi cu puţin înaintea zorilor. Orele tîrzii ale nopţii trecute îi zburară prin faţa ochilor într-un caleidoscop al amintirilor. Îşi azvîrli picioarele peste marginea patului şi regretă imediat mişcarea grăbită. Tîmplele îi pulsau, stomacul i se agita, iar în gură, avea un gust de cizme vechi de cauciuc. Se spălă de trei ori pe dinţi folosind jumătate dintr-o sticlă cu apă de gură. Înhăţă trei aspirine şi mestecă îngrozitoarele pastile trimiţîndu-le la vale cu înghiţituri mici şi rare, de apă. După aceea, se spălă iar pe dinţi, jurîndu-se tot timpul că nu se va mai îmbăta cît va trăi.

Pe cînd se îndrepta spre baie, îşi simţi toţi cei cincizeci de ani însă duşul fierbinte îi uşură încordarea dintre omoplaţi. Îmbrăcată cu blugi şi tricou, deschise uşa spre terasa de la etajul al doilea, ca s-o lase pe Snookie afară. Stătu rezemată de balustradă privind soarele ce se străduia să apară la orizont. O nouă zi. Slavă Domnului! Şi ziua asta, ca şi toate cele care trecuseră, avea să fie aşa cum o va face ea.

Snookie o împinse cu botul în picior şi Ariel se aplecă să mîngîie capul uriaş al cîinelui.

– Am făcut în viaţă cîteva lucruri prosteşti, Snookie,

dar asta le-a pus capac la toate. Ţi-am dat bere deşi n-ar fi trebuit. Am băut prea mult, deşi ştiam ce avea să se întîmple după aceea. Dar, cel mai rău dintre toate, e că am tras cu arma fără să-mi dau seama ce fac, fiindcă eram beată. Tocmai din cauza asta n-ar trebui să aibă oamenii arme. Mă rog, oamenii de felul meu. L-aş fi putut omorî pe Lex Sanders. Dacă nu ţi-aş fi dat bere, ai fi lătrat dîndu-mi de ştire că se afla acolo. Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Se presupune că sînt o persoană adultă şi conştientă de faptele mele şi, cînd colo, ce fac? Mă comport ca o adolescentă îndrăgostită. Vino, iubito, am să-ţi dau ceva de mîncare şi am să-mi fac nişte cafea. Apropo, noi două ar trebui să avem o mică discuţie despre cascadoria pe care ai făcut-o aseară. Dar o vom lăsa pe mai tîrziu. Mă bucur că mă iubeşti, zău că da.

Snookie, ca o adevărată doamnă ce era, îşi însoţi cu un aer demn stăpîna coborînd treptele împreună cu ea. Cînd ajunseră la baza scării, părul de pe spatele cîinelui se ridică dintr-o dată. Mîrîi din străfundul gîtului aşteptînd o comandă din partea lui Ariel.

– E-n regulă, Snookie, ăştia sînt pantofii lui Lex. Probabil că se află în bucătărie.

Ariel se lăsă în genunchi cuprinzînd capul cîinelui în palme.

– Lex e un prieten. Acum, adulmecă pantofii ăştia, obişnuieşte-te cu mirosul lui şi nu-l uita. Să ai grijă şi de el. Face parte din acea mică discuţie pe care o vom purta mai tîrziu. Dumnezeule, eşti superbă! Te-aş putea duce să joci în filme, însă ţi-ar strica viaţa; ar trebui să trăieşti după un orar strict şi nu te-ar mai lăsa să fii Snookie cea adevărată. Ar trebui să mă întorc la Hollywood şi, n-ar fi grozav? Ei bine, n-o să se întîmple aşa ceva. Acum, avem o viaţă nouă şi, dacă luăm totul în considerare, cred că e minunată.

– Arăţi odihnită, Ariel, zise Lex. Mi-am permis să fac eu cafeaua, adăugă el, turnîndu-i o ceaşcă. Trebuie să mă întorc la ranch. Adu un geamgiu cît mai repede posibil şi nu uita să anunţi compania de securitate. Nu este cazul să te simţi jenată. Toţi avem dreptul să facem ceva... ieşit din comun cel puţin o dată în viaţă. Oricum, a fost vina mea. Ar fi trebuit să strig sau să bat la uşă anunţîndu-te că sînt acolo. Tu ai reacţionat doar.

– Te-aş fi putut omorî. Îmi pare îngrozitor de rău. Pentru mine, noaptea trecută a reprezentat punctul culminant al multor lucruri. Lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac şi pe care, crede-mă, că nu le voi mai repeta. Chiar sînt teribil de stînjenită. Am procedat prosteşte. Îmi cer scuze. Mulţumesc că ai rămas peste noapte şi mulţumesc pentru cafea.

– Plăcerea a fost de partea mea. Mai este valabilă întîlnirea de sîmbătă?

– Mi-ar plăcea.

Lex îi făcu cu ochiul şi zîmbi.

– Imediat ce-mi găsesc pantofii, am plecat.

Snookie ieşi în fugă din bucătărie şi se întoarse ţinînd între dinţi şireturile ambilor pantofi. Îi depuse în faţa lui Lex, apoi, se retrase lîngă Ariel.

Lex începu să rîdă.

– Uite-ţi pantofii, acum de ce te mai grăbeşti? E un cîine formidabil, Ariel.

– Ştiu.

– Dacă se mai întîmplă ceva, telefonează-mi. Apropo, Dolly a adormit în cadă. Am pus-o în pat. Poate vrei să vezi ce face.

– Se pare că ai ceva experienţă în a te ocupa de cei ce se îmbată, rosti Ariel încet, cu faţa roşie de ruşine.

– Am avut şi eu partea mea. Ne vedem sîmbătă.

– De abia aştept.

Ariel se gîndi că avea s-o sărute, însă el zîmbi doar şi plecă. Zîmbi şi ea văzînd-o pe Snookie ducîndu-se la uşă şi aşezîndu-se în fața acesteia. Îşi lăsă capul pe labe însă rămase cu ochii la Ariel ca pentru a-i spune „totul e în regulă, acum".

Zilele săptămînii trecură în zbor şi, înainte ca Ariel să-şi dea seama, veni şi sîmbăta. La *Able Body Tracking*, totul era sub control şi ea era foarte emoționată la gîndul de a-şi petrece seara cu Lex.

– E o întîlnire obişnuită, zise Ariel. Nu cred că Lex Sanders e genul de bărbat pus mereu la patru ace. Eu sînt cea care a spus că ar trebui să mergem la restaurantul italienesc sau chinezesc şi, după aceea, poate, la un film. A părut aşa de uşurat, încît m-am simțit şi eu uşurată. Aşa că o să-mi pun fusta aceea multicoloră, o bluză albă şi jacheta albastră de in. Espadrile şi o poşetă de pai. Nu cred că poți fi îmbrăcat mai neceremonios decît atît. Se pare că amîndoi preferăm îmbrăcămintea confortabilă.

– Sînt întru totul de acord. Harry n-a mai dat nici un semn de viață, aşa că nu ştiu dacă ne mai vedem sau nu. Oricum ar fi, mie îmi convine, deşi mi-a plăcut timpul petrecut împreună. Dacă este sortit să iasă ceva din povestea asta, va ieşi. Mă face să mă simt... nu chiar nervoasă... mai degrabă neliniştită, dar nu e oare acelaşi lucru? Las-o baltă.

– Ai observat, Dolly, că am început să scăpăm de starea permanentă de tensiune? Eram tot timpul... stresate. Chiar şi acum, avînd în vedere toate cele întîmplate, ai crede că ar trebui să ne ieşim din minți de teamă, dar nu este aşa. Poate că o fi din cauza faptului că avem ceva bani în bancă şi un loc unde să ne punem seara capul.

– Imaginează-ți scenariul ăsta, Ariel. Tu te măriți cu

Lex Sanders, eu mă mărit cu Harry, tu trăieşti la ranch, eu, pe unde o fi şi tu îi vinzi înapoi compania domnului Able. Ţi-ar cumpăra-o cît ai bate din palme.

– Pe Dumnezeul meu, Dolly, ar trebui să scrii scenarii. Îţi umblă repede mintea, nu-i aşa? Chiar ai vorbit serios despre partea cu măritişul cu Harry şi mutatul în altă parte? Am fost împreună atîta vreme... ce-o să mă fac fără tine? Sîntem ca o pereche inseparabilă. Snookie te iubeşte. Sfinte Dumnezeule, Dolly, acum mai trebuie să-mi fac griji şi în privinţa momentului cînd te va cere Harry de nevastă.

– Chiar dacă se va întîmpla vreodată, asta nu va fi prea curînd. Probabil că niciodată, dacă voi fi în stare să-mi dau seama ce anume mă deranjează la el. Poate că exagerez, dar am impresia că mă place cu adevărat. O femeie sesizează lucrurile astea. Tot aşa cum tu ştii că Lex Sanders e mort după tine. Am uitat ce plăcut e să fii cu un bărbat. Era doar o idee, Ariel. Întoarce moneda pe partea cealaltă şi gîndeşte-te la tine. Hai să spunem că te măriţi cu Lex Sanders. Ce te- ai face cu mine? Lex are propria menajeră care, din cîte mi-ai povestit, stă de mulţi ani la el. N-o să-i dea drumul să plece. Tu mă ştii, nu pot lucra cot la cot cu altcineva cînd fac treabă.

– Dacă se va întîmpla vreodată aşa ceva, rezolvăm noi problema. N-o să-ţi fac vînt indiferent de circumstanţe. Am trecut prin prea multe împreună. Cine o ia pe una dintre noi, o ia şi pe cealaltă. De asta te-ai purtat aşa de ciudat în ultima vreme?

– În parte. Ascultă, Ariel, cred că am ajuns la menopauză. Noaptea am bufeuri şi ai dreptate, am stări de spirit schimbătoare şi sînt uşor iritabilă. Pe deasupra, a mai apărut şi Harry. În situaţia asta, aş vrea să se aleagă cumva dar, este ceva... nu ştiu cum să spun. Sper că hormonii sau lipsa lor, sînt cauza stărilor mele proaste.

– De ce n-ai spus nimic, Dolly? Luni dimineață, la prima oră, o să facem o programare la un ginecolog. Îți poate prescrie diverse pastile, ori îți poate da nişte estrogen sau ce naiba se dă pentru bufeuri şi nervozitate. Nu trebuie să le suporți. Pentru numele lui Dumnezeu, Dolly, credeam că, la primul semn, te vei duce imediat la doctor.

– N-am vrut să recunosc că despre asta era vorba. Nici acum nu-mi place să admit. Totuşi, ai dreptate, ar fi trebuit să mă fi dus la doctor cu luni în urmă. Dar tu cum stai, Ariel?

– Pînă acum, toate bune. Încerc să nu mă gîndesc însă, chiar zilele trecute, mi-am vărsat supărarea pe agentul Navaro. Credea că am bufeuri. Mi-a spus că şi soția lui le are. Ştii ce? Cred că nici măcar nu e însurat. Nu mă întreba de unde ştiu sau cum mi-a venit ideea asta. Pur şi simplu, ştiu. Poate că mă apucă şi pe mine şi sînt prea proastă ca să-mi dau seama. Mă înroşesc şi mă încălzesc deseori. Amănuntele încep să mă deranjeze. Jaful ăla nu m-a enervat nici pe jumătate cît mă scoate din sărite cînd mi se termină amestecul preferat de cafea. Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

– Ştii care-i cel mai rău lucru, Ariel? Faptul de a şti că jumătate din viața ta s-a terminat, iar cealaltă jumătate nu va mai fi la fel de bună din cauza... tuturor lucrurilor prin care trebuie să treci. Te usuci. Ți se înmoaie pilea. Şi, desigur, copiii ies din discuție. Totul s-a terminat. Ştii al naibii de bine că vîrsta se vede după ceea ce faci şi se vede cu adevărat. Ne contemplăm propria mortalitate. În ultima vreme, am început să mă gîndesc şi eu la asta. Ce am făcut cu viața mea? Nu prea multe. N-am lăsat nici un semn al existenței mele. Ce las eu în urma mea? Toată lumea îşi va aduce aminte de Ariel Hart. Tu ai realizat ceva. Aş vrea să te fi ascultat şi să-mi fi luat

licența. Acum, ce-o să-mi scrie pe piatra de mormînt? Nimic altceva decît numele.

Stomacul lui Ariel începu să dea semne de agitație. Dolly avea nevoie de nişte cuvinte potrivite din partea ei. Dar care anume erau cele mai potrivite cuvinte? „Te rog, Doamne, fă să spun exact ceea ce trebuie."

– Nu ştiu dacă se poate vorbi de predestinare în ceea ce priveşte cariera mea. Ceea ce ştiu e că n-aş fi ajuns acolo unde sînt fără tine. Tu ai făcut posibile toate aceste lucruri. Ai avut grijă de mine şi mi-ai fost alături la bine şi la rău. Eşti o persoană atentă, plină de solicitudine. N-aş putea niciodată să-ți semăn. Mă gîndesc că Dumnezeu şi-a pus mîna asupra noastră, a amîndurora. S-ar fi putut prea bine ca tu să fii actrița şi eu menajera, însă sînt convinsă să m- ai fi concediat din prima zi. Eşti mai bună decît o soră medicală, mult mai bună decît un psihiatru şi faci parte dintre acele persoane extrem de greu de găsit numite *prieteni*. Toată lumea declară că are prieteni cu grămada, dar, la o adică, majoritatea ar observa că n-au nici unul sau, cel mult, unul singur. Dacă ai fie şi numai un prieten de nădejde în viață, atunci eşti bogat. Tu eşti singura persoană de pe lumea asta căreia i-aş încredința copiii mei, dacă i-aş avea, şi banii mei. Singura persoană, Dolly. Eşti familia mea, sora pe care n-am avut-o niciodată, mama, bunica şi mătuşa mea. Tu eşti acea persoană minunată. Ție îți pasă, Dolly. Nu numai de mine, dar de absolut orice. Ai idee cît de des îmi doresc să-ți semăn mai mult? Îmi doresc asta de ori de cîte ori merge ceva prost şi eu nu mă pot descurca de una singură. Iar asta se întîmplă al naibii de des. Acum, am să-ți mai spun un ultim lucru despre subiectul ăsta. Dacă vei muri înaintea mea, promit că pe piatra ta de mormînt va scrie: Dolly Delaney pe primul rînd, iar dedesubt: Prietenă, soră, mamă, bunică,

mătuşă. Asta, în ordinea importanţei. Dacă voi muri eu prima, vei proceda cum vei crede de cuviinţă.

De dragul lui Dolly, încercă să rîdă însă, în schimb, izbucni în lacrimi. Cele două femei se îmbrăţişară, lacrimile lor amestecîndu-li-se pe obraji. La auzul acestor sunete ciudate, Snookie începu să latre încercînd să se strecoare între ele.

– Acum, ce mai e? se auzi o voce prin uşa cu plasă. Ce s-a întîmplat? De ce nu m-aţi chemat? Iisuse, ce s-a întîmplat? Cineva ar face mai bine să mă lămurească, zbieră Lex Sanders.

Snookie împinse uşa cu plasă, îi adulmecă pantofii, apoi, încercă iar să le separe pe cele două femei care suspinau.

– Asta e una dintre poveştile acelea femeieşti pe care se presupune că bărbaţii nu le pot înţelege? le întrebă Lex pe un ton imperios în vreme ce inspecta fereastra cea nouă de pe faţada casei şi instalaţia aferentă sistemului de alarmă, pentru a se asigura că totul era în regulă în gospodăria Hart.

Ariel şi Dolly se şterseră la ochi.

– Vorbeam despre faptul că sîntem muritoare.

– De ce?

– Pentru că am trecut linia de demarcaţie a unei jumătăţi de secol şi femeilor li se întîmplă anumite lucruri. Bănuiesc că nu m-ai crezut aşa de bătrînă, dar sînt. O să împlinesc cincizeci şi unu de ani!

Ariel rosti ultimele cuvinte de parcă urma să plece spre lună cu următoarea navetă spaţială.

– Iar eu voi împlini cincizeci şi patru, rosti Lex plin de importanţă.

Se simţea cu totul depăşit de situaţie.

– Oh, da. Vîrsta asta la un bărbat, mai ales dacă e bogat şi necăsătorit, e asemeni unui steag roşu agitat în

fața fiecărui fete de douăzeci de ani, aflate pe o rază de o sută de mile. Totuşi, ar trebui să ştii că fetişcanele astea umblă numai după banii tăi şi orice ar mai putea stoarce de la tine. Ia gîndeşte-te de ce şi-ar dori o tînără atrăgătoare un bărbat între două vîrste sau chiar unul bătrîn? Pentru ceea ce ar putea obține de la el, de aia. Sînt o autoritate în această problemă, aşa că să nici nu-ți treacă prin minte să mă contrazici.

– Sînt de acord cu tine. Altfel, de ce crezi că aş mai fi încă burlac la vîrsta de cincizeci şi patru de ani? Şi de ce te deranjează aşa de tare toată prostia asta?

– Fiindcă pe măsură ce înaintează în vîrstă, bărbații devin distinşi, iar femeile, pur şi simplu, bătrîne. Acum, dacă tot ai adus subiectul în discuție, de ce nu te-ai mai recăsătorit? Şansele ca un bărbat ca tine să rămînă neînsurat, mai ales în California, sînt cam una la trei milioane.

Vocea ei era încărcată de suspiciune.

Lex tresări vizibil şi îşi aruncă mîinile în aer.

– Oare ăsta e momentul în care eu ies şi, pe urmă, intru din nou în casă şi luăm totul de la început sau ai să te duci să-ți refaci machiajul sau orice altceva fac femeile cînd plîng?

– Nu. Ceea ce vezi este exact ce primeşti. Eu sînt gata dacă şi tu eşti, zise Ariel îndreptîndu-şi umerii cînd trecu pe lîngă el. După cum ştii, Snookie ne va însoți. Prin urmare, sper că ai ales un loc unde putem mînca în aer liber. *Burger King* va fi numai bine. Snookie este leşinată după cartofii lor prăjiți.

Stînd cu mîinile în şolduri pe alee, Ariel îi privi fix camioneta lui Lex.

– N-am nimic împotrivă să merg cu maşina ta, dar unde va sta Snookie?

Lex inspiră scurt.

– În spate?

– Snookie nu e un cîine de teren. Ar cădea din ea. Eu o țin legată cu centura de siguranță. E un cîine care trebuie legat în scaun. Cam asta-i problema.

– Vrei să spui că rămînem acasă și comandăm iar pizza?

– Nu, cîtuși de puțin. Ce-ar fi să luăm *Rover*-ul meu? Dacă nu luăm *Rover*-ul, atunci, da, stăm acasă.

– Pariez că vrei să și șofezi.

– Bineînțeles, e mașina mea.

– Spune-mi, cînd dansezi, nu cumva tot tu conduci? întrebă Lex printre hohote de rîs suindu-se pe locul pasagerului din față.

– Uneori. Dacă partenerul meu este foarte stîngaci, replică Ariel pe un ton acid. Treci în spate, Snookie.

Ciobănescul se așeză pe labele din spate lătrînd asurzitor.

– Treci în spate, Snookie, repetă Ariel ținînd portiera deschisă. Vrea să stea în față.

– Oare cum oi fi ghicit eu că tocmai asta urma să spui?

– Fiindcă ești un tip intuitiv. Uite ce e, să nu crezi că mă simt jenată din cauza asta.

– La naiba, nici nu mă gîndeam la așa ceva, răspunse Lex încă rîzînd. Avînd în vedere că mergem cu mașina ta, că tu conduci și că, pe locul din față stă cîinele tău, să presupun că tot tu vei și plăti la restaurant?

– Te aștepți să plătesc eu? întrebă Ariel ultragiată.

– Sîntem în anii '90. Și femeile plătesc. Ariel Hart, asta e o întîlnire de milioane.

– Da, așa este. Vrei să mîncăm în mașină sau să stăm la una din mesele acelea? E cam răcoare.

– Îmi place să mănînc în mașină cu o femeie și cu un

cîine care ştie cum să-şi lege centura de siguranţă. Intrăm pe la ghişeul pentru maşini?

– Da, dacă nu cumva vrei să cobori şi să te duci tu să ieie comanda, caz în care va trebui să plăteşti. Tu decizi, răspunse ea intrînd în parcare.

– Pe la ghişeul pentru maşini e perfect. Vreau două *Whoppers*, două porţii mari de cartofi prăjiţi, o Cola şi un cocktail cu lapte, sirop şi îngheţată. Sînt de acord cu orice fel de desert disponibil.

Ariel scoase capul pe fereastră să dea comanda.

– Şase *Whoppers*, trei din ele fără sos picant, şase porţii mari de cartofi prăjiţi, trei cocktail-uri cu lapte, o Cola şi trei plăcinte cu mere.

Puse *Rover*-ul în mişcare trecînd la fereastra de servit, plăti, băgă restul în buzunar şi-l întrebă:

– Vrei să mîncăm în locul acela din parcare sau preferi să mergem altundeva?

– Îmi place să mănînc în parcări alături de o femeie şi un cîine. N-am mai făcut asta pînă acum. Se zice că, în viaţă, absolut orice constituie o experienţă, răspunse Lex.

– Am auzit şi eu asta, mîrîi Ariel printre dinţii încleştaţi. Tu m-ai încurajat să iau cîinele, aşa că va trebui să-ţi asumi jumătate din responsabilitate pentru... pentru întîlnirea de azi.

– Aşa este, recunosc. Dar ai auzit vreun cuvînt de reproş de la mine? Nu. Am spus chiar că mi se pare romantic. Asta este. Totuşi, am o întrebare. Cum să procedăm cu ketchup-ul şi cu cartofii prăjiţi?

Ariel pufni pe nas.

– Trebuie să-ţi asumi o oarecare responsabilitate şi pentru cina asta. Găseşte o soluţie.

– Eu zic să renunţăm la ketchup.

Ariel se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu zîmbind

cu gura pînă la urechi.

– Splendid. Dar mie îmi place ketchup-ul. La fel şi lui Snookie.

– Atunci o să deschid toate cutiile cu ketchup şi o să le răstorn în cutia cu *Whoppers*. Ai ceva împotrivă?

– Numai trei dintre ele. Îmi place să am ketchup-ul meu. Nu-mi place să-şi înmoaie altcineva cartofii prăjiţi în ketchup-ul meu. Nici lui Snookie nu-i place.

– Urăsc cînele ăsta, declară Lex.

– În clipa asta, îl urăsc şi eu.

– Cum o să facem să funcţioneze relaţia dintre noi cu animalul ăsta lipit de tine? Crezi că există vreo metodă să-l păcălim?

– Nu. Pare să ştie ce urmează să fac chiar înaintea mea. E acordată pe aceeaşi lungime de undă cu mine. Mă iubeşte. Sînt a ei. Numai tu eşti de vină.

Luă două dintre pungile cu mîncare şi tava cu băuturi trecîndu-i- le lui Lex peste spătarul scaunului. Conduse pînă la un loc de parcare şi opri motorul. Snookie îşi desfăcu centura de siguranţă şi îşi schimbă poziţia trupului ei uriaş întinzîndu-se peste spătarul banchetei. Lex împărţi mîncarea. Cîinele îşi aştepta răbdător cutia cu ketchup, se întoarse şi se aşeză iar pe scaun.

– E mofturoasă la mîncare, zise Ariel.

– Observ, veni răspunsul lui Lex.

Ariel scrîşni din dinţi.

– Asta este o seară distractivă sau nu? spuse Lex îndesîndu-şi un pumn de cartofi prăjiţi în gură.

– Ai a naibii de multă dreptate că este, i-o reteză Ariel. Nici nu-mi pot aminti cînd am mai avut o întîlnire atît de... plăcută...

Apoi, izbucni în rîs.

– Eu o iau drept un test. Dar habar n-am la ce se referă testul, zise Lex.

Pe scaunul din față, Snookie se mişcă şi îşi legă centura de siguranță.

– E gata de plecare, zise Ariel printre îmbucături. Dacă nu o luăm din loc acum, o să încerce să pornească motorul şi să rotească volanul. E tare deşteaptă.

– Eu n-am terminat, mormăi Lex.

– Păi, ştii ce? Nici eu, zise Ariel ținînd burger-ul între dinți în timp ce ieşea cu spatele din locul de parcare.

Snookie lătră încet.

– Îi place să meargă cu maşina, completă Ariel. Acum, încotro?

– Tu eşti şefa. Plimbă-mă cu maşina pînă ce oboseşti.

– Şi apoi, ce?

– Apoi ce ce? făcu Lex.

– Apoi ce mai facem şi unde vrei să mergem?

– Am o idee. Hai să ne întoarcem la tine acasă şi să discutăm în amănunt subiectul conversației pe care ai avut-o cu Dolly în noaptea în care ai tras în mine prin fereastră.

– Aia a fost o coversație particulară.

– Poate, însă se referea la mine. Cred că asta îmi dă dreptul să aud fragmentele pe care le-am pierdut. Da, asta ar trebui să facem.

Îşi ridică picioarele şi le întinse pe banchetă sprijinindu-se de portieră şi atîrnîndu-şi un braț pe spătarul scaunului său.

– Greşeşti! replică Ariel.

– Atunci, du-mă acasă. Nu eşti deloc amuzantă, zise el prefăcîndu-se bosumflat.

– La Bonsall? Nici tu nu mă faci să mă prăpădesc de rîs, ca să fiu mai exactă.

– Nu-ți place, hm? Prea bine, ascultă atunci cea mai grozavă propunere a mea, singura şi ultima. Hai să ne

întoarcem la tine acasă, să smulgem hainele de pe noi şi să facem dragoste cu pasiune, ca doi apucaţi.

– De acord! răspunse Ariel făcînd o întoarcere cu o sută optzeci de grade în mijlocul drumului.

Simţi că i se încălzesc urechile, apoi, că încep să-i ardă.

În spatele maşinii, picioarele lui Lex loviră podeaua cu zgomot. Inima începu să-i bată în neştire.

Pe locul din faţă, Snookie lătră şi urechile i se lipiră de cap.

– Ce înseamnă cînd i se pleoştesc aşa urechile? se interesă Lex cu vocea plină de îngrijorare.

– Înseamnă că este supărată. Ţi-am spus eu că e deşteaptă. Ştie precis ce-am spus şi mai ştie că asta nu o include şi pe ea. Pune-ţi mintea la contribuţie şi aminteşte-ţi că a trecut prin geam. Ar putea să te omoare. N-aş vrea să am aşa ceva pe conştiinţă. Poate ar fi bun un ceai de plante. Îi place şi are un efect calmant. I-am putea da două ceşti. Dacă n-o lăsăm cu noi în cameră, ar fi în stare să rupă uşa cu dinţii.

– Nu eram pregătit să am spectatori, comentă Lex. Să nu-i punem nişte coniac în ceai?

– Categoric nu. Am învăţat lecţia. Ne trebuie un plan.

– Un plan ar fi numai bun, zîmbi Lex.

– Ne ducem la mine în cameră şi dăm drumul la televizor. Bem ceai cu toţii. O să fac un ceainic plin. Facem focul în şemineu. Îi place să zacă în faţa focului. Va crede că stăm liniştiţi. Dacă n-o să facem prea mult zgomot, ar trebui să fie totul în regulă.

– Am obiceiul să rag ca un leu. Un leu viguros şi desfrînat.

Ariel înghiţi în sec cu dificultate.

– Recunosc că şi eu am chiţăit o dată sau de două ori.

– Ne descurcăm noi, conchise Lex pe un ton complet lipsit de convingere.

– Sper. Mă aflu exact în dispoziția necesară.

– Femeie neruşinată ce eşti!

– Sper că meriți toată osteneala asta.

– Defineşte cuvîntul „a merita".

Era atîta îngrijorare în vocea lui, că Ariel zîmbi în întuneric.

– Orgasmele acelea triple sînt invenția ta, nu-i aşa?

– Nu.

– Dar eu am cincizeci şi patru de ani.

– Ştiu. Iar eu o să împlinesc cincizeci şi unu. Asta înseamnă că de-abia acum pot arăta de ce sînt în stare.

– N-am mai auzit ceva asemănător. De unde să ştiu eu că e adevărat?

– Pentru că am citit în *Cosmo*. Helen Gurley Brown ştie o mulțime de lucruri pe tema asta. Dacă nu poți crede ce scrie în *Cosmo,* pe cine să mai crezi?

– Dar de abia te cunosc. Nu te poți aştepta la... perfecțiune de prima dată cînd ieşim împreună.

– Ba mă aştept. Încerci să-mi comunici că nu-mi poți oferi aşa ceva? se interesă ea.

Avea aşa o poftă nebună să rîdă, încît trebui să-şi încleşteze dinții, văzînd îngrijorarea de pe chipul lui Lex în oglinda retrovizoare.

– N-am zis deloc aşa ceva.

– Perfect, fiindcă am ajuns acasă.

În vreme ce Snookie îşi făcu ultima vizită de seară în grădină, Ariel prepară un ceainic de ceai din plante şi turnă lapte şi zahăr în ceşti.

– Vrei lămîie, Lex?

– Nu. Îmi place ceaiul cu lapte. Nu cred că am băut vreodată ceai de plante.

Se întinse după ea tocmai cînd Snookie apăru în uşa

bucătăriei. Îşi lăsă braţele să-i cadă, luă tava şi rosti:

– Mă aflu aici doar ca să-i servesc pe cei prezenţi.

Chicotind, Ariel o luă în sus pe scări, Snookie aflîndu-se între ei. O dată ajunşi în dormitor, cu uşa închisă şi, apoi, zăvorîtă, se apucă să aprindă focul. Lex puse tava jos, pe marginea vetrei. Ariel întinse pe covor o cuvertură de satin de culoarea şampaniei adăugînd o mulţime de perne.

– Scoate-ţi pantofii, comandă ea. Se relaxează cînd îţi scoţi pantofii. Ştie că n-ai de gînd să pleci nicăieri.

Îşi aruncă espadrilele într-un colţ şi se aşeză pe podea, alături de Lex. Turnă ceai în trei ceşti punîndu-i-o pe a lui Snookie ceva .mai departe. Ciobănescul bău ceaiul cu graţie şi aşteptă încă o porţie stînd cu ochii pe ei, ca să vadă dacă şi ei beau dintr-al lor. După trei ceşti de ceai, Ariel îşi puse capul în poala lui Lex.

– Durează puţin pînă adoarme. Vorbeşte-mi; povesteşte-mi lucruri pe care nu le ştiu despre tine. Începe cu ziua în care te-ai născut, rosti ea alene.

Lex o studie din privire pe Snookie ce părea la fel de vioaie ca mai înainte. În timp ce mormăia ceva despre faptul de a fi cîntărit şapte livre la naştere, simţi că i se îngreunează pleoapele.

– Eu sînt cea care a cîntărit atît, spuse Ariel. Mama spunea că eram o plîngăreaţă, că plîngeam mereu din cauză că aveam gaze. Nu cred că m-a vrut. O dată, am auzit-o spunîndu-i prietenei ei că am fost un accident. Nu m-a îmbrăţişat şi nu m-a sărutat niciodată; cel puţin eu nu-mi amintesc.

Oftînd, adăugă:

– Dar toate astea s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă. Nimeni nu m-a iubit cu adevărat cu excepţia a două persoane. Dolly şi... un... prieten de-al meu. Dolly încă mă mai iubeşte şi, acum, mă iubeşte şi Snookie. Îmi

place sentimentul ăsta.

Lex căscă. Îi fură necesare cîteva secunde ca să-şi dea seama că Ariel îi adormise buştean în poală. Riscă o privire în direcţia lui Snookie ce îl fixa cu prudenţă. De abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Poate că ar trebui să-i închidă şi să se culce.

– Te urăsc de moarte. Ştii asta, nu-i aşa? îi zise el cîinelui. De fapt, mint. Iubesc cîinii, dar tu eşti o adevărată belea pe capul omului.

Lex îşi coborî privirea asupra lui Ariel. Era atît de drăguţă în somn... un înger cu părul blond. Mîinile lui se mişcară şi se trezi trasînd contururile minunat cizelate ale chipului ei. Se opri, nu din cauza mîrîitului lui Snookie, ci pentru că-şi amintise o altă împrejurare, petrecută cu mulţi ani în urmă, cînd făcuse acelaşi lucru. Iar şi iar îşi lăsă degetele să parcurgă conturul ochilor ei, al bărbiei, al nasului şi pe urmă, al întregii feţe. Părea acelaşi, poate o idee mai mare, ceva mai bine definit, exact cum ar fi trebuit ţinînd cont că era mai vîrstnică. Ar fi vrut s-o trezească, să o întrebe dacă Ariel Hart era numele dat de cei de la Hollywood, dar se reţinu. Snookie nu i-ar fi permis. Se întrebă dacă Ariel avea un semn din naştere deasupra cotului, o pată roz-cafenie. Ţinîndu-şi răsuflarea, îi ridică uşor mîneca tricoului. Poate că greşise braţul. Cu ochii la Snookie, îi ridică mîneca de pe braţul stîng. Nu se afla acolo nici un semn roz-cafeniu, dar exista o cicatrice vagă, de mărimea unei monezi de zece cenţi. Lucrul ăsta, în sine, nu însemna nimic. Nici chiar conturul feţei ei nu însemna nimic.

Închise ochii cuprins de o agitaţie interioară. Se simţise atras de femeia asta încă din prima clipă cînd o văzuse. Simţise ceva deosebit. Avea impresia că şi pentru ea era valabil acelaşi lucru. Era posibil oare ca, după atîta amar de vreme, să-şi fi regăsit, în fine, adevărata

dragoste? Era la fel de plauzibil ca faptul de a găsi orașul San Diego sub un strat de douăzeci și patru de inci de zăpadă în luna august.

Adormi cu palmele făcute căuș în jurul chipului ei.

Snookie așteptă să-l audă respirînd profund și doar după aceea își lăsă și ea capul pe labe. Chiar și atunci fixă multă vreme cu privirea cuplul adormit înainte de a le permite propriilor ochi să se închidă.

În clipa cînd umbrele dantelate ale zorilor prinseră a se tîrî spre orizont, Snookie se mișcă încet, întinzîndu-și trupul zvelt și puternic. Cu blîndețe, începu să împingă cu botul brațul bărbatului adormit. Cum el nu se clinti, repetă mișcarea. Pe urmă se apropie și mai mult lingîndu-i urechea lui Lex cu limba ei roz și mișcă din urechi auzindu-l că spune:

– Nu te opri, e o senzație minunată.

Limba trandafirie coborî de-a lungul gîtului bărbatului, apoi, reveni spre ureche.

Lex deschise puțin un ochi și se trezi că privește cîinele drept în față. Observă limba roz și își dădu seama că animalul aștepta să facă imediat ceva. Dar ce anume, pentru numele lui Dumnezeu? Snookie îl înghionti din nou, mai întîi cu botul și, apoi cu laba. În cele din urmă, Lex se dumiri că vrea să i se dea drumul afară. Se îndepărtă cu grijă de Ariel și se ridică în picioare. Snookie se luă după el așteptîndu-l răbdătoare să deschidă ușa. Apoi, privi o singură dată în urmă. Lex rămase țintuit de podea.

– Acum ce mai e? șopti el.

Snookie veni în cameră și imediat îi aduse pantofii lîngă scaun.

– A venit vremea s-o iau din loc, hm?

Bărbatul privi cum uriașul cîine îi ia locul pe cuvertura de satin.

– M-am prins. Ştiu, e un test. Dacă plec, mă vei accepta mai uşor data viitoare. Am şters-o. Te las pe tine să dai explicaţiile necesare.

Lex coborî scara în vîrful picioarelor şi ieşi din casă prin bucătărie. Pe moment, ar fi făcut moarte de om pentru o ceaşcă de cafea, dar avea senzaţia că, dacă s-ar fi oprit din drum, prin cine ştie ce minune, Snookie i-ar fi devastat planul. Nu-i venea a crede că se ploconea în faţa unui cîine. Prin urmare, ieşi pe uşa din spate şi se duse la o autoservire cu program non-stop unde comandă două ceşti de cafea. Se aşeză la volan şi stătu bîndu-şi cafeaua şi reflectînd.

Era posibil ca Ariel Hart să fie Agnes Bixby? Poate în visele tale, Lex Sanders, doar în visele tale. Oare cum ar putea afla fără s-o întrebe de-a dreptul? Dacă o întreba şi ea nu era Agnes, avea să rîdă de devotamentul lui faţă de o amintire. Nu credea că ar putea suporta. Poate că ea nu dorea să-i fie aflat trecutul. Dar atîtea lucruri se potriveau. Vorbea despre un prieten din adolescenţă însă nu-i pomenea niciodată numele. Îşi aminti că Aggie îi spusese că era un „accident" şi că părinţii nu o iubeau. Îşi amintea senzaţia chipului ei în mîinile lui. Oare era posibil? Orice era posibil.

Îşi termină cafeaua şi se îndreptă spre Bonsall. Era nevoit să-şi aducă aminte că avea un ranch de condus şi treburi de rezolvat.

La ora opt se afla iar pe drum. Prima lui oprire fu la biroul avocatului ştiind că acesta lucra şapte zile pe săptămînă.

– Colin, uită de divorţ. M-am răzgîndit. Trimite-mi nota de plată.

– Lex... fir-ar să fie, Lex, întoarce-te şi spune-mi... la naiba, Lex. Bine, bine. Treci printr-o criză de care ar

trebui să ştiu şi eu? urlă avocatul.

– Mda, urlă Lex peste umăr, la rîndul lui.

Următoarea oprire fu la biroul detectivului particular pe care-l angajase.

– Uită ce te-am pus să faci. Vreau să te ocupi de altceva, zise el explicîndu-i în detaliu la ce se aştepta de la el. Totul. Orice cuvînt scris. Pînă la jumătatea săptămînii viitoare. Nu-mi pasă cît costă, dar e preferabil să fie un preț rezonabil. Dacă nu poți, spune-mi chiar acum. Poți? Bine.

Lex se întoarse pe autostrada interstatală. Acum, îşi putea vedea în linişte de treburi.

Ariel se trezi încet, simțind că-i era cald şi stătea comod.

– Oohh, eşti atît de moale şi confortabil, şopti ea. Mai fă o dată. Hmmm, îmi place.

Deschise un ochi împăienjenit de somn şi icni:

– Snookie!

Se uită primprejur cu o privire disperată.

– Unde este Lex? De parcă m-aş aştepta să-mi răspunzi. Oh, Doamne, murmură ea prinzîndu-şi capul în palme. Ceea ce aş vrea să ştiu este dacă l-ai lăsat să plece sau l-ai alungat? Omul ăsta o să mă creadă sărită de pe fix.

Snookie îşi înclină capul într-o parte şi îşi întinse fără grabă corpul acoperit cu blană lucioasă. Se întoarse, luă unul dintre pantofii lui Ariel, şi se duse spre uşă. Deşi ținea pantoful între colți, reuşi, cumva, să latre după care mai merse cîțiva paşi.

– Am priceput. Şi-a pus pantofii şi a plecat. Vrei să te duci afară?

Cîinele se lăsă pe labele din spate, apoi, îşi întinse corpul grațios, pe podea, cît era de lung.

– Presupun că te-a lăsat deja să ieşi afară.

Ariel se aşeză pe jos, lîngă Snookie. O dezmierdă şi o îmbrăţişă cu gîndurile aiurea. Mult mai tîrziu, rosti:

– Ce e predestinat să se întîmple, se va întîmpla. Totuşi, îmi place că are simţul umorului. Cred că nu mai există un alt bărbat pe lume care să te fi suportat noaptea trecută. E un tip corect. Îmi place. Cred că-ţi place şi ţie. Hai să mergem jos, să fac nişte cafea şi să luăm micul dejun. Nişte rulouri cu miere ar fi numai bune. Poate şi nişte scrob. Pariez că Dolly s-a sculat deja şi găteşte.

Bucătăria placată cu cărămidă roşie era întunecată şi goală. Ariel aprinse lampa cu neon din tavan. Lumina albă îi permise să vadă că uşa camerei lui Dolly era deschisă, iar, în cameră, nu se afla nimeni. În toţi anii cît locuiseră împreună, camera lui Dolly nu fusese niciodată goală dimineaţa. Simţi imediat un sentiment de pierdere fără să ştie cu siguranţă de ce. Pentru a-şi ascunde tulburarea, măsură cafeaua, turnă apa în filtru şi îi dădu lui Snookie micul dejun. Apoi, îşi turnă un pahar cu suc de portocale şi mîncă o gogoaşă rece. Fără rulouri cu miere şi scrob în dimineaţa asta.

Cînd cîinele îşi termină micul dejun, aşteptă să i se dea vitaminele şi încă o pastilă ce garanta o blană lucioasă.

– Dă-i drumul, du-te şi aleargă puţin. Mai tîrziu, poate facem o plimbare. Doamne, urăsc duminicile.

Ariel îşi bău cafeaua în timp ce cîinele se învîrtea prin curte. Cînd termină toată porţia preparată, o chemă pe Snookie şi se duse la etaj să facă duş. Se întrevedea o zi sumbră în perspectivă. Se întrebă ce făcea şi ce gîndea Lex, ştia că e pe cale să se îndrăgostească de el. Pentru prima dată în viaţă, se simţea tulburată şi cu greu îşi putea stăpîni agitaţia.

Reveni la parter îmbrăcată cu nişte blugi largi şi un tricou lăbărţat, să facă o nouă porţie de cafea. În timp ce se filtra apa, ieşi afară îndreptîndu-se spre poartă după ziarul de duminică. Aproape îl parcursese pe jumătate, cînd, la uşa din spate, îşi făcură apariţia Dolly, Harry şi agentul Navaro. Ariel îi privi pe deasupra ochelarilor de citit.

– Bună dimineaţa.

– Doamnă Hart, am venit să vorbim cu dumneavoastră. Două dintre camioanele ce vă aparţin au fost jefuite noaptea trecută. Am aflat doar cu o oră în urmă. Unul în Oklahoma şi altul în Arizona. Cel din Oklahoma a fost jefuit la patru şi zece, iar cel din Arizona, la treisprezece minute după miezul nopţii. Sîntem cu faţa la zid. Andrews transportă instalaţii pentru *Sears*. L-am pus sub urmărire. A spus că se afla acasă şi se uita la televizor. Nu putem dovedi că minte.

– El a făcut-o, spuse Ariel cu un ton de încăpăţînare, chipul fiindu-i o mască a furiei. Poate că n-a condus el camionul, dar sînt sută la sută sigură că el e în spatele lor. Ştiu asta al naibii de bine.

– În ţara asta, doamnă Hart, un om este considerat nevinovat pînă la proba contrarie.

– Să spui treaba asta şi cînd îmi vor anula contractul de asigurare şi voi fi nevoită să declar faliment. Cum e cu amicii lui?

– Şi ei au alibiuri, dar sînt slabe. Ne ocupăm noi de tot. Am mai vrea să discutăm ceva cu dumneavoastră însă, mai întîi, ar trebui să aflaţi că lucrătorii de la mai multe ferme au fost instigaţi. Am înţeles că noaptea trecută, în jurul orei zece, s-a ţinut un fel de întrunire. Pe aici, nopţile de sîmbătă sînt cele mai potrivite pentru aşa ceva. Lucrătorii sînt liberi şi vin la oraş, să-şi cheltuie banii. Au luat parte şi cei ai lui Lex Sanders. Din cîte mi

s-a spus, Sanders îşi tratează oamenii mai bine decît proprietarii de terenuri din părţile astea. În schimb, nu cere decît loialitate. Probabil că cineva le-a promis ceva fie şi numai pentru a lua parte la adunare. Mă îndoiesc că Sanders a aflat. O să-l pun la curent cu noutăţile.

– Şi ce înseamnă asta? întrebă Ariel.

Îl privi pe agentul federal şi îşi dădu seama că recita cuvintele, asemeni unei actriţe începătoare aflate pentru prima oară în faţa camerelor de filmat.

– Păi asta înseamnă că fermierii nu-şi vor putea strînge recolta de avocado dacă pleacă lucrătorii. Ce te faci dacă nu-ţi poţi scoate produsele pe piaţă? Culesul ar trebui să înceapă săptămîna asta şi tocmai recoltele de avocado îi ţin pe fermieri în afaceri pe parcursul anului. Sanders mai are şi alte afaceri, dar ar putea suferi pierderi serioase dacă nu-şi strînge fructele.

– Nu pot să cred că oamenii lui îi vor face una ca asta, zise Ariel. De abia a instalat maşini de spălat şi uscătoare pentru ei. A cumpărat biciclete şi jucării pentru copii. Poate că s-au dus la întrunire doar din curiozitate, adăugă ea fără convingere.

Expresia agentului Navaro era plină de compasiune.

– Dacă-i promiteţi o mie de dolari peşin unui om care trudeşte din zori şi pînă în noapte, va asculta. Oamenii ăştia n-au văzut în viaţa lor atîţia bani laolaltă. Pentru ei, sînt ca vasul cu aur de la capătul curcubeului.

– Dar, după aceea, vor rămîne fără slujbă.

– Pe moment, doar. Se va găsi un fermier care să-i angajeze. Nu neapărat Sanders. Un fermier valorează tot atît cît oamenii lui. Lucrătorii ştiu că-i va angaja cineva cînd va exista o recoltă de cules. Şi nu există numai avocado-ul, ci şi salata şi toate celelalte care se cultivă pe aici. Mia aceea de dolari este o adevărată avere.

– Dar Lex le-a făcut o şcoală celor mici şi le oferă lucrătorilor apartamente decente şi curate. Îi pasă de oamenii aceia. Scuzaţi-mă dar, pur şi simplu nu pot să cred că-l vor părăsi la nevoie.

– Şi mie îmi vine greu să cred, însă asta are să se întîmple. Probabil chiar în următoarele cîteva zile, Ariel. Mimează doar că-şi face datoria.

– Şi ce vor face fermierii?

– Îşi vor pune familiile şi prietenii să-i ajute la cules. Fructele cresc în copaci. Nu există prea multe alternative.

– Ar ajuta la ceva dacă... Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred că spun asta, dar ar ajuta la ceva dacă m-aş duce la Chet Andrews şi l-aş reangaja? Lex nu va fi de acord ca să-i încredinţeze mărfurile lui. Nici cînd compania era a domnului Able nu era de acord. Andrews ne urăşte pe amîndoi. Omul ăsta e un terorist şi a băgat frica în noi, dar l-aş angaja din nou dacă aş putea stopa astfel tot ce se întîmplă şi i-aş putea ajuta pe fermieri.

– Cred că lucrurile au mers prea departe, doamnă Hart. Omul ăsta nu are conştiinţă şi îi place să-i hărţuiască pe alţii. Este născut pentru asta. Acum, uitaţi la ce ne gîndeam eu şi Harry. Înţeleg că aveţi permis de conducere pe camioane. Omul dumneavoastră, Stan Petrie, mi-a telefonat dimineaţă informîndu-mă că agentul lui Sanders, din Nevada, a găsit automatele acelea, pe care le dorea. Se pare că proprietarul unui local, retras de cîtăva vreme din afaceri, a murit săptămîna trecută şi văduva are mare nevoie de bani. Femeia are exact ce îşi doreşte Sanders. Petrie urmează să se ocupe de transport, însă ne-am gîndit că ne-am putea preface că dumneavoastră veţi conduce camionul. În felul ăsta, dacă Andrews aude despre el, şi sînt sigur că ştie deja, va porni după dumneavoastră în locul transportului real.

Dacă totul merge bine, Sanders îşi primeşte marfa, noi îl prindem pe Andrews şi încheiem cazul. Însă pentru asta, va trebui să treceţi frontiera dintre state. Nevada este la fel de bună ca Arizona – decizia vă aparţine. În realitate, veţi conduce un camion gol, avîndu-ne doar pe mine şi pe Harry în el. Mă gîndesc să mai pun alţi agenţi să ne urmărească în maşini obişnuite. Motivul pentru care vreau să conduceţi dumneavoastră şi nu vreun alt şofer, este pentru că e vorba de o răzbunare din partea lui Andrews. Şi noi îl suspectăm; nu sînteţi singura de aceeaşi părere. Însă înainte de a vă angaja în afacerea asta, să ştiţi că poate deveni periculoasă.

Inima lui Ariel prinse a zvîcni cu putere. Văzuse clar o lucire suspectă în ochii lui Harry.

– Ei bine... eu... dar dacă merge prost? Dacă sînteţi observaţi? Dacă nu se întîmplă nimic? Individul ăsta nu e chiar atît de prost. Ar putea suspecta că e o cursă şi să nu muşte momeala. Atunci, ce se va întîmpla cu fermierii şi cu recoltele lor? Dacă ştie deja de transportul real al lui Lex şi vă dă planurile peste cap? Asta l-ar omorî pe Lex. Şi, ia spuneţi-mi, cît de pricepuţi sînteţi?

– Ceea ce spuneţi ar putea fi adevărat. Nu vom şti pînă nu încercăm. Ca să vă răspund la întrebarea despre fermieri, habar n-am. Depinde cîţi bani li s-au promis şi cît au fost de întărîtaţi. Nu este doar o problemă de genul sau-sau, ci de una de tipul depinde, după cum le numim noi. Vom face tot ce ne stă în puteri. Cît despre Sanders, sper să obţină ce îşi doreşte. Nu văd alte alternative. Dar noi ne prindem întotdeauna prada. Vă răspunde acest lucru la întrebare?

– Vin cu tine, dacă te hotărăşti s-o faci, Ariel, spuse Dolly. Merge şi Snookie, nu-i aşa?

– Presupun că da. Foarte bine, sînt de acord însă cu o condiţie. Să-mi pot lua arma.

– N-am auzit ce ați spus, zise agentul Navaro.

– Ba da, m-ați auzit. Vreau acordul în scris. Altfel, nu mă bag. Şi nici nu e corect să-mi cereți aşa ceva. Vreau să fiu de folos. Dar ați uitat, domnule agent Navaro, că am făcut zeci de filme, că sînt pasionată de ele şi citesc foarte mult. Spuneți că veți fi de acord şi promiteți una şi alta. Însă, la o adică, răspunderea cade pe capul meu. Ştiți la fel de bine ca mine că o mulțime de lucruri pot ieşi prost. De asta se fac filme, pentru a le arăta oamenilor realitatea. Ştiu că mă veți contrazice însă ăsta este adevărul. N-am nimic împotrivă să mă descurc singură, fiindcă îmi pot purta singură de grijă ca şi Dolly de altfel. Dar arma e... o plasă de siguranță, ca să zic aşa. Am permis şi ştiu să trag cu ea. Polițiştii spun că se prefac a nu observa însă, după ghinioanele avute în ultima vreme, o să dau peste unul care nu va face aşa.

Ştia că-l ofensase. I se vedea în ochi, în poziția umerilor şi în buzele subțiate.

– Avem această autoritate, rosti agentul Navaro.

– Atunci n-are de ce să vă deranjeze s-o confirmați în scris.

Navaro încuviință printr-un gest scurt.

– Ne va lua o zi să punem totul la punct. Dumneavoastră mergeți în Nevada – cred că e cea mai bună soluție – şi luați de acolo un camion. Şoferului respectiv i se va face rău pe neaşteptate. Dumneavoastră vă veți afla accidental acolo, jucînd la cazinou sau orice altceva şi vă veți oferi să aduceți camionul acasă. După ce ştirea va fi transmisă prin stație, vom aştepta o vreme, apoi veți prelua camionul. Noi ne vom afla deja în el. Cînd vine vorba să comunice prin stațiile radio, unii dintre şoferi se comportă ca nişte babe bîrfitoare. Vorbesc oarecum codificat, dar am prins şpilul. Sincer vă spun că ți se face părul măciucă, nu alta. Automatele lui Sanders vor pleca

în clipa în care veți porni cu camionul la drum.

– Mulțumesc că mi-ați spus. Şi cînd credeți că se vor întîmpla toate astea? întrebă Ariel.

– Cîndva, pe parcursul zilei de mîine. Dacă nu aveți nici un alt program pentru restul zilei, ce-ar fi să porniți spre Las Vegas? Vom pune pe cineva să vă aducă maşina acasă. Trageți la hotelul *Mirage,* luați cina, jucați la automate sau faceți orice altceva doriți, apoi chemați-l prin stația radio pe Stan, aici la dispecerat. Lăsați să se înțeleagă că veți lipsi vreo două zile. Sînteți actriță. Sînt sigur că nu trebuie să vă spun eu cum să vă jucați rolul. Ținem legătura.

– Cum rămîne cu Snookie? Nu-i vor da voie în hotelul acela mare şi elegant.

– N-aveți nici o grijă, o vor lăsa, zise Navaro fluturîndu-şi insigna.

Expresia feței lui Ariel era sceptică. O cuprinse o poftă nebună să-i smulgă insigna şi să i-o facă praf.

– Mă duc să fac bagajele, spuse Dolly.

– Cînd ajungeți acolo, mergeți la recepție şi spuneți-vă numele. Camera dumneavoastră va fi pregătită şi cheia, la fel. Fără formalități, fără stat la rînd, nimic din toate astea. Cînd sînteți gata de plecare, lăsați cheia pe măsuța de toaletă şi plecați. Totuşi, faceți-mi o favoare – nu-i dați voie cîinelui să murdărească cumva covoarele.

Snookie mîrîi amenințător şi agentul Navaro se retrase cu un pas.

– Perfect.

– Nu e nevoie să ne conduceți, spuse agentul.

– Ai înnebunit, Ariel, rosti Dolly cînd uşa se închise în spatele celor doi.

– Cum de n-ai spus treaba asta cînd se aflau aici propunîndu-mi această mică plimbare de agrement?

– Fiindcă eram complet uluită. Nu-mi dădea prin cap ce să spun. Ştiam că vei fi de acord aşa că de ce să mă

fi supărat? Te citesc ca pe o carte deschisă.

– N-ai venit acasă noaptea trecută, hm? Aşadar, spune-mi cum a mers treaba.

– Ne-am distrat bine. Dar cred că mă aşteptam la mai mult. Tu ce- ai făcut cu Lex?

– Nu cred că o să-ți placă ce ai să auzi. Snookie a luat conducerea pe tot parcursul serii. A fost un coşmar. O să-ți povestesc în drum spre Nevada. Cred că pot face treaba asta. Tu crezi că pot, Dolly?

– Cu ochii închişi. Vorbeşti despre condusul trailerului, aşa e?

– Mă refer la toată povestea. Asta nu mai e un film. E cît se poate de reală.

– Harry spune că e un agent bun, dar eu cred că e neglijent. Prin neglijent înțeleg că nu pune punctele pe i şi liniuțele la t. Aveam impresia că agenții FBI trebuie să fie perfecți. El zice că are duzini de recomandări. Mai are şi o poză neclară în care dă mîna cu Dan Quayle. Am fost impresionată. Agentul Navaro e mai vechi în meserie cu trei luni. Harry spunea că lucrează bine împreună. Şi că vor avea grijă de noi. Să luăm haine elegante?

– O singură rochie. Nimeni nu se pune la patru ace în Vegas. Cînd pierzi bani vrei, cel puțin, să te simți confortabil. O să-mi pun nişte pantaloni largi şi un tricou şi o să iau doar o geantă de voiaj. Adu-i pătura lui Snookie. Am spălat-o de dimineață. E în uscător. Va trebui să mîncăm în cameră sau într-un restaurant drive-in.

– Ai răsfățat-o, Ariel. Acum se crede o persoană ca noi. Priveşte-o. Ştie că vorbim despre ea. Dumnezeule, viața mi se schimbă văzînd cu ochii.

„Pare atît de fericită, reflectă Ariel urcînd scările spre etajul al doilea. Merită să fie fericită şi vreau să fie aşa." În timp ce-şi arunca lenjerie şi cosmetice în sacoşă, lacrimile îi împăienjeniră ochii. Snookie se plimba în sus şi în jos neînțelegînd despre ce era vorba.

– Cred că Dolly e îndrăgostită, Snookie, îi şopti Ariel cu glasul tremurînd de emoţie. Cred că e grozav, însă am să-i duc dorul cînd va pleca. O să rămînem numai noi două, fetiţo. Presupun că ne vom descurca. Mamă, ce nuntă am să-i fac. O să fie cea mai mare petrecere văzută vreodată. O să invit toate cunoştinţele, ca să mă asigur că va primi o mulţime de cadouri. Şi ce dacă o să pară de prost gust? Tu o să stai de pază cu o garoafă albă prinsă de zgardă. Doamne, chiar că o să-mi fie dor de ea.

Snookie îşi puse labele pe umerii lui Ariel şi îi linse lacrimile de pe obraji. Aceasta începu să plîngă şi mai tare. Atunci, Snookie făcu ceva care o determină să-şi uite, pe moment, tristeţea. Ariel simţi labele cîinelui încercuindu-i gîtul şi retrăgîndu-se apoi, cumva, labele o bătură pe spate aşa cum face o mamă consolîndu-şi copilul.

– Chiar că eşti deosebită, ştiai?

Clipa de tristeţe fu dată uitării.

De îndată ce ieşiră pe autostrada interstatală, Ariel zise:

– Acum, vreau să-mi povesteşti tot. Să nu-mi ascunzi nimic. Jură.

– Jur, chicoti Dolly. Ştii cîntecul acela al surorilror Pointer: *Vreau un bărbat cu mîini leneşe...*

Lex Sanders închise uşa grajdului după el. Transpira ca un cal după efortul depus în ultimele patru ore. Zgomotul ce se auzea dinspre locuinţele lucrătorilor îl determină să se întoarcă şi să privească dincolo de curtea pietruită.

– Ce dracu'...

Nu era ziua vreunui sfînt, nu era nici un fel de petrecere, aşa că nu înţelegea ce se întîmpla acolo. Era du-

minică şi lucrătorii – ce respectau cu sfinţenie zilele de sărbătoare – de obicei, nu făceau altceva decît să stea în pridvoarele caselor lor citind ziare mexicane sau jucînd cărţi. Femeile serveau bucate în coşuri de pai şi copiii se jucau în linişte. Acum, semănau cu un cîrd de gîşte. În mod normal, nu se amesteca în viaţa lor însă, astăzi, se părea că avea să-şi încalce regula fiindcă, după toate aparenţele, era vorba de ceva serios.

Femeile vorbeau în gura mare, copiii plîngeau, iar bărbaţii ţipau la nevestele lor ce păreau să ignore tonul ameninţător al vocilor tunătoare. Lex Sanders aşteptă cîteva clipe, ca să vadă d[illegible] poate înţelege ceva. Cînd, în cele din urmă reuşi, îi s[illegible] inima din loc: oamenii lui plecau. Bărbaţii voiau să plece, iar femeile şi copiii să rămînă.

Lex fluieră ascuţit printre dinţi şi fu răsplătit de o tăcere instantanee.

– Care-i problema? De ce vreţi să plecaţi? Peste cîteva zile trebuie să începem culesul. Cum puteţi face aşa ceva? Vreau o explicaţie şi o vreau chiar *acum*!

– Pentru bani, senor Lex. Ranch-ul Marino promite fiecărui om o mie de dolari dacă semnează că se angajează pentru sezonul de recoltat. Asta şi, în plus, plata obişnuită cu ora. Am vrea să ne ducem, señor Lex.

Lex simţi că i se învîrte capul. Un cîştig de o mie de dolari pentru oamenii ăştia era similar cu un cîştig de o sută de mii de dolari pentru unul ca el. De unde dracu' lua Marino atîţia bani? Sosise de curînd prin părţile acelea şi cumpărase nişte ferme mai mici unindu-le într-una singură.

– Şi unde o să locuiţi? Unde vor învăţa copiii? Acolo n-au locuinţe potrivite pentru familii. V-aţi gîndit la asta?

De bună seamă că femeile se gîndiseră şi începură să plîngă din nou. Lex îşi îngustă privirea.

– Cine v-a promis banii ăştia? Şi cînd o să-i primiţi?

Vocea îi era atît de răguşită, încît cu greu şi-o recunoştea ca fiind a lui.

– Cînd recolta va fi strînsă şi dusă la piaţă, zise un bărbat. Cu noi a vorbit supraveghetorul domnului Marino.

– Chiar aşa?! Lucraţi de cincisprezece ani pentru mine, unii dintre voi chiar de douăzeci şi cinci, şi acum vreţi să mă lăsaţi în aer chiar înainte de recoltat? Am avut grijă de voi, de educaţia copiilor voştri, de bătrînii voştri. V-am oferit condiţii de locuit excelente, condiţii bune de lucru, v-am asigurat asistenţa medicală, plătesc pentru stomatolog şi oculist şi voi îmi faceţi una ca asta? Ieşiţi imediat afară de pe proprietatea mea şi să nu vă închipuiţi că vă veţi putea întoarce cînd Marino nu-şi va ţine promisiunile. O să fiţi ai naibii de norocoşi dacă o să vă plătească munca, fără să mai vorbim de primă.

Atunci, femeile făcură ceva ce nu crezuse posibil. Îşi agresară verbal soţii, cuvintele ieşindu-le din gură mai repede ca gloanţele. Erau atît de furioase, încît vorbeau englezeşte – ca să înţeleagă şi el, presupuse Lex. De ce, nu ştia. Oricum, înţelese foarte bine concluzia: femeile nu plecau. Dacă situaţia n-ar fi fost atît de gravă, ar fi rîs auzindu-le rostind într-un glas.

– Dacă plecaţi, să nu vă mai întoarceţi în paturile noastre. Copiii nu vor mai avea nici taţi, nici bunici. Copiii rămîn şi ei. *Stupido!* Noi putem rămîne, señor Lex? O să culegem noi recolta, chiar şi copiii.

– Desigur că puteţi rămîne. Asta e căminul vostru.

Îi privi cu prudenţă pe bărbaţi aşteptîndu-le răspunsul. Nu crezuse nici o clipă că vor pleca.

Dar plecară. Femeile începură să bocească. Copiii începură să-şi strige nefericirea. Cînd lucrătorii nu făcură stînga-mprejur, femeile îi alungară cu măturile. Începură să-şi înjure bărbaţii, anatomia lor, mintea şi strămoşii. Însă ţipetele lor pătrunzătoare nu avură nici un efect asupra exodului în masă.

– Zăvorîţi porţile, señor Lex! Zăvorîţi porţile. Nu sînt soi bun!

După ce uriaşele porţi se închiseră în urma bărbaţilor, Lex privi cercul alcătuit din femei şi copii. Nu va avea cum să-şi culeagă recolta de avocado. Ştia că femeile îşi vor ţine cuvîntul; ar lucra şi douăzeci de ore pe zi dacă ar crede că astfel l-ar putea ajuta însă aceasta nu era o muncă potrivită pentru femeile vîrstnice. Nu se îndoia cîtuşi de puţin că aveau să născocească o soluţie care să includă şi copiii pentru a face faţă situaţiei. Lex clătină din cap.

Cum nu ştia ce altceva să facă, îi telefonă lui Ariel. Cînd auzi că se cuplează robotul, închise, ceea ce nu mai făcuse pînă atunci. Pe urmă, o luă spre duş. Dacă nu se grăbea, avea să întîrzie la aeroport, unde trebuia să îl întîmpine pe Asa. Totuşi, dacă ar fi deştept, ar telefona în Hawaii pentru a se asigura că bătrînul plecase cu adevărat de astă dată. Pînă acum, îşi anulase de trei ori rezervarea la avion. Dar, dacă ar fi fost deştept, nu s-ar fi aflat în situaţia în care era acum.

În vreme ce se săpunea, mintea îi umbla fără încetare. Trebuia să stea de vorbă cu femeile. Mai bine să lase asta pînă venea înapoi cu Asa. Iisuse Cristoase, de unde să înceapă? Să treacă graniţa? Ştia că ar fi putut aduce ilegal lucrători dacă ar fi vrut. Îi cunoştea pe toţi la graniţă. Dacă dădea bani, totul se aranja. Dar nu voia să procedeze astfel. Nu era felul lui. Ar fi însemnat să regreseze, să se coboare la nivelul unuia ca Chet Andrews. Se mîndrea că este un om de afaceri cinstit şi muncitor. Un om drept şi corect. Nu încălcase legile. Pînă acum. Poate că dacă s-ar gîndi la treaba asta ca la o alternativă, şi numai ca la o alternativă, şi-ar linişti conştiinţa.

Trăgîndu-şi nişte blugi curaţi, o strigă pe Tiki.

– Telefonează la Asa Able şi vezi dacă s-a suit în

avion de data asta. N-am de gînd să bat tot drumul pînă la aeroport, ca să n-am ce vedea coborînd din avion. Dacă iar m-a tras pe sfoară, spune-i că data viitoare, cînd va veni, va fi nevoit să facă autostopul. Mă aflu într- o situație de criză şi nu-mi mai trebuie şi prostiile lui!

Spuse toate acestea urlînd. Tiki încuviință şi îşi plecă privirea pornind spre uşă şi întorcîndu-se în bucătărie.

– Señor Able a plecat cu avionul, señor Lex, zise Tiki întîmpinîndu-şi stăpînul la baza scărilor. Vreți ceva anume la cină?

– Cină!

Ieşind din gura lui, cuvîntul părea misterios, necunoscut.

– Aruncă ceva într-o oală, răspunse el, şi las-o să stea pe sobă. N-am timp nici să mănînc, nici să mă gîndesc la mîncare. Nu ştiu cînd mă întorc. Camera de oaspeți e curată?

– Señor Lex! Fireşte că e curată şi am pus şi flori proaspete. Sînt o menajeră bună.

– Ştiu. Iartă-mă.

– Señor Lex, o să-mi chem nepoții şi pe prietenii lor. O să ajute cu toții. Ştiu ei cum să treacă granița. Vreo douăzeci sau cam aşa ceva. Şi nepoatele. Nu se tem de muncă. Dacă sînteți de acord, trec granița.

Lex o strînse în brațe pe bătrînă.

– O să-ți dau de ştire, Tiki. Asta e o duminică tare afurisită. Şi sîmbăta a fost afurisită.

Îşi puse şapca de baseball şi strigă peste umăr:

– Spune-le femeilor că o să stau de vorbă cu ele la întoarcere. Dar nu ştiu cînd va fi asta. Cheam-o şi pe Frankie. Poate le bagă oamenilor mințile în cap.

– Proastă idee, señor Lex. Ar fi mai bine să le vorbească un tînăr educat rudelor lui. Poate că nici ideea asta nu-i atît de bună. Cei bătrîni vor cere să li se acorde respect, iar cei tineri nu vor avea răbdare. Ați creat un

monstru, señor Lex, cînd i-ați trimis la facultate. S-ar putea să nu meargă, încheie Tiki pe un ton dramatic.

Își aruncă mîinile spre cer și porni legănîndu-se spre bucătărie.

Probabil că avea dreptate, chibzui Lex. Educația nu constituia una dintre prioritățile lucrătorilor săi. Îi forțase să învețe, dar remarcase expresiile de pe chipurile bărbaților cînd un fiu sau o fiică își luau licența, deseori cu onoruri, și își ocupau locul în lumea afacerilor. Bătrînii aveau un adăpost și erau mulțumiți. Femeile doreau întotdeauna ceva mai bun pentru copiii lor. Nu fusese niciodată în stare să înțeleagă ce anume și știa că nici acum nu avea să afle vreun răspuns.

La orizont, se vedea doar o singură perspectivă luminoasă: după ce avea să-l ia pe Asa de la aeroport, putea trece pe la *Able Body Trucking* sau pe la Ariel acasă. Mai bine, la ea acasă. La acest gînd, umerii i se mai îndreptară puțin.

CAPITOLUL 10

Era ora şapte cînd Ariel îi predă *Range Rover*-ul băiatului de la parcare. Acesta o privi pe Snookie cu prudenţă. Ciobănescul păşi cu eleganţă alături de Ariel, ţinută de lesa *Gucci*.

Lumea se întorcea să privească şi să arate cu degetul uriaşul cîine. O femeie capricioasă care, după cum afirmă Dolly mai tîrziu, părea o pasăre de noapte, se apropie ceva mai mult şi întinse o mînă, s-o mîngîie. Animalul se opri din mers, urechile i se lipiră de cap şi mîrîi ameninţător. Femeia se retrase mînioasă, vociferînd cu un glas strident.

– Nu vreau să stau aici dacă este permis accesul unor astfel de animale periculoase. Ce fel de hotel mai e şi ăsta?

– Probabil c-o strînge portjartierul, comentă Dolly.

Ariel chicoti şi întinse mîna după cheia din mîna recepţionerului.

– Avem camera 711. Să ţinem minte numărul. Ar putea fi norocos.

– De ce? Nu ne vom putea permite să părăsim camera. La ce ne foloseşte un număr norocos?

– N-am auzit pe nimeni spunînd că nu putem ieşi din

cameră cu Snookie. Singurul lucru pe care mi l-a precizat Navaro a fost să n-o las pe Snookie să facă murdărie pe covoare. Am de gînd să risc să intru cu Snookie în cazinou. Federalii au aranjat tot. N-am decît să spun că agentul Navaro ne-a dat permisiunea. Asta în cazul în care vom dori să jucăm. Votez pentru orice mă împiedică să stau şi să mă gîndesc în următoarele patruzeci şi opt de ore. Hai să facem un duş, să ne schimbăm hainele şi să ne încercăm norocul. Du-te tu prima la baie. Vreau să-i telefonez lui Lex. Presupun că va încerca să-mi telefoneze astă-seară şi... vreau numai să-i spun unde sîntem.

Dolly îi făcu cu ochiul şi zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Cred că doamna e amorezată, recită ea în drum spre baie.

Snookie sări din pat, căscă de-i trosniră fălcile, se întinse cît era de lungă, suspină şi închise ochii.

Ariel citi instrucțiunile de pe telefon, tastă corect numerele şi dădu comanda.

– Aici e Ariel Hart. Tiki, Lex e acolo?

La auzul bolboroselilor menajerei, ochii i se lărgiră.

– L-au părăsit toți? Dumnezeule, şi ce are să facă? Dacă telefonează acasă, vrei să-i transmiți un mesaj? Are telefon în maşină? Ştii numărul? Nu? Bine, atunci spune-i să-i telefoneze agentului Navaro şi acesta o să-i explice cum stă treaba.

– Dolly!

– Ce s-a întîmplat? țipă aceasta ieşind în fugă din baie cu părul şi corpul acoperite de spumă de săpun.

Snookie deschise un ochi, privi împrejur şi adormi la loc. Ariel repetă conversația avută cu Tiki.

– Şi cu ce ne afectează treaba asta pe noi? Pe noi, personal? E vreo legătură între întîmplări? Trebuie să facem ceva? Ce anume? Toți fermierii?

Tonul ei era atît de neîncrezător, încît Ariel se cutremură.

– Ce putem face aici, în Las Vegas? Eu nu mă pricep la munca de la o fermă. Ca să-ți răspund la întrebare, cred că toate astea sînt legate între ele dacă Chet Andrews lucrează pentru individul care a cumpărat ranch-ul lui Tillison. E un fel de magician al Wall Street- ului. Am de gînd să-i sun pe Ken Lamantia și pe Gary Kaplan și să-i întreb dacă îl cunosc pe Drew Marino. La ce ne va folosi informația, mă depășește; cu toate astea, am să le telefonez. Du-te și clătește-ți săpunul de pe tine înainte să ți se încrețească pielea.

Zece minute mai tîrziu, strigă iar:

– De fapt, îl cheamă Ivan și mai-nu-știu-cum. Tipul a fost inculpat pentru vinderea unor informații confidențiale și a ajuns la închisoare. În plus, tot felul de afaceri ilicite cu bani. Din cîte spune Ken, face parte din cei cărora le place să trăiască pe muchie de cuțit. A făcut tone de bani, probabil miliarde. Acum vrea să pozeze în gentlemanul fermier. Ken spunea că articolul a apărut pe prima pagină în *Wall Street Journal*. Zice că, în doi ani, va deveni cel mai mare fermier din California. Este pregătit să cumpere și alte ranch-uri care dau faliment. Nu mai există etică pe lumea asta. Imaginează-ți să le faci așa ceva unor oameni ale căror ferme au aparținut familiilor lor de generații întregi.

– Tu pe ce lume ai trăit, Ariel? Așa s-a întîmplat întotdeauna. Ai stat la Hollywood prea multă vreme. Asta e realitatea, așa merg lucrurile. Noi am trăit într-o lume a iluziilor.

– Nu-mi place deloc, izbucni Ariel. Celor de teapa lui Drew Marino n-ar trebui să li se permită să facă astfel de lucruri.

– Toată lumea zice așa, dar nimeni nu întreprinde

nimic. De asta indivizi ca Drew Marino şi Chet Andrews îşi pot face de cap. E rîndul tău, draga mea, încheie Dolly făcînd o reverenţă adîncă.

– Dolly! se auzi de dincolo de uşa băii.

– Acum ce mai e? răspunse aceasta pe acelaşi ton.

– Am o idee. Azi e duminică, spuse Ariel de după perdeaua duşului. Telefonează-le tuturor oamenilor noştri de la Hollywood. Spune-le că joi seara dau o petrecere în stil country-western. Telefonează la liniile aeriene, închiriază avioane, cîteva autobuze şi tot ce mai trebuie. Sună-i pe toţi şi spune-le să-şi cheme şi ei cunoscuţii. Oricine de pe planeta asta ştie că Hollywood-ul are cea mai mare inimă din lume. Actorii ajutîndu-i pe fermieri. Vor veni, ştiu sigur că vor veni. Aşteaptă şi-ai să vezi că, pînă la sfîrşit, vor face un film din toată povestea asta. Ne trebuie un premiu şi nişte reporteri de la ziare. Sună la recepţie şi vezi dacă ne mai pot aduce un telefon în cameră. Comandă şi să ne aducă cina aici. Ia pentru Sookie o friptură cu os şi sos cu ciuperci. În plus, orez şi morcovi. Mai comandă-i şi două băuturi efervescente cu extracte de plante. Îi plac la nebunie. Am uitat ceva?

– Cine va juca în film în rolurile noastre? o întrebă Dolly.

Ariel începu să rîdă în hohote.

La ora unu dimineaţa, Ariel scoase telefonul din priză.

– Încrederea mea în natura omenească a fost restabilită. E adevărat ce se spune, Dolly. Hollywood-ul are grijă de ai lui. Dacă vor veni toţi cei care au promis, putem culege recolta tuturor fermierilor. Următorul lucru pe ordinea de zi este să facem rost de mîncare, ştii tu, genul care se serveşte la petrecerile în aer liber. Am

spus că voi da o petrecere şi aşa va fi. Femeile de la ranch-ul lui Lex vor pregăti mîncarea. O să-i telefonez chiar acum lui Tiki, s-o rog. Dacă spune nu, trecem la planul B şi o comandăm la o firmă de catering.

– Am economisit o zi, rosti Dolly după ce terminară de dat ultimul telefon. Problema e, acum, cine va transporta recolta de avocado la piață? Nu e suficient să culegi fructele. Mai trebuie împachetate şi încărcate.

– Hei, am o companie de transporturi sau ai uitat? În cel mai rău caz, femeile care şi-au luat permisul de conducere vor efectua transporturile. Ceilalți fermieri au propriii lor şoferi. Apoi, mai sînt şi oamenii noştri dacă celelalte companii nu vor să se implice. Probabil, că aşa va fi, pentru că magnatul acela le va promite şi luna, ca să-i transporte marfa lui. Domnul Wall Street tocmai se pune cu Hollywood-ul. Mă întreb cît va dura pînă ce-şi va da seama că are un adversar pe măsură. De abia aştept să văd cine va interpreta rolul lui.

– Ți-ai imaginat vreodată că s-ar putea întîmpla aşa ceva?

– Nu. Aş propune s-o scoatem pe Snookie la plimbare, să ne oprim să bem ceva, să aruncăm nişte monede la jocurile mecanice şi cu asta să ne încheiem ziua. Ne-am descurcat grozav, Dolly. Mă simt de parcă... niciodată nu m-am simțit aşa. Toată lumea a fost de acord să dea o mînă de ajutor. Nimeni n-a pretins vreun ban. Dumnezeule, nici n-a fost menționat cuvîntul ăsta. Cînd i-am telefonat lui Zeke Newimer, şeful cascadorilor, mi-a spus că se va ocupa el însuşi de transportul oamenilor lui. Nici n-am crezut că-şi mai aminteşte de mine. Pînă trece povestea asta, Hollywood-ul va trage literalmente obloanele. O să cumpăr o pagină întreagă de *Variety* şi o să scriu numele fiecărei persoane care-şi va face apariția. Şi o să plătesc eu însămi pentru ea.

– Hai, Snookie, vino să cutreierăm întinderile nesfîrşite, ca să găsim un petec de iarbă pentru tine.

Afară, s-ar fi zis că e în toiul zilei după numărul mare de oameni aflaţi pe stradă şi urmăriră ca hipnotizate erupţia vulcanului lui Steve Wynn.

– Hollywood-ul n-ar fi reuşit-o mai bine, suspină Ariel.

– Mă întreb cîţi bani trec zilnic dintr-o mînă în alta la Las Vegas, zise Dolly.

– Nu cred că am fi în stare să numărăm. E atît de vulgar încît fascinează. Ştii că au şi capele pentru oficierea căsătoriilor în care poţi intra cu maşina? Jur. Nici nu trebuie să aştepţi deloc. Au tot felul de preţuri în funcţie de serviciile oferite: unul de cinci sute de dolari, altul de trei sute optzeci şi nouă şi unul foarte ieftin la o sută cincizeci de dolari. În anumite locuri, ţi se oferă o sticlă de şampanie şi o orhidee naturală. Asta, da, clasă. Dacă vreuna dintre noi se mărită în viitorul apropiat, eu aş zice să venim aici şi s-o facem la una din capelele astea. Ar fi o amintire de neuitat şi ar reprezenta un final perfect pentru film. Tu ce părere ai?

– Eu n-am nimic împotrivă. Bine, Snookie e gata de întoarcere. Eu am cinci dolari pentru jocuri – tu cîţi ai?

– Şapte.

Treizeci de minute mai tîrziu, Ariel cîştigase douăzeci şi cinci de dolari, iar Dolly îi pierduse pe ai ei.

– Asta înseamnă că tu dai de băut. Eu vreau *pina colada*. E trei dimineaţa. Trebuie să ne trezim la şapte, nu-i aşa?

– N-am de gînd să cer la recepţie să mă trezească, dacă asta vrei să spui. Dormim pînă ne telefonează Navaro. Sau pînă ne scoală Snookie. O să iau şi eu o *pina colada*, rosti Ariel întinzîndu-i lui Dolly zece dolari de argint.

– Nu ţi se pare curios că nici o persoană din cazino

n-a zis nimic de Snookie? Ăsta e un oraş al jocurilor de noroc. Ce şanse există să se întîmple aşa ceva?

– Presupun că nu te joci cu federalii. Şi nu cred că şansa are vreun amestec. Perfect, hai să urcăm sus şi să mergem la culcare. A fost o zi teribilă.

– Te simţi mai împăcată cu Hollywood-ul acum, nu-i aşa?

– Nu m-au dezamăgit şi sînt foarte recunoscătoare pentru acest fapt. Totuşi, nu pentru mine. Sînt recunoscătoare că-i vor ajuta pe fermieri. Şi aşa viaţa lor e destul de grea; n-au nevoie ca un om de nimic să le-o facă şi mai dificilă. Dar ai dreptate. Mă simt al naibii de bine.

– Sper că ne vom simţi la fel de bine şi încrezătoare şi mîine dimineaţă cînd vom porni la drum.

– A trebuit să aduci vorba despre asta, nu-i aşa?

– Asta e realitatea.

Telefonul agentului Navaro veni la ora zece dimineaţa. Ariel copie adresa companiei de transporturi auto, sună la recepţie să comande un taxi iar, pe urmă, îşi sună dispecerul acasă, la Chula Vista. Ciripi mesajul pe care-l memorase, iar Stan îşi jucă rolul lui.

– Plecăm fix la douăsprezece. Cînd vom lua camionul, Navaro şi Harry vor fi deja ascunşi în spate. Totul este pus la punct. Curios, nu mă simt deloc nervoasă. Personal, nu cred că Andrews va muşca din momeală. Îmi spune mie ceva. Cred că s-a angajat la marele magician al finanţelor şi, din cîte spune Navaro, e o slujbă tihnită. N-ar risca s-o piardă. Chiar şi un terorist ştie cînd să lovească şi cînd să se dea la fund. Ai de gînd să cheltuieşti cei trei sute optzeci de dolari cîştigaţi aseară pe lenjerie sexy?

– Cristoase, Ariel, ce legătură are lenjeria mea cu afacerea asta? Nu mă pot concentra decît la un lucru odată.

Sunetul făcut de fermoar cînd închise geanta de voiaj se auzi atît de tare în liniştea camerei, încît Ariel sări în sus.

– Făceam doar conversație. Sînt gata. Unde-i cheia?

Dolly o aruncă pe măsuța de toaletă, urmînd instrucțiunile agentului Navaro.

O oră mai tîrziu, Ariel verifica amănunțit camionul pe care urma să-l conducă. Se aşeză în spatele volanului şi stătu un moment să se acomodeze cu puterea poziției în care se afla, după care, deschise stația radio. Făcu anunțul tare şi clar. Anunță sfîrşitul transmisiei, îşi înfipse pistolul la centură în spate şi îşi coborî puloverul peste şolduri. Se uită la chipul palid al lui Dolly şi la Snookie ce părea să zîmbească.

– În regulă. Acum aşteptăm semnalul dispecerului şi îi dăm drumul.

– N-ar fi cazul că spui ceva amuzant de genul hai să ne zgîlțîim puțin? rosti Dolly printre dinții încleştați.

– Doar în film. Nu eşti tu cea care-mi spune mereu că asta e viață adevărată? Te-ai simți mai bine dacă aş spune-o?

– Poate. Habar n-am.

– E-n regulă, iubito, a venit vremea să ne zgîlțîim puțin, zîmbi Ariel apăsîndu-şi talpa pe ambreiaj şi stînd cu ochii la dispecer. Dacă băieții ăia din spate nu se țin zdravăn, or să alunece încoace şi-ncolo. Sînt nişte curbe largi în față. Avem şase, cel mult şapte ore de mers şi ajungem acasă. Hai să vorbim despre petrecere.

– Dă-o-n mă-sa de petrecere. Mai bine vorbim despre truda care ne paşte. Cînd o vom termina, vom fi toți mult prea obosiți ca să ne mai ardă de distracție.

– N-are importanță. Va fi plăcut să ne vedem unii cu alții, să stăm de vorbă despre un lucru bine făcut. Ce dacă n-o să înoate şi n-o să danseze nimeni? O petrecere e o petrecere. O să cumpărăm mii de baloane.

– N-o să mai fie nimeni în stare să le umfle, zise Dolly.

– Se livrează deja umflate. Plăteşti ceva în plus. Hai să vorbim despre dragoste, sex şi bărbaţi arătoşi. Aşa o să ne treacă timpul mai repede.

Voia să vorbească despre Lex. Voia s-o audă pe Dolly spunîndu-i că Lex o iubeşte chiar dacă începuse să se convingă de adevăratele lui sentimente.

– Ce fel de soţie crezi că voi fi, Dolly? La primele două încercări, am făcut o treabă de mîntuială.

– Atunci nu erai îndrăgostită. Abia acum ţi-a venit vremea. Te vei afla în situaţia în care îţi vei putea arăta recunoştinţa pentru tot binele hărăzit de soartă. Împreună cu el. Iar asta va fi cel mai grozav lucru. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, vei fi o soţie bună pentru că eşti bună la suflet. Fanii tăi ar rămîne cu gura căscată dacă ar şti cît de nesigură eşti. De acum înainte, va trebui să fii optimistă.

– Da, mamă, exclamă Ariel.

– Deschide staţia radio şi hai să-i ascultăm pe bărbaţii ăştia bîrfitori. Mă dau în vînt după aşa ceva şi va face ca timpul să treacă mai repede.

– Mda, mi-ar plăcea să aflu adresa exactă a locului ăluia unde ţi se face masaj timp de două ore cu frişcă rece şi sirop de căpşuni.

Cînd Lex Sanders intră în parcarea companiei *Able Body*, soarele trecuse de orizont. Asa sări jos de pe locul pasagerului, sprinten ca un căţelandru zburdalnic.

– Iisuse, Lex, locul ăsta e ca un balsam pentru ochii îndureraţi şi ai mei au fost al dracului de îndureraţi în ultimele luni. Stan, ce bine îmi pare să te văd. Cum se poartă doamna Hart cu voi?

Lex îl urmări pe bătrînul încărunţit bătîndu-şi dispecerul pe spate. Îi întinse o ţigară puturoasă şi, apoi, îşi

aprinsese şi el una cu o brichetă aducînd cu un aruncător de flăcări. Nu era un bărbat înalt, însă ceea ce-i lipsea în înălţime cîştigase în circumferinţa taliei. Probabil că îi priise mîncarea hawaiană. Sau, poate că nu prea făcuse mişcare.

Lex ar fi pariat pe ultimul dolar că urmărise toate episoadele serialelor din timpul zilei, ca şi meciurile şi filmele poliţiste. Probabil că nu dormise aproape deloc. Ochii lui albaştri, în nuanţa pînzei de blugi decolorate, se umplură de dezamăgire auzindu-l pe Stan cum povestea cît de bine se purta noua proprietară cu el şi cu ceilalţi. Îşi trecea degetele prin părul ţepos şi încărunţit, ce-i stătea în mici smocuri către tîmple. Faţa lui ridată nu era doar bătută de soare; arăta pergamentată şi îmbătrînită.

Era îmbrăcat la fel ca întotdeauna, în ultimii douăzeci şi cinci de ani de cînd îl cunoştea Lex – blugi albaştri lăbărţaţi, cămaşă cadrilată de bumbac, cizme grele, de lucru, şi avînd un pachet cu patru ţigări de foi în buzunarul de la piept.

– Ar trebui să vedeţi renovările făcute, domnule Able. Doamna Hart a cheltuit o mulţime de timp şi de bani cu decorarea vechilor birouri. Acum, sînt tare elegante, cu flori şi alte alea. Baie roz cu flori artificiale, săpun colorat... covor miţos pe jos. O mulţime de schimbări.

Asa mîrîi ceva nedesluşit. Lex nu reuşi să înţeleagă ce anume, însă zîmbi.

– Uşa e deschisă. I-am văzut maşina lui Bernice în parcare şi presupun că a venit mai devreme. La ce oră crezi că vine doamna Hart, Stan?

– Mai tîrziu, pe seară. Este la Las Vegas. S-a dus ieri cu maşina. Am crezut că aţi auzit toată povestea de la federalii ăia. Conduce un trailer încoace. E o cursă, zise el plin de importanţă.

– Cum? urlă Lex.

– Şşş. Nu deconspiraţi secretele FBI-ului. V-am spus

pentru că am încredere în dumneavoastră. Agentul ăla nu mi-a zis să vă povestesc, dar cum văzui că doamna Hart v-a căzut cu tronc şi aşa mai departe, mi-am zis că trebuie să ştiţi. Oamenii ăia, care v-au făcut rost de tonomat, v-au găsit încă un set de automate. Le aducem cu un alt transport. Doamna Hart e pe post de momeală pentru ca lucrurile dumneavoastră să ajungă aici aşa cum trebuie. Pariez că asta vă fericeşte, hm?

– Mda, mda. Iisuse, dar ea ce transportă?

– Pe cei doi agenţi FBI în spate. V-am spus că e o capcană, rosti Stan pocnindu-se peste coapsă şi rîzînd pe înfundate, încîntat.

Vocea lui Lex vibră de supărare.

– Folosesc o femeie drept momeală? Să fiu al naibii dac-mi vine să cred una ca asta.

– Două femei şi un cîine, spuse Stan continuînd să chicotească.

– Totul este roz şi verde! Scoici! Scuipătoarea mea s-a dus! La fel şi Teddy! bolborosi Asa.

– Treci în maşină, Asa! Plecăm spre Las Vegas. Dă-mi itinerarul, Stan, şi să nu-ţi treacă prin minte să-mi spui că nu-l ai, zise Lex.

Pe urmă îndesă în mîna butucănoasă a lui Asa bucata de hîrtie înmînată de Stan.

– Vegas! Mamă, Doamne! articulă Asa, urcîndu-se în camionetă şi prinzîndu-şi centura de siguranţă. Bagă viteză, băiete. Am bani de cheltuit şi ochii ăştia bătrîni au chef să vadă nişte fetiţe pe cinste. Fireşte, o să-i povestesc şi nevestii-mi cînd voi ajunge acasă.

– Puţin o să-i pese, Asa.

– Ei, asta cam aşa e! De ce mergem la Las Vegas?

Lex îl puse în temă.

Asa îşi frecă ţepii de pe bărbie.

– N-aş fi permis aşa ceva dacă aş mai fi fost eu proprietarul companiei. Femeile n-ar trebui folosite drept

momeală, ca să prinzi în cursă un ticălos.

Glasul lui avea un ton atît de virtuos, încît Lex fu gata să se înece.

– O să-i cer să se mărite cu mine. Curînd. Într-una din zilele astea. Poate chiar la sfîrşitul săptămînii. Sau ceva mai tîrziu, cînd se aranjează treaba cu lucrătorii. Ori poate că n-o voi face. E posibil să nu mai am ce să-i ofer. Cum au putut face aşa ceva, Asa? Cum de a fot ea de acord? Nu pare proastă. Probabil că i-au ţinut unul dintre discursurile alea patriotice pe care le servesc la toată lumea. Au făcut-o să se simtă vinovată.

– Poate că ea a făcut asta pentru tine. Femeile fac tot felul de lucruri prosteşti cînd iubesc un bărbat. Şi bărbaţii fac la fel, aşa, ca tine acum. O să ne omori pe amîndoi dacă încerci să opreşti trailerul ăla şi să nu-mi spui mie că nu asta ai de gînd. Vrei să opreşti camionul ăla, apoi noi ne suim în el, iar femeile şi cîinele să vină cu maşina ta.

– Închide pliscul, Asa. Nu ăsta e planul meu.

– Atunci, care e?

– La dracu', n-am nici un plan. Adică, poate că am. O să ne ţinem după ele. Ai vreo idee mai bună? mîrîi Lex. De ce naiba nu mi-a telefonat să-mi spună ce are de gînd?

– Tipii de la FBI pun pe toată lumea să jure că păstrează secretul. Am văzut asta într-un film. Doamna Hart a făcut o grămadă de filme. Ştie figura. Dar Stan ăsta n-a fost niciodată în stare să-şi ţină pliscul. Ea face asta pentru tine, băiete, şi o ştim amîndoi.

– Nu vreau să facă treburi dintr-astea pentru mine. Vreau s-o ştiu acasă teafără şi în siguranţă.

– Sîntem în anii '90, fiule. Femeile nu mai vor să stea acasă în siguranţă. Nevastă-mea face bijuterii din scoici şi le vinde pe trotuar. Acum, nu întrece asta orice închipuire? Şi pe deasupra, mai face şi bani cu ele. Avem o

cameră plină cu haine înflorate.

Lex începu să rîdă împotriva voinței lui.

– Ar fi şi mai caraghios dacă mi-ai spune că o ajuți să le facă.

– Doar din cînd în cînd. Am patru dulapuri pline cu ananas. Îl urăsc. Urăsc Hawaii-ul. Urăsc tot soarele şi oglinzile alea. Totul e galben şi verde. Mobila, vreau să zic. Crezi că doamna Hart o să vrea să-mi vîndă compania înapoi?

– După ce se va termina toată tărăşenia asta şi dacă va fi de acord să se mărite cu mine, şansele tale vor creşte considerabil. Dar cum rămîne cu soția ta?

– O s-o vizitez, hohoti Asa. Relaxează-te, fiule. Acum, nu prea poți face mare lucru. Dacă pleacă la amiază, noi ne vom afla cam la două ore de Vegas. Aş zice să stăm şi s-o aşteptăm să vină. Nu-mi prea place toată treaba asta, Lex. Cred că federalii au zbîrcit-o. O capcană funcționează numai dacă ai pe cineva pregătit să cadă în ea. Chet n-o să muşte momeala. Ai încredere în mine şi în toți anii de cînd îl cunosc pe netrebnicul ăsta. Acum pune altceva la cale.

Rulară pe autostradă în tăcere. Din cînd în cînd, Lex deschidea stația radio, asculta o vreme şi, după aceea, o închidea iar. Între timp, fuma şi tuşea cînd Asa îşi savura cîte unul din trabucele lui urît mirositoare. Cînd bătrînul ațipi, îi scăpă un oftat de uşurare. Conducea în ritm constant trăgînd, ocazional, cu ochiul la vitezometru, pentru a se menține la şaizeci şi cinci de mile pe oră. Detectorul radar părea un ochi ce-l privea duşmănos, asemeni unui ciclop.

Lex făcu tot ce-i trecu prin minte numai ca să nu se mai gîndească la ce se întîmpla acasă, la ranch. Mîncă arahide, mestecă gumă, fumă necontenit, fredonă în surdină şi scoase, în repetate rînduri, capul pe geam inspirînd adînc. Nu se linişti decît cînd intră în cea de a

treia oră de mers.

După trei ore şi patruzeci de minute, se întîmplară simultan două lucruri: Asa se trezi şi se sparseră două cauciucuri din spate.

– Care dracu' sînt şansele să se întîmple aşa ceva?

Pufni dezgustat ştiind că avea o singură roată de rezervă disponibilă.

– Lucrurile par să meargă tot mai prost, băiete. Ai vreo trusă de pus petice la tine? Mai bine cheamă un depanator dar, mai întîi, ieşi de pe şosea la primul refugiu. Aici, terasamentul este mult prea îngust.

Lex făcu după cum i se spusese şi o pierdu pe Ariel cu cincisprezece minute. Cele treizeci de minute cît aşteptă după depanare le petrecu trăgînd şuturi în roţile din spate, înjurînd în două limbi, trăgînd şuturi în roţile din faţă, fumînd şi bătînd cu pumnul în volan. După o oră şi zece minute, pornea spre sud ştiind foarte bine că Ariel trecuse pe lîngă el.

– Asta înseamnă drum bătut de pomană, bombăni Lex. Asa, sună-l pe Stan şi vezi dacă nu putem lua legătura cu agenţii sau cu Ariel. Stan poate vorbi prin radio şi pe urmă, ne poate raporta. Cel puţin, vom afla unde este, iar apoi, pot accelera sau încetini dacă se găseşte în urma noastră. Dar mai mult ca sigur că ne-au luat-o înainte. Pariez cu ranch-ul meu. Iisuse, Asa, dacă Ariel cîntăreşte o sută zece livre e mare lucru. Încă nu-mi vine a crede că e în stare să conducă un camion cu optsprezece roţi.

– Iar eu nu pot să cred că mi-a decorat biroul în roz şi verde şi că a pus scoici peste tot. Am plecat din Hawaii tocmai ca să scap de ele şi de blestematele alea de culori vii. Nu sînt... potrivite pentru un bărbat.

– Asta e din cauză că Ariel nu este bărbat. Cînd o să recuperezi compania poţi pune tapet în dungi. Cheamă-l pe Stan!

– O să ne cheme el mai încolo. N-a auzit nimic. Tot ce ştie este că Ariel a pornit la amiază. Probabil că ai dreptate şi ne-a depăşit pînă ce ne-au făcut reparaţiile. Răbdare, fiule. Stan ar fi aflat dacă s-ar fi întîmplat ceva.

– Mai are patru ore de mers. Se pot întîmpla o mulţime de lucruri în patru ore. Ţine-te bine, Asa. Am de gînd să bag viteză. Anul ăsta îmi voi decora pomul de Crăciun cu tichetele de amendă pe care o să le încasez.

Telefonul maşinii începu să sune. Asa mormăi un salut, ascultă, încuviinţă şi închise.

– Pînă acum, totul e bine. Stan i-a spus că tăticul – ăsta sînt eu – şi juniorul – ăsta fiind tu, au avut necazuri cu maşina şi că o vom întîlni la cină. I-a fost teamă să spună prea multe. Dacă e aşa de deşteaptă cum spui tu, o să înţeleagă. Are o oră înaintea noastră. Mergi cu optzeci la oră, băiete. Mă întreb cum o fi să mergi cu o sută de mile pe oră sau cu viteza luminii, ori a sunetului? Ai doisprezece cilindri, fiule, aşa că hai să încercăm! chicoti Asa încîntat.

– Iisuse, Asa, de cînd ai devenit aşa de îndrăzneţ?

– De cînd am început să fac coliere din scoici.

Douăzeci de minute mai tîrziu, detectorul radar scoase un sunet strident şi în acelaşi timp se făcu auzită sirena unei maşini de poliţie.

– Rahat! zise Lex succint.

Încetini şi trase spre terasamentul îngust.

– Prefă-te că ţi-e rău, Asa. Şi aşa eşti cam verde la faţă. Bănuiesc că vitezele mari nu sînt tocmai ce-ţi imaginai. La urma-urmelor, s-ar putea ca tocmai înşiratul scoicilor pe aţă să fie punctul tău forte.

Lex privi fix uniforma impecabilă a poliţistului, ochelarii negri de soare, cu oglindă, şi trăsăturile cizelate ale chipului lui în vreme ce-i întindea permisul de conducere, foaia de înmatriculare şi poliţa de asigurare.

– Nu-i vina lui, domnule ofițer. Am o criză biliară și fii-miu tocmai încerca să mă ducă acasă fin'că eu nu merg să mor la spital. Vreau să mor în patul meu. Dă-ne amenda aia ca să pot merge la doamna și la patul meu. Ohhh, bunule Iisuse, ce rău doare!

Își lăsă brusc capul pe spate proptindu-l de tetieră și se ținu cu mîinile de burtă neavînd habar unde se găsea vezica lui biliară.

– Foarte bine. Aveți de ales – ori vă escortez pînă la spital, ori nu mai depășiți viteza legală. V-am înregistrat o viteză de nouăzeci și șapte de mile la oră. Nu vă amendez de data asta, fiindcă și tatăl meu e la fel de recalcitrant ca al dumneavoastră și vă înțeleg. Dar o să-mi înștiințez colegii prin radio, așa că luați-o mai încet. Presupun că nici dumneavoastră nu vă luați doctorile.

– Îmi fac și mai rău, mîrîi Asa.

– Așa spune și tatăl meu. Rugați doctorul să vi le schimbe.

– Așa vom face, de acord... tată?

– Nu mă mai cicăli, mormăi iar Asa. Îmi vreau patul meu. Asta-i tot ce vreau.

Lex porni motorul mașinii.

– Mulțumesc, domnule ofițer.

Îi făcu șmecherește cu ochiul, însă nu putu să vadă dacă acesta i-a întors gestul din cauza soarelui ce i se reflecta în lentilele ochelarilor.

– Trebuia să mă fi făcut actor. Poate că doamna Hart reușește să-mi facă rost de un rol într-un film.

– Credeam că vrei să-ți recapeți compania, spuse Lex cu ochii în oglinda retrovizoare.

– Și asta.

Lex conduse cu șaizeci și cinci la oră, căutînd în mod constant prin oglinda laterală și cea retrovizoare vreun

semn al patrulelor rutiere. După o oră şi jumătate, mulţumit că nu se vedea nici urmă de poliţie, apăsă cu putere pe accelerator. Capul lui Asa zvîcni brusc, spre spate.

– Ar fi fost amabil din partea ta să mă fi anunţat, mugi el.

După treizeci de mile, Lex încetini.

– Cred că ea e în faţa noastră. Telefonează-i lui Stan să vedem dacă am dreptate. Descrie-i maşina din spatele ei. Cred că e un *Ford Mustang* alb, cu numărul de înmatriculare AWA-397 din New Jersey. În stînga ei, puţin mai în faţă, se află un *Chevy Blazer* înmatriculat în Arizona, însă nu-i pot vedea numărul. Cred că ăia din *Blazer* au arme, dar nu sînt sigur şi că Mustang-ul asigură spatele. Nu văd ce se mai află în faţa trailerului. De obicei, în filme, îşi schimbă locurile între ei. Probabil că mai au o maşină sau un camion în faţă şi alta în spatele nostru. Apoi, la timpul potrivit, se adună toate. Sînt implicaţi o mulţime de oameni şi se cheltuieşte zdravăn. De acum, ne ţinem prin preajmă.

Ne apropiem de ieşirea Pine Valley. Dacă este să se întîmple ceva, se va întîmpla în curînd, spuse Ariel ştergîndu-şi broboanele de sudoare de pe frunte. Snoockie e liniştită şi eu nu văd nimic neobişnuit. Şi, dacă vrei să-mi cunoşti părerea, eu zic că asta a fost o idee tîmpită. Vorbind despre altceva, deşi nu sînt foarte sigură, cred că Lex Sanders se află cu trei maşini în spatele nostru. Dacă se întîmplă ceva, prezenţa lui n-o să ne fie de folos. Toată lumea din părţile astea îl ştie pe Lex şi camioneta sa. Probabil că aşa bate la ochi ca pielea roz la un elefant. Afacerea asta e un fiasco, aşa îmi spune mie instinctul.

– Slavă Domnului, zise Dolly

Îi dădu lui Snookie un biscuit pentru cîini, nu înainte

de a muşca din el.

– Chestiile astea sînt îngrozitoare, adăugă ea.

– Dolly, mi-a venit aşa, deodată... un gînd teribil. N-o să-ţi placă şi nici n-o să crezi ce-ţi voi spune. S-ar putea să`mă înşel, însă, cumva, nu prea cred. Mi-a trecut prin minte de dimineaţă, cînd m-am trezit. Am început să compar situaţia asta cu un scenariu de film. Dolly, dacă ar fi vorba de un scenariu, ştii care ar fi poanta?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Ei bine, eu am. Scenariile, ca şi povestirile, au un început, un cuprins şi un sfîrşit. Există un erou pozitiv şi unul negativ. De obicei, îţi dai seama care-i ticălosul cam pe la mijloc. Noi ne-am gîndit că este vorba de Chet Andrews. De fapt, chiar aşa şi este. Dar mai există încă unul. Eu nu cred că tipii din spatele camionului sînt agenţi federali. Cred că sînt în slujba lui Drew Marino. Cred că Marino încearcă să-l distrugă atît pe Lex Sanders, cît şi pe ceilalţi fermieri, ca să devină cel mai mare gentleman fermier din zonă, tot aşa cum, nu de mult, a fost un vestit magnat de pe Wall Street. Am sesizat, de la bun început, ceva ciudat la indivizii ăştia. Erau isteţi, dar nu erau rafinaţi. Ştiau cîte ceva, dar nu destul de multe. Eu nu le-am studiat insignele îndeaproape, dar nu mi-au plăcut ochii lui Navaro din prima clipă. Tu ai spus că Harry te făcea să te simţi neliniştită. Au pus o mulţime de întrebări care n-aveau nimic de a face cu problema în cauză. Existau o mulţime de căi de a o rezolva pe care nu le-au luat în calcul. Nu cred că mă înşel, Dolly.

– Şi asta ce înseamnă, Ariel?

– Doamne, ce n-aş da să ştiu. Mi-e teamă ca nu cumva şi cel de-al doilea set de automate al lui Lex să fie jefuit chiar în clipa asta. Iar noi să fi înlesnit furtul fără să ne dăm seama. Nici nu ştiu ce să fac. Cînd vom ajunge acasă, indivizii vor coborî din camion, îşi vor cere

scuze, vor spune ceva să ne liniştească şi îşi vor vedea liniştiţi de drum. Este aproape cert că ne va fi anulată asigurarea, ca şi a lui Lex de altfel. Automatele acelea sînt doar nişte lucruri şi Lex se va descurca şi fără ele. Dar acum, ajungem la lucrurile de bază; la mijloacele lui de trai. Plantaţia de avocado. Dacă ăsta ar fi un scenariu şi eu aş întoarce pagina, aş vedea că urmează un incendiu. Tipii ăştia habar n-au că ne vine Hollywood-ul în ajutor. Sau, poate că ştiu. Dacă au pus pe cineva să ne asculte telefonul astă-noapte, acum sînt la curent. Ceea ce înseamnă că de acum, pînă joi, ori dau foc la plantaţie, ori aruncă substanţe toxice din avion... în fine, îi vor distruge recolta. Şi lui, şi celorlalţi fermieri. Următoarea pagină din scenariu e albă. Care ar fi reacţia nostră, Dolly?

– Of, Ariel, de unde să ştiu? Nu înţeleg cum pot fi oamenii aşa de răi. Va trebui să anunţăm adevăratul FBI. Să alertăm departamentul pompierilor. Dar ce putem face împotriva avioanelor cu otravă?

– Noi n-avem ce face, dar adevăratul FBI poate alerta toate aerodromurile, chiar şi pe cele mici, particulare. Trebuie să existe o metodă de a se pune capăt la toate. Crezi că am înnebunit, Dolly?

– Nu. Totul are sens. Ne-au păcălit. Probabil că îşi rîd în pumni de noi chiar acum. Nu pot să sufăr gîndul ăsta.

– Ei cred că ne-au păcălit. Eu aş propune să-i lăsăm să creadă în continuare. Vom chema FBI-ul de la un telefon public. Aranjează o întîlnire. Şi mai vrei să ştii ceva? Planul le-ar fi mers şnur dacă nu s-ar fi întîmplat ceva anume. Aşa Able mi-a vîndut compania şi n-a spus nimănui nimic, nici chiar lui Lex, pînă ce n-a fost un fapt împlinit. Jafurile au fost doar... o modalitate prin care Chet Andrews a vrut să se răzbune pe Lex. Ceva per-

sonal. Omul cu adevărat important era... este Marino. Vrea absolut totul, şi dacă n-aş fi apărut eu, i-ar fi ținut figura şi n-ar fi existat nici un fir care să ducă la el. Ar fi fost un afacerist ca oricare altul, ce a profitat de ghinionul cuiva. Şi-ar fi avut clipa lui de glorie, după care ar fi devenit pur şi simplu un fermier foarte bogat. Povestea mi-e din ce în ce mai clară. O s-o iau pe drumul secundar şi mă îndrept direct spre parcarea noastră. Va trebui să încropim o poveste pentru netrebnicii ăia din spate. Hai să spunem că ai făcut o criză de ulcer şi că criză de ulcer şi că trebuie să te duc la doctorul tău. Încearcă să te prefaci că ți-e rău.

– Nu trebuie să mă prefac; chiar mi-e rău. Ne-au tras pe sfoară. Cum a fost posibil?

– Nu-ți pot spune cu precizie, dar cred că s-a întîmplat cînd Dave Dolan a spus că anunță FBI-ul. Probabil că cineva a interceptat convorbirea sau chiar s-a oferit să telefoneze la FBI. Apoi îşi fac apariția indivizii ăştia, ne flutură insignele pe sub nas şi gata. Ar fi trebuit să verific. E vina mea. Nu pot să cred că am fost atît de proastă.

– N-ai fost numai tu, Ariel. Nimeni nu şi-a dat seama. În fond, şi Lex a discutat cu ei. Şi Stan a vorbit cu ei şi, la fel, şi Bucky, dispecerul. Hei, eu m-am culcat cu Harry. Asta ar trebui să-ți demonstreze ce deşteaptă sînt. Nu te învinovăți singură, Ariel.

– Uşor de zis, Dolly. Hai să ne punem povestea la punct. Cam în douăzeci de minute ajungem acasă. Deci eu cred că ar trebui să spunem aşa...

– Acum, ce mama dracului mai fac? întrebă Lex.

– E doar o părere, Lex, însă aş zice că se îndreaptă spre companie. Cred că s-a întîmplat ceva. Nu vreau să spun că li s-a întîmplat ceva rău din punct de vedere

fizic, ci că planul lor, oricare ar fi el, n-a mers cum trebuia. Sau, poate, că doamna Hart s-a săturat să mai joace farsa asta, pentru că exact asta şi este... o farsă, rosti Asa.

– E curios că ai folosit tocmai acest cuvînt, Asa. În ultima oră m-am gîndit exact la acelaşi lucru. Totul e o farsă. Jafurile, plecarea lucrătorilor, drumul ăsta stupid, faptul că le-am urmărit. Gîndeşte-te puţin. Cine va fi cîştigat cînd va lua sfîrşit toată aiureala? Eu nu, asta-i sigur. Nici ceilalţi fermieri. Nu voi fi numai eu ruinat, ci şi Able Body. Ariel nu poate face nimic fără asigurare. Nici eu de altfel, însă, în final, nu voi avea de ce să-mi mai fac griji în privinţa asta, fiindcă nu voi mai avea ce să asigur. Singurul care cîştigă este individul ăla care a cumpărat ferma lui Tillison. Poate că tot ceea ce-ţi voi spune îţi va părea exagerat, însă pun rămăşag că va încerca să cumpere compania cînd lui Ariel vor începe să-i meargă prost afacerile. Atunci, va avea toată situaţia sub control. Probabil că Andrews va conduce compania de transport. Pariez pe cinci dolari că asta-i va fi răsplata pentru toate josniciile la care s-a pretat. Are sens, Asa?

– Cristoase atotputernic, ai dreptate, fiule.

– Ei bine, omul cît trăieşte speră, Asa. Eu nu mă dau bătut. Trebuie să existe o modalitate de a-i păcăli pe ticăloşii ăştia.

– Mai ai doar vreo două zile pînă începe culesul. Iar dacă ai putea culege fructele, ai fi dispus să le expediezi în camioanele doamnei Hart fără asigurare? Numai un prost ar face aşa ceva. Şi tu nu eşti prost, băiete.

– Pot trece graniţa, Asa.

– Şi dacă dai de altă belea? Grănicerii or să te prindă cît ai zice peşte.

– Există şi alte metode.

– Nu, din cele legale nu există. Nu te apuca să faci

vreo prostie. Şi aşa situaţia e destul de complicată. Ne vom descurca noi cumva. Presimt că doamna Hart pune ceva la cale. Nu s-a mai conformat instrucţiunilor şi se îndreaptă spre terminal. Asta înseamnă că a luat frîiele în mîini. Eu zic s-o invităm la cină.

Lex îi povesti despre Snookie.

– Ei şi? O să pretind că nu văd bine. Nici nu pot, ştii? Am cataractă la ochiul stîng. Nu poate fi operată pînă nu se coace. Ai mai auzit aşa ceva?

– Mda, am auzit. Îmi pare rău, Asa.

– N-o să cadă cerul din cauza asta, Lex. Am un ochi bun. Auzul mi-e bun şi la fel şi mirosul. La vîrsta mea, contează. Mai avem numai o milă de mers.

Peste zece minute, Lex intră în parcarea companiei. Primul lucru pe care-l văzu fu *Range Rover*-ul lui Ariel parcat în locul lui obişnuit. Aşadar, cineva îl adusese înapoi. Lex se întrebă cine o făcuse. Următorul lucru fu Ariel coborînd din camion cu Snookie după ea. Se duse la spatele vehiculului unde i se alătură şi Dolly. Deschise uşile şi cei doi agenţi îşi făcură apariţia cu hainele lor şifonate şi expresii nemulţumite pe chip. Cel de al treilea lucru pe care-l văzu fu Snookie alergînd spre el ca din puşcă. Lex îşi înfipse picioarele zdravăn în pămînt, îl înşfăcă pe Asa de braţ, ca să se sprijine, şi aşteptă ca animalul să sară pe el. Totuşi, se întrebă de ce nu-l chema Ariel înapoi. Pe urmă, văzu biletul înfipt în zgarda cîinelui. Îl palmă pe furiş mîngîindu-i capul lucios.

– Bravo, fetiţo, şopti el.

Snookie zăbovi o secundă, ca să-i adulmece pantofii, apoi se întoarse în fugă spre Ariel.

Lex citi biletul întorcîndu-se cu spatele spre cei doi agenţi. *„Hai să ne întîlnim unde ne-ai văzut prima oară pe Dolly şi pe mine. Adu-l şi pe domnul Able. Pleacă chiar acum."* Vîrî biletul în buzunarul de la piept şi-i făcu

semn lui Asa să se urce înapoi, în camion. Cu motorul mergînd, se apleca pe fereastră şi-i strigă lui Ariel:

– Ce-ai zice să luăm, mîine, prînzul împreună la ranch?

– De acord, îi strigă ea drept răspuns fluturîndu-şi mîna cu nepăsare.

– Ei bine, asta chiar că a fost pierdere de vreme, zise Ariel. Spuneți-mi ceva: s-a gîndit bine vreunul din voi, sau superiorul vostru – oricine o fi el – la toată povestea asta?

– Fireşte că ne-am gîndit. Dar v-am spus că s-ar putea să nu ajungem la nici un rezultat. Însă întrebarea mea este, de ce n- ați urmat ordinele şi n-ați mers la ranch-ul lui Sanders?

– Pentru că a fost un ordin prostesc, iar eu nu șînt proastă. Pînă şi eu ştiam că n-avea să se întîmple nimic pe bucata aia de drum şi am avut dreptate. Acum, vă rog să mă scuzați, dar vreau să văd dacă marfa domnului Sanders a ajuns în siguranță. Pînă azi, am crezut că FBI-ul e o agenție guvernamentală de excepție. Acum, n-aş da nici cinci cenți pe voi. Poate că voi telefona personal la FBI, ca să fac plîngere. Au nevoie de informații venite din partea oamenilor obişnuiți, ca mine. Da, exact asta voi face. N-o să spun decît lucruri bune despre voi, ca să nu vă fie trecut ceva defavorabil la dosar. Am jucat odată rolul unei agente FBI, aşa încît ştiu care e procedura.

Pe chipul lui Navaro se aşternu o expresie de iritare. În lumina slabă a apusului de soare, Harry căpătă o paloare verzuie. Zgomotul făcut de maşini şi camioane ceva mai încolo părea să le sporească starea de nelinişte. Lămpile cu senzori, de lîngă clădirea birourilor, se aprinseră brusc, iluminînd toată parcarea.

– Probabil că nu e o idee strălucită. Cei de acolo n-au o părere prea bună despre telefoanele de acest gen. Vă înşelaţi; totul va fi trecut la dosar. N-o să arate bine pentru nici unul dintre noi. Trebuie să vă reamintesc că am pomenit eventualitatea unui eşec pentru azi. Totul e aranjat... trebuie doar să aveţi răbdare. Ce-ar fi ca Harry şi cu mine să vă invităm, doamnelor, la cină? Vom discuta problema, pentru a vedea dacă nu putem găsi o idee constructivă. Totuşi, ar fi cazul să ne odihnim puţin, iar eu trebuie să raportez la birou. Cea mai mare friptură din San Diego... ei, cum vi se pare? Desigur, va plăti guvernul, chicoti Navaro ca să arate că se distra copios.

– Nu astă seară. Sîntem de acord, dar propun s-o lăsăm pe altă dată, nu-i aşa Dolly? O să mă decid mîine dacă să mai dau telefon ca să mă plîng. Vreau să prezint şi punctul meu de vedere. Ce-ar fi să ne întîlnim mîine aici, să spunem, pe la zece. Vă convine?

– Da, desigur. Zece să fie.

Femeile îi urmăriră pe cei doi îndreptîndu-se spre un Sedan verde-închis, urcîndu-se în el şi plecînd.

– Care crezi că sînt şansele ca ăştia doi să-şi facă apariţia mîine la zece? I-ai văzut expresia lui Navaro? E furios nevoie mare. Încă un lucru, cînd ne vom urca în *Rover,* nu spune nimic. Cîntă-mi doar în strună. Dacă ăsta e acelaşi scenariu pe care l-am urmat pe parcursul călătoriei, e posibil să ne fi pus un microfon în maşină. Vreau să-l întreb pe Stan dacă are noutăţi despre tonomatul lui Lex. Ah, iar cînd ne vom opri la restaurant, voi spune doar că am ajuns, sau ceva asemănător. Dacă există vreun microfon, cine ascultă va crede că am ajuns acasă.

– Dar dacă ne urmăresc? Nu trebuie să te urmărească la o milă, sau cam aşa ceva, ca să te poată asculta? Ar putea fi destul de neobrăzaţi să se ţină după noi.

Începe să-mi fie frică.

– Mie-mi spui? Aşa ceva se întîmplă numai în filme, Dolly. Nu ştiu cum merg lucrurile în realitate. Presupun că vom afla destul de repede. Însă, în clipa asta, cel mai mult mă îngrijorează cum o să intru cu Snookie în restaurant. O bancnotă de o sută de dolari şi promisiunea că va sta sub masă ar putea rezolva totuşi problema. Dacă e în tură aceeaşi chelneriță, poate că Lex va reuşi s-o vrăjească.

Ariel îi făcu semn lui Stan Petrie să se apropie.

– Ai mai primit veşti de la şoferul care-i transportă marfa lui Lex?

Stan îşi frecă bărbia țepoasă.

– În ultimele două ore, nu. Nu-l pot prinde pe stația radio. Am telefonat la ranch însă n-a ajuns. Nici nu credeam să fi ajuns însă, uneori, băieții ăştia merg ca fugăriți de furtună. Tim Ryan este un şofer al naibii de bun şi ştie cum să se descurce. Totuşi, mi-a zis ceva tare caraghios. Bănuiesc că a crezut că o să înțeleg. A spus că R.R. Hood se îndreaptă spre est cu toate bunătățile ei. Dumneavoastră pricepeți ceva, doamnă Hart?

– Cine e R.R. Hood? întrebă Dolly.

Ariel izbucni în rîs.

– Dolly, să-ți fie ruşine. Nu-ți mai aminteşti că, atunci cînd am jucat rolul agentei FBI, numele meu de cod era Red Riding Hood[1] sau R.R. Hood? Bunătățile sînt automatele lui Lex. Est înseamnă probabil că Ryan o ia pe altă rută, dar est poate la fel de bine să însemne nord, sud sau vest. Presupun că va veni din partea opusă şi va trece cu trailerul peste cîmpuri. Ceva de genul ăsta. Nu vreau să spun... ia ascultă, dacă-ți vine o idee mai

---

1. Aproximativ: Scufița Roşie călătoare.

bună, dă-i drumul. E şi asta o posibilitate. I-o voi spune şi lui Lex, să vedem el ce părere are. Acolo vom fi în următoarea oră, Stan. la numărul de la informaţii. Dacă afli ceva, pune-i să ne cheme la telefon.

– Absolut, doamnă Hart.

– Ne vedem mîine, Stan. Suie în maşină, Snookie.

Cînd cele două femei se aşezară la masă, deja le aştepta o bere *Corona* rece, cu guler de spumă. Snookie intră sub masă şi adormi.

– Mulţumesc că ai aranjat pentru Snookie. Cît te-a costat?

– O sută de biştari.

– Merită fiecare bănuţ. O să ţi-i înapoiez.

– Dacă n-o vei face, n-o să pot dormi la noapte, spuse Lex mişcînd repede din sprîncene ca Groucho Marx.

Ariel surîse.

– Ascultaţi, zise Ariel făcîndu-le semn celorlalţi să-şi apropie capetele peste masă. Uitaţi ce cred eu. Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie.

Vorbi repede încheind:

– Sînt sigură că am un microfon în maşină. Uite ce cred eu că trebuie să faci, Lex. E o simplă părere, însă cred că va merge. După ce plecăm de aici, tu şi cu domnul Able mergeţi pe la celelalte ferme şi spuneţi-le că joi soseşte Hollywood-ul. De fapt, probabil că vor începe să sosească de mîine. Va trebui să le asigurăm casă şi masă. O să vă culegem recolta de avocado şi o vom duce şi la piaţă. Crede-mă.

– Iisuse! Cum ai făcut asta, Ariel?

– I-am rugat. Nimic mai mult. Cred că am avut grijă de tot, însă e posibil să existe unele scăpări. Mîncarea, problemele de igienă şi aranjamentele pentru dormit cad în sarcina fermierilor. Mîine sosesc corturile. Va trebui ca

Tiki şi celelalte bucătărese să gătească non stop. Eu aş lăsa-o mai moale cu berea pînă terminăm, însă după aceea, n-aveţi decît să le daţi la discreţie. Am uitat ceva?

– E uluitor, nu-i aşa, Asa? zise Lex buimăcit.

– Mda. Tot Hollywood-ul? Şi cine va mai filma pînă se strînge recolta? Chiar o să tragă obloanele?

– Poţi paria. Hollywood-ului îi place să lupte pentru o cauză dreaptă.

– Probabil că eşti foarte importantă pentru ei dacă au acceptat aşa ceva, spuse Asa.

– Nu. Sînt doar o persoană care le-a tras chiulul. Regret. Poate că vin fiindcă nu le-am cerut niciodată nimic pentru mine. Poate gîndesc că îmi sînt datori, dar nu prea cred aşa ceva. Pur şi simplu, vor să dea o mînă de ajutor. Sînt oameni buni. Veţi vedea.

– Uite şi mîncarea noastră. Mi-am permis să comand *filé mignon* pentru Snookie. M-am gîndit că i-l poţi tăia în bucăţele şi nu va fi cazul să murdărească mocheta cu un os. Cartofii ei prăjiţi şi ketchup-ul sînt pe cea de a doua farfurie.

– Mulţumesc.

Ariel tăie carnea în bucăţele mici, stoarse ketchup-ul pe o farfurie şi, pe urmă, o strecură sub masă.

– Doamne, ce bună este! O să mai vreau o bere dacă nu vă supăraţi. La desert vreau *Sinful Chocolate Thunder* cu îngheţată de vanilie şi jeleu topit pe deasupra.

– S-a făcut! chicoti Lex.

– Cînd o să telefonezi la FBI? se interesă Asa.

– Cînd vom fi gata de plecare. E un telefon public lîngă uşa de la intrare.

– Nu cred că ar trebui să te întorci acasă în seara asta, Ariel. Du-te la un hotel. O să telefonez unui prieten de-al meu, care e poliţist, şi o să-l rog să vă păzească. Asa şi cu mine ne vom duce pe la ferme. Va fi o noapte

lungă şi nu vreau să-mi fac griji din cauza voastră.

– Drăguț din partea ta, spuse Ariel scoțînd restul de cartof din coajă.

– Asta-i fiindcă sînt un tip drăguț, zîmbi Lex cu gura pînă la urechi. Dacă ăsta ar fi un film, ce-ar mai urma?

Un drăcuşor se cocoță pe umărul lui Ariel. Pentru o clipă, chipul ei luă o expresie gînditoare.

– Ei bine, pentru început, scenaristul ar evacua pe toată lumea de aici. S-ar asigura să existe un loc încîntător pentru odihnă alăturat băii doamnelor. M-ar pune să declar că mă retrag pentru a-mi pudra nasul. Apoi mi-ar spune să arunc peste umăr o privire ademenitoare. Tu te-ai ridica de la masă şi ai trece pe lîngă Snookie care ar încerca să te muşte de picior. I-ai da restul tău de friptură şi ai alerga după mine. De comun acord, am zăvorî uşa şi, pentru că ne aflăm în anii '90, eu ți-aş scoate hainele. Încetul cu încetul. Şi în tot acest timp, ți-aş ronțăi urechea, şoptindu-ți dulci nimicuri.

– Bine, bine, şi apoi... ce?

Lex respira aşa de greoi, încît Ariel începu să rîdă.

– Apoi, regizorul zbiară TĂIAȚI! şi spune că „asta e tot pe ziua de azi".

Asa trînti cu pumnul în masă.

– Mi-a plăcut figura asta!

– Şi mie. Cînd o să facem repetițiile? o somă Lex.

– În clipa în care blestematele alea de fructe vor ajunge în piață, răspunse Ariel numai zahăr şi miere.

– Dă-mi scris.

Ariel mîzgăli ceva pe un şervețel.

– Ai face bine să nu-l pierzi. Va trebui să mi-l arăți înaintea începerii repetițiilor.

Lex împături şervețelul şi-l îndesă în buzunarul de la piept, încheind nasturele cu grijă.

– Presupun că este momentul să trecem la treabă. Dă-mi voie să folosesc întîi telefonul, ca să vorbesc cu

prietenul meu de la poliție. O să-l pun să se ocupe el de problema hotelului. Voi va trebui să vă faceți doar apariția. O să vă telefonez de la ferme.

– Ai grijă, Lex.

– Şi tu la fel, Ariel.

Ar fi vrut să-l sărute. Se părea că şi el dorea acelaşi lucru. La gîndul de a se topi în brațele lui Lex, picioarele i se muiară. În schimb, el ridică receptorul telefonului acoperind cu mîna stîngă buzunarul de la piept. Ariel îşi țuguie buzele şi îi trimise o bezea simțindu-se amețită. Fu încîntată văzînd că mîna lui începe să tremure.

– Neruşinato, şuieră Dolly.

– Nu ți-a plăcut? replică Ariel pe acelaşi ton.

– Mie, da! rîse Asa pe înfundate.

CAPITOLUL 11

Sosiră în avioane particlare, limuzine lungi, automobile, patine cu rotile, iar o tînără starletă împreună cu prietenul ei veniră pe un skateboard. Echipele de televiziune încercau să-şi asigure o poziţie mai bună prin diferite tertipuri, antenele de satelit înmugureau pretutindeni asemeni unor butaşi de vie şi, cît vedeai cu ochii, actori, actriţe, membri echipelor de filmat, tehnicieni, regizori şi producători munceau cot la cot.

Ziarele catalogară ziua drept istorică. Redactorii emisiunilor de ştiri se simţiră ca peştele în apă văzînd că oamenii de la Hollywood veniseră *in corpore* s-o ajute la necaz pe una de-a lor. Ariel încercă să-i facă să privească lucrurile în mod obiectiv insistînd că era vorba doar de nişte sufletişti veniţi să-i ajute pe alţii la nevoie, însă mass-media continua să titreze: *„Hollywood-ul îşi ajută oamenii“*. În cele din urmă, Ariel renunţă şi se puse serios pe treabă. Ce importanţă mai avea atîta timp cît munca avea să fie făcută?

Pe la jumătatea după-amiezei, rutina se instalase deja şi „treaba mergea şnur“, după cum se exprimase un actor. Ariel privi împrejur copleşită. Cum era posibil ca oamenii ăştia să se fi apucat de treabă şi să facă tot ce

era de făcut fără a pretinde să fie cap de afiş, fără să ceară condiţii mai bune de cazare şi fără a se plînge de machiaj şi costume? Sorbi dintr-o conservă de Pepsi rece; văzînd un actor cu care lucrase de mai multe ori, i-o întinse. Acesta o termină dintr-o înghiţitură.

– Mulţumesc, Ariel, a fost tare bună. Îţi duc dorul, iubito.

Apoi plecase. Ariel rîse în gura mare.

– Sfinte Sisoie, ăsta nu era Tom Hanks? Ariel, el era? o întrebă Dolly.

– A fost un tip foarte simpatic care a spus că i-am lipsit. Cred că vorbea serios. Chiar crezi că numele contează, Dolly?

– Jack Palance m-a ajutat să-mi duc coşul la camion. Cel puţin, cred că el era. Avea vocea lui însă, cu pălăria aia de soare şi ochelarii, era greu de spus şi parcă amuţisem. Cineva spunea că e şi Heather Locklear pe aici, pe undeva, şi că are cea mai drăguţă salopetă văzută vreodată. Şi-a rupt toate unghiile şi nu s-a enervat nici un pic. Asta spune multe.

– Da, aşa e. E timpul să mă întorc la lucru. Mă duc să-l înlocuiesc pe Charlie Sheen. Băiatul ăsta are nevoie de o pauză. A muncit fără întrerupere. I-am promis să-i aduc nişte sifon. Tatăl lui trudeşte ca un rob. E minunat, nu-i aşa, Dolly?

– Ţi-a spus cineva că Dolly Parton şi Reba şi-mai-nu-ştiu-cum vor cînta în această seară dacă vor reuşi să nu adoarmă?

– Nu, n-am auzit nimic. Cine a instalat luminile?

– Băieţii de la *Universal*. Ursul ăla bătrîn de acolo e şeful lor. A spus că-i plac femeile slabe cu păr lung. M-am oferit acolo, pe loc. A spus să ne întîlnim la cină. De parcă vom avea o cină adevărată. Căruţele cu mîncare s-au plimbat în sus şi în jos toată ziua. Nu există cină. Poate că-i voi duce o tavă. Ariel, am cules optzeci

şi patru de coşuri. Tu cîte ai cules?

– Le-am pierdut numărul. Spinarea mea spune că au fost destule. Mi-au amorţit braţele. Ne vedem mai tîrziu. L-ai văzut cumva pe Lex?

– Cu mult timp în urmă, cred că pe la amiază. Stătea de vorbă cu federalii. Cu cei adevăraţi. Pe urmă, l-am văzut plecînd cu maşina. Cred că el îi organizează pe cei ce muncesc la alte ferme. Treaba merge, Ariel. E absolut uimitor cum lumea de-abia sosită se şi apucă de lucru. Dar cel mai grozav e că nimeni nu acordă interviuri presei. Afacerea asta face să-mi renască încrederea în umanitate.

– Da, şi mie.

Era ora unu dimineaţa cînd Ariel, cu un hot-dog într-o mînă şi cu o băutură răcoritoare în cealaltă, se lăsă cu prudenţă la pămînt.

– Nu ştiu dacă mi-a mai rămas destulă putere ca să ridic braţul şi să mănînc asta, rosti ea fără a i se adresa cuiva în particular.

– Cineva de acolo, de lîngă rulota bucătăresei, are o cutie întreagă cu tuburi de unguent. Am şi eu unul în buzunar dacă vrei, rosti leneş o voce.

– Clint! Doamne, ce bine-mi pare că te văd. Ai venit tot drumul de la Carmel?

– Nu-i chiar aşa departe, Ariel. Ţi-am simţit cu toţii lipsa. Eşti fericită aici?

– Da. Da, sînt. La început, m-am împotrivit, însă acum, sînt fericită. Îţi mulţumesc că ai venit, Clint. Sper ca, într-o zi, să-ţi pot întoarce favoarea.

– Nu-i nevoie. Mi-ai făcut o mare bucurie.

Îi aruncă un tub cu unguent în poală şi se depărtă.

– Locul ăsta e ocupat?

– Nu, răspunse Ariel.

Încă mai ţinea hot-dog-ul şi conserva de sifon în sus, nevrînd să simtă durerea despre care ştia că va urma

încercării de coborîre a brațelor.

– Cum merge, Ariel?

– Vrei să știi adevărul?

– Desigur. Ai de gînd să mănînci hot-dog-ul ăla sau îl ții doar așa?

– Nu-mi pot mișca brațele. Mor de foame. În viața mea n-am fost atît de obosită, Sly.

O mînă uriașă îi ghidă hot-dog-ul spre gură.

– Mănîncă-l, și după aceea, o să-ți masez brațele. Ar trebui să faci mai multă gimnastică.

– Ar trebui să fac o mulțime de lucruri. A fost grozav din partea ta că ai venit. Toți fermierii sînt recunoscători. Ar fi fost distruși fără voi. Doamne, ce bun e! Vrei o înghițitură?

– Cu toți nitrații ăia?

Mușcă apoi zdravăn și mestecă încîntat.

– Ce crezi, Sly, dacă am avea acum șaisprezece de Rambo care să doboare cu gloanțe fructele din copaci, oare ar merge ceva mai repede? întrebă Ariel obosită. Apropo, arăți splendid.

– Este valabil și pentru tine, fetițo. Am auzit despre operația ta. Ar fi trebuit să ne dai o șansă, Ariel, înainte de a ne părăsi. Tu, mai ales, ar fi trebuit să știi că avem grijă de oamenii noștri. Merităm o șansă.

Vocea lui pare atît de tristă, reflectă ea. Cînd îi răspunse, în tonul ei se simțea aceeași mîhnire.

– Chipul meu era viața mea. Nu voiam milă. Și trebuia să-mi alung vechii demoni. Acum mă simt împăcată. Zău că da. Pot spune cu sinceritate că ăsta e cel de-al doilea lucru minunat care mi s-a întîmplat vreodată.

– Așa te vreau, Ariel. Dacă ai vreodată nevoie de mine, știi unde să mă găsești. Faci o treabă grozavă. Nici unul dintre noi n-o va uita. Îmi dai mie restul ăla de hot-dog?

Ariel i-l îndesă în gură. Apoi îi întinse alifia.

Peste cincisprezece minute se întorcea la lucru.

În jurul după-amiezei zilei următoare, „Războinicii Hollywood-ului“, după cum îi numea mass-media, luară cu toţii o pauză pentru o masă caldă. Erau epuizaţi şi complet lihniţi. Mîncară aproape pe nemestecate cotletele la grătar, fleicile şi cartofii prăjiţi în tigaie. Ceaiul cu gheaţă şi oranjada acidulată curgeau în cascade.

Ariel se trezi rezemîndu-se de unul dintre camioane cu o conservă de sifon şi o ţigară în mînă. Se întrebă cum avea să reziste încă două zie. Ascultă un ziarist ce anunţa stadiul culesului printr-un megafon.

– Ariel, te simţi bine? o întrebă Lex Sanders.

– Obosită, dar mi-e bine. Dar tu?

Era murdar şi nebărbierit, însă lumina din ochii lui era pentru ea, şi Ariel ştia asta. Se gîndi că nu văzuse niciodată un alt chip mai atrăgător, şi zîmbi.

– Tocmai l-am auzit pe tipul acela spunînd că primele cinci camioane sînt încărcate şi gata de drum. Cum merge la celelalte ferme?

– Foarte bine. Se află aici cîţiva oameni pe care aş dori să-i cunoşti.

Făcu un semn cu mîna şi şase bărbaţi, toţi la fel de murdari şi nebărbieriţi ca şi el, înaintară cu mîinile întinse.

– Sînt fermierii despre care ţi-am vorbit. Vor să-ţi mulţumească personal pentru că ai adus toţi oamenii ăştia să ne ajute. Fără tine, am fi fost pierduţi.

Unul cîte unul, bărbaţii se prezentară şi dădură mîna cu ea. Ariel îşi privi palmele dezamăgită. Erau murdare, acoperite de băşici şi cu unghiile rupte. Întinse mîna vitejeşte încercînd să nu tresară cînd i-o strîngeau prea tare.

– Aveţi veşti despre domnul Marino şi despre lucrătorii pe care vi i-a furat? Federalii sînt aici? întrebă Ariel.

– Erau. De fapt, chiar ajutau la cules cu puţin timp în

urmă. Au o camionetă cu Fax şi tot felul de echipamente ciudate. Înăuntru e un tip care are grijă de tot. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu Navaro şi Harry. Le-am făcut agenţilor o descriere cît mai fidelă şi au început o razie, dar au plecat de mult, Ariel.

– Mă simt ca o proastă. Cum de m-am lăsat păcălită de poveştile lor?

– La fel ca noi toţi. Toţi am crezut că avem de-a face cu mentalitatea unui Chet Andrews cînd, în realitate, Marino era cel care trăgea sforile. Totuşi, deocamdată, nu i se pot pune şi jafurile în spinare.

– Au ajuns automatele, Lex?

– Da. Se află în casă. Tim le-a transferat într-o camionetă şi a aruncat o prelată peste ele. Fratele lui a condus-o pînă aici, noaptea trecută. A lăsat camionul tău parcat pe marginea drumului cam la zece mile de aici. Sam a trimis pe cineva să-l aducă. Deştept om, merită o primă.

– Oh, Lex, îmi pare atît de bine că le-ai primit. Eram atît de îngrijorată.

Îşi aruncă braţele de gîtul lui strîngîndu-l cu putere.

– Miroşi urît, rosti ea încreţindu-şi nasul.

– Păi, nici tu nu miroşi chiar ca o floare sălbatică. După ce se va termina povestea asta, ce-ar fi să ne aruncăm împreună într-o baie fierbinte. La naiba, sînt dispus s-o invit şi pe Snookie să ne însoţească.

– Ei na, Lex. Asta e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva în ultimul timp.

– Dacă mi-ai da şansa, ţi-aş putea spune lucruri drăguţe o veşnicie. Hei, cel de colo nu e Charles Bronson?

Lex părea de-a dreptul copleşit.

– Cu siguranţă că el este. Se mişcă foarte bine pentru o persoană în vîrstă, nu-i aşa? Pariez că asta îi aduce aminte de vremea cînd a făcut filmul acela cu recolta de pepeni verzi.

– L-am văzut. Bun film! Ariel, e cazul să ne întoarcem la lucru.

– Chiar miros urît, Lex? îl întrebă ea agitată.

– Îhîm.

Orele de-abia se tîrau. Trecuse de apusul soarelui cînd Ariel, avînd-o pe Snookie alături, se întinse după un pahar de ceai cu gheață. Se duse lîngă unul dintre camioanele companiei *Able Body* şi se aşeză cu mare grijă pe jos. Chiar şi sorbitul ceaiului cerea un efort uriaş, însă gîtul îi era atît de uscat, încît îşi forță brațele amorțite să ridice băutura la buze. Puse paharul pe jos şi îi făcu semn lui Snookie să se apropie.

– Trebuie să dorm măcar cîteva minute, îi şopti ea cîinelui. Ştiu că nu poți citi ceasul, dar fă tot posibilul şi trezeşte-mă peste o jumătate de oră.

Adormi chiar în clipa cînd termină de vorbit. Snookie ocoli silueta adormită o dată, de două ori şi, apoi, încă o dată înainte de a se întinde la doi paşi de ea, s-o păzească. Cînd trei bărbați se opriră aproape de ele, patrupedul ciuli urechile. Le ascultă vocile înregistrîndu-le nuanțele. Liniştită, îşi lăsă capul pe labe. Ochii ei vigilenți străluceau.

– Asta e Ariel Hart. O vedeam din cînd în cînd pe platouri. Se spune că e o doamnă foarte plăcută. Mereu îmi zîmbea sau îmi făcea semn cu mîna. N-aş fi pierdut ocazia asta pentru nimic în lume, chiar dacă am fost nevoit să lucrez cu tine, Van Damme.

– Cred că ar fi cazul să facem un film împreună, Seagal.

– Puneți-mă şi pe mine la socoteală, domnilor. Ce-ar fi să scriu eu scenariul? Îi putem spune *Rambo*... cutare sau cutare, dar, Seagal, coada aia trebuie să dispară.

– Cu nici un chip! Sună-l pe agentul meu.

– Şi pe al meu, zise Van Damme.

– Cine o să fie cap de afiş?

– O să ne trecem în ordine alfabetică.

– Sună bine.

Cele trei superstaruri trimiseră un salut vesel în direcția lui Ariel. Snookie lătră încet.

Bărbații, trei dintre cele mai îndrăgite şi mai bine plătite vedete ale Hollywood-ului, se depărtară ca să continue ceea ce aveau de făcut; să dea o mînă de ajutor unuia dintre ai lor.

Cînd Ariel se trezi, luna urcase deja sus, pe cer. Se uită la ceas. Fir-ar să fie, dormise cinci ceasuri. Cam atît se putea spune despre intenția ei de a ațipi o jumătate de oră. În clipa în care se întinse ca să se trezească de-a binelea, Snookie se ridică pe toate cele patru labe.

– Aşadar, nici tu nu eşti perfectă. Cînd se va termina întreaga poveste, va trebui să văd dacă te pot învăța să spui cît este ceasul. Mă dor unghiile degetelor de la picioare, mă dor şi lobii urechilor... La naiba, mă doare tot corpul. Trebuie să mă întorc la lucru. Nu cred că m-am dus vreodată la lucru la trei şi jumătate dimineața. Îşi aplecă în față capul pînă la refuz, apoi îl roti pentru a-şi relaxa muşchii gîtului.

În drum spre porțiunea de plantație unde lucrase, îl întîlni pe Lex ce avea spatele camionetei plin cu coşuri cu avocado, şi-i făcu semn cu mîna.

– Unde ai fost? strigă el.

– Să-mi fac manichiura, răspunse ea pe acelaşi ton, fără a se opri din drum.

– Nu uita că avem întîlnire cu o baie fierbinte.

Ariel se răsuci pe călcîie îndreptîndu-se spre camionetă. Lex îşi scoase capul pe fereastră.

– Sărută-mă.

El se conformă.

– Mi-a plăcut. Mai vreau o dată.

Lex o sărută iar.

– Dar ție cum ți-a plăcut?

– Pot spune sincer că n-am fost niciodată sărutat așa.

– Hmf. Și încă n-ai văzut nimic, Lex Sanders. Stai să vezi cînd o să funcționez la parametri normali. Sper să nu te eschivezi. Mai miros încă?

– Îhîm. Ascultă, de obicei funcționez la capacitate maximă. Ceea ce nu știu decît eu, iar acum și tu, e că mai am o rezervă. Dumneata, doamnă, ești cea care n-ai văzut încă nimic!

Ariel rîse tot drumul pînă la locul unde lucra.

– Știi ce, Snookie, sper ca anticiparea să nu se dovedească mai grozavă decît evenimentul în sine. Mă furnică pielea. Nu mi s-a mai întîmplat așa ceva pînă acum. Probabil că sînt amorțită din cauza lucrului.

Snookie lătră tare, dînd energic din coadă.

– Și mai am și cu tine de furcă. Chiar că trebuie să văd cum să mă descurc cu tine. Cum pot să mă culc cu un bărbat cînd tu nu-l lași să se apropie de mine?

– Aș zice să legi la ochi blestematul ăsta de cîine, se auzi o voce vădit încîntată.

– Raquel! Ăsta e cel mai bun sfat pe care mi-l poți da?

– Avînd în vedere că nu-l poți agăța în cui, cred că da. Pare a fi unul dintre aceia care n-ar ezita să treacă prin foc sau printr-o fereastră închisă. Eu n-am asemenea probleme, continuă ea. Faci un lucru bun, Ariel. Mă bucur că iau și eu parte. Hei, cu vreo două ore în urmă, te căuta un tip. Arăta și mai groaznic decît noi; un tip cu o burtă mare și care avea mare nevoie de un bărbierit. Și, mamă, ce urît mirosea! Te-am părăsit, trebuie să duc coșul ăsta la camion. Cînd se termină toată povestea, hai să prînzim o dată împreună.

– Mi-ar face plăcere.

Chet Andrews. Oare ar îndrăzni să pună piciorul pe proprietatea lui Lex? Da, îşi răspunse tot ea. Cu siguranță. Stătu un minut privind împrejur. Cum să-l găsească în mulțimea aceea? Se prea putea ca el s-o aibă în colimator chiar acum. Ariel se cutremură.

Lucră încă vreo două ore înainte de a face o pauză pentru o cafea. Admiră prima geană a răsăritului în timp ce stătea la taclale cu doi cameramani cu care lucrase ani de zile. Îi cunoştea destul de bine, încît să se poată interesa de familiile lor.

– E minunat faptul că ați venit cu toții să dați o mînă de ajutor. Aş vrea să existe o cale prin care să vă arăt recunoştința mea.

– De cînd a început Hollywood-ul să aştepte mulțumiri? zise unul dintre ei.

– Oamenii ăştia merită un gest de recunoştință pentru tot ce au făcut. Cuvîntul „minunat" nu e suficient. Ați filmat ceva?

– Am tras cîteva cadre excelente. O să-ți facem o casetă şi ți-o vom trimite. Fireşte, dacă nu cumva ai de gînd să te întorci, caz în care ți le vom proiecta pe un ecran mare. Găsim noi un studio de proiecții. În meseria asta, trebuie să înregistrezi absolut orice. Nu ştii cînd poți avea nevoie de material.

– Doamne, ce linişte s-a făcut! Unde-s ceilalți? întrebă Ariel.

– Se pregătesc să se îndrepte spre ultima porțiune. Majoritatea s-au dus la bucătăria de campanie, ca să se întărească pentru ultimele paisprezece ore. De atît spunea domnul Sanders că va mai fi nevoie ca să terminăm. Cineva aprecia că sînt mai mult de şapte sute de persoane aici. Asta ca să nu-i mai punem la socoteală pe cei din mass-media care, aproape, au muncit la fel de mult ca noi toți. Trebuie să plecăm acum. La revedere,

Ariel. Lasă-mi două săptămîni, să pregătesc caseta.

– Nu mai are două săptămîni, se auzi o voce acră. Aproape că nu i-a mai rămas timp deloc. Nu eşti de acord, doamnă vedetă boccie? şuieră vocea venind din semiîntuneric şi fiind auzită doar de Ariel.

Nu credea că ar fi posibil să-i înghețe sîngele în vene, însă aşa se întîmplă.

– Domnul Andrews. Nu, nu e deloc adevărat. Ce cauți aici şi ce vrei?

Aruncă o privire furişată spre stînga. Cei doi cameramani de-abia se mai vedeau. Nu mai era nimeni primprejur decît ea şi Snookie. Ariel îşi umezi buzele uscate.

– E numai vina ta, curvă nenorocită. Pînă să vii tu, totul mergea ca pe roate. Eram aranjat pentru tot restul vieții, dar ai apărut tu şi ai dat totul peste cap. N-ai să scapi. Oamenii mei te țin pe tine şi pe cîine în bătaia puştilor. O să băgăm un glonț în el cît ai clipi.

– Uşurel, Snookie. Jos, rosti Ariel cu ceea ce spera să fie o voce calmă. Sînt sute de oameni aici. S-a terminat. Adevăratul FBI e şi el aici. Ştiu totul despre Drew Marino. Orice ați avea de gînd, n-ar face decît să înrăutățească lucrurile.

– Nu se pot înrăutăți şi mai mult, cățea ticăloasă. Voi ați făcut asta, tu şi mexicanul ăla. Acum, nu mai are importanță. Ai să-ți primeşti răsplata aici şi acum. Şi după aia, o s-o încaseze şi mexicanul.

„Fă-l să vorbească. Gîndeşte, Ariel. Ăsta nu e un film. Vrea să vă omoare pe tine şi pe Lex. Te va omorî." Privi împrejur să vadă dacă spusese adevărul despre oamenii lui. În lumina neclară a zorilor i se păru că vede siluete întunecate peste tot. Mîna i se duse la zgarda lui Snookie. Oare să îndrăznească să rişte viața cîinelui? Se aşeză în fața animalului ce gîfîia şoptindu-i foarte încet:

– Găseşte-i pe Lex şi pe Dolly.

Cît ai clipi, Snookie dispăru printre tufişuri asemeni unui fulger întunecat, dezorientîndu-l pe bărbatul aflat în faţa ei. Umerii lui Ariel se încovoiară. Oare unde o va împuşca? În piept, în cap, în burtă?

– O să te stîlcesc în bătaie. O să-ţi zdrobesc mutra aia de mare vedetă pînă nu va mai rămînea nimic din ea. N-o să te omor, o să te las să mori singură.

– Crima e crimă. N-are importanţă cum o să mor. Te vor închide pentru tot restul vieţii sau poate te vor trimite la camera de gazare.

Nu-şi putea aminti în ruptul capului dacă în statul California exista pedeapsa cu moartea.

Ariel se strădui să se retragă în sine în încercarea de a-şi aminti învăţăturile lui sensei Mitsu. Apărare în faţa mai multor atacuri. „Prefă-te că totul e un film, Ariel. Tocmai ai păşit pe paltou. Închipuie-ţi pagina din scenariu, aminteşte-ţi replicile pe care le-ai învăţat noaptea trecută. Relaxează-te. Concentrează-te. Priveşte înăuntrul tău. Ia poziţia de prindere a jucătorilor de baseball stîngaci. Bazează-te pe mîna şi piciorul drept. Aminteşte-ţi, va trebui să poţi folosi eficient ambele părţi ale corpului. Stabileşte poziţiile atacatorilor. Concentrează-te. Rahat!

Îl poţi învinge pe tipul ăsta, Ariel. Eşti în formă. El e o halcă de grăsime. Mda, două sute cincizeci de livre de seu. Sînt obosită. Mă dor braţele. Mă doare spatele. Va încerca să te zdrobească dintr-o strînsoare. Ripostezi cu o lovitură a genunchiului stîng în vintre, te retragi cu un pas, îl prinzi de braţ şi îl arunci la pămînt răsucindu-i capul. Îl termini cu o directă în faţă. Dacă se ridică îl loveşti în vintre, îl loveşti la gît cu muchia palmei stîngi şi, apoi, plasezi o directă de dreapta. Dacă tot mai mişcă îl izbeşti lateral cu piciorul în coaste. *Fini*. Mda, aşa mer-

gea la saltea, nu şi aici."

Ariel respira întretăiat. Trebuia să fie calmă, concentrată. Percepu o oarecare mişcare primprejur. Să fi fost oamenii lui Andrews? Lex? Prietenii ei? Brusc, văzu nişte braţe încovoiate şi nişte mîini uriaşe, ca nişte nicovale. Individul le balansa încercînd s-o terorizeze. Ariel adoptă o poziţie stabilă, cu genunchii îndoiţi şi braţele atîrnîndu-i libere. „Concentrează-te, Ariel. Nu-l slăbi nici o secundă din privire." Lătratul lui Snookie o făcu să se clatine. „Concentrează-te. Snookie e teafără. Aduce ajutoare."

Dintr-o dată, nu mai vru nici un ajutor. Un val de adrenalină i se revărsă în vene. Îşi răsuci mîinile cu palmele în sus şi-i făcu semn se să apropie.

– Vino şi prinde-mă, domnule camionagiu.

Aerul din jurul ei fremătă. Mişcări rapide. Nu prietenii ei. Oamenii lui. Plecau. Rămăseseră doar ea şi cu Andrews.

„Concentrează-te. Este speriat. Mai speriat decît tine. Şi este tot numai grăsime. L-ai putea bate chiar dacă ai fi într-o formă proastă. Sensei Mitsu a spus-o. Îl poţi crede."

– Căţea! urlă Andrews.

– Jigodie! strigă Ariel la rîndul ei izbindu-l în genunchi cu o lovitură laterală a piciorului drept şi trimiţîndu-l la pămînt.

Se mişcă asemeni unui fulger încercînd să-l tragă într-o parte, ca să-i poată zdrobi faţa, aşa cum îi promisese el să-i facă. Individul se eliberă şi se ridică în picioare, iar pumnii lui uriaşi tăiară aerul dintre ei. Reuşi s-o pocnească în obraz cu putere.

Ariel simţi ceva cald pe faţă şi îşi dădu seama că pielea obrazului îi plesnise. Clătină din cap, pentru a-l limpezi, eschivîndu-se cu un pas lateral în acelaşi timp,

apoi, executînd o piruetă cu care s-ar fi mîndrit orice balerină, îl lovi cu piciorul din faţă drept în vintre. De undeva, se auziră aplauze. Doamne, avea spectatori. „Nu te gîndi la asta. Concentrează-te."

– Faceţi ceva!

Era vocea lui Lex. Simţi iar mişcare şi ştiu instinctiv că cineva îl împiedica să intervină. „Concentrează-te."

– Nu!

Era vocea ei. Avea de gînd să-şi încheie socotelile cu el de una singură. Trebuia să le încheie pentru totdeauna. Ariel se mişcă. Andrews, cu toată greutatea lui, se avîntă şi o pocni în piept. Uluită, Ariel se retrase clătinîndu-se.

Pe urmă auzi vocea tremurîndă a lui Dolly:

– Se descurcă şi singură. Lăsaţi-o în pace.

Apoi rosti mai încet:

– Simte nevoia să-l termine singură. Nu ştiu de ce, dar aşa este.

Era adevărat.

– Curvă slută şi nenorocită! Oraşul tău de tinichea poleită n-a mai vrut să-ţi vadă mutra pocită. O să ţi-o fac eu şi mai pocită.

Atunci văzu bucata de ţeavă. Ori poate că era o bîtă. Nu era prea sigură.

– Tu şi cu acoliţii tăi! Cine te crezi? Îmi jefuieşti camioanele, îmi furi mărfurile şi-mi terorizezi angajaţii. Am respectat regulile toată viaţa şi n-am de gînd să las o javră ca tine să ruineze nişte oameni care au muncit de cînd se ştiu, ca să-şi cîştige existenţa. Mă auzi, scîrnăvie ce eşti?

Auzi un val de aplauze. Andrews le auzi şi el. Timp de o secundă, atenţia îi fu distrasă.

Ariel se folosi de ocazie, îndepărtîndu-se de el şi rotindu- se. Piciorul ei drept descrise un arc înalt şi-l izbi

lateral, în gît. Ariel se răsuci iar. De data asta, lovitura îi aruncă individului bîta din mînă.

Atunci, îşi pierdu concentrarea făcînd tot ce fusese învăţată să evite.

– Ticălos afurisit! Vrei să-mi terorizezi familia şi prietenii? N-o să mai ai ocazia. Furi şi distrugi tot ce au oamenii mai drag? Ţi-arăt eu ce înseamnă „distrugere". Familia nu înseamnă nimic pentru tine; n-ai grijă nici măcar de propriii tăi copii. A avut grijă domnul Able în locul tău. Ajunge!

Cu respiraţia ieşită de sub control, se năpusti ca o furie asupra lui, atacîndu-l asemeni unui luptător de elită. Îi cără la pumni şi-l burduşi scuipînd cuvinte pe care nu ştia că le cunoaşte. Cînd îl lăsă lat şi fu sigură că nu avea s-o mai lovească, o chemă pe Snookie.

– Păzeşte-l!

Cîinele mîrîi dezvelindu-şi colţii.

– TĂIAŢI!

– Cum, icni Ariel mergînd clătinat în direcţia lui Dolly ce alerga în întîmpinarea ei. Despre ce vorbeşte?

– Ştii cum sînt ăştia de la Hollywood, şopti Dolly. Cum te simţi? De vreo două ori te-a lovit zdravăn. Îţi sîngerează obrazul. Te-ai descurcat grozav, admirabil chiar. Cred că Lex vrea să te audă spunînd că eşti teafără.

– Sînt teafără, rosti ea epuizată rezemîndu-se la pieptul lui Lex. Pariez că, acum, miros şi mai urît.

– Cui îi pasă? Sînt cîţiva tipi acolo care vor să-ţi strîngă mîna. I-am auzit spunînd că nici ei nu s-ar fi descurcat mai bine. Nu ştiu dacă vor recunoaşte sau nu.

– N-are importanţă.

– N-a fost deloc rău pentru o femeie.

– Mulţumesc, Steven.

– Ţi-aş putea da cîteva sfaturi, dar se pare că nu

prea ai nevoie de ele.

– Îți mulțumesc, Jean.

– Facem un film împreună? O să-ți scriu şi ție un rol. Ia imaginează-ți: tu îi ataci pe tipii ăştia doi îmbrăcată într-un costum negru, mulat, şi pantofi cu tocuri cui. Te punem prima pe afiş. Te tentează?

– În viața asta, nu, Sly, însă îți mulțumesc pentru ofertă. Trebuie să mă aşez undeva, Lex, continuă Ariel rezemîndu- se şi mai tare de el.

Bărbatul începu să-i şoptească vorbe de alinare, vorbe folosite cîndva de Dolly, cînd se simțea zdrobită sufleteşte. Cuvinte pe care mama ei nu i le spusese niciodată. Brusc, simți nevoia să plîngă şi umerii începură să i se zguduie.

– Plîngi, Ariel. Nu e nici o ruşine să plîngi.

Începu să plîngă în hohote, tocmai pentru că el îi spusese s-o facă.

Lex îi şterse obrații pătați cu mîneca murdară a cămăşii. Ariel hohoti şi mai tare. Pentru tot ce nu avusese, pentru tot ce ar fi trebuit să aibă şi pentru tot ce nu avea să aibă vreodată. Pe urmă, plînse de fericire.

– Mă simt bine acum. Hai să terminăm treaba şi să-i trimitem acasă pe oamenii ăştia minunați. Am nevoie de linişte şi pace.

– Astea vor mai trebui să aştepte, Ariel. Nu uita de petrecerea de mîine, îi aminti Lex.

– Vai, Doamne, mi-a ieşit complet din minte.

– Mie nu. Tiki şi celelalte femei au situația sub control. Dolly le supraveghează îndeaproape. Prietenii tăi merită tot ce avem mai bun de oferit. O să avem muzică de tot felul. Ei, şi acum, ce facem?

– Ne întoarcem la muncă, zise ea. Ne vedem mai tîrziu.

– Mai e valabilă întîlnirea aia din baie?

– Poți paria! îi răspunse Ariel fluierînd-o pe Snookie ce apăru în goană.

Fu o petrecere mai grozavă decît toate petrecerile. Camioane întregi cu mîncare adusă de la cei mai buni furnizori din Los Angeles dispăreau în cîteva secunde, pentru a fi înlocuite instantaneu de altele. Tone de șampania curgea în valuri. Cît puteai vedea cu ochii, oamenii dansau şi rîdeau. Parcă erau o mie de Crăciunuri adunate într-unul singur.

– Petrecerea s-a terminat, spuse Lex voios. Trebuie să-ți iei rămas-bun de la prieteni.

– Da, trebuie. „Mulțumesc" pare atît de nepotrivit.

– Nici nu cred că aşteaptă mulțumiri.

– Ştiu şi asta. Nu e minunat?

Ariel stătu alături de Lex şi de ceilalți fermieri strîngînd mîna fiecăruia şi spunînd toate cuvintele de recunoştință care-i treceau prin minte. Răspunsurile lor îi încălziră inima. Cuvinte ca: oricînd, iubito, trebuie doar să-mi telefonezi, plăcerea a fost de partea mea, aş mai face-o o dată, mă bucur că v-am fost de ajutor, trebuie doar să-mi dai un telefon... Erau vorbe spuse din inimă şi lacrimile începură să-i picure, iar pe obraji.

Ultimii trei oaspeți, gata de plecare, se opriră brusc lîngă ea.

– Deci, ce-ai zice de un costum mulat albastru-electric.

– V-am zis, poate în altă viață. Vă mulțumesc că ați venit.

Trei perechi de ochi negri o fixară. Toți trei bărbații rostiră într-un glas:

– Noi îți mulțumim că ne-ai invitat. Ai grijă de tine.

Cînd porțile masive de metal fură închise şi zăvorîte, Lex o trase lîngă el.

– Avem întîlnire.

– Da, aşa e. Ce e cu zgomotul ăsta?

– Femeile s-au pus cu gura pe bărbații lor. S-au întors noaptea trecută.

– Şi, desigur, i-au primit înapoi.

– Desigur.

– Perfect. Mă duc să scap de hainele astea. Ne întîlnim în baie.

Inima ei începu să bată cu putere. Asta era. În fine. Momentul la care se gîndise de zile, săptămîni şi luni întregi.

În casă la Lex, în spațiosul hol central, Ariel îşi luă geanta de voiaj lăsată în spatele unui cactus uriaş plasat într- un vas roşu, de lut. Perie de dinți şi farduri, plus lenjerie, nişte blugi curați şi un tricou pentru a doua zi. Apoi lista dorințelor şi micuța cutie pe care o ținuse ani şi ani în sertarul noptierei ei. Ridică geanta de pînză roşie şi o porni spre scări.

Ariel îşi aruncă geanta de voiaj pe patul din camera repartizată ei de Tiki. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se chinui să-şi scoată dresurile. Nu se putu împiedica să observe cît de tare îi tremurau mîinile. Stomacul îi scotea nişte sunete rău prevestitoare. Oh, Doamne! Dădu buzna în baie, convinsă că tot ce mîncase voia să-i vină înapoi, pe gît. Ochii începură să-i lăcrimeze şi umerii să-i tremure. Îi era teamă. Pur şi simplu.

Din multe puncte de vedere, acesta era sfîrşitul drumului. Toți anii aceia, toate visurile, toate foile de hîrtie ale listei dorințelor. Toate se îndreptaseră spre acest moment.

Privindu-şi imaginea din oglindă, începu să vorbească cu ea însăşi, aşa cum făcea întotdeauna cînd se pregătea pentru un rol. „Finalul; gîndeşte-te mereu la

final. Şi au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți. Tu şi Lex veți trăi fericiți până la adînci bătrîneți. Dar dacă... dar dacă... Cum să-i spun? Ce va gîndi? Mă va crede oare? Cînd îi vei arăta inelul împletit, te va crede. Poate că ştie deja. Poate că ar trebui să-i spui Felix. Poate ar fi mai bine dacă nu i-ai spune nimic. Poate... poate... poate... Dă-i drumul, Ariel. Te aşteaptă. Poate că trece prin aceleaşi frămîntări sufleteşti. Poate... poate... poate..."

Rochia cu paiete argintii căzu pe covor. Body-ul de culoarea pielii păru să plutească în aerul încărcat de electricitate statică, înainte de a ateriza peste rochie. Cerceii grei, sclipitori, căzură cu zgomot pe măsuța de toaletă împreună cu brățările.

Prosopul de baie împăturit, galben ca untul, gros, mare şi elegant, îi păru mai plăcut la atingere decît o blană de nurcă în momentul în care se înfăşură în el. Reveni în dormitor unde îşi căută papucii de baie.

Era gata.

Pregătită să-şi întîmpine soarta.

Lex Sanders – alias Felix Sanchez – era destinul ei. Ştiuse acest lucru din ziua în care se urcase pe munte îmbrăcată în rochia aceea albă.

Aproape ajunsese la uşă cînd îşi aminti de inel. Şi-l puse pe deget şi inima ei se opri o secundă.

Acum, era gata.

Snookie sări în picioare, iar ochii ei o urmăriră pe Ariel cu adorație. În vreme ce traversau holul în drum spre scară, botul cîinelui o atinse de cîteva ori pe picior. La baza scării, Ariel se opri o clipă şi se ghemui la pămînt, să stea de vorbă cu cîinele.

– Vreau să fii cuminte, Snookie. Vreau să... vreau să te duci la culcare. Vor fi dăți – ca acum de exemplu – cînd vei putea sta liniştită, lăsîndu-l pe Lex să se ocupe de mine. El poate avea grijă de amîndouă, crede-mă,

Snookie, am aşteptat toată viaţa clipa asta, aşa că te rog să mă ajuţi acum.

Îmbrăţişă cîinele încercuindu-i gîtul cu braţele.

– Şi eu te iubesc. Nu cred că aş fi reuşit să ajung pînă aici fără tine.

Snookie o linse pe obraz. Îşi lăsă capul într-o parte şi scoase nişte sunete ciudate din gît. Apoi, se ridică în picioare împingînd-o pe Ariel spre holul ce dădea spre patio şi baia care o aştepta.

Din baia fierbinte se ridicau spirale de aburi. Apa bolborosea şi fierbea. Lex nu se vedea nicăieri. Lîngă masa de fier forjat se afla culcuşul lui Snookie, pe care Ariel îl adusese cu ea. Animalul privi împrejur, apoi se aşeză cu capul pe labe, ochii ei strălucitori rămînînd în continuare atenţi.

Ariel lăsă prosopul pufos să cadă pe scaun. O clipă mai tîrziu, se afla în apă. Simţindu-se trasă în adînc, lăsă să-i scape un chiot. Cînd reveni la suprafaţă, zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Ei, aşa da romantism! gînguri ea. De cît timp stai aici?

– Ăsta a fost cel de-al patrulea plonjon în adînc. Nu cred c-aş mai fi fost în stare să repet figura. Priveşte-mi mîinile. S-au stafidit de tot.

– Atîta vreme cît e vorba doar de mîini...

– Îhîm, se fandosi Lex. Desigur, ai putea să verifici.

– Îhîm, îl imită Ariel. E destul de greu de apreciat sub apă.

– S-ar putea să ai dreptate. Poate mai încolo, cînd vom ieşi afară şi vom asculta discurile la tonomat, în vreme ce vom sorbi din paharele cu Cola şi vom mesteca gumă de făcut baloane.

– Ei, oare de ce nu m-oi fi gîndit la asta?

– Pentru că... pentru că... eu sînt mai deştept şi...

Ariel, trebuie să te întreb ceva. Cred că am dreptate. Sînt aproape sută la sută sigur că nu greşesc, însă... ideea asta mi-a venit treptat, acum eram sigur şi în minutul următor nu mai eram. Existau toate acele mici amănunte... lucruri pe care mi le aminteam, pe care nu le-am uitat niciodată şi nici nu mi-aş fi permis să le uit. Vezi desenul acela de pe masă? Există anumite lucruri în el la care aş vrea să te uiţi.

– N-am nevoie să le văd, Lex.

Îşi ridică mîna stîngă mişcîndu-şi degetele pentru a-i atrage atenţia asupra inelului împletit. Bărbatul îşi ridică şi el mîna stîngă din apă arătîndu-i inelul lui. Ariel zîmbi.

– De cînd ştii? întrebă Lex cu vocea răguşită de emoţie.

– Cu siguranţă? Nu de mult. Mi-ai amintit de cineva încă din prima zi. Cînd rîdeai, sunetul îmi ajungea drept în suflet. Voiam să fii tu. Chiar am angajat un detectiv particular care să încerce să te găsească. Raportul m-a decepţionat. Îmi venea să plîng. Cînd... cînd, după operaţie, a trebuit să decid încotro s-o apuc şi ce să fac, locul ăsta a fost singurul la care m-am putut gîndi. Aici fusesem fericită. Datorită ţie. Am încercat să te găsesc. Trebuie să mă crezi. Însă, cînd avccatul pe care-l angajasem mi-a spus că nu există nici o înregistrare a căsătoriei noastre, am fost distrusă. Apoi, am fost atrasă spre Hollywood. Of, Lex, toţi anii ăştia... pierduţi... Îmi vine să plîng numai gîndindu-mă la asta.

– Şşşt! Nu-i nimic. Ne-am regăsit. Poate că aşa ne-a fost sortit, să ne găsim în cele din urmă. Gîndeşte-te la tot binele pe care l-ai făcut de cînd ai venit. Am fi fost terminaţi fără tine şi prietenii tăi.

– Dar necazurile au apărut din cauza mea.

– Nu. Trebuie să încetezi să mai gîndeşti astfel. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi fost altcineva. Doar numele ar fi fost

altul. Nu te poți învinovăți pentru nimic din toate astea. Ascultă, trebuie să te întreb ceva. Am auzit ofertele acelea care ți s-au făcut. Vor să te întorci. N-am nimic împotrivă. Ştiu că trăim în anii '90 şi femeile îşi doresc o carieră. Ştiu că pot fi un soț înțelegător.

– Nu vreau să mă mai întorc acolo. Dar nici nu vreau să mai fiu Aggie Bixby. Nu mai sîntem Aggie şi Felix. Sîntem Ariel şi Lex şi aşa trebuie să rămînă. Dacă Asa mai vrea încă să cumpere compania, sînt dispusă să i-o vînd. Mi-aş dori foarte mult să stau aici, cu tine. Vreau să recuperez tot timpul pierdut, să compensez cumva toți anii aceşita.

– Vorbeşti serios?

– Fireşte că vorbesc serios, Lex. La un moment dat, în timpul petrecerii, am auzit că Marino a spălat putina. Pur şi simplu şi-a părăsit ranch-ul. Aşa e?

– Din cîte ştiu, e adevărat. Era un parazit dar, în afară de a ne fura lucrătorii şi a-l angaja pe Chet, n-a făcut nimic rău cu adevărat. N-a avut nimic de-a face cu jafurile. Probabil că s-a întors iar la New York să înşele diverşi indivizi susträgîndu-le fondurile mutuale. E genul de persoană care se află mereu pe muchie de cuțit. Ai scăpat şi de Andrews. Din locul în care mă aflu, viața se vede de-a dreptul trandafirie.

– Cum rămîne cu Dolly şi cu Tiki?

– Tiki e gata de plecare. I-am dat o casă mică aflată între dealuri. Are o sumedenie de nepoți. Decizia i-a aparținut în totalitate. De un an întreg n-a vorbit decît despre asta. Mai trebuie să ştii ceva. Oamenii mei vor fi extrem de dezamăgiți dacă nu ne căsătorim aici. Nunțile durează trei zile, uneori patru.

– Patru zile? Şi ce faceți în tot timpul ăsta?

– Mîncăm. Cîntăm. Dansăm. Mirii primesc o mulțime de cadouri pe care le pun într-un dulap şi le dăruiesc, la

rîndul lor, cu ocazia Crăciunului. E distractiv. Eu sînt de acord dacă eşti şi tu. Totuşi, n-o să le placă inelul.

– Ghinion. Eu nu vreau altul. Ăsta mă va însoţi în mormînt. Vorbesc serios, Lex.

– Ştiu că vorbeşti serios şi eu simt la fel. Acum, nu ştiu dacă o să-ţi placă ce-ai să auzi, însă îţi voi spune oricum. Încep să mă stafidesc în apa asta. Peste tot.

– Vai, Doamne! Atunci, hai să ieşim din ea.

Zis şi făcut.

Cu apa curgînd şiroaie de pe ei, îşi lipiră strîns, unul de altul, trupurile alunecoase. Ariel reuşi cumva să întindă mîna după prosopul galben, absorbant, aflat jumătate pe scaun şi jumătate pe jos.

– Chiar crezi că vom reuşi să intrăm în casă, să parcurgem tot coridorul, să urcăm scara şi să traversăm celălalt coridor pînă la mine în cameră înfăşuraţi în prosopul ăsta mic? se interesă Lex pe un ton afectat.

– Asta mă întrebam şi eu. Ce-ar fi să ţin eu prosopul şi tu s-o iei la fugă înaintea mea?

– Ce-ar fi să ţin eu prosopul şi s-o iei tu înainte? Lasă că rezolv eu problema cît ai clipi.

Prosopul dispăru subit zburînd prin aer şi aterizînd în apa caldă.

– Vom intra dezbrăcaţi în noul nostru cămin. Sau, aş putea să te trec pragul în braţe. Tu decizi, doamnă Sanders.

– Du-mă în braţe. Tot drumul.

– Patul meu e pregătit. Am pus cearceafuri curate. Am cumpărat pînă şi o sticlă de parfum de gardenii şi am stropit pernele. La naiba, am parfumat toată camera. E gata. Şi eu sînt gata! Oh, Isuse! urlă el brusc lăsîndu-se într-un genunchi.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că mi-am forţat spinarea.

– Cum? Nici să n-aud! M-ai înțeles, Lex Sanders?

– Nu poate fi mai rău decît seara ratată din cauza cîinelui tău. Apropo, unde-i cerberul ăla?

– Doarme. Doarme tun. Şi asta va face toată noaptea. La parter, lîngă baia din care tocmai am ieşit. Pînă dimineață. Asta înseamnă încă şase ore de acum încolo. Şase ore? Ai idee ce putem face în şase ore?

– Spune-mi tu!

Ariel se ghemui lîngă el. Îi povesti totul cu amănunte. Într-o secundă, Lex se ridică în picioare dominînd-o, iar ochii îi aruncau sclipiri jucăuşe.

– Am vrut doar să-ți dau să guşti din doctoria pe care mi- ai servit-o şi tu mie.

Pe urmă, ajunseră în pat zvîrcolindu-se şi rîzînd, gîdilîndu-se, sărutîndu-se, hîrjonindu-se şi distrîndu-se de minune.

– Eu obişnuiesc să țip, zise Ariel rîzînd.

– Nu poate suna mai rău decît răgetele mele. Casa e goală. Putem face tot ce dorim.

– Doar nu vrei s-o trezim pe Snookie.

– Dumnezeule, nu!

– Poți face dragoste cu mine aşa cum ai făcut prima oară? Îți mai aminteşti ce am făcut şi ce ne-am spus? Eu îmi amintesc totul.

– Şi eu la fel, dar nu mai sîntem aceiaşi, Ariel. Aşteaptă un moment, spuse el coborîndu-şi picioarele din pat. Am o idee. Dă-te jos. Pune ceva pe tine. O să facem treaba asta cum se cuvine.

– Acum?

Lex îşi trăgea deja pe el blugii şi cămaşa. Cu ochii măriți de curiozitate, Ariel traversă culoarul în fugă pînă la camera în care fusese mai înainte. Nu-şi mai pierdu vremea cu lenjeria. Îşi puse pe ea blugii şi un tricou şi se alătură lui Lex în capătul scării.

– Vino, rosti el luînd-o de mînă.

În biroul lui, tonomatul *Wurlitzer* trona ca o maşinărie venită din spaţiu. Ariel zîmbi. Visul lui. Acum, înţelegea.

– Vrei o Cola? Nişte gumă de mestecat?

– Da. Trei gume roşii.

– Nu, trebuie să ai cel puţin şase în gură, trebuie să le mesteci zdravăn. Apoi, bei Cola. Putem face baloane. Te pricepi la asta?

Ariel se gîndi la porţelanul costisitor din gura ei şi la felul în care guma se lipea de coroane.

– O să încerc.

– Pot să-ţi ofer o Cola?

– Categoric.

– Vrei să dansăm?

– Cu Cola şi cu guma de mestecat, sau fără?

– Nu ştiu. N-am mai făcut aşa ceva. Tu ce crezi?

– Mi-ar plăcea foarte mult să dansăm, iar tu să mă ţii în braţe. Apoi, cînd vom termina de dansat, cred că ar trebui să aprinzi focul în şemineu şi să-mi oferi o Cola şi nişte gumă de mestecat. Cum ţi se pare?

– Aşa se proceda pe atunci?

Ariel ar fi vrut să-i spună că era la fel de neştiutoare ca şi el în privinţa felului cum procedau adolescenţii; în schimb, îi zise:

– Dacă nu mă înşeală memoria, aşa se făcea. Nu mi s-a permis niciodată să-mi pierd timpul, cum făceau ceilalţi copii. Crezi că are vreo importanţă?

– Da, are. Toată viaţa am aşteptat clipa asta. Vreau să fie perfect.

Ariel se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate.

– Hai să discutăm. Amîndoi am văzut filme în care se făceau lucruri de genul ăsta. Ar trebui să facem aşa cum crezi tu că e mai bine... pentru noi.

– Ariel, crezi că sînt nebun?

– Oh, nu, Lex. Cîtuşi de puţin. Ăsta e visul tău. Vreau ca totul să fie perfect pentru tine. Nu putem merge mai departe pînă nu-ţi vei vedea visul cu ochii. E mult prea important pentru amîndoi. Sînt teribil de fericită că fac şi eu parte din el. De acum înainte, vreau să fac parte din toate momentele vieţii tale. Deci, ai de gînd să mă inviţi la dans?

– Nu sînt un dansator prea bun. Şi sînt în picioarele goale. Alege-ţi un cîntec, Ariel. Te-aş fi lăsat pe tine să alegi melodia şi dacă asta s-ar fi întîmplat cu treizeci de ani în urmă.

– Adevărat?

– Bineînţeles. Întotdeauna am fost un gentleman.

– Aşa e, Lex. Ăsta era unul dintre lucrurile care-mi plăceau la tine. Erai mereu foarte galant. Fireşte, pe vremea aceea, nu ştiam ce înseamnă cuvîntul galant. Dă-mi o fisă, te rog.

Lex îi întinse o monedă de zece cenţi. Ariel o împinse în fanta aparatului şi apăsă un buton. Se întoarse şi păşi în braţele lui Lex în vreme ce vocea de aur a lui Hank Williams dădea viaţă melodiei *Inima ta înşelătoare.*

La început, în timp ce se învîrteau prin cameră, amîndoi se călcară pe picioare. Pe urmă se relaxară în aceeaşi clipă şi trupurile li se lipiră strîns.

– Te potriveşti de minune în braţele mele, remarcă Lex.

– Voiam să spun exact acelaşi lucru. Doamne, dansatul ăsta mi-a făcut sete... Ce-ar fi să-mi cumperi o Cola? Mi-ar plăcea şi nişte gumă de mestecat dacă ai destui bani, rosti Ariel cu timiditate.

Lex îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Cu plăcere.

Introduse banii în automat şi aşteptă să apară sticla de Cola. O luă, o deschise şi i-o oferi cu o reverenţă.

După aceea, îşi luă şi el una.

– Ar trebui să toastăm, zise el. Gîndeşte-te, Ariel, pentru ce ar trebui să bem?

– Hai să bem în cinstea Hollywood-ului. Dacă n-ar fi existat, nu ne-am fi găsit unul pe altul. Pe urmă, putem toasta pentru viaţă lungă şi fericită.

– Îmi place, încuviinţă Lex.

Ciocniră sticlele şi amîndoi traseră cîte o înghiţitură zdravănă.

– Doamne, din două înghiţituri... s-a dus. Cred că nu ne gîndeam la asta cînd eram mici, nu?

– Mie nu mi se permiteau prea multe dulciuri. Mama zicea că-mi vor strica dinţii. De-abia aştept gumele alea pe care mi le-ai promis. Vreau toate gumele roşii.

Cînd se aşezară iar în faţa focului, Lex avea două sticle de Cola sub braţ şi un pumn de gume de mestecat.

– Hai să vedem cîte putem mesteca o dată.

Mai tîrziu, pe cînd stăteau rezemaţi de o grămadă de perne, iar tonomatul cînta în surdină, Ariel rosti:

– Mi-a plăcut. A fost aşa cum te aşteptai tu să fie?

– Mult mai bine. Datorită ţie. Fără tine, probabil că aş fi ascultat o singură melodie, aş fi băut o singură Cola şi aş fi mestecat cîteva gume. Pe urmă, presupun că n-aş mai fi repetat figura. Acum a fost perfect. Avem multe de recuperat.

– Ceea ce vreau eu să ştiu e cînd mergem în pat? spuse Ariel făcînd un balon de gumă de mărimea unei grepfruit.

La rîndul lui, Lex făcu un balon aproximativ la fel de mare. Se aplecă uşor, astfel încît cele două baloane să se atingă. Privirile li se întîlniră chiar în clipa în care cele două baloane se sparseră. Guma roz, lipicioasă, li se întinse pe feţe. Ariel izbucni în rîs, încercînd să şi-o desprindă de pe obraz.

– Cred că ar trebui s-o tragi cu limba sau cu dinții. Ai spus că o să fie amuzant. Cum ți se pare?

– Mă distrez de minune.

Dintr-o dată respirația lui deveni întretăiată şi aspră. Se lăsă pe spate, printre perne, trăgînd-o după el. Îi găsi gura înfometată şi îi întoarse sărutările cu o ardoare dulce-amară. Buzele ei erau cele mai moi pe care le sărutase vreodată. Îi acoperi chipul cu sărutări, de la gropița din bărbie şi pînă la cascada argintie a părului ei.

Mîinile lui îi mîngîiau trupul, găsindu-l la fel de frumos pe cît şi-l reamintea. Pe neaşteptate, inspiră brusc, suspinînd mulțumit cînd curbele feminine se potriviră perfect cu muşchii lui tari.

Ariel îl împinse pe spate nedezlipindu-se de el şi prinzîndu-l strîns cu coapsele ei. Îşi coborî privirea asupra chipului care-i era la fel de drag cum îi fusese şi altă dată, cu mult timp în urmă. Dragostea izvorî cu putere din adîncul ființei ei. Părul îi căzu ca o perdea cînd se aplecă să-l sărute... sărutări lungi, pline de iubire, menite să atingă sufletele şi să trezească simțurile.

Lex îi zîmbi, simțindu-se atras înăuntrul ei. Asta era Aggie, cea pe care o iubea... egala lui, dăruindu-i tot ce avea mai bun, dăruind, dăruind mereu.

Unirea lor fu plină de iubire, tandrețe şi bucurie. Trecuse mult timp de cînd se iubiseră la fel, tînjind înfometați după ceea ce-şi puteau oferi unul altuia.

– Ahhh, făcu Lex.

– Oh, Doamne, zise Ariel cuibărindu-se în cercul brațelor lui.

Singurele zgomote din camera asta pe care Lex nu o împărțise cu nimeni erau foşnetul făcut de trupurile lor printre perne şi zgomotul blînd al murmurului lor. Ariel se strînse lîngă el, odihnindu-şi capul în scobitura gîtului lui şi şuvițele mătăsoase ale părului ei îi acoperiră umărul. Îi

inhală mirosul masculin amestecat cu aroma propriului parfum. Degetele ei îi mîngîiau jucăuşe părul cîrlionțat de pe piept; piciorul ei – intim aruncat peste al lui – îi simți muşchii prelungi şi curbați ai coapsei.

Erau ca lumina şi întunericul; ea argintie ca razele de lună, iar el întunecat ca umbrele nopții. O ținu în brațe, mîngîind-o cu blîndețe şi aducînd-o de pe culmile erotismului înapoi, la realitate.

Aceste momente ce urmau actului iubirii, erau cele mai minunate; barierele erau complet coborîte şi pielea satinată se modela pe duritatea formelor masculine. Iar această apropiere reprezenta adevărata comuniune a doi îndrăgostiți ce-şi aduseseră unul celuilalt pace şi satisfacție.

Ariel se adînci în îmbrățişarea lui şi Lex o strînse mai aproape cu brațe puternice şi protectoare. O iubea pe femeia asta. Fericit, îşi lipi obrazul de moliciunea gîtului ei.

Ariel simți schimbarea din el şi se lăsă ademenită de ea. Cu o clipă în urmă, brațele lui o legănaseră şi o alintaseră. Acum deveniseră temnița ei; erau tari, puternice, hotărîte.

Mîinile bărbatului îi cutreierară peste tot: în păr, pe sîni, pe pielea mătăsoasă a interiorului coapselor. O stîrnea, îi pretindea şi o recompensa cu atențiile iubitoare ale buzelor lui în teritoriile deja revendicate de mîinile sale. Apoi o posedă cu un abandon plin de încîntare, ce trezi un răspuns asemănător din partea ei: puternic, rapid, iar, după aceea, mai lent şi mai dulce. Ariel îşi murmură plăcerea şi îi dărui mîngîierile pe care le aştepta. Eliberarea se afla acolo, la îndemîna lor, dar asemeni unor fluturi atraşi de o flacără, se desfătară în căldură, amînînd sublima clipă cînd urmau să se avînte în abis.

– Ahhh, oftă Lex.

– Oh, Doamne, suspină Ariel.

– Ham, lătră încet Snookie.

– Ahhh, exclamă Lex.

– Cine mă iubeşte pe mine, îmi iubeşte şi cîinele, zise Ariel.

– Veşnic, veşnic, veşnic, răspunse Lex.

– Şi ceva în plus. Vino aici, Snookie.

Patrupedul se apropie de grămada de perne. Îşi coborî capul enorm şi-i linse faţa lui Lex. Apoi trecu lîngă Ariel şi o linse şi pe ea pe obraz. Lătră o dată, de două ori. Cei doi o priviră îndreptîndu-se spre uşă şi apropiind-o de canat, lăsînd doar spaţiul necesar prin care să iasă pe coridor.

– Ahhh, oftă Lex.

– Bănuiesc că asta ne-a oficializat legătura, comentă Ariel.

– Aşa cred, replică el acoperindu-i chipul cu sărutări.

– E minunat. Putem să ne iubim iar şi iar şi iar, conchise Ariel.

CAPITOLUL 12

– Este trist cînd îți împachetezi lucrurile, zise Ariel. Măcar, de data asta, ştiu că este pentru ultima oară. Oare de ce am impresia că tocmai am mai făcut treaba asta? Aş vrea să-mi spună cineva de unde au apărut toate lucrurile de aici.

– Păi, eşti una dintre persoanele acelea care nu se pot despărți de achizițiile lor. Încă mai ai prima ta pereche de ciorapi treisferturi. Ariel, trebuie să stăm de vorbă. Foarte serios. Nu te întoarce cu spatele. Nu putem... evita acest lucru. Amîndouă ştim că nu va merge aşa. Mie nu-mi place Bonsall. Tu şi cu Lex nu aveți nevoie de mine, vă aveți unul pe celălalt. E foarte bine; aşa şi trebuie să fie. Dar eu sînt egoistă. Aş vrea ca lucrurile să rămînă la fel ca în ultimii treizeci şi cinci de ani, însă e imposibil şi sînt destul de realistă ca să-mi dau seama. Ştii şi tu toate astea, dar nu vrei să priveşti lucrurile în față şi să le rezolvi cumva.

– Dolly, şi ce ai să faci? Ce nu-ți place la Bonsall? Domnul Able spunea că ai putea sta şi mai departe aici, să lucrezi la blestematul ăla de calculator, iar el te va plăti excelent. Ai putea veni zilnic la noi cu maşina. Nu ți-aş cere absolut nimic. Dolly, te rog... nu pleca.

– Şşş, făcu aceasta îmbrăţişînd-o. Ştii mai bine decît oricine că nimic de pe lumea asta nu durează la nesfîrşit. A venit timpul să fii soţia care ai vrut întotdeauna să fii a bărbatului pe care-l iubeşti. Are nevoie de tine. Vă veţi avea unul pe celălalt. Noi vom rămîne mereu prietene; asta nu se va schimba. Ne putem telefona, voi veni în vizită. Voi veni la nunta voastră şi, da, voi fi doamna ta de onoare. Cred că e minunat că vă căsătoriţi iar.

– Te rog, Dolly, nu pleca. O să încerc să stau mai mult timp cu tine. Lex va înţelege.

Ariel detesta să se roage de ea, arătîndu-şi astfel explicit sentimentele.

– Nu vezi... n-ai auzit ce-ai spus? Ai spus că vei încerca. Acum,Lex trebuie să aibă prioritate, nu eu. Desigur că ar înţelege, fiindcă este un om bun, amabil şi grijuliu. Dar se va sătura foarte repede. N-ai cum să alegi, pentru că nu există alternativă. Asta e situaţia.

Dolly continuă să-şi îmbrăţişeze cea mai bună prietenă, şoptindu-i cuvinte de alinare.

– Dolly...

– Nici să nu te gîndeşti, Ariel. Nu poţi alege între Lex şi mine. N-am nimic împotriva acestui fapt.

– Dar tot nu mi-ai spus unde te duci. Doamne, Dolly, asta-i mai rău decît... decît cînd îţi moare cineva. Nu mai întinereşti. Ai aproape...

– Şaizeci de ani. Dă-i înainte, Ariel, spune-o. E un număr blestemat şi dă-mi voie să-ţi mai spun ceva. Unul dintre coordonatorii cascadorilor, care a venit să ajute la cules, mi-a telefonat. E de vîrsta mea şi are o casă mică între dealuri. Bine, bine, e o casă mare printre dealuri. Proprietatea mai are şi o căsuţă în apropiere şi mi-a promis că i-o va închiria Carlei care, probabil, a primit un rol foarte bun într-unul dintre serialele acelea de seară. Eu voi avea grijă de amîndoi. Ştii tu, mîncare, curăţe-

nie... în fine. Am destui bani puşi deoparte, aşa că nu-mi va lipsi nimic. Ştiu cum să economisesc şi, în cîțiva ani, voi beneficia de plata asigurărilor sociale.

Ariel se trînti pe marginea patului. Dolly avea dreptate, nimic nu dura o eternitate. Ce proastă fusese să creadă că lucrurile vor rămîne neschimbate. Şi egoistă pe deasupra. Îşi privi cea mai bună prietenă avută vreodată şi se întrebă pe cine ar alege dacă ar fi nevoită s-o facă, pe Dolly sau pe Lex. Scutură din cap pentru a-şi limpezi gîndurile.

– Deci o să ai grijă de Carla şi de cum-îl-cheamă. Asta vrei cu adevărat, Dolly? Dacă aşa este, pot accepta. Nu vreau să faci aşa ceva doar ca un mod de a ieşi din încurcătură. Putem discuta în amănunt şi vom găsi noi o soluție. Vreau să fii fericită. Dacă tu nu eşti fericită, nici eu nu pot fi. Asta e clar.

– Ariel, se pare că nu crezi ce ți-am spus, rosti Dolly cu o nuanță de asprime în voce.

– Ba te cred. În toți anii petrecuți împreună, nu ți-am pus niciodată vorbele la îndoială. Dacă ai îndoieli, acum e momentul să le spui, ca să putem rezolva situația, Dolly. Noi două. N-a existat să nu putem rezolva ceva cînd ne-am pus amîndouă mințile la contribuție.

– Îmi place Max. El mă place pe mine. Cine ştie, poate că va ieşi ceva din asta. Cred că mi-ar plăcea să schimb atmosfera. Ar trebui să-i vezi casa, Ariel, este splendidă. Are o grădină mare, îşi cultivă singur legumele, are tot felul de tufişuri cu fructe de pădure şi îi place plăcinta cu coacăze. Avem o mulțime de lucruri în comun. Amîndoi cunoaştem mediul cinematografic. Nu umblă după femei. În ziua de azi trebuie să fii prudent.

– Dacă e atît de minunat, de ce trebuie să cureți după el? De ce nu-ți poți lua un apartament şi doar să te întîlneşti cu el? Cîți ani are cu exactitate individul ăsta?

Mai e ceva, Dolly. De obicei, bărbaţii vîrstnici caută pe cineva care să-i îngrijească în anii de declin fizic.Caută infirmiere! Am citit asta în... undeva.

– Ei şi ce! A fost de acord să-mi plătească şapte sute cincizeci de dolari pe săptămînă. Spune că va contribui la fondul meu de pensii. Îmi va plăti asigurările sociale şi îngrijirile medicale şi asta e ceva. Are propria lui afacere; îşi închiriază cascadorii şi le furnizează echipament de calitate. Mă pune şi pe mine pe ştatul de plată. Ce-aş mai putea pretinde? În plus, eu pregătesc mîncarea. Ştii ce mult îmi place să-i văd pe bărbaţi mîncînd.

– Cum îl cheamă pe modelul ăsta de virtute?

– Max Petrie.

– Şi ce face Carla?

– Se descurcă perfect. Mi-a zis să-ţi spun că a cerut un avans apreciabil, ca să-ţi poată restitui o parte din banii pe care ţi-i datorează. S-a ţinut pe poziţii în privinţa banilor şi a obţinut să fie plătită bine. A spus că era singura posibilitate de a face rost de o sumă mai mare de bani, ca să-ţi plătească datoria. Sînt foarte mîndră de ea. Tu nu eşti mîndră de ea, Ariel?

– Fireşte că sînt, şopti ea. I-am spus de mai multe ori că nu trebuie să-mi restituie banii. Am ajutat-o fiindcă aşa am vrut, fiindcă avea nevoie de ajutor şi nimănui nu-i păsa. Nici nu mă aşteptam să-mi dea vreun ban înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu, e prietena mea. Nu vreau să-mi dea nici un ban, spune-i să-i pună la bancă. N-are nimic pus deoparte.

– Va trebui să-i iei, Ariel. Pentru ea, e important să ţi-i înapoieze. Acum eşti supărată că nu mai are nevoie de tine. Ar trebui să fii fericită pentru ea şi pentru mine. Uită-te la noi: la tine, la mine, la Carla; toate am răzbit în viaţă. Întrebarea mea este: Ce-ai să faci toată ziua la Bonsall? Ştii tu, după ce pleacă Lex la lucru. Cu ce o

să-ți ocupi orele? La asta, te-ai gîndit, Ariel?

Ariel percepu revenirea nuanței de asprime în vocea lui Dolly.

– Nu, nu m-am gîndit prea mult. M-ai pocnit drept între ochi cu hotărîrea ta. Acum, trebuie să-i vînd înapoi compania domnului Able, să pregătesc casa asta pentru a fi pusă în vînzare şi mai e şi nunta mea. Pare a deveni un fel de eveniment de importanță națională. Dar dacă vrei totuşi un răspuns acum, pe loc, m-am gîndit că aş putea deschide un mic studio de artă dramatică aici, în oraş. De asemenea, m-am gîndit că aş putea deschide un teatru pentru copii. Pe moment, sînt doar nişte gînduri, însă îmi revin deseori în minte, aşa că ştiu că voi finaliza măcar una dintre idei. N-am de gînd să stau la ranch fără să fac nimic. Oricum, nu va fi vorba de o ocupație zilnică; poate în weekend, patru-cinci ore pe zi. Lex s-a oferit să mă ajute. Dacă ne hotărîm, este o treabă pe care o putem face împreună.

Dolly o privi cu atenție mult timp. Cînd înțelese că Ariel spune adevărul, zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Asta mă face să plec cu inima ceva mai uşoară. N-aş suporta gîndul că te-ai transforma într-o soție casnică, proastă, grasă şi fericită să se uite toată ziua la filmele ei vechi, ronțăind bomboane.

– Nici o şansă. Aş fi vrut să mai rămîi destul de mult, încît să-mi poți da nişte lecții de gătit. grămada aia de cărți de bucate de pe masă mă îngrozeşte.

– Lui Lex nu-i plac sandvişurile cu ou şi ketchup?

– Dacă-i pui fasole prăjită deasupra, îi plac. De fapt, mănîncă orice. Nu-i mofturos deloc.

– Asta-i bine, Ariel, pentru că nu eşti în stare să găteşti nici avînd cartea de bucate în față. Ai putea angaja pe cineva.

– M-am gîndit şi eu. Tiki a promis să mai vină pe aici.

Mai există şi furnizorii de hrană... Doamne, Dolly, ai să-mi lipseşti foarte mult. Nici n-ai plecat şi deja mă simt atît de... de... singură. Mi-aş dori... mi-aş dori să ştiu ce ne rezervă viitorul la amîndouă. Nu, şterge replica asta, nu vreau să ştiu. Şi, în afară de asta, m-am săturat să-mi petrec toată viaţa dorindu-mi cîte ceva.

– Ei, asta-i Ariel pe care o cunosc şi o iubesc. Hai, vino să terminăm aici. Dacă ne punem pe treabă, strîngem lucrurile într-o oră şi le putem duce la Bonsall.

– Ce-o să fac cu toate lucrurile astea, Dolly? Casa lui Lex este mobilată, iar lucrurile lui au un aer atît de... masculin. Nu se văd mărunţişuri pe nicăieri. Eu simt nevoia unor dantele şi volane pe ici, pe colo. A spus că o pot redecora, dar cred că vorbea... cred că îi plac lucrurile aşa cum sînt.

– Atunci de ce nu păstrezi casa asta în loc s-o vinzi? Ai putea veni aici ori de cîte ori viaţa la ranch... ştii tu, începe să te apese. Ai cheltuit o avere decorînd-o. Şi nici nu se pune problema că ai avea nevoie de bani. Trăim în anii '90. Femeile procedează deseori aşa. Nu vor să renunţe la roadele muncii lor de o viaţă, ca să nu mai vorbim de propria identitate.

– M-am gîndit şi eu la asta. Totuşi, cum Lex nu a spus nimic explicit, s-ar putea să creadă că vreau doar o relaţie temporară cu el. Nu mă întreba de unde ştiu, dar sînt sigură că aşa este. Stă cu ambele picioare bine înrădăcinate într-un alt deceniu, iar eu nici măcar nu ştiu despre care deceniu este vorba. O parte din mine vrea să păstreze lucrurile aşa cum sînt, iar cealaltă – cea care-l iubeşte pe Lex trup şi suflet – vrea să renunţ la tot ca să mă pot arunca în braţele lui definitiv. Dumnezeule, ai auzit ce-am spus? Azi n-o să iau nici o decizie. Asemeni lui Scarlett, mă voi gîndi mîine la toate astea.

– Ziua de mîine va sosi mai repede decît crezi, Ariel.

– Te iubesc, Dolly, vorbesc foarte serios.

– Şi eu te iubesc, Ariel Hart Sanders.

Ariel zîmbi printre lacrimi ştiind că ochii lui Dolly erau la fel de umezi ca ai ei.

– Asta e... ah... într-adevăr... foarte gustoasă, rosti Lex.

– Minţi, Lex. E îngrozitoare. N-am spus niciodată că aş fi în stare să gătesc. De fapt, mi-am făcut o datorie din a reçunoaşte acest lucru, iar tu ai zis – citez – că ne vom hrăni cu dragoste. E friptură înăbuşită. Asta urma să fie următoarea ta întrebare, nu-i aşa?

– Dar nu m-am plîns. Ceea ce vezi, e a doua felie. Ce-i chestia asta verde?

– Verze de Bruxelles. Dolly spunea că ar trebui să toc ceapă şi ţelină, însă n-avem aşa ceva în casă, am pus altceva în loc. Spunea că din asta se vede cine e bucătăreasă bună. Mie nu-mi place să gătesc, aşa că nu voi ajunge nicicînd la o asemenea performanţă. Ştiu că orezul e cleios. Dolly spunea că trebuie ca apa să-mi ajungă la încheietura degetului, însă nu mi-a spus care din ele. Presupun că era vorba despre prima.

Era atît de nervoasă, încît începu să plîngă văzînd că Snookie nu se atinge de friptura de pe farfurie.

– Ariel, iubito, n-are importanţă. Putem mînca semipreparate congelate. Pentru mine, nu e important. Putem angaja un bucătar. Acum, zise el, apropiindu-şi scaunul de al ei, spune-mi ce te necăjeşte de fapt. E vorba de Dolly, nu-i aşa? Telefonează-i.

– Deja i-am telefonat de şapte ori pe ziua de azi. N-o mai pot suna încă o dată. Sînt chiar atît de nesigură, încît să nu mă pot descurca fără prietena mea? Vreau să fie fericită. Uită-te la Snookie! Nu mănîncă, nu vrea să se joace. Şi ea îi simte lipsa lui Dolly.

– Ariel, hai să privim lucrurile în față. Snookie nu mănîncă pentru că nu-i place cum gătești. Asta se va schimba într-o bună zi. Există mîncare și delicatese pentru cîinii. Sînt sigur că îi duce dorul lui Dolly. Iar motivul pentru care nu se joacă este că... Snookie e... nu voiam să-ți spun pînă nu-mi confirma Frankie, însă cîinele tău e pe cale de a-și face o familie.

– Ei, nu! Cum s-a întîmplat una ca asta?

– Pe cale naturală, o lămuri Lex tărăgănînd cuvintele.

– Vai, Doamne! Trebuie să-i telefonez lui Dolly.

– Așa vezi! Acum ai un motiv s-o suni. Dă-i drumul.

Ariel sări de pe scaun ca din pușcă și tastă numărul lui Dolly zîmbind cu gura pînă la urechi.

Lex se rezemă de spătarul scaunului cu ochii încețoșați de durere, ascultînd convorbirea energicei lui iubite cu Dolly. Tresări cînd o auzi spunînd:

– Bineînțeles că poți fi nașa lor și că-ți poți alege un cățeluș. Cînd poți veni încoace? Asta-i grozav. Adu niște mîncare. Friptura a fost oribilă, chiar dacă Lex a mîncat două felii. Te aștept, Dolly.

– Vine mîine. A trecut o lună de cînd n-am mai văzut-o. A spus că va rămîne peste noapte, iar după aceea, va veni în iunie, la nunta noastră. Ohhh, ce minunată e viața, nu-i așa, Lex?

– Este splendidă, rosti el liniștit. Hai să facem o plimbare. Puțin exercițiu îi va prinde numai bine lui Snookie.

Se plimbau de douăzeci de minute cînd Lex o întrebă:

– Ariel, ești fericită?

– Bineînțeles că sînt fericită însă mi-e dor de Dolly. Nu mă aștept să înțelegi, însă încearcă. Te rog. Pentru mine, e foarte important.

– Dacă ar trebui să alegi între noi, ai putea?

– Dolly m-a întrebat același lucru. Nici ei n-am știut

ce să-i răspund. Dar dacă vrei neapărat un răspuns, cel mai bun pe care ți-l pot da e că v-aş părăsi pe amîndoi. Voi doi însemnați foarte mult pentru mine, fiecare în felul lui. Mi-aş dori numai să stea ceva mai aproape. Ştii tu, să fim vecine. Nu mi-am cunoscut niciodată vecinii. Cred că a fost vina mea; n-am avut niciodată timp să-mi fac prieteni. Lex, am senzația că Dolly nu e fericită. Dar nu va recunoaşte nicicînd. Îi plăcea Bonsall, chiar ea mi-a spus, apoi s-a răzgîndit. La început, n-am avut timp pentru ea şi cred că a resimțit acest fapt ca pe o respingere. O cunosc foarte bine. Plecarea ei a fost doar o cale de a ieşi toți cu fața curată, indiferent ce dracu' o mai fi însemnînd şi asta.

– Hai să ne punem amîndoi mintea la contribuție să vedem dacă nu există o cale să o aducem înapoi.

– Adevărat, Lex? Crezi că... e posibil?

– Fratele mai tînăr al lui Asa, care tocmai a rămas văduv acum zece ani – cel puțin aşa s-a exprimat Asa – vine la San Diego să-l ajute pe Asa la treburile companiei. Maggie nici nu vrea să audă de ea, aşa că Pete s-a oferit să vină într-ajutor. Asa zice despre el că e un bădăran irascibil, exact ce-i trebuie lui Dolly. Poate că am reuşi să facem în aşa fel, încît... ştii tu... s-o determinăm să uite de Max. Dar cum de ştii că nu e fericită?

– Aud asta în vocea ei, deşi se preface foarte bine. Nu uita, o cunosc pe Dolly mai bine decît oricine pe lumea asta. În plus, mi-a telefonat Carla spunîndu-mi că Dolly este nefericită şi m-a făcut să-i promit că nu voi pomeni despre telefonul ei.

– Trebuie să pară că a fost ideea lui Dolly să se întoarcă, zise Lex.

– Lex, uită-te la mine. Tu... vreau să spun... eşti... ai fost...?

– Gelos? La naiba, nu. Țin la Dolly. Am înțeles din

prima clipă că tu erai banana, iar ea coaja. N-am avut deloc de gînd să schimb acest lucru. Chiar dacă aş fi putut, n-aş fi făcut-o. Ştiu cît de importanţi sînt prietenii. Vreau doar să fii fericită, Ariel. Dacă tu eşti fericită, atunci şi eu sînt. Hai să ne întoarcem şi să punem la cale un plan, încheie el.

– Te iubesc, Lex, vorbesc serios, spuse Ariel ghemuindu-se în braţele lui şi avînd-o alături pe Snookie.

– Eu te iubesc mai mult.

– Iată răspunsul perfect.

– Cîţi pui crezi că va face Snookie?

– Aproximativ şase.

– Pot să-i păstrez pe toţi cu excepţia celui pe care şi-l va alege Dolly?

– Categoric. Ce mai contează cinci cîini?

– Vezi, de asta te iubesc, radie Ariel.

– Asta e singurul motiv?

– Şi pentru că eşti bun la pat, chicoti ea.

– Cît de bun?

Ariel încă mai rîdea pe înfundate.

– Foarte bun.

– Hai să facem dragoste pe veranda din faţa casei. Acum.

– Pe balansoar?

– Cei care mă cunosc spun că sînt un maniac sexual.

O clipă mai tîrziu o avea în braţele lui.

– Ooohhh, îmi place aşa, goală puşcă pe un balansoar făcut din stinghii de lemn, rîse Ariel.

– Doamnă, încă n-ai văzut nimic.

– Atunci, arată-mi.

El îi îndeplini dorinţa.

În ziua nunţii lui Ariel cu Lex, Dolly sosi încărcată cu toate bagajele ei.

– Ariel, pot să mă întorc aici? Mai e loc şi pentru mine? O să mă lase Lex să rămîn? Sau o să se supere?

– Lex! strigă Ariel.

– Dumnezeule, ce s-a întîmplat? urlă Lex literalmente rostogolindu-se pe scări, cu părul făcut măciucă.

– S-a întors Dolly. Vrea să ştie dacă poate sta aici. Şi mai vrea să ştie dacă te superi sau nu.

– Te-ai întors definitiv? o întrebă Lex cu un aer sever.

– Pentru totdeauna, răspunse Dolly.

O clipă mai tîrziu, Lex o învîrtea în braţe prin bucătărie, strigînd bucuros că va mînca iar ca un om normal, că va purta haine asortate între ele şi că va avea prosoape care să nu-i alunece de pe cap.

– Spune-mi cît vrei să-ţi plătesc? De fapt, cui îi pasă? Tot ce vrei e al tău. Cînd poţi începe?

– Acum! Ce-ai zice de nişte clătite cu afine, cîrnaţi, scrob, cafea Kona cu frişcă adevărată şi pepene galben?

– Mulţumescu-ţi ţie Doamne! spuse Lex ridicîndu-şi ochii spre cer. Repede, Ariel, hai să facem duş pînă nu se răzgîndeşte.

– Dolly, s-a întîmplat ceva? îi strigă Ariel peste umăr.

– Ai a naibii de multă dreptate că s-a întîmplat ceva. Carla mi l-a furat pe Max de sub nas. Propriu-zis, tipul nu-mi plăcea chiar aşa de mult; m-a supărat felul în care a procedat ea. Ca principiu, vreau să zic. Am făcut treizeci de galoane[1] de spaghete şi le-am lăsat pe sobă. A fost cadoul meu de despărţire. Individul nu mănîncă decît spaghete şi pepene galben cu sare. Nu exista nici un pic de provocare pentru talentele mele culinare! Îţi vine să crezi de ce a fost în stare Carla? zise ea trîntind tigaia

1. 1 galon = 3,34 l.

pe sobă, pentru a-şi sublinia vorbele.

– De ce rîzi, Lex? întrebă Ariel alăturîndu-i-se sub duş. Azi ne căsătorim; n-ar fi trebuit să mă vezi pînă la nuntă. Acum, n-o să mai fie nici o surpriză. De ce mă priveşti aşa?

– Încerc să mă hotărăsc dacă vreau să facem dragoste sau să mănînc micul dejun pregătit de Dolly.

– Alegerea e deja făcută. Grăbeşte-te, spală-mă pe spate şi o să te spăl şi eu. Micul dejun ne face cu ochiul. Spune-mi adevărul, de ce rîdeai? Ai ceva de-a face cu asta, nu-i aşa? M-am prins. Acolo te-ai dus săptămîna trecută. Ce-ai făcut, Lex?

– I-am oferit Carlei zece mii de dolari să i-l fure pe Max lui Dolly. În cele din urmă am fost nevoit să-i plătesc cincisprezece, fiindcă ea zicea că-i un babalîc idiot căruia nu i se mai scoală. În plus, Carla spunea că detestă spaghetele. Mi-a mai spus că lui Dolly i-a părut rău din ziua în care s-a mutat şi era atît de nefericită, încît nu făcea altceva decît să plîngă şi să-ţi aştepte telefoanele.

– Oh, Lex, ce minunat din partea ta că ai făcut asta pentru mine şi Dolly.

– Ştiu. Acum, vezi şi nu te da de gol.

– Nici într-o mie de a ani.

– Mîncare, mîncare adevărată. Grăbeşte-te, Ariel.

– Şi eu de-abia aştept. La dracu' cu pantofii, mîrîi ea, luînd-o la fugă după Lex.

Se opriră brusc văzînd nişte musafiri în bucătărie.

– Asa, ai venit mai devreme.

– Mda. Am venit devreme să dau o mînă de ajutor la ridicarea corturilor. El e fratele meu, Pete. Dolly ne-a invitat la micul dejun. Sper că n-aveţi nimic împotrivă.

– Fireşte că nu, răspunseră într-un glas Ariel şi Lex.

Toţi trei îl urmăriră pe mătăhălosul Pete dîndu-i sfaturi lui Dolly cum să-şi îmbunătăţească clătitele. Ariel o

privea fix pe Dolly ce se gudura pe lîngă bărbosul Pete. Nimeni nu îndrăznea să-i spună lui Dolly cum să gătească, însă acum, nu numai că asculta, dar îi şi urma instrucţiunile noului-sosit.

– Cred că tocmai ai creat un monstru, şopti Ariel. Unde locuieşte Pete? îl întrebă ea pe Asa.

– Deocamdată cu mine. Mai tîrziu cine ştie pe unde se va aciua. Poate pe aici, prin împrejurimi.

– Ar fi preferabil să aterizeze prin împrejurimi sau anulez tîrgul nostru, şuieră Ariel.

– Da, nu renunţăm la ea nici pentru fratele tău, Asa, rosti Lex umplîndu-şi gura cu clătite. Doamne, ce bune sînt! Te-ai autodepăşit, Dolly. Astea sînt mai bune decît cele pe care le faci de obicei.

– Chiar aşa? întrebă Dolly cu dulceaţă în glas.

– Ţi-am zis eu, doamnă Dolly?

Lex şi Ariel mimară cuvintele „doamnă Dolly" spre Asa care ridică doar din umeri.

– Avem atîtea de făcut. Nunta e la patru, zise Ariel.

– Lucrurile păreau a fi sub control cînd am sosit eu, zise Dolly cu ochii la Pete, înmînîndu-i o farfurie plină ochi cu cîrnaţi şi costiţă.

– Îi place să mănînce, spuse Asa. Dar e neîntrecut la făcutul curăţeniei.

– E un tip civilizat? se interesă Ariel.

– Şi asta, răspunse Asa. Maggie a mea spunea că ştie să se poarte cu o doamnă.

– Vorbind despre Maggie, ea unde e? întrebă Lex.

– Îmi pare rău să vă spun, dar nu va veni la nuntă. A primit o comandă urgentă pentru bijuteriile ei şi ieri a trebuit să se întoarcă în Hawaii. Vă transmite toate cele bune. Cadoul e pe masă, în sufragerie.

– Acum, ce mai facem? întrebă Ariel.

– Acum, stăm şi ne uităm cum cei de afară ne pre-

gătesc nunta. Orchestra va veni în curînd. Mulțumită lui Tiki şi rudelor ei, mîncarea este pregătită. Cînd coboram scara, am văzut că au sosit şi florile. Preotul îşi va face apariția în jur de ora trei. Băutura a sosit aseară. Singurul lucru rămas de făcut este ridicarea corturilor. După cum am spus, situația e sub control.

– Atunci mă duc sus. Cînd o să mă vezi iar, o să fiu îmbrăcată în rochia de mireasă.

– De-abia aştept, zise Lex zîmbindu-i. Ascultă, mai am ceva de făcut. Mă întorc repede, da?

– Sigur, răspunse Ariel înălțîndu-se pe vîrfuri şi sărutîndu-l zgomotos. Chiar că o să-mi placă să fiu doamna Sanders, versiunea oficială. Lex, îți mulțumesc că... ştii tu... ai adus-o pe Dolly înapoi şi aşa mai departe. Toate astea mă fac să te iubesc şi mai mult.

– Ariel, aş face orice pentru tine. Te rog să mă crezi.

– Te cred. Doamne, sîntem atît de norocoşi, atît de binecuvîntați. Du-te, însă vezi să vii înapoi la timp.

– Ah... scuză-mă. Dolly, mă duc sus. Cînd o să ai timp, dar nu te grăbi, vino şi tu să... mă ajuți.

– Desigur, Ariel. Numai lasă-mă să strîng în bucătărie. Pete mi-a spus că, pe vremuri, printre altele, participa la rodeo-uri. O să mă învețe să arunc cu lasso-ul. Poate că Snookie îmi va da voie să exersez pe ea. Du-te, Ariel. Cînd termin aici, o să aduc nişte cafea. De-abia aştept să-ți văd rochia de mireasă. Adusă tocmai din Belgia... Doamne, Ariel, cînd faci ceva, nu te joci. Chiar are brodate două mii de perle de cultură?

– Aşa spuneau. Poate că reuşim să le numărăm... împreună. Peter, cred că te strigă Asa.

– Cred că l-am auzit şi eu. Doar că nu-mi place s-o părăsesc pe micuța doamnă de aici. Să mă chemi la prînz, auzi?

– Mîncăm de prînz? întrebă Ariel cu surprindere.

Este ora unsprezece.

– Pater trebuie să mănînce de mai multe ori pe zi. Aşa e el.

– Oh! se auzi Ariel exclamînd.

O oră mai tîrziu, Ariel o primi pe Dolly cu braţele deschise.

– Am fost nişte proaste amîndouă. Am fost atît de nefericită Dolly. Îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit bine pentru tine, însă sînt fericită că te-ai întors. Cred că ai văzut reacţia lui Lex. Lucrurile se întîmplă dintr-un anumit motiv. Mi-ai spus asta de atîtea ori, încît am ajuns s-o cred. Eşti aici, l-ai cunoscut pe Pete şi, dacă nu mă înşel, pare să fie interesat de persoana ta. Oh, Dolly, lucrurile încep să se rezolve pentru noi toţi.

– Ariel, nu vreau să-ţi schimbi sentimentele faţă de Carla. După cum ai spus, toate au o anumită cauză. Ea are nevoie de cineva. Ţi-am adus cadoul ei. A vrut cu adevărat să vină, însă toţi actorii din distribuţie au fost nevoiţi să plece în Vermont pentru filmări. Presupun că-ţi va telefona pe parcursul zilei.

– Nu-l regreţi pe cum-îl-cheamă ăla?

– Glumeşti? Era un om cu două feţe. Voiam să am şi eu pe cineva, Ariel. Înţelegi?

– Desigur. Totuşi, nimeni nu poate şti ce are să se întîmple. Ia, drept exemplu, ziua de azi. L-ai întîlnit pe Pete. Cine poate spune că e omul potrivit pentru tine? Doar timpul, iar tu vei fi prima care va afla. Tot ce vreau e să fii fericită. Ascultă, dacă promiţi să nu-i spui lui Lex, am să-ţi arăt ceva. Dolly, bărbatul ăsta e extraordinar. Nici nu-ţi pot spune ce bun şi atent este. Hai, ne putem furişa pe uşa din spate. Avem timp din belşug. Şi eu am găsit-o fără să vreau. De fapt, Snookie a găsit-o. Apropo, unde e?

– Sub patul tău. Prea multă lume, prea mult zgomot.

Ce vrei să-mi arăţi

– O să vezi. Nici eu nu trebuia să ştiu nimic. Lex a vrut să ne facă o surpriză. La început, nu mi-am dat seama despre ce e vorba. O să-ţi placă la nebunie.

O luară la fugă pe lîngă casă, apoi ocoliră grajdurile ajungînd la o porţiune de teren recent amenajată.

– E dincolo de copacii şi tufişurile acelea.

– Ce anume? Oh, măiculiţă, seamănă cu căsuţa lui Hansel şi Gretel. E o casă pentru oaspeţi? E superbă. Priveşte florile astea. Şi are şi o verandă în faţă cu două balansoare. Lex a făcut-o?

– Absolut tot, din temelie, pînă la acoperiş. Lex a făcut-o pentru mine... pentru tine, Dolly. A fost felul lui de a-mi spune că înţelege prietenia noastră. Dar nu a construit-o ca să nu stai cu noi. Te-a auzit spunînd că unul dintre lucrurile pe care le vei regreta mereu este că nu ai avut niciodată o căsuţă a ta. Ar trebui să vezi cum arată înăuntru. În spate, a construit un şopron pentru uneltele de grădinărit. Ai chiar şi o roabă. E roşie. Şi unelte de grădinărit roz şi galbene şi o pereche de cizme de piele verde, înalte. S-a gîndit la toate. Bucătăria e un vis. Are tot ce-i trebuie. Oale şi cratiţe nemaipomenite care au costat o avere. Două cuptoare zidite, două sobe de gătit, un frigider supradimensionat. Ai propriile tale maşini de spălat, uscat, şi maşină de spălat vase. Totul e ultimul răcnet. Fii atentă... ai şi Jacuzzi şi duş cu o băncuţă unde să poţi sta jos. Şi un bideu! Îţi spală fundul cu apă caldă. Eşti gata să le vezi?

– Dumnezeule, da! Eşti sigură că-i pentru mine? Nu-mi vine să cred.

– Dedicaţia e pe masă. Ştii că nu pot păstra un secret faţă de tine. Dar să nu-i spui lui Lex, bine?

– Promit.

– Oh, Dolly, parcă te şi văd aici cu unul dintre puii lui

Snookie. Poate şi cu Pete. Casa este destul de mare pentru un cuplu. Lex spunea că avea de gînd să-i facă şi un gard alb din ţăruşi, dar s-a gîndit că asta ar putea fi cam exagerat. A spus că, dacă vrei, o să-l facă. Dolly, spune-mi, chiar îţi place?

– Ariel, nici nu ştiu ce să zic, oftă Dolly plimbîndu-se prin casă. Un cuier. Suport pentru umbrele. Ia priveşte şemineul ăsta. Măiculiţă, încap şi eu în el. O scară circulară de stejar. Lex a făcut singur toate astea? întrebă ea copleşită.

– Îi place să vadă lucruri ieşind din mîna lui. Este splendidă, nu-i aşa?

– Oh, da. Draperii apretate, de organdi în bucătărie. Totdeauna mi-am dorit aşa ceva. Ciupeşte-mă, Ariel. Nu aşa tare! Cum o să mă prefac că n-am văzut-o cînd o să-mi spună Lex despre ea?

– O să-ţi vină vreo idee. Nu-i aşa că sîntem norocoase, Dolly?

– Da, sîntem. Un simplu mulţumesc n-ar putea fi de ajuns.

– Ba va fi, Dolly. Hai, ar fi bine să ne întoarcem. Ţi-ai văzut numele gravat pe sonerie?

– Desigur. Lucra la ea cînd am plecat?

– Da. Spunea că s-a apucat de lucru în ziua cînd ne-a întîlnit. A recunoscut că nu ştia cu siguranţă de ce o construia. A fost distrus cînd ai plecat, însă întotdeauna termină ce a început. Omul ăsta nu renunţă niciodată. Cred că ştia că te vei întoarce. Cred chiar că ţi-a dus dorul la fel de mult ca mine. Am vorbit de tine tot timpul.

Dolly o îmbrăţişă pe Ariel.

– Îţi mulţumesc că eşti prietena mea. Hai, vreau să văd cum arată două mii de perle. O să fii în stare să mergi? N-o să fie grea?

– Nu chiar. La început, am vrut să port un taior alb,

de vară, însă Lex a vrut să fie totul ca la carte. Şi eu voiam, însă mi-era teamă că aş putea arăta... ştii tu, complet caraghioasă la vîrsta mea.

– Cui îi pasă?

– Da, cui îi pasă? răspunse Ariel luînd-o de braţ.

– Îţi taie răsuflarea, rosti Dolly pipăind materialul rochiei de mireasă. A venit timpul să te pregăteşti. Ce fel de spumă de baie vrei?

– Cu miros de gardenii.

– O să-ţi aduc o ceaşcă de ceai cu rom, s-o bei pînă stai în apă. Crezi că te descurci cu părul?

– Îl ridic în creştet. Mi-am făcut manichiura şi pedichiura ieri. Jartiera e pe măsuţa de toaletă, pantofii sînt în dulap. Da, sînt gata să devin doamna Lex Sanders pentru a doua oară. Ştii ce vreau să-ţi spun. Îţi place Pete?

– S-ar putea.

– Pentru mine, asta e suficient, Dolly. Ce-o fi, o fi, bine?

– Bine. Sosesc imediat două căni de ceai cu rom.

– Arăţi ca o stea de cinema. E perfectă, Ariel. A fost o alegere înţeleaptă. Buchetul de gardenii îi va da tuşa finală. Totuşi, nu pot spune că mă omor după parură.

– Nici eu. Căutam ceva... ştii tu, ceva deosebit şi asta e singura pe care am găsit-o. E prea... pufoasă. Ce e cu zgomotul ăsta?

– Ce zgomot? întrebă Dolly.

– Parcă ar plînge cineva.

Amîndouă femeile se opriră şi priviră în acelaşi timp spre volanele cuverturii ce atîrnau pe marginea patului. Dolly îngenunche imediat.

– E Snookie. Cred că ori e gata să fete, ori i s-a întîmplat ceva. Nu mă pricep ce trebuie făcut cînd fată

un animal.

– Nici eu, se văicări Ariel. Repede, vezi dacă a venit Frankie. Cît e ceasul?

– Patru fără cinci, îi răspunse Dolly peste umăr.

– Stai. Dacă îl vezi pe Lex, te rog, trimite-l aici.

– Ariel, poartă ghinion dacă mirele vede mireasa înaintea nunții. Bine, bine, mă duc.

– Am făcut duş cu mirele în dimineața asta. Du-te! Fugi!

Stînd în genunchi, Ariel încercă să ia în poală capul cîinelui. Începu să-i vorbească încet, cu blîndețe, mîngîindu-i abdomenul umflat.

– O să fie totul bine, fetițo. În curînd, vei fi mămică şi o să uiți durerea. Aşa li se spune femeilor aflate pe cale să nască. Repet doar ce-am auzit. N-am fost niciodată mamă, Snookie, aşa că nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Va fi totul în regulă. Îți promit. Trebuie să fie totul în regulă. O să te... aranjăm cînd se vor termina toate astea. Şşş, poate ți-ar prinde bine nişte muzică. Muzica linişteşte sufletul.

Ariel se duse în patru labe pînă la combina stereo şi apăsă pe buton. Apăsă apoi altul şi vocea plăcută a lui Frank Sinatra se răspîndi în cameră:

– Frank e numai potrivit, mormăi Ariel revenind tîrîş la cîinele ce gîfîia.

Brusc, observă sute de perle mici împrăştiindu-se pe covor. Apoi văzu tivul rupt al rochiei pe care îl sfîşiase cu tocul pantofului. O nouă ruptură pe lateral o făcu să tresară. Pe neaşteptate, îşi surprinse imaginea în oglinda mare, pînă la podea. Parura îi stătea strîmb pe cap şi unul dintre umerii rochiei îi ajungea pînă la jumătatea brațului.

– Ei şi, cui îi pasă? murmură ea.

Frankie năvăli în cameră cu trusa medicală în mînă.

Era îmbrăcată într-o rochie albastru-electric, ce-i ajungea pînă la glezne. Lex, aflat în spatele ei într-un smoching gri-deschis, veni în grabă lîngă Ariel.

– Ce s-a întîmplat?

– Habar n-am. După cum bine ştii, lucrurile se întîmplă cîte trei odată. Întîi, a venit Dolly şi asta a fost bine. Apoi a apărut Pete şi, din cîte se pare, se plac unul pe celălalt. Şi asta e bine. Iar acum, Snookie tocmai cînd trebuie să ne căsătorim. Totul e în regulă, Frankie? Sau nu? Are nasul cald şi respiră greu. De ce are nasul cald?

– Şi al tău ar fi cald dacă ar urma să naşti. Aduceți-mi nişte prosoape curate. Şi nişte apă caldă.

– Le aduc eu, rosti Ariel ridicîndu-se.

În cameră se auzi un zgomot puternic de material sfîşiat care îi îngheță inima.

– Ah, rahat!

Ariel îşi smulse parura de pe cap şi o azvîrli pe pat.

– În baie nu există nimic în care să pot aduce apă. Lex, vrei tu să te duci pînă jos, să aduci un vas?

– Ariel, linişteşte-te. Frankie e aici. Ascultă, nu-mi place că trebuie s-o spun, însă preotul mai are încă trei nunți astăzi. Mai poate sta zece minute, şi pe urmă trebuie să plece. Ce vrei să fac?

– Spune-i să vină aici sus, să ne cunune. N-am de gînd s-o părăsesc pe Snookie.

– Uite o fată pe gustul meu. Mă întorc imediat.

– Pentru ce trebuie apă caldă?

– Pentru nimic. Am vrut doar să nu-mi stați în cale. Perfect, iată-l pe primul. Mititelul ăsta ne-a dat puțin de furcă. Voia să vină cu labele înainte. Acum, s-a aranjat. Uite-l şi pe al doilea.

– Oh, Doamne, sînt atît de mici şi aşa de frumoşi; pur şi simplu superbi. Mă simt ca o mamă.

– Eşti gata, Ariel? A venit părintele.

Ariel privi în sus din locul în care se afla pe podea. Îi făcu semn lui Lex să îngenuncheze.

– Dă-i drumul, părinte, zise ea.

Cățelușul al șaptelea își făcu apariția pe lume cînd preotul rosti:

– Vă declar soț și soție.

Lex fluieră, Ariel și Dolly bătură din palme.

Cățelușul al optulea apăru în timp ce mirele săruta mireasa.

Zece minute mai tîrziu, cînd apăru și al nouălea, Snookie lătră.

– Ne spune că asta e tot. Mamă a nouă pui! zîmbi Frankie. Acum, ne trebuie un culcuș pentru mamă și copii. Ceva călduros și, Ariel, închide aerul condiționat. E prea rece aici pentru pui.

– Oh, Lex, privește cum îi curăță. Îi iubește. Nu-i minunat?

Peste treizeci de minute, Snookie se afla în culcuș cu progeniturile ei. Atunci cînd Ariel fu convinsă că adormise adînc, se întoarse spre Lex.

– Îmi pare rău. Voiam să fie ceva cu totul deosebit.

– Și nu crezi că așa a fost? La naiba, n-o să uităm niciodată întîmplarea asta.

Mutîndu-se de pe un picior pe altul, cu mîinile tremurînde, bărbatul îi întinse o coronită de flori.

– O făcusem să ți-o pui pe cap, însă cînd au început să apară cățeii, am uitat. Te-ai măritat fără ea. E la fel cu aceea pe care ți-am făcut-o cu mult timp în urmă.

Ariel începu să plîngă în hohote, îmbrățișîndu-l pe bărbatul minunat cu care avusese bunul-simț să se mărite încă o dată.

– E-n regulă, toată lumea afară! comandă Frankie. Am chef să dansez.

Cu rochia pătată și sfîșiată și cu coronița de flori pe

cap, îndrăgostită peste poate, Ariel îşi luă soţul de braţ şi coborîră scările.

– Ooohh, uită-te la Dolly. Arată grozav şi am impresia că şi Pete gîndeşte acelaşi lucru. I-am arătat casa, Lex. Nu te supăra.

– Ştiu că i-ai arătat-o şi nu, nu sînt deloc supărat. O să fie bine pentru noi toţi. Te iubesc, doamnă Sanders.

– Şi eu te iubesc, domnule Sanders.

– Cînd o să-ţi scot jartiera?

– Oricînd eşti pregătit, domnule Sanders.

– Sînt gata, doamnă Sanders

SFÎRŞIT